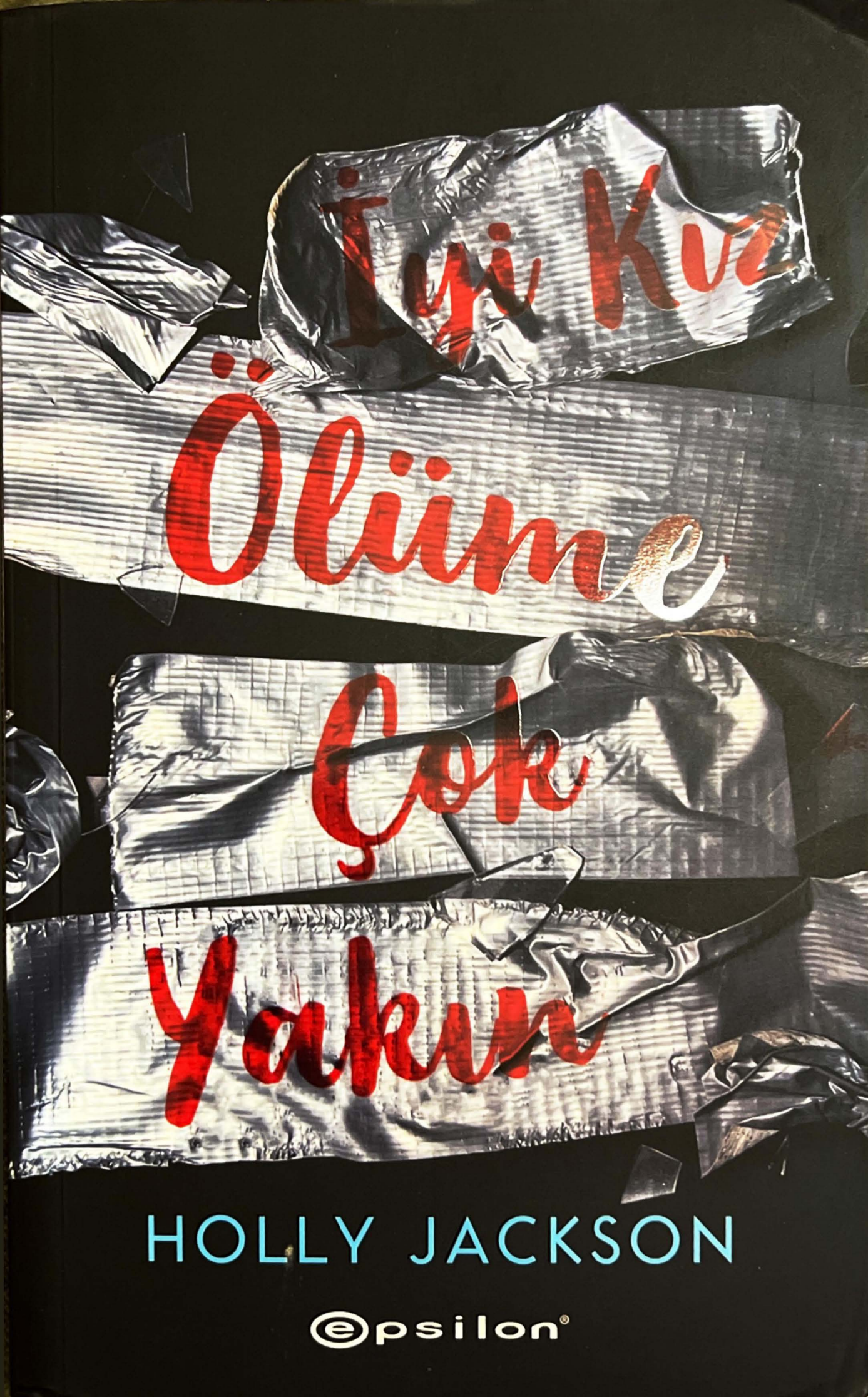

HOLLY JACKSON

epsilon®

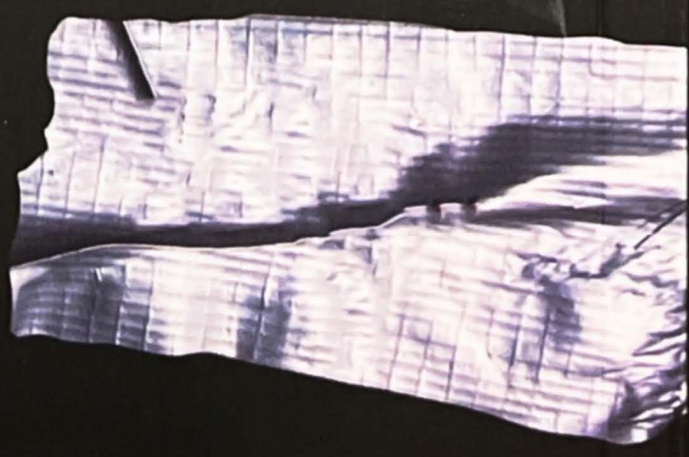

"İyi kızlar her zaman düşündüğünüz gibi değildir..."

Pip Fitz-Amobi son soruşturmasının etkisinden hâlâ kurtulamamışken yeniden bir vakayla karşı karşıya kalır. Bu sefer birisi onun peşindedir. Birisi sürekli ona üstü kapalı tehdit içeren mesajlar göndermektedir: *Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?*

Tehditler artar ve Pip gerçekten de kendisini takip eden biri olduğunu fark eder. Sonra da peşindeki kişi ile altı yıl önce aynı bölgede yakalanan bir seri katil arasında benzerlikler bulmaya başlar. Pip kendini kurtarmak için daha önce hiç olmadığı kadar mücadele etmek zorunda kalacak, hiç düşünmediği bir yola girmeyi seçecektir. Bu, hayatının en önemli ve aynı zamanda son soruşturmasıdır. Her ne olursa olsun, Pip'in iyi kız günleri sona ermek üzeredir.

Holly Jackson, *İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi* serisinin merakla beklenen bu son kitabında yine sürükleyici, korkutucu ve unutulmaz bir olay örgüsü sunuyor.

THG 0750965 UTA

www.epsilonyayinevi.com

9 786254 143922

KDV'den muaftır.

İyi Kız, Ölüme Çok Yakın

İyi Kız, Ölüme Çok Yakın
Orijinal adı: As Good As Dead
Holly Jackson
Çeviri: Şebnem Tansu

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Nimet Kirşan
Sayfa ve Kapak Uygulama: Çağla Yön

1. Baskı: Haziran 2023
ISBN: 978-625-414-392-2

© Holly Jackson, 2021
Türkçe yayım hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz. Tüm hakları saklıdır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah., Güvercin Cad., No: 3/1
Baha İş Merkezi, A-Blok, Kat: 2
34310 Haramidere/İstanbul
Tel: (212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

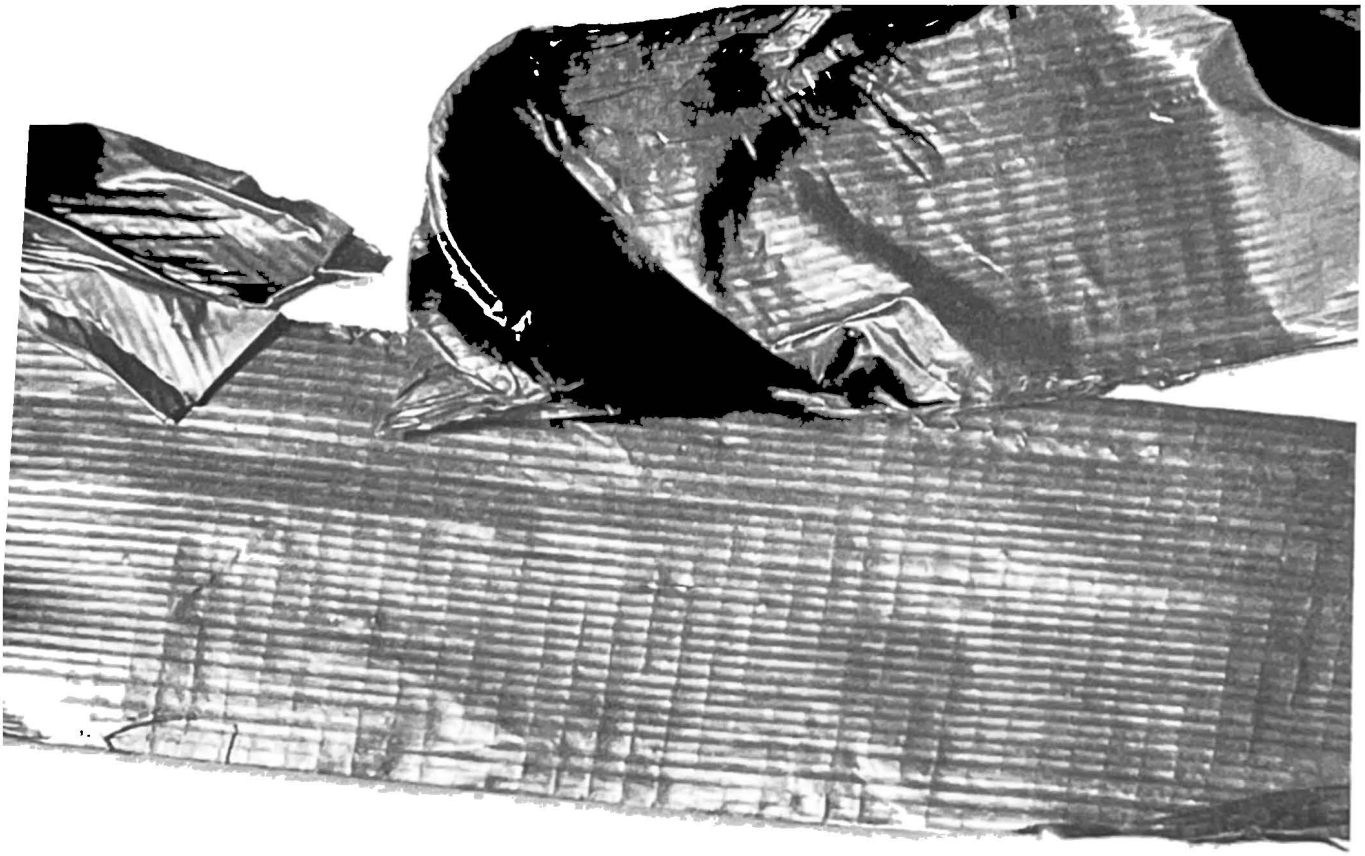
İyi Kız, Ölüme Çok Yakın

HOLLY JACKSON

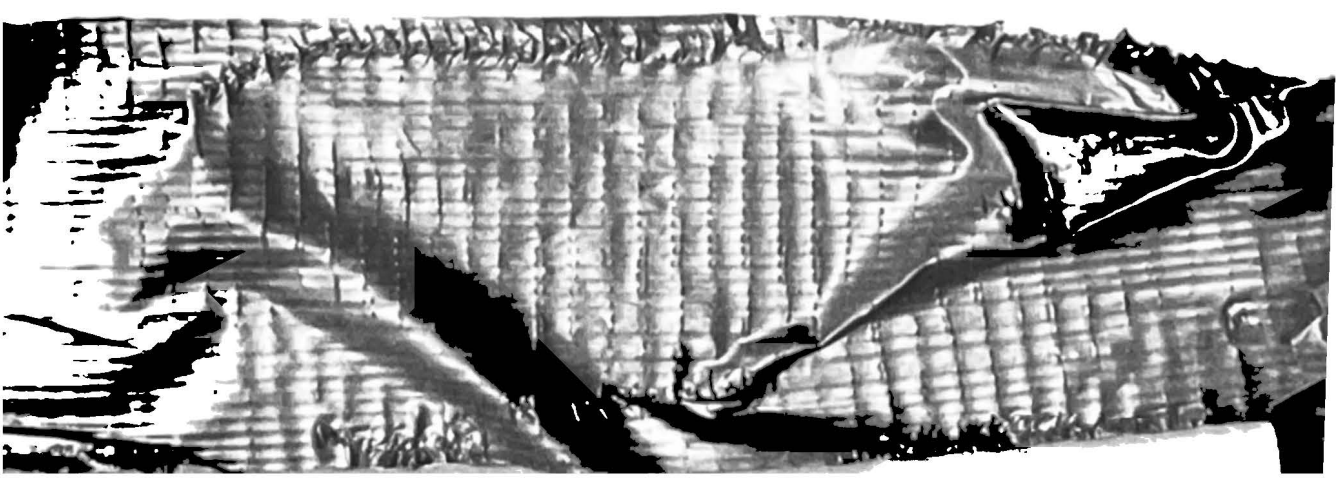
Çeviri: Şebnem Tansu

epsilon

Bu kitap sizin için. Sonuna kadar benimle geldiğiniz için teşekkür ederim.

BÖLÜM I

Bir

Ölü bakışlar, böyle denirdi, değil mi? Cansız, donuk, boş. Ölü bakışlar artık onun daimi eşlikçisiydi; her yerde onu takip ediyorlar, göz kırpma mesafesinden uzağa gitmiyorlardı. Zihninin derinliklerinde saklanıyorlar, rüyalarında yalnız bırakmıyorlardı. Canlıdan cansızlığa geçiş yapılan andaki *onun* ölü bakışlarıydı. Onları en kısa bakışmalarda, en karanlık gölgelerde ve bazen de aynada kendi yüzünde görüyordu.

Pip şu anda da onları görüyor, doğrudan kendisine bakıyorlardı. Garaj yoluna düşmüş ölü bir güvercinin kafasına gömülü ölü gözler. Camsı ve donuk; ona yaklaşmak için dizlerinin üzerine çökerkenki yansıması dışında hareket yoktu. Ona dokunmak değil, sadece yaklaşmak için eğilmişti.

"Gitmeye hazır mısın, turşu?" dedi Pip'in babası arkasından. Çarparak kapanan ön kapının yankısına gizlenmiş silah sesiyle irkildi. Silah sesi Pip'in diğer eşlikçisiydi.

"E-evet," dedi ayağa kalkıp sesini kontrol etmeye çalışırken. *Nefes al, sadece nefes al.* "Bak." Gereksiz yere işaret etti. "Ölü güvercin."

Babası bakmak için eğildi, siyah derisi kısık gözlerinin etrafında kırıştı, yeni üç parçalı takımı dizlerinin üstünde toplandı. Ardından yüzünde Pip'in çok da iyi bildiği bir ifade belirdi; komik, saçma bir şey söylemek üzereydi...

"Akşam yemeğinde güvercin mi var?" dedi.

Evet, tam zamanında. Son zamanlarda kızını güldürmek için daha çok çabalıyormuş gibi neredeyse her cümlesi espriden ibaretti. Pip gevşedi ve o da bir espri yaptı.

"Eğer yanında patates pi-resi varsa," diye takıldı, gözlerini güvercinin boş bakışlarından ayırıp bakır rengi sırt çantasını omzuna astı.

"Hah!" Babası gülümseyerek kızının sırtına hafifçe vurdu. "Benim hastalıklı kızım." Ne dediğini ve bu üç kelimenin barındırdığı diğer tüm anlamları fark etmesiyle ifadesi bir kez daha değişti. Pip, bu aydınlık ağustos sabahında babasının düşünmeden söylediği sözlerde bile ölümden kaçamıyordu. Şimdilik yaşadığı tek şey bu gibi görünüyordu.

Babası gelip geçici tuhaflığını üzerinden atıp başıyla arabaya binmesini işaret etti. "Hadi, toplantıya geç kalamazsın."

"Evet," diyen Pip başka ne diyeceğini bilemeden arabanın kapısını açıp koltuğuna oturdu, araba uzaklaşırken aklı güvercinde kalmıştı.

Little Kilton Tren İstasyonu otoparkına girerlerken kendini toplamıştı. Otopark kalabalıktı, güneş her gün trenle işe gidip gelenlerin park ettiği arabaların üzerinde parlıyordu.

Babası iç çekti. "Ah şu *Porsche*'u kullanan yavşak yine yerimi kapmış." Yavşak: Pip'in ona öğrettiğine pişman olduğu başka bir kelimeydi.

Tek boş yer en dipte, kameraların göremediği tel örgülerin yanındaydı. Howie Bowers'ın eski uğrak yeri. Bir cebinde para, diğerinde küçük bir kesekâğıdı. Pip'in elinde olmadan emniyet kemerinin tıkırtısı Stanley Forbes'ın arkasındaki beton zeminde çınlayan ayak seslerine dönüştü. Birden gece oldu, Howie hapiste değil tam da burada, turuncu renkli sokak lambalarının altındaydı, gözlerinin yerinde gölgeler vardı. Stanley ona yaklaşıyor, hayatı karşılığında, sırrı karşılığında ona para veriyordu. Ve ölü gözlerle Pip'e bakmak için dönerken vücudunda altı delik açılıyor, gömleğine yayılan kan betona dökülüyor ve her nasılsa Pip'in ellerine bulaşıyordu. Ellerinin her yerinde kan vardı ve...

"Geliyor musun, minik turşu?" Babası inmesi için kapıyı açmıştı.

"Geliyorum," diye yanıtladı Pip ellerini en şık pantolonunda kurularken.

Londra Marylebone treninin içi de kalabalıktı; yolcular omuz omuza duruyor, birbirlerine çarptıklarında dudakları kapalı, tuhaf bir gülümsemeyle *özür* diliyorlardı. Metal tutunma çubuğunda çok fazla el vardı, bu yüzden Pip dengesini kaybetmemek için babasının bükülü kolunu tuttu. Keşke işe yarasaydı.

Trende Charlie Green'i iki kez gördü. İlkinde *Metro* gazetesini daha iyi okuyabilmek için başını hareket ettirmeden önce bir adamın başının arkasındaydı. İkincisinde platformda duran silah tutan bir adamdı. Ancak adam vagona bindiğinde yüzü yeniden şekil alıp Charlie'ye olan benzerliğini kaybetmiş ve silah sandığı şey ise bir şemsiyeye dönüşmüştü.

Dört ay geçmişti ve polis onu hâlâ bulamamıştı. Karısı Flora sekiz hafta önce Hastings'te bir polis karakoluna teslim olmuştu; her nasılsa kaçarlarken ayrılmışlardı. Flora kocasının nerede olduğunu bilmiyordu ama Charlie'nin Fransa'ya kaçmayı başardığına dair söylentiler dolaşıyordu. Pip yine de onu arıyordu, yakalanmasını istediği için değil onu bulması gerektiği için arıyordu. Ve aradaki fark çok önemliydi, işlerin bir daha asla normale dönmemesinin nedeniydi.

Babası Pip'in gözlerine baktı. "Toplantı konusunda gergin misin?" diye sordu Marylebone'a girerken yavaşlayan trenin tekerleklerinin gıcırtıları arasında. "Sorun çıkmayacak. Sadece Roger'ı dinle, tamam mı? O, ne yaptığını bilen, harika bir avukat."

Görünüşe göre Roger Turner babasının firmasında iftira davalarında *en iyi* olan avukattı. Trenden indikten birkaç dakika sonra onu, toplantı odasının tutulduğu kırmızı tuğlalı eski konferans merkezinin önünde beklerken buldular.

"Tekrar merhaba Pip," dedi Roger elini uzatırken. Pip adamın elini sıkmadan önce hızlıca kan var mı diye kontrol etti. "Hafta sonu nasıldı, Victor?"

"Güzeldi, teşekkürler Roger. Öğle yemeği için dünden kalanları getirdim, bu yüzden pazartesi de harika olacak."

"Sanırım içeri girsek iyi olur, hazır mısın?" diye sordu Roger, Pip'e. Bir eliyle parlak bir evrak çantası tutarken diğer kolundaki saatine baktı.

Pip başını sallayarak onayladı. Elleri yine ıslanmıştı ama terdi. Sadece terdi.

"İyi olacaksın, tatlım," dedi babası kızının yakasını düzeltirken.

"Evet, binlerce kez arabuluculuk yaptım." Roger gri saçlarını geriye atarak sırıttı. "Endişelenmene gerek yok."

"Bitince beni arayın." Pip'in babası eğilip kızını başına bir öpücük kondurdu. "Akşam evde görüşürüz. Roger seninle de ofiste görüşürüz."

"Evet, görüşürüz Victor. Önden geç, Pip."

En üst kattaki 4E toplantı odasını tutmuşlardı. Pip merdivenlerden çıkmak istemişti çünkü kalbi bu yüzden hızlı çarparsa çarpıntısının başka nedeni olmayacaktı. Kendi kendine böyle bir mantık oluşturmuştu ve göğsü ne zaman sıkışsa bu yüzden koşmaya gidiyordu. Başka türden bir acı kalmayana kadar koşuyordu.

En üst kata vardıklarında ihtiyar Roger, Pip'in birkaç basamak arkasında hızlıca nefes alıp veriyordu. 4E'nin dışındaki koridorda duran şık giyimli bir adam onları görünce gülümsedi.

"Ah, sen Pippa Fitz-Amobi olmalısın," dedi adam. Sıkmak için uzatılan bir başka el, üzerinde kan olmadığından emin olmak için yapılan bir başka hızlı kontrol. "Ve siz de onun avukatı Roger Turner olmalısınız. Ben Hassan Bashir ve bugün sizin bağımsız arabulucunuz olacağım."

Gözlüklerini ince burnunun yukarısına iterek gülümsedi. Nazik birine benziyordu ve neredeyse yerinde duramayacak

kadar hevesli görünüyordu. Pip onun gününü mahvetmeyi hiç istemiyordu ama şüphesiz bunu yapacaktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Pip boğazını temizledikten sonra.

"Ben de." Ellerini çırparak Pip'i şaşırttı.

"Pekâlâ, diğer grup toplantı odasında, herkes başlamaya hazır. Öncesinde sormak istediğiniz bir şey yoksa," Roger'a baktı, "hemen başlayabiliriz."

"Evet. Başlayabiliriz." Hassan 4E'nin kapısını açtığı sırada Roger kontrolü ele almak için Pip'in önüne geçti. İçeride çıt çıkmıyordu. Roger, başını sallayarak Hassan'a teşekkür edip kapıdan girdi. Şimdi sıra Pip'teydi. Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve sıkılı dişleri arasından nefesini verdi.

Hazırdı.

Odaya girdi ve gördüğü ilk şey onun yüzüydü. Uzun masanın karşı tarafında oturuyordu, çıkık elmacık kemikleri ağzıyla aynı hizada duruyordu, sarı saçları dağınıktı. Başını kaldırıp Pip'inkilere baktığı gözlerinde karanlık, kötücül bir parıltı vardı.

Max Hastings.

İki

Pip'in ayakları hareket etmeyi kesti. Bunu yapmalarını o söylememişti, ilkel bir dürtü, söylenmemiş bir bilgi gibiydi; bir adım bile atsa *ona* çok yaklaşmış olacaktı.

"Buraya, Pip," dedi Roger ve Max'in hemen karşısındaki sandalyeyi çekip oturmasını işaret etti. Max'in yanında, Roger'ın karşısında oturan Christopher Epps, Max'i duruşmada temsil eden aynı avukattı. Pip onunla en son tanık kürsüsünde karşı karşıya gelmişti; avukat onu sert sesiyle sıkıştırırken aynı takımı giyiyordu. Pip ondan da nefret ediyordu ama bu duygu kaybolmuş, karşısında oturan kişiye duyduğu nefretle birleşmişti. Onları sadece masanın genişliği ayırıyordu.

"Herkese merhaba," dedi Hassan neşeyle ve masanın başında iki taraf arasında kendisine ayrılan sandalyeye oturdu. "Önce giriş kısmını hızlıca aradan çıkaralım. Arabulucu olarak benim rolüm her iki taraf için de kabul edilebilir bir anlaşmaya ve uzlaşmaya varılmasına yardımcı olmak. Ben sadece buradaki herkesi mutlu etmek istiyorum, tamam mı?"

Belli ki Hassan odadaki atmosferi okuyamamıştı.

"Arabuluculuğun amacı temelde davadan kaçınmaktır. Mahkemeye gitmek herkes için külfetli ve pahalıdır, bu nedenle dava açmadan önce bir anlaşmaya varılıp varılamayacağına bakmak daha iyidir." Önce Pip'in, ardından da Max'in tarafına bakarak sırıttı. Her iki tarafa da aynı şekilde gülümsemişti.

"Bir anlaşmaya varamazsak Bay Hastings ve avukatı, bu yıl 3 Mayıs'ta paylaşılan, iftira niteliğinde bir ifade ve ses dosyası içerdiğini iddia ettikleri bir tweet ve blog gönderisi nedeniyle Bayan Fitz-Amobi'ye dava açmayı planlıyor." Hassan notlarına baktı. "Davacı Bay Hastings adına konuşan Bay Epps, iftira

niteliğindeki ifadenin müvekkili üzerinde hem ruh sağlığına hem de itibarına verdiği onarılamaz hasarlar nedeniyle çok ciddi etkiler bıraktığını söylüyor. Bu sebeple oluşan mali sıkıntılar için tazminat talep ediliyor."

Pip ellerini kucağında yumruk yaptı, parmak boğumları tarih öncesi bir hayvanın omurgaları misali derisinden fırladı. Burada oturup tüm bunları dinleyip dinleyemeyeceğini bilmiyordu, lanet olsun ki bunu yapıp yapamayacağını bile bilmiyordu. Ama nefes alıp hem babası, hem Roger hem de zavallı Hassan için dayanmayı denedi.

Masada, Max'in önünde tabii ki o sinir bozucu küçük su şişesi duruyordu. Açılıp kapanan kauçuk ağızlıklı koyu mavi plastik şişe. Pip bu şişeyi ilk kez görmüyordu. Görünüşe göre Little Kilton gibi küçük bir kasabada koşu parkurları kesişme eğilimindeydi. Koşuya çıktığında sanki bunu bilinçli olarak yapıyormuş gibi Max'in de koştuğunu gören Pip artık karşılaşmalarını bekler hâle gelmişti. Kahrolası mavi şişesi hep yanındaydı.

Max, onun şişeye baktığını fark etti. Uzandı, düğmeyi ittirip pipet kısmını çıkardı ve ardından uzun, gürültülü bir yudum alıp ağzında çevirdi. Tüm bu süre boyunca gözleri Pip'in üstündeydi.

Hassan kravatını bir parça gevşetti. "Evet Bay Epps, isterseniz açılış konuşmanıza başlayabilirsiniz."

"Elbette," dedi Epps kâğıtlarını karıştırarak, sesi Pip'in hatırladığı kadar sivriydi. "Müvekkilim, Bayan Fitz-Amobi'nin 3 Mayıs akşamı yaptığı iftira niteliğindeki ifadesinden bu yana özellikle de Bayan Fitz-Amobi'nin o sırada 300.000'den fazla takipçisiyle hatırı sayılır bir çevrimiçi varlığı olması nedeniyle çok acı çekti. Müvekkilim çok saygın bir üniversitede üst düzey bir eğitim alıyor, bu da onu nitelikli işler için çok çekici bir aday hâline getiriyor."

Max vurgu yapmak istiyormuş gibi su şişesinden bir yudum daha çekti.

"Ancak son birkaç aydır Max Hastings hak ettiği düzeyde bir iş bulmakta zorluk çekiyor. Bu doğrudan Bayan Fitz-Amobi'nin itibar zedelenmesine yol açan iftira niteliğindeki ifadesinden kaynaklanmaktadır. Sonuç olarak müvekkilim uygun bir iş bulamadığı ve dolayısıyla Londra'da kira masraflarını karşılayamadığı için hâlâ ailesiyle yaşamaya devam etmek zorunda kalmıştır."

Ah, zavallı küçük seri tecavüzcü, diye düşündü Pip, kelimeleri gözleriyle söyleyerek.

"Ancak tek etkilenen müvekkilim de değil," diye devam etti Epps. "Ailesi, Bay ve Bayan Hastings de stres yüzünden sıkıntı çekmekteler, hatta bir süreliğine ülkeyi terk edip Floransa'daki ikinci evlerinde yaşamak zorunda kaldılar. Bayan Fitz-Amobi'nin karalayıcı ifadesini yayınladığı aynı gece, evleri saldırıya uğradı ve biri evin ön tarafına şöyle yazdı: *Tecavüzcü, seni yakalayacağım...*"

"Bay Epps," diyerek araya girdi Roger. "Umarım müvekkilimin bu vandalizmle bir ilişkisi olduğunu ima etmiyorsunuzdur. Polis bu konuyla bağlantılı olarak onunla konuşmadı bile."

"Kesinlikle hayır, Bay Turner," dedi Epps. "Sadece Bayan Fitz-Amobi'nin iftira niteliğindeki ifadesiyle bu ifadeyi takip eden saatlerde meydana gelen vandalizm arasında bir bağlantı olduğu kanısına varabileceğimiz için bahsettim. Sonuç olarak Hastings ailesi kendi evlerinde kendilerini güvende hissetmedikleri için evin ön tarafına güvenlik kamerası yerleştirmek zorunda kaldılar. Umarım bunlar, Bay Hastings'in içinde bulunduğu mali sıkıntının yanı sıra Bayan Fitz-Amobi'nin kötü niyetli, karalayıcı ifadesinin hem müvekkilimi hem de ailesini derin bir üzüntüye ve sıkıntıya soktuğunu açıklamaya yardımcı olur."

"Kötü niyetli mi?" dedi Pip, yanaklarının yandığını hissederek. "Ona tecavüzcü dedim ve o bir *tecavüzcü,* bu yüzden de..."

"Bay Turner," diye hırladı Epps sesini yükselterek. "Müvekkilinize sessiz kalmasını tavsiye etmenizi, şu an yapacağı onur

kırıcı ifadelerinin iftira olarak nitelendirilebileceğini hatırlatmanızı öneririm."

Hassan ellerini kaldırdı. "Evet evet, herkes bir nefes alsın. Bayan Fitz-Amobi, sizin tarafınızın da daha sonra konuşma şansı olacak." Kravatını biraz daha gevşetti.

"Sorun yok, Pip, ben hallederim," dedi Roger usulca.

"Bayan Fitz-Amobi'ye hatırlatayım," dedi Epps, bakışlarını ona değil Roger'a odaklayarak. "Dört ay önce müvekkilim Kraliyet Mahkemesi'nde yargılandı ve tüm suçlamalardan suçsuz bulundu. Aslına bakarsanız 3 Mayıs'ta yapılan açıklamanın iftira niteliğinde olduğuna dair ihtiyacınız olan tek kanıt bu."

"Şunu söylemeliyim ki," diyerek söze girdi Roger kendi önünde duran kâğıtları karıştırarak, "bir ifade ancak gerçekmiş gibi sunulduğunda iftira niteliği taşır. Müvekkilimin *tweeti* şöyledir: *Max Hastings duruşmasının son güncellemesi. Jürinin neye inandığı umurumda değil: O suçlu.*" Roger boğazını temizledi. "Şimdi, *umurumda değil* ifadesi onu izleyen ifadenin gerçek değil öznel bir görüş olduğunu ortaya koyar..."

"Ah, bana hikâye anlatma," diye araya girdi Epps. "Sırtınızı düşünce özgürlüğüne mi dayamaya çalışıyorsunuz? Gerçekten mi? Lütfen. İfade açıkça gerçek olarak belirtilmiş ve ses dosyası da gerçekmiş gibi sunulmuş."

"Zaten gerçek," dedi Pip. "Dinlemek ister misin?"

"Pip, lütfen..."

"Bay Turner..."

"Kesinlikle üzerinde oynanmış." Ellerini göğsünde kavuşturan Max ilk kez konuşmuştu ve çıldırtıcı şekilde sakindi. Bakışları arabulucunun üzerindeydi. "Ben öyle konuşmam bile."

"Nasıl, tecavüzcü gibi mi?" diye karşılık verdi Pip tükürükler saçarak.

"BAY TURNER..."

"Pip..."

"Pekâlâ!" Hassan ayağa kalktı. "Biraz ağırdan alalım. Hepimizin konuşma şansı olacak. Unutmayın amacımız herkesin memnun kalacağı bir sonuca ulaşmak. Bay Epps, müvekkilinizin tazmin etmek istediği zararları açıklayabilir misiniz?"

Epps başını eğdi, önündeki yığının altından bir kâğıt çıkardı. "Dolaylı zararlar için, müvekkilimin son dört aydır çalışıyor olması gerektiği ve onun pozisyonundaki birinin aylık en az üç bin sterlin maaş alacağı düşünülürse toplam mali kaybı on iki bin sterlin eder."

Max su şişesinden bir yudum daha çekti, su boğazında aşağı aktı. Pip lanet olası şişeyi alıp suratına patlatabilmeyi çok isterdi. Eğer elinde kan olacaksa onun kanı olmalıydı.

"Elbette müvekkilimin ve ailesinin yaşadığı acıları ve manevi ıstırabı hiçbir miktar karşılayamaz. Yine de sekiz bin sterlinin yeterli olacağını düşünüyoruz, bu da bizi toplamda yirmi bin sterline getiriyor."

"Saçmalık," dedi Roger başını sallayarak. "Müvekkilim sadece on sekiz yaşında."

"Bay Turner, bitirmeme izin verin," dedi Epps küçümser bir ifadeyle ve sayfayı çevirmek için parmağını yaladı. "Ancak müvekkilimle yaptığım konuşmada kendisi iftira niteliğindeki açıklamanın geri alınmamış ve herhangi bir özür dilenmemiş olması gerçeğinin süregelen acısının nedeni olduğunu, tüm bunların kendisi için maddi bir tazminattan daha değerli olacağını belirtmiştir."

"Bayan Fitz-Amobi gönderisini haftalar önce, ilk talep mektubunuz gönderildiğinde sildi," dedi Roger.

"Bay Turner, lütfen," diye karşılık verdi Epps. Pip onun bir kez daha *lütfen* dediğini duyarsa suratına patlatabilirdi. "Tweet silmek itibara verilen zararı hafifletmiyor. Teklifimiz şu: Bayan Fitz-Amobi aynı hesaptan iftira niteliğindeki ilk ifadesini geri çektiğini, sözlerinin müvekkilime vermiş olabileceği her türlü zarar için kendisinden özür dilediğini söyleyen bir açıklama

yayınlayacak. Ayrıca –ki burası çok önemli, bu yüzden çok dikkatli dinleyin– söz konusu ses dosyası üzerinde oynadığını, müvekkilimin bu sözleri asla söylemediğini kabul edecek."

"Hadi oradan."

"Pip..."

"Bayan Fitz-Amobi," diye yalvardı Hassan, boynunu sıkıyormuş, bir çıkış yolu bulamıyormuş gibi kravatıyla uğraşıyordu.

"Bay Turner, müvekkilinizin taşkınlığını görmezden geleceğim," dedi Epps. "Bu talepler karşılanırsa deyim yerindeyse tazminat talebinde bir indirim uygulayacağız ve on bin sterlin talep edeceğiz."

"Pekâlâ, bu iyi bir başlangıç." Hassan kontrolü ele almaya çalışarak başını salladı. "Bay Turner, bu teklife bir cevap vermek ister misiniz?"

"Teşekkür ederim, Bay Bashir," dedi Roger sözü alarak. "Önerilen tazminat hâlâ çok yüksek. Müvekkilinizin olası iş durumu hakkında büyük varsayımlarda bulunuyorsunuz. Ben kendisini muhteşem bir aday olarak görmüyorum, hele de mevcut iş piyasası şartlarında. Müvekkilim sadece on sekiz yaşında. Tek geliri, gerçek suç *podcast*'lerinden elde ettiği reklam gelirleri, birkaç hafta sonra üniversiteye başlayacak ve burada da eğitim harcamaları nedeniyle büyük bir borç altına girecek. Tüm bunlar dikkate alındığında istenilen miktar makul değil."

"Tamam, yedi bin," dedi Epps gözlerini kısarak.

"Beş bin," dedi Roger.

Epps, sandalyesinde yan dönüp son derece hafif bir şekilde başını sallayan Max'e bir göz attı. "Bizim için kabul edilebilir," dedi Epps, "ifadeyi geri çekme ve özürle birlikte."

"Tamam, bir yere geliyoruz gibi görünüyor." Hassan'ın yüzüne temkinli gülümsemesi geri döndü. "Bay Turner, Bayan Fitz-Amobi bu şartlar hakkında sizin düşüncelerinizi alabilir miyim?"

"Peki," diye başladı Roger, "Sanırım..."

"Anlaşma yok," diyen Pip'in geri ittiği sandalyenin bacakları cilalı zeminde gıcırdadı.

"Pip," dedi Roger ve Pip ayağa kalkamadan ona döndü. "Neden bunu bir yere gidip konuşmuyoruz ve..."

"Açıklamamı geri çekmeyeceğim ve ses dosyasında oynama yaptığımla ilgili bir yalan söylemeyeceğim. Ona tecavüzcü dedim çünkü o bir tecavüzcü. Özür dilemektense ölmeyi tercih ederim." Öfkesi sırtından tırmanıp tüm derisini kaplarken dişlerini göstererek Max'e baktı.

"BAY TURNER! Müvekkilinizi kontrol edin lütfen!" Epps masaya vurdu.

Ne yapacağını bilemeyen Hassan kıpırdandı.

Pip ayağa kalktı. "Beni dava ettiğinde olacak olan şu, Max." İsmini anmak midesini bulandırdığından tükürür gibi söylemişti. "Muhteşem bir savunmam var: Gerçek. Yani durma, cesaretin varsa dava aç. Mahkemede görüşürüz. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, değil mi? İfademin doğru olup olmadığının kanıtlanması gerekecek, yani tecavüz davan yeniden açılmış olacak. Aynı tanıklar, kurban ifadeleri, kanıtlar. Herhangi bir ceza almayacaksın ama en azından herkes senin ne olduğunu öğrenecek. Bir tecavüzcü."

"Bayan Fitz-Amobi!"

"Pip..."

Ellerini masaya koyup öne doğru eğildi, alev alev bakışlarıyla Max'i delip geçti. Keşke onu ateşe verebilse, yüzünün yanışını izleyebilseydi. "Gerçekten de bunu ikinci kez başarabileceğine inanıyor musun? On iki kişilik bir jüriyi daha, canavar olmadığına ikna edebilecek misin?"

Max bakışlarına karşılık verdi. "Sen aklını kaçırmışsın," dedi gülerek.

"Belki. Bu yüzden de korkmalısın."

"Tamam!" Hassan ayağa kalkıp ellerini çırptı. "Belki bir ara verip çayla bisküvi yiyebiliriz."

"Benim işim bitti," dedi Pip, sırt çantasını omzuna taktı, kapıyı o kadar hızlı çekti ki arkadaki duvara çarptı.

"Bayan Fitz-Amobi, lütfen geri gelin." Hassan'ın çaresizlik dolu sesi koridorda onu takip etti. Ve de ayak sesleri. Pip döndü. Roger evrakları çantasına tıkıştırarak peşinden geliyordu.

"Pip," dedi nefes nefese. "Bence gerçekten biz..."

"Onunla pazarlık yapmayacağım."

"Bir dakika bekle!" Onlara doğru koşan Epps'in gür sesi koridoru doldurdu. "Bana sadece bir dakika verin, lütfen," dedi gri saçlarını yeniden düzelterek. "Bir ay, belki biraz daha uzun bir süre dava açmayacağız, tamam mı? Mahkemeye gitmemek herkes için en iyisi olur. Her şey *sakinleştiğinde* düşünmek için birkaç haftanız daha olacak." Pip'e baktı.

"Düşünmeme gerek yok," dedi Pip.

"Lütfen sadece..." Epps takımının cebini karıştırıp iki tane fildişi rengi gıcır gıcır kartvizit çıkardı. "Kartım," dedi Pip'e ve Roger'a uzatırken. "Cep telefonum da yazıyor. Biraz düşünün, fikriniz değişirse beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

"Değişmeyecek," dedi Pip isteksizce aldığı kartviziti ceketinin kullanmadığı cebine sokarken.

Christopher Epps bir süre onu inceledi, sanki endişeliymiş gibi kaşlarını çattı. Pip bakışlarına karşılık verdi, gözlerini kaçırmak onun kazanmasına izin vermek demekti.

"Müsaade edersen bir tavsiye vereceğim," dedi Epps. "İster dinle ister dinleme ama şunu söyleyeyim ki kendi kendini yok etme sarmalına girmiş çok kişi gördüm. Lanet olsun, çoğunu da temsil ettim. Sonunda sadece etrafındakilere ve kendine zarar vereceksin. Her şeyi kaybetmeden önce yeniden düşünmeni öneririm."

"Tarafsız tavsiyeniz için teşekkür ederim, Bay Epps," dedi Pip. "Ama beni hafife almış gibisiniz. Müvekkilinizi de mahvetmek anlamına geliyorsa her şeyi kaybetmeye ve kendimi mah-

vetmeye razıyım. Bence bu adil görünüyor. Size iyi günler, Bay Epps."

Topuklarının üstünde dönerken Epps'e tatlı ekşi bir gülümsemeyle baktı. Adımlarını hızlandırdı, topuklarının tıkırtısı gümbür gümbür atan kalbiyle uyumluydu. Ve orada, kalp atışlarının hemen altında, kas ve sinir katmanları arasında altı kez patlayan bir silah sesi vardı.

Üç

Onu kendisine bakarken yakaladı: yüzüne dökülen koyu renk saçlarına, serçe parmağının tam oturduğu çenesindeki gamzesine, koyu renk gözlerine ve gözlerinin içinde annesinin yeni aldığı tarçın kokulu mumun alevlerin yansımasına bakıyordu. Gözleri sanki biri içeriden aydınlatıyormuş gibi hep parlak ve ışıl ışıldı. Ravi Singh ölü gözlerin tam tersiydi. Panzehirdi. Pip zaman zaman kendine bunu hatırlatmak zorunda kalıyordu. Bu yüzden ona bakıp geride hiçbir şey kalmayana dek onu içine çekti.

"Selam sapık," diyerek sırıttı Ravi kanepenin karşısında. "Neye bakıyorsun?"

"Hiçbir şeye." Pip gözlerini kaçırmadan omuz silkti.

"*Sapık* tam olarak ne anlama geliyor?" Josh'ın kısık sesi Lego'larıyla ne olduğu belli olmayan bir şey oluşturduğu halının üstünden geldi. "Biri *Fortnite* oynarken bana böyle dedi. Bu şu S- kelimesinden daha mı kötü?"

Pip, Ravi'nin paniğe kapılan ifadesini, dudaklarını büzmesini, kaldırdığı kaşlarının saçlarının altında kaybolmasını gülerek izledi. Omzunun üstünden Pip'in anne ve babasının o ve Ravi'nin yemek yediği masayı topladığı mutfak kapısına doğru baktı.

"Şey, hayır, o kadar kötü değil," dedi elinden geldiğince sakin bir şekilde. "Ama yine de söylemesen iyi olur, tamam mı? Özellikle annenin yanında."

"İyi de sapıklar ne yapar?" Josh, Ravi'ye baktı ve Pip kısa bir an kardeşinin bunu bilerek yapıp yapmadığını, Ravi'nin kanepede kıvranmasını izlemekten keyif alıp almadığını merak etti.

"Onlar, şey..." Ravi duraksadı. "Onlar ürpertici bir biçimde insanları izler."

"Ah." Josh açıklamayı kabul etmiş gibi başını salladı. "Bizim evimizi izleyen adam gibi mi?"

"Evet, dur... hayır," dedi Ravi. "Sizin evinizi gözetleyen bir sapık yok." Yardım için Pip'e baktı.

"Yardım edemem," diye fısıldadı Pip sırıtarak. "Kendi mezarını kendin kazdın."

"Teşekkürler, Pippus Maximus."

"Evet, aslında bu yeni lakabı unutabilir miyiz?" dedi Ravi'ye bir yastık atarak. "Beğenmedim. Komiser'e geri dönemez miyiz? Komiser'i seviyorum."

"Ben ona Hippo Pippo diyorum," dedi Josh. "Ondan da nefret ediyor."

"Ama sana çok yakışıyor," dedi Ravi ayak parmaklarıyla kaburgasını dürterek. "Sen de herhangi bir Pip'in sahip olabileceğinden daha fazla Piplik var. Ultra Pip. Gelecek hafta seni aileme Pippus Maximus olarak tanıtacağım."

Pip gözlerini devirip kendi ayak parmaklarıyla Ravi'yi bağırmasına neden olacak bir noktadan dürttü.

"Pip zaten senin ailenle çok önceden tanıştı." Josh başını kaldırdı, kafası karışmıştı. Evde konuşulan her söze müdahale etmesi gerektiğini düşündüğü yeni bir on bir yaş öncesi döneminden geçiyor gibiydi. Hatta dün tamponlarla ilgili fikrini dile getirmişti.

"Ah, bu *genişletilmiş* aile, Josh. Daha ürkütücü. Kuzenler, hatta sanırım *teyzeler*," dedi abartılı bir ifadeyle ve kelimeye korkutucu anlam katmak için parmaklarını salladı.

"Sorun yok," dedi Pip. "Ben hazırım. Sadece çalışma çizelgemin üstünden birkaç kez daha geçmem gerek, sonra her şey tamam olacak."

"Ve ayrıca da... bekle!" Ravi birden durup gözlerini kıstı. "Az önce ne dedin? *Çizelge* mi dedin?"

"E-evet." Pip kıpırdandı, yanakları kızarmaya başlamıştı. Ravi'ye bundan bahsetmeyecekti. Ravi'nin bu dünyada en sevdiği

hobisi onunla uğraşmaktı, bu yüzden ona daha fazla cephane vermeye gerek yoktu. "Önemli değil."

"Hayır, önemli. Ne çizelgesi?" Ravi doğruldu. Gülümsemesi biraz daha genişlese yüzü gerçekten yırtılabilirdi.

"Bir şey değil." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Pip kendini savunmak için önlem alamadan Ravi öne atıldı ve onu en çok gıdıklandığı yerden, boynuyla omzunun birleştiği yerden yakaladı.

"Ah, dur!" Pip kahkahalarla gülüyor, kendini tutamıyordu. "Ravi kes şunu. Başım ağrıyor."

"O hâlde bana çizelgeni anlat," dedi pes etmeyi reddederek.

"İyi," dedi nefes nefese ve Ravi nihayet durdu. "Ben... ben sadece ailenle ilgili anlattıklarının kaydını tuttuğum bir çizelge hazırladım. Küçük detayları yazdım, unutmamak için. Böylece tanıştığımda belki de onlar, bilirsin işte, benden hoşlanabilirler." Pip, nasıl ifade takındığını tahmin ettiğinden Ravi'nin yüzüne bakmadı.

"Ne tür detaylar?" diye soran Ravi'nin kahkahasını güçlükle bastırdığı sesinden anlaşılıyordu.

"Şey mesela... Ah, Priya Teyzen –annenin kız kardeşi– o da gerçek suç belgesellerini çok seviyor, dolayısıyla onunla bu konu hakkında konuşmak iyi olur. Ve kuzenin Deeva, yanlış hatırlamıyorsam ilgi alanı koşmak ve spor yapmak." Kollarını dizlerine doladı. "Ah, Zara Teyzen ne yaparsam yapayım benden hoşlanmayacak, bu yüzden fazla hayal kırıklığına uğramamaya çalışacağım."

"Doğru," dedi Ravi gülerek. "O herkesten nefret eder."

"Biliyorum, söylemiştin."

Ravi onu izlerken yüzüne kocaman bir tebessüm yayıldı. "Gizli gizli not tuttuğuna inanamıyorum." Hızlıca ayağa kalktı, kollarını altına kaydırıp Pip'i kaldırdı. İtirazlarına aldırış etmeden onu sallarken, "Bu koca, sert dış görünüşünün altında küçük, şirin bir ucube bulduk," dedi.

"Pip şirin değil," diyerek görüşünü bildirdi Josh.

Ravi onu kanepeye geri bıraktı. "Tamam," dedi gerinerek. "Gitmem gerek. Burada hiç kimse hukuk stajı için yarın sabah iğrenç bir saatte kalkmak zorunda değil. Ama sanırım günün birinde kız arkadaşımın iyi bir avukata ihtiyacı olacak, bu yüzden de..." Göz kırptı. Arabuluculuk toplantısının ardından da aynı şeyi söylemişti.

Stajda daha ilk haftasıydı ve erken kalkmakla ilgili şikâyetlerine rağmen Pip onun bu işi sevdiğini görebiliyordu. İlk gününde Pip ona üzerinde *Avukatlık Yükleniyor...* yazan bir tişört hediye etmişti

"Pekâlâ, hoşça kal Joshua," dedi çocuğu ayağıyla dürterek. "En sevdiğim insan."

"Gerçekten mi?" Josh gülümsedi. "Pip ne peki?"

"Ah o az farkla ikinci," dedi Ravi ona dönerek. Pip'i alnından öptü, nefesi saçlarında dolandı ve sonra -Josh bakmazken- eğilip dudaklarını onunkilere bastırdı.

"Bunu duydum," dedi Josh.

"Gidip annenle babana hoşça kal diyeceğim," dedi Ravi. Ama sonra durdu, geri dönüp Pip'in kulağına fısıldadı. "Ve annene on yaşındaki kardeşinin bir sapığın, evinizi gözetlediğini düşünmesine neden olanın sen olduğunu, benimle bir ilgisi olmadığını söyle."

Pip, Ravi'nin dirseğini sıktı, bu *seni seviyorum* demenin gizli yollarından biriydi ve gidişini izlerken kendi kendine güldü.

Ravi gittikten sonra bir süre daha gülümsemeye devam etti ama yukarı çıkıp odasında yalnız kaldığında gülümsemenin bir veda bile etmeden gittiğini fark etti. Onu nasıl geri getireceğini de bilmiyordu.

Baş ağrısı şakaklarına vurmaya başlamıştı. Bakışlarını pencerenin ötesinde, dışarıda gittikçe koyulaşan karanlığa odakladı. Bulutlar pusuya yatmış, tek bir karanlık şekil hâlinde bir araya gelmişti. Gece olmuştu. Pip telefonunun saatine baktı, dokuzdu. Herkesin yatağa girip uykuya dalması uzun sürmeyecekti.

O hariç herkes. Uyuyan bir şehirde gecenin çabuk bitmesi için yalvaran bir çift göz kalacaktı.

Bunu bir daha yapmayacağına dair kendine söz vermişti. Son sefer gerçekten sondu. Bunu bir mantra gibi zihninde tekrarlamıştı. Ama şimdi acıyı dindirmek için yumruklarını şakaklarına bastırırken kendi kendine aynı şeyi tekrarlasa da faydasız olduğunu, kaybedeceğini biliyordu. Hep kaybetmişti. Ve mücadele etmekten çok ama çok yorulmuştu.

Pip kapıya gidip birinin geçmesi ihtimaline karşı usulca kapadı. Ailesi asla öğrenmemeliydi. Ravi de. Özellikle Ravi öğrenmemeliydi.

iPhone'unu masasında not defteriyle büyük siyah kulaklıklarının arasına koydu. Sağda, alttan ikinci çekmeceyi açtı ve içindekileri boşaltmaya başladı: raptiye kutusu, tekrar sardığı kırmızı ip, eski beyaz kulaklıklar, yapıştırıcı.

Bir paket A4 kâğıdını çıkarıp çekmecenin en altına –beyaz kartondan yaptığı sahte tabana– ulaştı. Parmak uçlarıyla bir kenara bastırıp kaldırdı.

Orada gizlediği kullan at telefonlar vardı. Altısı da düzgünce konulmuştu. Pip ödeme yaparken şapkasını yüzüne indirdiği altı kontörlü telefonu nakit parayla, farklı dükkânlardan almıştı.

Telefonlar ona bakıyordu.

Sadece bir kez daha, sonra bitecekti. Söz verdi.

Pip elini uzatıp solda duran eski, gri Nokia'yı aldı. Açmak için güç düğmesine bastırırken parmağı titriyordu. Kalp atışlarının arasına gizlenmiş tanıdık bir ses vardı. Telefon yeşilimsi bir ışıkla aydınlanarak açıldı. Pip basit menüde önce mesajları ve ardından da bu telefonda kayıtlı tek kişiyi seçti. Tüm telefonlarında durum aynıydı.

Başparmağını tuşlar üzerinde gezdirdi ve Ş harfini yazmak için 7 tuşuna beş kez bastı.

Şimdi gelebilir miyim? diye yazdı. Göndere basarken kendi kendine son bir söz verdi: Bu gerçekten son olacaktı.

Ekranda kendi mesajının altındaki boşluğa bakarak bekledi. Mesajın görünmesini istiyordu, göğsünde büyüyen sese değil sadece buna odaklanmıştı. Ama şimdi aklına geldiğinden düşünmeden edemiyor, duymazdan gelemiyordu. Nefesini tuttu ve tüm gücüyle istedi.

İşe yaradı.

Evet, cevabı geldi.

Dört

Bu, kalbinin atışıyla kaldırımda gümleyen spor ayakkabıları arasında bir yarıştı. Bedeni, göğsünden ayaklarına kadar, sadece kulaklıkların gürültüyü engelleyerek hafiflettiği sesle doluydu. Ama Pip, birinin diğerinden etkilendiği konusunda kendine yalan söyleyemezdi, koşmaya başlayalı dört dakika olmuştu ve çoktan Beacon Geçidi'nin köşesine varmıştı. Kalbi ayaklarını geçmişti.

Ebeveynlerine her zamanki gibi kısa bir koşuya çıkacağını söylemişti -lacivert tayt ve beyaz tişört giymişti- en azından buraya kadar koşması bir parça olsun dürüstlük göstergesiydi. Bugünlerde sadece parçalara ve kırıntılara bel bağlamıştı. Bazen sadece koşmak yeterli geliyordu ama bu gece yetmemişti. Hayır, bu gece ona yardım edebilecek tek bir şey vardı.

Pip on üç numaraya yaklaşırken yavaşlayıp kulaklıklarını boynuna kaydırdı. Ayaklarını sıkıca yere bastı, bir süre kımıldamayıp buna gerçekten ihtiyacı olup olmadığını değerlendirdi. Bir adım daha atarsa geri dönüşü olmayacaktı.

Çapraz park etmiş BMW'nin yanından geçip teraslı evin kapısına doğru yürüdü. Koyu kırmızı kapıya varan Pip parmaklarını zilin üzerinden geçirip yumruk yaparak ahşabı tıklattı. Zili çalmasına izin yoktu, fazla gürültü yapıp komşuların dikkatini çekebilirdi.

Pip buzlu camın arkasında giderek uzayan silueti görene kadar kapıyı tekrar tekrar tıklattı. Kayan sürgünün sesinin ardından kapı içeri doğru açıldı ve aralıkta Luke Eaton'ın yüzü belirdi. Boynundan yüzüne doğru tırmanan dövmesi karanlıkta derisi parçalamış, et şeritleri bir ağ oluşturmak için yeniden yapılanmış gibi görünüyordu.

Kapıyı Pip'in geçmesine yetecek kadar açtı.

"Çabuk gir," dedi huysuzca koridorda yürürken. "Yakında başkası gelecek."

Pip içeri girip kapıyı kapattı, Luke'un peşinden köşeyi dönüp kare şeklindeki mutfağa girdi. Üstünde Pip'in onunla ilk tanıştığında –Jamie Reynolds'ın kaybolmasıyla ilgili Nat da Silva ile konuşmaya geldiği gün– giydiği aynı koyu renkli basketbol şortu vardı. Neyse ki Nat ile Luke ayrılmıştı. Evde ikisinden başka kimse yoktu.

Luke mutfak dolaplarından birini açmak için eğildi. "Geçen sefer son olduğunu söylemiştin. Bir daha gelmeyeceğini."

Pip tırnaklarını koparırken, "Öyle söyledim, değil mi?" dedi duygusuz bir sesle. "Sadece uyumaya ihtiyacım var. Hepsi bu."

Luke dolabı karıştırdı ve parmaklarının arasına sıkıştırdığı kesekâğıdını çıkardı. Üstten açıp görebilmesi için Pip'e uzattı.

"Bu kez haplar iki miligramlık," dedi kesekâğıdını sallayarak. "Bu yüzden fazla yok."

"Tamam, sorun değil," dedi Pip, Luke'a bakarak. Ama bunu yapmamış olmayı isterdi. Ne zaman ona baksa kendini onun yüzünü inceleyip Stanley Forbes ile benzerliklerini araştırırken buluyordu. İkisi, Charlie Green'in Little Kilton'daki diğer erkekleri eledikten sonra elinde kalan Çocuk Burnswick'in son şüphelileriydi. Ama Luke'un yanlış şüpheli, yanlış adam olduğu ortaya çıkmıştı. Hâlâ hayatta olduğu için şanslıydı. Pip onun kanını hiç görmemiş, asla Stanley'ninki gibi üstüne bulaşmamıştı. Çatırdayan kaburgalarını hissi parmak uçlarında, kan ellerindeydi. Muşamba zemine damlıyordu.

Hayır, bu sadece ter ve ellerinin titremesiydi.

Pip dikkatlerini dağıtmak için ellerine yapacak bir şey verdi. Taytının beline uzanıp nakit parayı çıkardı ve Luke başını sallayana kadar yüzünün önünde tuttu. Parayı verip diğer elini uzattı. Kesekâğıdı eline alırken hışırdadı.

Luke durdu, gözlerindeki bakış yeniydi. Acımaya tehlikeli derecede yakın bir bakıştı. "Biliyorsun," dedi, mutfak dolabına eğilip küçük, şeffaf bir poşet çıkardı. "Eğer zorlanırsan elimde *Xanax*'tan daha güçlü bir şey var. Seni tamamen bayıltır." Torbayı kaldırıp salladı, içi yosun yeşili, dikdörtgenimsi tabletlerle doluydu.

Pip alt dudağını ısırıp baktı. "Daha mı güçlü?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"N-nedir?" diye sordu, bakışları torbaya yapışıp kalmıştı.

"Bu." Luke bir kez daha salladı. "Rohypnol. Seni bayıltacak bir şey."

Pip'in midesi kasıldı. "Hayır, teşekkürler." Gözlerini kaçırdı.

"O deneyimi yaşadım." On ay önce Becca Bell'in içeceğine katıp midesinin yıkanmasına neden olmasından bahsediyordu. Ablası Andie, ölmeden önce Max Hastings'e bu ilaçları satıyordu.

"Sen bilirsin," dedi küçük poşeti cebine sokarken. "İstersen diye önerdim. Tabii ki bunlar daha pahalı."

"Tabii ki," diye tekrarladı papağan gibi ama aklı başka yerdeydi.

Çıkmak için kapıya yöneldi. Luke Eaton merhaba ya da hoşça kal demezdi. Belki de Pip geri dönmeli, belki de *bunun* gerçekte son sefer olduğunu, onu bir daha görmeyeceğini söylemeliydi. Başka nasıl sözünü tutacaktı? Ama tam o sırada aklına topukları üstünde dönüp mutfağa geri gitmesine neden olan başka bir şey geldi. Ve ağzından bambaşka şeyler döküldü.

"Luke," dedi, sesi istediğinden sert çıkmıştı. "O haplar -Rohypnol- onları kasabada mı satıyorsun? Buradan biri mi alıyor?"

Luke göz kırptı.

"Max Hastings mi? Bunları senden o mu alıyor? Uzun boylu, uzunca sarı saçları var, güzel konuşur. O mu? Bu hapları senden alan o mu?"

Luke cevap vermedi.

"Max mi?" dedi Pip, telaş sesini çatlatmıştı.

Luke'un bakışları sertleşti, acıma eskide kalmıştı. "Kuralları şimdiye dek öğrenmişsindir. Sorulara cevap vermem. Soru sormam, cevap vermem." Yüzünde alaycı bir tebessüm vardı. "Kurallar senin için de geçerli. Kendini özel zannettiğini biliyorum ama değilsin. Gelecek sefer görüşürüz."

Pip evden çıkarken kesekâğıdını elinde kırıştırdı. Kapıyı arkasından çarpmayı düşündü, öfkesi içinde kabarmıştı ama sonra vazgeçti. Kalbi daha da hızlanmıştı, göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyor, başının içini çatırdayan kaburga sesleriyle dolduruyordu. Ve o ölü gözler biraz ileride sokak lambalarının gölgelerine gizlenmişlerdi. Pip gözlerini kırpsa karanlıkta onu bekliyor olacaklardı.

O hapları Luke'tan alan Max miydi? Onları eskiden Howie Bowers'tan temin eden Andie Bell'den alıyordu. Ama tedarikçi hep Luke'tu ve zincirin iki alt halkası gittiği için artık tek o kalmıştı. Max hâlâ alıyorsa aldığı kişi Luke olmalıydı, mantıklı olan buydu. Max ve Pip'in yolları koşuda olduğu gibi Luke'un kapısında da mı kesişiyordu? Max hâlâ kadınların içkisine hap mı atıyordu? Nat da Silva ve Becca Bell'e yaptığı gibi hayatları mahvetmeye devam mı ediyordu? Bu düşünce midesini bulandırdı, aman Tanrım burada, yolun ortasında kusacaktı.

İki büklüm olup nefes almaya çalıştı, kesekâğıdı titreyen elinde sallanıyordu. Daha fazla bekleyemezdi. Yolun diğer tarafında, ağaçların altına geçti. Elini kesekâğıdına sokup şeffaf poşetlerden birini çıkardı, poşetin kilidini açmakta zorlandı çünkü parmakları kanla kaplıydı.

Terle. Sadece terle.

Uzun, beyaz haplardan birini çıkardı, daha önce aldıklarından farklıydı. Bir tarafında üç çizgi ve *Xanax* kelimesi, diğer tarafında 2 yazıyordu. En azından sahte ya da kırık değildi. Yakınlardan bir yerden köpek havlaması duyuldu. Telaşlandı. Hapı ortadaki çizgiden ikiye kırdı ve yarısını dudaklarının arasından

içeri itti. Ağzı çoktan tükürük dolmuştu, bu yüzden hemen yu tabildi.

Köpeğin sahibi ve küçük beyaz *terrier*, köşeyi dönerken ke sekâğıdını kolunun altına sıkıştırdı. Gelen sokağın aşağısında oturan Gail Yardley'di.

"Ah Pip," dedi omuzlarını gevşeterek. "Beni korkuttun." Pip'i baştan ayağa süzdü. "Az önce seni evinizin önünde gördüğüme yemin edebilirim, koşudan döndüğünü sandım. Sanırım zihnim bana oyun oynadı."

"Hepimizin başına gelir," dedi Pip sakin görünmeye çalışarak.

"Evet, doğru." Gail tuhaf biri biçimde burnundan ses çıkararak güldü. "Seni tutmayayım." Yürümeye başladı, köpek tasma gerilene kadar durup Pip'in spor ayakkabılarını kokladı, ardından sahibinin peşinden koştu.

Pip, az önce Gail'in çıktığı köşeyi döndü, hapın midesine inerken boğazından geçtiği yer sızladı. İçini başka bir his daha kaplamıştı: Suçluluk. Bunu yine yaptığına inanamıyordu. *Son kez*, dedi kendi kendine eve doğru yürürken. *Son kez, artık bitti.*

En azından bu gece biraz uyuyabilecekti. Kısa süre sonra ince tenini sıcak bir kalkan misali saran, doğal olmayan sakinlik ve çenesindeki kasların nihayet gevşemesiyle oluşan rahatlamanın ardından uykusu gelecekti. Evet, bu gece uyuyabilecekti, uyumalıydı.

Doktor olayın hemen ardından Valium tedavisine başlamıştı. Ölümü ilk gördüğünde, ellerinden ilk tuttuğunda. Ama Pip'in yalvarmalarına rağmen kesmesi uzun sürmemişti. Doktorun ne söylediğini kelimesi kelimesine hatırlıyordu.

"Travma ve stresle başa çıkmak için kendi stratejini geliştirmelisin. Bu ilaç uzun vadede TSSB'ni atlatmanı zorlaştıracak. Onlara ihtiyacın yok Pippa, bunu kendin yapabilirsin."*

Ne kadar yanılmıştı. Pip'in onlara ihtiyacı vardı, onlara uyku kadar ihtiyacı vardı. Onun stratejisi buydu. Ama diğer yandan

---

* Travma Sonrası Stres Bozukluğu. (e.n.)

biliyordu. Doktorun haklı olduğunu ve kendisinin işleri daha beter hâle getirdiğini biliyordu.

"En etkili tedavi konuşma terapisi, bu yüzden haftalık seanslarımıza devam edeceğiz."

Çabalamıştı, gerçekten elinden geleni yapmıştı. Ve sekizinci seansın ardından herkese gerçekten daha iyi hissettiğini söylemişti. İyiydi. Yeterince çalışılmış bir yalandı ve Ravi dahil herkes ona inanmıştı. Bir seansa daha giderse öleceğini düşünmüştü. Bunlarla ilgili nasıl *konuşabilirdi*? Bu, dil ya da mantık ötesi imkânsız bir şeydi.

Öte yandan kalbinin derinliklerinde Stanley Forbes'un ölmeyi hak ettiğine inanmadığını söyleyebilirdi. O, yaşamayı hak ediyordu ve onu geri getirmek için her şeyi yapabilirdi. Çocukken yaptıkları, ona yaptırılanlar affedilmez değildi. Her gün daha iyi bir adam olmayı öğreniyor ve bunun için çabalıyordu. Pip tüm varlığıyla buna inanıyordu. Katilini ona götüren kişi olduğu için korkunç bir suçluluk duyuyordu.

Ancak aynı zamanda tam tersine de inanıyordu. Bu çok daha derinlerden gelen bir histi. Böyle şeylere inanıyor olsa belki de ruhundan geldiğini düşünecekti. Çocuk olmasına rağmen Charlie Green'in kız kardeşinin öldürülmesinin sebebi Stanley'di. Pip kendine şunu sormuştu: Biri Josh'ı kaçırsa ve onu akla gelebilecek en korkunç şekilde öldürmesi için bir katile teslim etse yirmi yılını adalet peşinde koşarak, öldürmek için o kişileri kovalayarak harcar mıydı? Cevap evetti. Hiç tereddütsüz bunu yapacağını biliyordu; ne kadar sürerse sürsün kardeşini ondan alan kişiyi öldürürdü. Charlie haklıydı: Onlar aynıydılar. Aralarında bir aynılık... bir benzerlik vardı.

Pip bu yüzden ne bir profesyonelle ne de bir başkasıyla konuşamıyordu. Çünkü imkânsızdı, çelişkiliydi. İkiye bölünmüştü ve bu parçaları bir araya getirmenin yolu yoktu. Savunulamazdı. Mantık ötesiydi. Kimse anlayamazdı, sadece... belki o. Garaj yolunda durup ilerideki eve baktı.

Charlie Green. Bu yüzden onun yakalanmasına değil onu bulmaya ihtiyacı vardı. Daha önce Pip'e bir kez yardım etmiş, doğru ile yanlışın ne olduğu hakkında ve bu kelimelerin ne anlama geldiğine kimin karar vereceği konusunda gözlerini açmıştı. Belki... belki onunla konuşabilse Charlie onu anlardı. Pip'i anlayabilecek tek kişi oydu. Yaptıklarından sonra hayatına devam etmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı ve belki Pip'e de nasıl yapacağını öğretirdi. Ona her şeyi düzeltecek, kendini toplayacak bir yol gösterirdi. Ama Pip bu konuda da ikileme düşmüştü. Bir yandan çok mantıklıyken diğer yandan hiç değildi.

Evin karşısındaki ağaçların arasında bir hışırtı duydu.

Pip arkasını dönüp baktı, karanlığı bir insana, rüzgârı bir sese dönüştürmeye çalışırken nefesi boğazına takıldı. Ağaçların arasına gizlenip onu izleyen biri mi vardı? Onu takip mi ediyordu? Onlar ağaç gövdesi miydi yoksa bacaklar mıydı? Charlie miydi? O muydu?

Gözlerini kısıp tek tek yaprakları ve dalları görmeye çalıştı.

Hayır, orada kimse olamazdı, aptallık ediyordu. Kafasında olan şeylerden biriydi. Her şeyden korkuyordu. Her şeye öfkeliydi. Gerçek değildi ve aradaki farkı nasıl anlayacağını yeniden öğrenmesi gerekiyordu. Ellerindeki kan değil terdi. Bir kez daha arkasına bakıp eve yürüdü. *Hap yakında alır götürür,* dedi kendi kendine. Diğer her şeyle birlikte.

ANASAYFA | GERÇEK SUÇ | OLAY YERİ İNCELEME | ÖLÜM SAATİ HESAPLAMA

Cinayet vakalarında patologlar ölüm zamanını nasıl belirler?

Ölüm zamanının yalnızca tahmini bir aralık olabileceği unutulmaması gereken en önemli şeydir, bazı filmlerde ve TV dizilerinde gördüğümüz gibi bir patolog ölümle ilgili net bir saat veremez. Tahmini ölüm zamanını belirlemek için üç ana ölüm faktörü vardır ve bu testlerden bazıları kurban bulunduktan sonra mümkün olan en kısa sürede olay mahallinde yapılır. Genel bir kural olarak bir kurban ölümünün ardından ne kadar kısa sürede bulunursa tahmini ölüm zamanı o kadar doğru olur.[1]

1. Ölüm Katılığı

Ölümün hemen ardından vücuttaki tüm kaslar gevşer. Ardından genel olarak ölümden yaklaşık 2 saat sonra kas dokularında asit birikmesiyle vücut sertleşmeye başlar.[2] Bu ölüm katılığıdır. Çene ve boyundaki kaslardan başlar ve vücuttaki tüm uzuvlara doğru ilerler. Ölüm katılığı normalde 6 ila 12 saat içinde tamamlanır ve ölümden yaklaşık 15 ila 36 saat sonra kaybolmaya başlar.[3] Sertleşme sürecinin kabaca bilinen bir oluşma zamanı bulunduğundan ölüm zamanını tahmin etmede çok yararlı olabilir. Bununla birlikte sertleşmenin başlangıcını ve süresini etkileyen ısı gibi birkaç faktör vardır. Yüksek sıcaklık sertleşme sürecini hızlandırırken düşük sıcaklık bu süreci yavaşlatacaktır.[4]

2. Ölüm Lekesi

Morluk olarak da bilinen ölüm lekesi yer çekimi ve kan basıncının düşmesi nedeniyle kanın vücutta çökmesidir.[5] Kanın biriktiği bölgelerde cilt kırmızı/mor renk alır.[6] Ölüm lekesi ölümden 2 ila 4 saat sonra gelişmeye başlar, ölümden 8-12 saat sonraya kadar sabit olmayan hâle gelir ve ölümden 8-12 saat sonra sabitlenir.[7] Sabitleşmeme, cilt renginin solup solmadığını ifade eder: Bu -morluk mevcut olduğunda- cilde bastırıldığında,

kendi cildinize bastırdığınızda olduğu gibi rengin kaybolacağı anlamına gelir.[8] Ama bu süreç vücut pozisyonunun değişmesi gibi faktörlerden etkilenebilir.

3. Ölüm Soğukluğu

Ölüm soğukluğu cesedin ısısını ifade eder. Ölümden sonra vücut ortam sıcaklığına gelene kadar (vücut nerede bulunursa bulunsun) soğumaya başlar.[9] Tipik olarak vücut ortam sıcaklığına ulaşana kadar saatte yaklaşık 0,8 derece soğur.[10] Olay yerinde bir adli tabip -katılık ve morarma dereceleriyle ilgili gözlemler yapmanın yanı sıra- kurbanın yaklaşık olarak ne zaman öldürüldüğünü hesaplamak için vücudun iç sıcaklığını ve ortamın ısısını ölçecektir.[11]

Bu süreçler her ne kadar kişinin tam olarak ne zaman öldüğünü söylemese de patolog ölüm zamanına dair tahmini bir aralık vermek için bu ana faktörleri kullanır.

Beş

Ölüm ona bakıyordu. Gerçek ölüm, onun temiz, idealize edilmiş versiyonu değil; bir cesedin morarmış benekli derisi ve kurbanın ölmeden önce takmış olması gereken çok sıkı bir kemerin beyaz kalacak olan ürkütücü izi. Pip dizüstü bilgisayarındaki sayfayı aşağı doğru kaydırırken bir bakıma komik olduğunu düşündü. Bunu uzun süre düşünmenin insanı çıldırtacak olması komikti. Eninde sonunda herkesin sonu vücut çürümesi ve ölüm zamanı ile ilgili olan kötü tasarlanmış bu web sayfasındaki görüntüler gibi olacaktı.

Kolu sürekli aldığı notlarla dolmuş not defterinin üzerindeydi. Bazılarının altını çizmiş, bazılarını fosforlu kalemle boyamıştı. Ve şimdi altlarına ekrana bakarak yeni bir cümle ekliyordu: *Eğer vücut sıcak ve sertleşmişse ölüm üç ila sekiz saat önce gerçekleşmiş demektir.*

"Onlar ölü mü?!"

Ses gürültü önleyici kulaklıklarının pedlerini deldi, birinin geldiğini duymamıştı. Pip irkildi, kalbi ağzına geldi. Kulaklıkları boynuna indirdi ve ortam seslerinin geri gelmesiyle arkasında tanıdık bir iç çekiş duydu. Bu kulaklıklar neredeyse tüm ortam seslerini engelliyordu, Josh'ın FIFA oynamak için sürekli onları yürütmesinin nedeni bu olmalıydı, bu şekilde "annemin sesini engelleyebiliyordu". Pip başka bir pencere açmak için tıkladı ama hiçbiri diğerinden daha iyi değildi.

"Pip?" Annesinin sesi sertti.

Pip sandalyesini çevirdi, suçluluğunu gizlemek için gözlerini kırpıştırdı. Annesi hemen arkasında duruyordu, bir elini kalçasına dayamıştı. Sarı saçlarının folyoya sarılmış tutamlarıyla metalik bir Medusa'ya benziyordu. Röfle günüydü. Saç dipleri grileşmeye başladığından artık daha sık boyuyordu. Lateks eldivenleri hâlâ elindeydi ve parmaklarında saç boyası lekeleri vardı.

"Evet?" dedi annesi.

"Evet, bunlar ceset," dedi Pip.

"Peki sevgili kızım, sen neden bir cuma sabahı saat 8'de cesetlere bakıyorsun?"

Gerçekten saat sadece sekiz miydi? Pip saat beşten beri ayaktaydı.

"Bana bir hobi bulmamı söylemiştin," dedi omuz silkerek.

"Pip," dedi annesi sertçe ama dudaklarında hafif bir tebessüm vardı.

"Bu yeni davam için," dedi Pip ekrana dönerek. "Sana bahsettiğim Jane Doe vakasını biliyorsun. Dokuz yıl önce Cambridge dışında bulunan. Üniversitedeyken *podcast* için bunu araştıracağım. Onun kim olduğunu ve onu kimin öldürdüğünü bulmaya çalışacağım. Önümüzdeki birkaç ayda yapacağım röportajları şimdiden ayarladım. Bu onunla ilgili bir araştırma, yemin ederim," dedi ellerini havaya kaldırarak.

"Yeni bir *podcast* sezonu mu?" Pip'in annesi endişeyle kaşını kaldırdı. Tek bir kaş nasıl bu kadar çok şey anlatabiliyordu? Annesi dört aylık endişe ve huzursuzluğunu bir şekilde o küçük çizgiye sığdırmıştı.

"Alıştığım yaşam tarzını sürdürmek için para kazanmanın yolunu bulmalıyım. Bilirsin, gelecekteki pahalı iftira davaları, avukat masrafları..." dedi Pip. *Ve yasadışı, reçetesiz benzodiazepinler*, diye düşündü gizlice. Ama bunlar gerçek nedenler değildi, alakası bile yoktu.

"Çok komik." Annesinin kaşı indi. "Sadece... kendine dikkat et. Gerekirse bir ara ver ve konuşmak istersen unutma, ben hep buradayım..." Elini Pip'in omzuna doğru uzattı ama son anda saç boyası bulaşmış eldivenlerinin hâlâ elinde olduğunu hatırladı. Durdu, eli omzunun birkaç santim üstünde oyalandı, belki Pip bunu hayal etmişti ama bir şekilde annesinin havada duran elinin sıcaklığını hissetmişti. Teninde küçük bir kalkan gibi güzel bir hisli.

"Evet," diyebildi sadece Pip.

"Ve bu ceset resimlerini minimumda tutalım, olur mu?" Başını ekrana doğru salladı. "Evde on yaşında bir çocuk var."

"Ah, özür dilerim," dedi Pip. "Josh'ın duvarların ötesini gördüğü yeni yeteneğini unutmuşum, benim hatam."

"Gerçekten, bu ara her yerden çıkıyor," dedi annesi sesini fısıltıya alçaltıp arkasına bakarak. "Nasıl yaptığını bilmiyorum. Dün *siktir* dediğimi duymuş, oysa evin diğer tarafında olduğuna yemin edebilirdim. Neden mor?"

"Ne?" dedi Pip şaşkınlıkla ama sonra annesinin bakışlarını takip ederek dizüstü bilgisayarın ekranına baktı. "Ah, buna morarma deniyor. Öldüğünde kan bu hâle geliyor. Bir noktada toplanı... gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayır, tatlım. İlgileniyormuş numarası yapıyorum."

"Tahmin etmiştim."

Annesi kapıya doğru dönerken başındaki folyolar hışırdadı. Eşikte durdu. "Josh çıkacak, Sam ve annesi onu almak için yakında burada olur. O gittikten sonra birlikte güzel bir kahvaltı yapmaya ne dersin?" Umutla gülümsedi. "Pankek falan yaparım."

Pip'in ağzı kuruydu, dili sanki aşırı şişmiş gibi damağına yapışmıştı. Eskiden annesinin kalın, dudaklarını birbirine yapıştıracak kadar çok şuruplu pankeklerini severdi. Şimdiyse bu düşünce midesini kaldırdı, yine de yüzüne bir tebessüm yerleştirdi. "Harika olur. Teşekkürler anne."

"Mükemmel." Gülümsemesi yüzüne yayılırken ışıldayan gözlerinin kenarları kırıştı. Çok geniş bir gülümsemeydi.

Pip'in midesi suçluluk duygusuyla kasıldı, hepsi onun hatasıydı. Pip neredeyse hiç gayret göstermediği için ailesi iki kat çabaladığı bir performans sergilemek zorunda kalmıştı.

"O zaman bir saat sonra," dedi Pip'in annesi saçlarını göstererek. "Kahvaltıda bitkin bir anne görmeyi bekleme, onun yerine sarışın bir bomba gelecek."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Pip. "Umarım sarışın bombanın kahvesi bitkin anneminkinden daha serttir."

Annesi gözlerini devirdi, odadan çıkarken kısık sesle homurdanıp Pip ve babasının tercih ettikleri sert kahvenin tadının bok gibi...

"Bunu duydum!" Josh'ın sesi evin içinde yankılandı.

Pip burnunu çekti, parmaklarını boynunda duran kulaklıkların yumuşak pedleri üzerinde gezdirdi. Ardından kafa bandının pürüzsüz plastiğini dokunun değiştiği noktaya kadar takip etti; enine yapıştırılmış kabartmalı çıkartmaya dokundu. *Podcast* logosunun bulunduğu *İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi* çıkartmasıydı. Ravi, şimdiye kadarki en zor kayıt olan ikinci sezonun son bölümü yayınlandığında hediye olarak yaptırmıştı. Yanıp kül olan eski, terk edilmiş çiftlik evinde olanları, çimlerin üstünde yıkamak zorunda kaldıkları kan izinin hikâyesini anlattıkları bölümdü.

Çok üzücü, yazılmıştı yorumlarda.

Sesi neden bu kadar üzgün geliyor anlamıyorum, demişti diğerleri. *Bunu kendi istedi.*

Pip hikâyeyi anlatmıştı ama asla özünden, onu parçalayan kısmından bahsetmemişti.

Kulaklıklarını takıp kendini dış dünyaya kapattı. Hiç ses yoktu, sadece başının içindeki uğultuyu duyuyordu. Gözlerini kapatıp geçmiş ve gelecek yokmuş gibi davrandı. Sadece yokluk vardı. Serbestçe, zincirlerden kurtulmuş gibi süzülmek güzel bir duyguydu ama zihni hiçbir zaman uzun süre sessiz kalmıyordu.

Ve kulaklıkları da. Kulaklarında tiz bir çınlama yankılandı. Pip bildirimi okumak için telefonuna baktı. Yine aynı mesaj gelmişti: *Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?* Mesaj isimsiz987654321@gmail.com adresinden gelmişti. Yine başka bir adresti ama aynı mesajdı. Pip trollerden gelen renkli yorumlarının yanı sıra bu e-postayı da aylardır alıyordu. En azından

doğrudan tecavüz tehditleriyle kıyaslandığında daha şairane ve düşündürücüydü.

Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?

Pip durdu, bakışları soru üstünde oyalandı. Bunca zaman boyunca cevabı hiç düşünmemişti.

Onu kim arayacaktı? Ravi olacağını düşünmek istiyordu. Ailesi. Cara Ward ve Naomi. Connor ve Jamie Reynolds. Nat da Silva. Dedektif Hawkins? Sonuçta bu onun işiydi. Belki hepsi arardı belki de kimse aramazdı.

Kes şunu, dedi kendi kendine karanlık ve tehlikeli bir yere giden o yolu kapatarak. Belki bir ilaç daha içse iyi olurdu? Sahte tabanın altındaki kullan at telefonların yanında duran ilaçların bulunduğu alttan ikinci çekmeceye baktı. Ama hayır, kendini zaten yorgun ve dengesiz hissediyordu. Ve onlar uyumak içindi, sadece uyumak içindi.

Üstelik bir planı vardı. İster alelacele yapılmış ister yavaş yavaş detaylandırılmış ve acı verici olsun Pip Fitz-Amobi'nin her zaman bir planı olurdu. Bu durumda ikincisi geçerliydi.

Bu kişi, şu anki hâli geçiciydi. Çünkü kendini düzeltmek için bir planı vardı. Eski normal hayatına geri dönmek için. Ve şu anda bunun üzerinde çalışıyordu.

Acı verici ilk görevi kendi içine bakmak, çatlaklarının izini sürmek ve sebebini bulmak olmuştu. Bunu yaptığında sebebinin başından beri ne kadar bariz olduğunu anladı. Geçen yıl boyunca yaptığı her şeydi. Hepsiydi. Hayatının anlamı hâline gelen, iç içe geçmiş iki vaka. Ve bir biçimde ikisi de yanlıştı. Kusurluydu. Çarpıktı. Açık değillerdi, net değillerdi. İkisinde de çok fazla gri alan, çok fazla belirsizlik vardı; tüm anlamlar bulanıklaşmış ve kaybolmuştu.

Elliot Ward hayatının geri kalanını hapishanede geçirecekti ama o kötü biri miydi? Bir canavar mıydı? Pip böyle düşünmüyordu. O *tehlikeli* değildi. Korkunç bir şey yapmıştı, korkunç birkaç şey yapmıştı ama yaptıklarının bazılarını kızlarına olan

sevgisinden yaptığını söylediğinde Pip ona inanmıştı. Tamamıyla yanlış olmadığı gibi tamamıyla doğru da değildi sadece... *oradaydı*. Arada bir yerde sürükleniyordu.

Ya Max Hastings? Pip burada hiç grilik görmüyordu: Max Hastings siyah ve beyaz gibi netti. O *tehlikeydi*, gölgelere sığmayan ve şimdi pahalı, inandırıcı bir gülümsemenin arkasına yuvalanmış bir tehlikeydi. Pip aksi hâlde dünyası yıkılacakmış gibi bu inanca sıkı sıkıya sarılıyordu. Max Hastings onun temeli, kendisi dahil her şeyi tanımladığı baş aşağı aynasıydı. Ama bu mantıksız ve çarpıktı çünkü Max kazanmıştı, bir hapishane hücresinin içinin neye benzediğini asla bilemeyecekti. Siyah ve beyaz birbirine karışıp griye dönmüştü.

Becca Bell'in cezasının bitmesine hâlâ on dört ay vardı. Pip, Max'in davası bittikten sonra ona mektup yazmış, Becca gönderdiği cevapta ziyarete gelmeyi isteyip istemediğini sormuştu. Pip gitmişti. Şimdiye kadar üç defa ziyaret etmişti ve her hafta perşembe günü saat 16.00'da telefonla konuşuyorlardı. Dün yirmi dakika boyunca peynirlerden bahsetmişlerdi. Becca iyi gibiydi, hatta mutlu bile denebilirdi. Peki orada olmayı hak ediyor muydu? Gerçekten kilit altına alınması, dünyanın kalanından uzak tutulması gerekli miydi? Hayır. Becca iyi bir insandı, ateşe atılmış, kendini en kötü şartların içinde bulmuş iyi bir insandı. Doğru noktaya, insanların sahip olduğu gizli kırılma noktasına baskı uygulandığında herkes onun yaptığını yapabilirdi. Becca'nın kendisine yaptıklarından sonra Pip bunu görebiliyorken neden başkaları göremiyordu?

Ve sonra elbette sıra, göğsündeki en büyük düğümdeydi: Stanley Forbes ve Charlie Green. Pip onlar hakkında uzun süre düşünmüyordu; aksi hâlde çözülür, tamamen dağılırdı. Her iki durumda da aynı anda nasıl hem doğru hem de yanlış olabilirdi? Bu, içinden asla çıkamayacağı imkânsız bir çelişkiydi. Bu onun felaketi, ölümcül kusuru, üstünde çürüyeceği ya da öleceği tepeydi.

Eğer sebep buysa -tüm bu belirsizlikler, çelişkiler, duyuları yutan gri alanlarsa- Pip bunu nasıl düzeltecekti? Etkilerinden nasıl kurtulacaktı?

Tek bir yol vardı ve akılalmaz derecede basitti: Yeni bir vakaya ihtiyacı vardı. Herhangi bir vaka değil, sadece siyah ve beyazdan oluşan bir vakaya. Grilik yok, çelişki yok. İyi ile kötü, doğru ile yanlış arasında düz, çakışmayan çizgiler olan bir vaka. İki taraf ve aralarında yürümesi için temiz bir yol olan bir vaka. Bu işe yarardı. Bu onu düzeltir, işleri yoluna koyardı. Bu türden şeylere inanıyor olsa belki ruhunu kurtarırdı. Her şey yine normale dönerdi. *O* normale dönerdi.

Sadece doğru vaka olmalıydı.

Ve işte buradaydı: Cambridge'in hemen dışında, yirmi-yirmi beş yaşlarında kimliği bilinmeyen bir kadın çıplak ve parçalanmış hâlde bulunmuştu. Kimse onu aramamıştı. Kimse kayıp olduğunu bildirmemişti. Daha net olamazdı: Bu kadın başına gelenler yüzünden adaleti hak ediyordu. Ve bunu ona yapan adam bir canavardan başka bir şey olamazdı. Gri alan yoktu, çelişkiler yoktu, kafa karışıklıkları yoktu. Pip bu davayı çözebilir, Jane Doe'yu kurtarabilirdi ama en önemlisi Jane Doe da onu kurtarabilirdi.

Bir vaka daha her şeyi çözerdi.

Sadece son bir tane daha.

Altı

Pip tam üstünde durana kadar görmemişti. Spor ayakkabılarını yeniden bağlamak için durmasaydı görmeyebilirdi. Ayağını kaldırıp baktı. Bu da ne...?

Amobi ailesinin garaj yolunun kaldırımla buluştuğu yerde beyaz tebeşirle çizilmiş soluk çizgiler vardı. O kadar solmuşlardı ki belki de tebeşir değildi, belki de dün geceki yağmurun ardında bıraktığı tuz izleriydi.

Pip gözlerini ovuşturdu. Tüm gece tavana bakmaktan kızarıp kurumuşlardı. Önceki gece Ravi'nin ailesiyle her şey yolunda gitmiş, yüz kasları gülmekten ağrımış olmasına rağmen yine de uyuyamamıştı. Uykuyu bulabileceği tek bir yer vardı, o da yasak olan ikinci çekmeceydi.

Yumruklarını gözlerinin üzerinden kaldırdı, gözlerini kırpıştırdı ama görüşü hâlâ bulanıktı. Kendi gözlerine inanamadığı için eğilip parmağını çizgilerden birinin üzerinde gezdirdi ve daha iyi görebilmek için güneşe doğru kaldırdı. Kesinlikle tebeşire benziyor, parmak uçlarındaki toz, tebeşir hissi veriyordu. Çizgiler doğal bir şeyden kaynaklanmış gibi görünmüyordu. Çok düzdüler ve bilinçli olarak çizilmiş gibiydiler.

Pip başka bir açıdan bakmak için başını eğdi. Beş farklı figür var gibiydi: kesişen, birbirinin üzerinden geçerek tekrarlanan çizgilerdi. Acaba onlar... kuş olabilir miydi? Hani şu çocukların uzaklarda, pamuk şeker rengi gökyüzünde uçarken çizdiği kuşları gibi? Hayır, bu olamazdı, çok fazla çizgi vardı. Bir tur haç mıydı? Evet, uzun ucu altta iki bacağa ayrılan bir haça benziyordu.

Ah, bir dakika, diğer taraftan bakmak için üzerlerinden geçti. Küçük çöp adam da olabilirlerdi. Şunlar bacaklarıydı, vücut-

larının olduğu gövdeden uzun kolları temsil eden dikey bir çizgi geçiyordu. Bunun üzerindeki küçük çizgi boyunlarıydı. Ama yukarıda hiçbir şey yoktu... onlar başsızdı.

Yani -ayağa kalktı- ya iki bacağı olan bir haç ya da başsız bir çöp adamdı. Her iki seçenek de rahatlatıcı değildi. Pip, Josh'ın tebeşiri olduğunu sanmıyordu ve zaten o, resim çizmekten keyif alan bir çocuk değildi. O zaman komşuların çocuklarından biraz hastalıklı hayal gücüne sahip biri olmalıydı. Öte yandan o kimdi de böyle bir yorum yapıyordu?

Pip, Martinsend Yolu'na* doğru yürürken etrafına bakındı ama diğer garaj yollarında, kaldırımlarda ya da sokaklarda başka tebeşir izi yoktu. Aslında Little Kilton'da pazar sabahı için hiçbir şey sıradışı görünmüyordu. Siyah beyaz sokak tabelasına yapıştırılan ve üstündeki yazının *Martinsend Wav* şeklinde okunmasına neden olan zararsız kare şeklindeki koli bandı dışında.

Pip anacaddeye dönerken bu işin arkasında altı ev ötedeki Yardley çocukları olduğuna karar vererek figürleri aklından uzaklaştırdı. Zaten yolun diğer tarafından Ravi'nin geldiğini görmüştü.

Yorgun görünüyordu -normal bir yorgunluk-, saçları dağınıktı ve güneş yeni gözlüğünden yansıyordu. Geçen yaz çok hafif miyop olduğunu öğrenmiş, gereğinden fazla yaygara çıkarmıştı. Ama şimdi bazen gözlüğünü takmayı bile unutuyordu.

Hâlâ kendi dünyasında olan Ravi henüz Pip'i görmemişti.

On adım öteden, "Hey!" diyen Pip onu ürküttü.

Ravi abartılı bunalımını alt dudağını sarkıtarak gösterdi. "Nazik ol," dedi. "Bu sabah biraz hassasım."

Tabii ki öyleydi, Ravi'nin akşamdan kalma hâli dünyanın görebileceği en kötü akşamdan kalma hâliydi. Her seferinde neredeyse ölümcüldü.

Kafe kapısının dışında buluştular, Pip'in eli Ravi'nin dirsek bükümündeki yuvasını buldu.

---

* Yol. İng'ide way olarak kullanılmaktadır. Burada da paragrafın sonundaki ses dosyası olan wav ile ilişki kurulmuştur. (e.n.)

"Ayrıca şu başlattığımız 'hey' olayı da nedir?" Dudaklarını Pip'in alnına bastırdı. "Sana bir dizi güzel ve onur verici lakap bulmuşken senin elinden gelenin en iyisi 'hey' mi?"

"Ah, pekâlâ," dedi Pip. "Oldukça yaşlı ve bilge biri, bir keresinde bana benim hiç heyecanım olmadığını söylemişti yani..."

"Sanırım aslında bilge ve çok yakışıklı demek istedin."

"Öyle mi?"

"Bu arada," durup koluyla burnunu kaşıdı, "bence dün gece gerçekten çok iyi geçti."

"Gerçekten mi?" dedi Pip çekingen bir tavırla. O da böyle düşünüyordu ama kendine tam olarak güvenemiyordu.

Pip'in yüzündeki endişeyi gören Ravi hafifçe güldü. "İyi iş çıkardın. Herkes seni sevdi. Gerçekten. Rahul bu sabah seni çok sevdiğini söyleyen bir mesaj gönderdi. Ve..." Ravi sesini sır veriyormuş gibi alçalttı. "Bence Zara Teyze bile senden hoşlanmış olabilir."

"Yok artık!"

"Evet," diyerek sırıttı. "Kaşlarını normalden yüzde yirmi daha az çattı ve bunun dikkate değer bir başarı olduğunu söyleyebilirim."

"Vay canına!" diyen Pip kafenin kapısını itince başlarının üstündeki çan şıngırdadı. Her zaman olduğu gibi, "Selam Jackie," diye seslenerek sandviç raflarını düzenleyen kafenin sahibini selamladı.

"Ah, merhaba tatlım," dedi Jackie, onlara bakarken az kalsın krem peynir ve pastırmalı bir ruloyu yere düşürecekti. "Selam Ravi."

"Günaydın," diyen Ravi kalınlaşan sesini düzeltmek için boğazını temizledi.

Jackie paketli sandviçleri bırakıp onlara döndü. "Sanırım o arkada doğru düzgün çalışmayan tost makinesiyle mücadele içinde. Durun." Tezgâhın arkasına geçip seslendi. "Cara!"

Pip'in dikkatini çeken ilk şey ellerini yeşil önlüğüne kurula-

yarak personel kapısından geçip mutfaktan çıkan Cara'nın başının üstünde sallanan topuzuydu.

Bakışları önlüğündeki kurumuş lekeye takılan Cara, "Yok, hâlâ çalışmıyor," dedi Jackie'ye. "Şimdilik yapabileceğimiz en iyi şey azıcık ısıtılmış panini sunmak..." Nihayet başını kaldırdı, Pip'in gözlerine bakıp gülümsedi. "Bayan Tatlı FA. Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

"Beni daha dün gördün," diye cevap veren Pip, Cara'nın kalkıp inen kaşlarını çok geç fark etmişti. Evet, önce beklemeli, sonra konuşmalıydı; bu kuralları uzun zaman önce koymuşlardı.

Jackie gözler arasında geçen bu telaşlı konuşmayı okuyabiliyormuş gibi gülümsedi. "Pekâlâ kızlar, koca bir gün olduysa muhtemelen anlatacak çok şey birikmiştir, değil mi?" Cara'ya döndü. "Molana erken başlayabilirsin."

"Ah, Jackie," dedi Cara gösterişli bir şekilde başını eğerek. "Bana karşı çok iyisin."

"Biliyorum, biliyorum." Jackie onu eliyle kovaladı. "Ben bir azizim. Pip ve Ravi, size ne verebilirim?"

Pip sert bir kahve siparişi verdi; evden çıkmadan önce zaten iki fincan içmişti ve parmakları kıpır kıpırdı. Ama günü başka nasıl geçirecekti?

Ravi dudaklarını büzdü ve bu şimdiye kadar karşı karşıya kaldığı en zor kararmış gibi gözlerini tavana dikti. "Yani," dedi, "şu az ısıtılmış paninilerden biri hoşuma gidebilir."

Pip gözlerini devirdi. Ravi akşamdan kalma yüzünden ölecek gibi olduğunu unutmuş olmalıydı, sandviçlerin karşısında kesinlikle sıfır irade gösteriyordu.

Pip en uzaktaki masaya oturdu, Cara hemen yanına geçti, omzunu arkadaşına yasladı. Cara, kişisel alan kavramını hiç anlamamıştı ve Pip bunun için minnettardı. Cara burada, Little Kilton'da bile olmamalıydı. Büyükanne ve büyükbabası Ward ailesinin evini okul yılının bitiminde satışa çıkarmayı planlamıştı. Ama fikirler ve planlar değişmişti: Naomi, Slough yakınında

bir iş bulmuş, Cara seyahat etmek için bir yıl ara vermeye karar vermiş ve para biriktirmek için kafede çalışmaya başlamıştı. Aniden Ward kardeşleri Little Kilton'dan götürmek onları burada bırakmaktan daha karmaşık bir hâl almıştı; büyükanne ve büyükbaba Great Abington'a geri dönmüştü ve Cara ile Naomi kasabada kalmıştı. En azından gelecek seneye kadar böyle olacaktı. Pip, birkaç hafta içinde Cambridge'e gitmek için ayrılınca geride kalan Cara olacaktı.

Pip bunun gerçekten olacağına, Little Kilton'ın onu bırakacağına inanmıyordu.

Cara'yı dürttü. "Pekâlâ, Steph nasıl?" diye sordu.

Steph, yeni kız arkadaştı. Aradan birkaç ay geçtiğinden belki de Pip onu yeni biri olarak görmemeliydi. O etmese de hayat devam ediyordu. Pip ondan hoşlanmıştı, Cara'ya iyi gelmişti ve onu mutlu ediyordu.

"Evet, iyi. Triatlon* gibi bir şey için antrenman yapıyor çünkü tam bir kaçık. Ah, dur bir dakika, onun tarafını tutacaksın, değil mi? Bayan Çok-koşan."

"Evet." Pip başını salladı. "Kesinlikle Steph takımındayım. Zombi kıyametinde harika bir kazanç olurdu."

"Bence de," dedi Cara.

Pip dudaklarını sarkıttı. "Dürüst olalım, sen herhangi bir kıyamet senaryosunda ilk yarım saatte ölürdün."

Ravi yanlarına geldi, kahvelerin ve sandviçlerin olduğu tepsiyi masaya bıraktı. Elbette daha masaya getirmeden koca bir ısırık almıştı.

"Ah bu arada," Cara sesini alçalttı, "sabah burada büyük olay yaşandı."

"Ne oldu?" diye sordu Ravi ısırıklar arasında.

"Bir anda yoğunluk oldu, kuyruk oluştu ve ben de kasada siparişleri alıyordum. Ve sonra," sesini fısıltı hâline getirdi, "Max Hastings içeri girdi."

---

* Yüzme, bisiklet ve koşunun arka arkaya yapıldığı, olimpik bir spor branşıdır (e.n.)

Pip'in omuzları gerildi, çenesi kasıldı. Neden her yerden o çıkıyordu? Neden ondan kaçamıyordu?

"Aynen," dedi Pip'in ifadesini okuyan Cara. "Tabii ki onun siparişini almayacaktım, bu yüzden Jackie'ye o müşterilerle ilgilenirken süt köpürtücüyü temizleyeceğimi söyledim. Max'in siparişini o aldı ve sonra içeri bir başkası girdi." Dramatik bir etki yaratmak için durdu. "Jason Bell."

"Ah, gerçekten mi?" dedi Ravi.

"Evet, Max'in arkasında sıradaydı. Onlardan saklanmaya çalışıyor olmama rağmen gözlerini Max'in kafasının arkasına diktiğini görebiliyordum."

"Anlaşılır bir şey," dedi Pip. Jason Bell'in Max Hastings'ten nefret etmek için en az Pip kadar nedeni vardı. Mahkemenin sonucu ne olursa olsun Max, küçük kızı Becca'ya ilaç verip tecavüz etmişti. Ve bu ne kadar korkunç ve tarifsiz olsa da daha beteri de vardı. Max'in eylemleri Andie Bell'in ölümünün tetikleyicisiydi. Hatta doğrudan nedeni bile denebilirdi. Gerçekten düşünüldüğünde her şey Max Hastings'in yüzünden yaşanmıştı: Becca'nın travma geçirip Andie'nin gözü önünde ölmesine izin vermesi ve sonra da bunu örtbas etmesi. Andie'nin katili olduğuna inanılan Sal Singh'ın ölümü. Elliot Ward'ın evindeki zavallı kadın. Pip'in projesi. Arka bahçeye gömülen köpeği Barney. Howie Bowers'ın hapse girip Çocuk Burnswick'le ilgili şeyler fısıldaması. Charlie Green'in kasabaya gelmesi. Layla Mead. Jamie Reynolds'ın kaybolması. Stanley Forbes'un ölümü ve Pip'in ellerindeki kan. Her şeyin izini Max Hastings'e kadar geriye sürebilirdi. Kökene. Pip'in esas sebebine. Ve belki Jason Bell için de aynı şey geçerliydi.

"Yani evet," dedi Cara, "ama sonrasında olanları beklemiyordum. Jackie, Max'e içeceğini verdi ve tam Max dönüp gitmek üzereyken Jason dirseğini kaldırıp doğrudan onu vurdu. Kahve tişörtüne döküldü."

"Hayır!" Ravi, Cara'ya baktı.

"Aynen." Fısıltısı telaşlı bir tıslamaya dönüştü. "Ve sonra Max 'Önüne baksana,' gibi bir şey deyip onu itti. Jason, Max'in yakasına yapışıp 'Sen yoluma çıkma,' falan gibi bir şey söyledi. Bu noktada Jackie aralarına girdi, sonra başka bir müşteri Max'i kafeden çıkardı, o sırada da 'Avukatım seni arar,' benzeri bir şeyler diyordu."

"Tipik Max," dedi Pip sıktığı dişlerinin arasından. Ürperdi. Şimdi onun da buraya gelmiş olduğunu bildiğinden hava farklı hissettiriyordu. Basık. Soğuk. Kirli. Little Kilton ikisi için yeterince büyük değildi.

"Naomi, Max hakkında ne yapabileceğini düşünüyor," diye devam etti Cara, sesi o kadar alçalmıştı ki artık buna fısıltı bile denemezdi. "Polise gidip onlara 2012 yılbaşı gecesi olanları -anladınız, vur-kaç olayını- anlatıp anlatmamayı düşünüyor. Kendi başı belaya girecek olsa da en azından arabayı süren kişi olduğundan Max'in de başının derde gireceğini söylüyor. Belki de onu kısa bir süreliğine olsa da parmaklıkların ardına atmanın yolu budur, böylece başka kimseye zarar veremez. Ve tüm bu saçma dava açma olaylarına bir son..."

"Hayır," diye sözünü kesti Pip. "Naomi polise gidemez. İşe yaramayacaktır. Sadece kendine zarar verir ve ona hiçbir şey olmaz. Max yine kazanır."

"Ama en azından gerçek ortaya çıkar ve Naomi..."

"Gerçeğin önemi yok," dedi Pip tırnaklarını bacağına batırarak. Geçen seneki Pip bugün onu tanıyamazdı. O, hayat dolu gözleri ve okul projesi olan, gerçeğe naifçe tutunup ona bir battaniye gibi sarınan biriydi. Ancak şimdi burada oturan Pip farklıydı ve doğrusunun ne olduğunu biliyordu. Gerçek onu pek çok kez yakmıştı, dolayısıyla güvenilmezdi. "Ona yapmamasını söyle, Cara. O adama Naomi çarpmadı ve onu bırakmayı Naomi istemedi, buna mecbur bırakıldı. Ona Max'i yakalayacağıma dair söz verdiğimi söyle. Nasıl olacağını bilmiyorum ama yapacağım. Max hak ettiğini bulacak."

Ravi kolunu Pip'in omzuna dolayıp nazikçe sarıldı. "Ya da bilirsin, intikam planları yapmak yerine enerjimizi birkaç hafta sonra üniversiteye gideceğin gerçeğine odaklayabiliriz," dedi neşeyle. "Daha yeni bir nevresim takımı bile almadın, bana bunun önemli bir dönüm noktası olduğu söylendi."

Pip, Ravi ve Cara'nın bakıştıklarının farkındaydı. "Ben iyiyim," dedi.

Cara başka bir şey anlatacak gibiydi ama kafe kapısının üzerindeki zil çalınca gözlerini o tarafa çevirdi. Pip onun bakışlarını takip etti. Eğer gelen Max Hastings ise ne yapacağını bilmiyordu...

"Ah, merhaba millet," dedi Pip'in çok iyi tanıdığı bir ses.

Connor Reynolds. Pip gülümseyip el salladı. Gelen sadece Connor değildi, Jamie de orada zili şıngırdatarak kapıyı kapıyordu. Pip'in orada olduğunu bir saniye sonra fark etti ve yüzüne yayılan gülümsemesi çilli burnunu kırıştırdı. Çilleri yazın ardından daha da artmıştı. Pip bunu biliyordu çünkü kaybolduğunda koca bir haftayı onun fotoğraflardaki yüzünü inceleyip gözlerinde cevaplar arayarak geçirmişti.

"Sizi burada görmek ne güzel," dedi Jamie masalarına doğru yürüyen Connor'a yetişerek. Elini kısa bir süre Pip'in omzuna koydu. "Selam, nasıl gidiyor? Size içecek bir şeyler alabilir miyim?"

Pip bazen Jamie'nin gözlerinde de Stanley'nin ölümünün ve bu ölümde her ikisinin de üstlendiği rollerin peşini bırakmadığına dair o aynı bakışı görüyordu. Bu ikisinin de sürekli taşıyacakları bir yüktü. Ama olay gerçekleştiğinde Jamie orada değildi ve onun ellerinde kan yoktu; durum farklıydı.

"Neden vardiya zamanımda lanet sirkin tümü ortaya çıkıyor?" dedi Cara. "Siz çocuklar yalnız falan olduğumu mu sanıyorsunuz?"

"Hayır, dostum," dedi Connor topuzuna dokunarak. "Alıştırmaya ihtiyacın olduğunu düşünüyoruz."

"Connor Reynolds, Tanrı şahidim, eğer bugün yine o *iced pumpkin macchiato*'lardan birini sipariş edersen seni öldürürüm."

"Cara," diye seslendi tezgâhın arkasındaki Jackie neşeyle. "Bir numaralı dersi hatırla: Müşterileri ölümle tehdit etmiyoruz."

"Sırf seni sinir etmek için en karmaşık şeyi sipariş ettiklerinde bile mi?" Cara, Connor'a abartılı bir bakış atıp ayağa kalktı.

"O zaman bile."

Cara homurdandı ve tezgâha doğru giderken kısık sesle Connor'a, "Kendini beğenmiş gösterişçi," diye söylendi. "Bir adet *iced pumpkin maccchiato* geliyor," dedi sahte bir enerjiyle.

"Umarım sevgini de katarsın," dedi Connor kahkaha atarak.

Cara hırladı. "Daha ziyade öfkemi katacağım."

"Tükürük katmadığı sürece sorun yok."

"Evet," dedi Jamie, Cara'dan boşalan sandalyeye geçerek. "Nat arabuluculuk toplantısından bahsetti."

Pip başını salladı. "Toplantı... olaylıydı."

"Seni dava edeceğine inanmıyorum." Jamie elini yumruk yaptı. "Bu sadece... haksızlık. Yeterince şey yaşadın."

Pip omuz silkti. "Sorun yok, halledeceğim." Her şey dönüp dolaşıp Max Hastings'e geliyordu; her yandan ve köşeden baskı yapıyor, onu eziyordu. Kafasını Stanley'nin kırılan kaburgalarının sesiyle dolduruyordu. Ellerindeki kanı silip konuyu değiştirdi. "Paramedik eğitimi nasıl gidiyor?"

"Evet, iyi gidiyor." Başını sallayıp gülümsedi. "Aslına bakarsan gerçekten keyif alıyorum. Çok çalışmaktan keyif alacağım kimin aklına gelirdi?"

"Bence Pip'in bıktırıcı iş ahlakı bulaşıcı," dedi Ravi. "Kendi güvenliğin için uzak durmalısın."

Kapının üstündeki zil yine çaldı ve Jamie'nin gözlerindeki ani parlamadan Pip içeri kimin girdiğini anladı. Nat da Silva kapının önünde durdu, gümüş rengi saçları küçük bir at kuyruğu olarak toplanmıştı ama saçlarının çoğu tokadan kurtulup uzun boynunun etrafına dökülmüştü.

Ekoseli gömleğinin kollarını sıvayarak odanın içine bakan Nat'in yüzü aydınlandı.

"Pip!" Nat doğruca ona gitti. Eğilip kollarını arkadan Pip'in omuzlarına dolayıp sarıldı. Yaz gibi kokuyordu. "Burada olduğunu bilmiyordum. Nasılsın?"

"İyi," dedi Pip yanak yanağa dururlarken. Nat'in teni dışarıdaki esintiden soğuktu. "Sen?"

"İyiyim, iyiyiz değil mi?" Nat doğrulup Jamie'nin yanına yürüdü. Jamie ayağa kalkıp kendi sandalyesini Nat'e verdi ve kendine başka bir tane çekti. Yan yana gelince durdular, Nat ellerini sevgilisinin göğsüne dayadı.

"Selam," deyip öptü.

"Sana da merhaba," diyen Jamie'nin kırmızı yanakları daha da kızarmıştı.

Pip ikisini izlerken gülümsemesine engel olamadı. Bu... kelime neydi... güzel bir şeydi, diye düşündü. Saftı, kimsenin onlardan alamayacağı iyi bir şeydi, her birini en dipteyken tanımış ve ne kadar yol aldıklarını görmüştü. Hem kendi başlarına hem birlikte. Pip onların, onlar da Pip'in hayatının bir parçasıydı.

Bu kasabada bazen güzel şeyler oluyor, diye hatırlattı Pip kendine, Ravi'nin gözlerine baktı ve masanın altından elini tuttu. Jamie'nin ışıldayan gözleri ve Nat'in vahşi gülümsemesi. Connor ve Cara'nın balkabağı aromalı kahve ile ilgili çekişmeleri. İstediği buydu, değil mi? Sadece bu. Normal bir hayat. Güvenebileceğiniz ve sizin umursadığınız kadar sizi umursayan insanlar. Kaybolduğunuzda sizi arayacak insanlar.

Bu duyguyu şişeleyip bir süre onunla yaşayabilir miydi? Kendini iyi bir şeye sarmalayıp ellerindeki kan lekesini yok sayabilir, masaya çarpan fincanda silah sesini duymayıp karanlıkta onu bekleyen ölü gözleri düşünmeyebilir miydi?

Ah artık çok geçti.

Yedi

Ter gözlerini yaktığından Pip göremiyordu. Bu kez kendini biraz çok zorlamış olabilirdi. Çok hızlı koşmuştu. Sanki koşmuyormuş da kaçıyormuş gibiydi.

En azından bu sefer Max'i görmemişti. Önünde ve arkasında onu aramıştı ama hiç görünmemişti. Sokaklar ona kalmıştı.

Kulaklıklarını boynuna indirip eve doğru yürüdü, yandaki boş evin önünden geçerken nefesi düzene girmeye başladı. Kendi evlerinin garaj yoluna girdi ve durdu. Gözlerini ovuşturdu.

Tebeşirle çizilmiş figürler hâlâ oradaydı. Beş küçük başsız çöp adam. Ancak hayır, bu olamazdı. Dün şiddetli yağmur yağmıştı ve Pip koşuya çıkarken kesinlikle orada değillerdi. Olmadıklarına yemin edebilirdi. Üstelik bir şey daha vardı.

Daha yakından bakmak için eğildi. Hareket etmişlerdi. Pazar sabahı garaj yoluyla kaldırımın kesişme noktasındaydılar. Şimdiyse tuğlalar üstünde evin yakınına doğru birkaç santim kaymışlardı.

Pip kendinden emindi: Bu figürler yeniydi. Koşuda olduğu saat içinde çizilmişlerdi. Gözlerini kapatıp dikkatle dinledi, rüzgârda dans eden ağaçların sakinlik veren beyaz gürültüsü, başının üstünden geçen bir kuşun cıvıltısı ve yakınlarda bir yerdeki çim biçme makinesinin homurtusu. Ama komşu çocukların bağrışmalarını duymuyordu. Çıtları çıkmıyordu.

Gözlerini açtı ve evet, onları hayal etmiyordu. Beş küçük figür. Bunların ne olduğunu bilip bilmediğini annesine sormalıydı. Belki de başsız insanlar değillerdi, belki de son derece masum bir şeydi ve çarpık zihni onları uğursuz bir şeye dönüştürüyordu.

Doğruldu, baldırlarındaki kaslar ağrıyordu ve sol ayak bileğinde keskin bir acı vardı. Bacaklarını esnetti ve eve doğru yürümeye devam etti.

Ama sadece iki adım atabildi.

Garaj yolunun ilerisinde gri bir yumru vardı. On kapının yanında. Tüylü, gri bir yumru. Daha yanına gitmeden ne olduğunu biliyordu. Bir başka ölü güvercindi. Pip yavaşça yaklaştı, adımları sanki onu uyandırmak, hayata döndürmek istemiyormuş gibi dikkatli ve sessizdi. Güvercinin yanına vardığında parmakları adrenalinle sızlıyor, camsı ölü gözlerinde yine kendi yansımasını görmeyi bekliyordu. Ama görmedi. Çünkü ölü gözler yoktu.

Çünkü kafası yoktu.

Kafasının olması gereken yer boştu ve neredeyse hiç kan yoktu.

Pip ona baktı. Ardından eve döndü, sonra yeniden başsız güvercine baktı. Bütün haftayı gözden geçirip anıların içinde ilerleyerek geçen pazartesi sabahını hatırladı. İşte oradaydı, takım elbisesiyle kapıdan çıkıyor, ölü kuşu görünce duruyor, bakışlarını ona odaklayıp Stanley'i düşünüyordu.

Buradaydı. Tam burada. İki ölü güvercin tam olarak aynı yerdeydi. Kolları, bacakları olan başsız, yer değiştiren tuhaf tebeşir figürler. Bu bir tesadüf olamazdı, değil mi? Pip en iyi zamanlarda bile buna inanmazdı.

"Anne!" diye seslendi kapıyı itip açarken. "Anne!" Duvarlara çarpan sesinin yankısı onunla dalga geçiyordu.

"Merhaba tatlım," dedi annesi mutfak kapısından eğilerek. Elinde bir bıçak vardı. "Yemin ederim ağlamıyorum, lanet soğanlar yüzünden."

"Anne, garaj yolunda ölü bir güvercin var," dedi Pip sesini sakin tutmaya çalışarak.

"Yine mi?" Annesinin yüzü asıldı. "Tanrı aşkına. Ve tabii baban yine evde yok ve onu benim kaldırmam gerekecek." İç çekti. "Tamam, şu yemeği koyayım ilgileneceğim."

"Ha-hayır," diye kekeledi Pip. "Anne anlamıyorsun. Geçen haftakiyle tam aynı yerde ölü bir güvercin var, sanki biri özellikle oraya koymuş." Söylerken bile kulağa saçma geliyordu.

"Ah, saçmalama." Annesi elini salladı. "Sadece komşuların kedilerinden biridir."

"Kedi mi?" Pip başını salladı. "Ama aynı yer..."

"Evet, muhtemelen kedinin favori öldürme noktası. Williamsların büyük bir tekirleri var, bazen onu bizim bahçede görüyorum. Bizim tarafa pisliyor." Elindeki bıçakla bıçaklıyor gibi yaptı.

"Bunun kafası yok."

"Ne?"

"Güvercinin."

Annesi dudaklarını sarkıttı. "Pekâlâ, ne diyebilirim ki? Kediler iğrençler. Barney'den önceki kedimizi hatırlamıyor musun? Sen çok küçükken?"

"Çorap'ı mı kastediyorsun?"

"Evet, Çorap, vahşi küçük bir katildi. Hemen her gün eve ölü şeyler getiriyordu. Fareler, kuşlar. Bazen büyük tavşanlar. Başlarını çiğner, ardından benim bulmam için bir yere bırakırdı. Bağırsak izleri. Eve geldiğimde korku filmi izliyor gibiydim."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Üst kattan Josh'ın sesi duyuldu.

"Hiçbir şey!" diye seslendi annesi. "Sen kendi işine bak!"

"Ama bu..." Pip iç çekti. "Sadece gelip bakar mısın?"

"Yemek pişiriyorum, Pip."

"İki saniyeni alır." Başını eğdi. "Lütfen."

"Ah, tamam." Annesi bıçağı kenara bıraktı. "Ama sessiz olalım, Bay Meraklı'nın aşağı inip karışmasını istemiyorum."

"Bay meraklı kim?" Josh'ın küçük sesi ön kapıda onları yakaladı.

"Yemin ederim o çocuğa kulak tıkacı alacağım," diye fısıldadı Pip'in annesi garaj yoluna çıkarlarken. "Evet, tamam gördüm. Başsız bir güvercin, tam da tahmin ettiğim gibi. Önizleme için teşekkürler."

"Hepsi bu değil." Pip annesinin kolunu yakalayıp onu garaj yolunun aşağısına doğru çekip işaret etti. "Şu küçük tebeşir fi-

gürlerine bak. Birkaç gün önce burada, kaldırımın yanındaydılar. Yağmurda silinmişlerdi ama şimdi yine buradalar ve yerleri değişmiş. Ben koşuya giderken yoktu."

Annesi dizlerinin üstüne eğildi. Gözlerini kıstı.

"Onları görüyorsun, değil mi?" diye sordu Pip midesini kasan soğuk ve ağır şüpheyle.

"Şey, yani sanırım evet," dedi gözlerini iyice kısarak. "Bazı soluk beyaz çizgiler var."

"Evet, kesinlikle," dedi Pip rahatlayarak. "Sence neye benziyorlar?"

Annesi bir adım yaklaştı, başka bir açıdan bakmak için başını yana eğdi.

"Bilmem, belki benim arabamın lastik izi falandır. Bugün şantiye alanına gittim, oradan toz ya da tebeşir bulaşmış olabilir."

"Hayır, daha dikkatli bak," dedi Pip sesi öfkeyle dikleşiyordu. Kendi gözlerini kıstı, sadece lastik izi olamazlardı, değil mi?

"Bilmiyorum Pip, belki harç derzlerinden çıkan tozdur."

"Harç... ne?"

"Tuğla aralarındaki çizgiler." Annesi üfledi ve küçük figürlerden biri tamamen kayboldu. Doğruldu, kırışıklıkları düzeltmek için ellerini eteğinin üstünde gezdirdi.

Pip yine işaret etti. "Çöp adamları görmüyor musun? Beş tane. Tamam, sayende şimdi dört tane. Sanki biri çizmiş gibi?"

Annesi başını iki yana salladı. "Ben çöp adama benzetemedim," dedi. "Yani onlarda şey yok, b..."

"Baş mı?" diye atıldı Pip. "Kesinlikle."

"Ah Pip." Annesi endişeyle baktı, kaşları yine kalktı. "Aralarında bir ilişki yok. Eminim benim tekerleklerden ya da postacının arabasından kaynaklanan bir şeylerdir." Çizgileri yeniden inceledi. "Ve eğer bunları biri çizdiyse de muhtemelen Yardley çocuklarıdır. Ortanca olan biraz şeye benziyor, anladın işte." Yüzünü buruşturdu.

Annesinin söylediği mantıklıydı. Elbette sadece bir kediydi. Yalnızca bir tekerlek izi ya da bir çocuğun masumane karalamasıydı. Neden zihni bu kadar ileri gidip birbirleriyle alakalı olması gerektiğini düşünmüştü? Birilerinin her ikisini kasten yaptığını düşündüğü için utanmıştı. Daha utanç verici olansa bilhassa kendisi için bırakıldığını düşünmüş olmasıydı. Neden böyle düşünmüştü? Zihninin diğer yarısı artık her şeyden korktuğunu söyleyerek cevap verdi. Savaş ya da kaç tepkisi veriyordu, hiç yokken tehlikenin üstüne bastırdığını hissediyor, her gürültüde silah sesleri duyabiliyor, karanlıktan değil ama geceden, hatta kendi ellerine bakmaktan korkuyordu. Dağılmıştı.

"İyi misin tatlım?" Annesi tebeşir figürleri bırakıp kızının yüzünü incelemeye başladı. "Dün gece yeterince uyudun mu?"

Neredeyse hiç uyumamıştı. "Evet. Yeterince," dedi Pip.

"Solgun görünüyorsun." Kaşları daha da kalkmıştı.

"Benim rengim hep soluk."

"Kilo da verdin."

"Anne..."

"Sadece söylüyorum, tatlım. Bak," kolunu Pip'in omzuna sarıp onu eve doğru yönlendirdi, "şimdi yemek yapmaya geri gideceğim, hatta tatlı olarak tiramisu yapacağım, sen çok seversin."

"Ama bugün salı."

"Ne olmuş?" Annesi gülümsedi. "Küçük kızım birkaç hafta içinde üniversiteye gidecek, izin ver de fırsatım varken biraz şımartayım."

Pip annesinin kolunu nazikçe sıktı. "Teşekkürler."

"Güvercinle birazdan ilgileneceğim, endişelenmene gerek yok," dedi ön kapıyı arkalarından kaparken.

"Ben güvercin için endişelenmiyorum," dedi Pip ama annesi çoktan mutfağa gitmişti. Pip onun etrafta çalışırken çıkardığı takırtıları, *son derece acı soğanlar* hakkında söylenmesini dinledi. "Güvercin için endişelenmiyorum," dedi Pip usulca kendi kendine. Onu oraya kimin bıraktığı konusunda endişeliydi. Ve böyle düşündüğü için endişeliydi.

Merdivenlere yöneldi, Josh'ın en üst basamağa çömelip çenesini ellerinin arasına aldığını gördü.

"Ne güvercini?" diye sordu Josh, Pip elini kardeşinin başına koyup yanından geçerken.

"Cidden," diye mırıldandı Pip, "sanırım bunları daha sık ödünç almana izin vermeliyim." Boynuna asılı kulaklıklara dokundu. "Onları kafana yapıştıracağım."

Pip odasına gitti, yaslanarak kapıyı kapadı. Kolundaki Velcro telefon tutucusunu çıkarıp yere düşmesine izin verdi. Üstünü çıkardı, terli cildine yapışan tişörtü kulaklıklarına takıldı. Hepsi birden çıkıp halının üstüne yığıldı. Evet, kesinlikle akşam yemeğinden önce duş almalıydı. Ve... masasındaki alttan ikinci çekmeceye baktı. Belki de birazcık rahatlamak, kalp atış hızını yavaşlatmak, ellerini kandan, zihnini başsız şeylerden uzak tutmak için bir tane almalıydı. Annesi bir terslik olduğundan şüphelenmeye başlamıştı; Pip akşam yemeğinde iyi olmalıydı. Eskisi gibi davranmalıydı.

Bir kedi ya da lastik izleri. Bunlar mantıklı, hem de çok mantıklıydı. Onun nesi vardı? Sanki bela arıyormuşçasına kötü bir şey olmasına neden ihtiyaç duyuyordu? Nefesini tuttu. Sadece bir vaka daha. Jane Doe'yu kurtaracak, böylece kendini kurtaracaktı. Gereken buydu, ondan sonra bu hâlde, kendi zihninin içinde kaybolmuş olmayacaktı. Bir planı vardı. O plana bağlı kalacaktı.

Pip hemen telefonunu kontrol etti. Ravi'den bir mesaj vardı: *Pizzanın ÜZERİNE kızarmış tavuk parçası koymak tuhaf olur mu?*

Ve Roger Turner'dan bir e-posta vardı: *Selam Pip, arabuluculuktan gelen teklifi düşünme fırsatın oldu mu, bu hafta bir ara konuşalım mı? Sevgiler, Roger Turner.*

Pip soluk aldı. Roger için üzülüyordu ama cevabı değişmemişti. Aksi için cesedini çiğnemeleri gerekirdi. Bunu profesyonelce nasıl ifade edebilirdi?

Bir e-posta daha açmak üzereyken altta bir bildirim belirdi. İnternet sitesindeki form aracılığıyla *İBKCRpodcast@gmail.com* adresine bir mesaj gelmişti. Önizlemesi şöyleydi: *Kaybolan sen olduğunda...* Pip metnin tamamını gayet iyi biliyordu. Yine de.

İsimsiz gelen mesajı silmek için açtı. Acaba doğrudan istenmeyen kutusuna göndermek için bir tür engelleyici koyabilir miydi? Mesaj açıldı ve Pip'in başparmağı çöp kutusu simgesinin üstüne gitti.

Tek bir kelimeyi yakalayan gözleri onu tam zamanında durdurdu.

Gözlerini kırpıştırdı.

Mesajın tamamını okudu.

Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?

Not: Her zaman bir taşla iki kuş vurabileceğini unutma.

Telefon elinden kaydı.

Sekiz

Halıya düşen telefonun çıkardığı yumuşak ses, göğsünü hedef alan bir silah sesiydi. Kalbi, sesi alıp sürdürmesiyle beş kez yankılandı.

Bir süre orada öylece durdu, teninin altında dolaşan şiddet dışında hiçbir şey hissetmedi. Patlayan silahların yüksek gürültüleri, kırılan kemikler, parmaklarının arasından akan kanın şıpırtısı ve bir çığlık: Kendi çığlığı. Zihninin içinde dönüp dolaşan kelimeler kopuk kopuktu: *Charlie, lütfen bunu yapma. Sana yalvarıyorum.*

Odasının krem rengi duvarları soyuldu, birbirinin üzerine çöken yanmış ve kararmış tahtalar ortaya çıktı. Terk edilmiş çiftlik evi ciğerlerini dumanla doldurarak odasında belirdi. Pip gözlerini kapatıp kendine orada ve o zamanda değil de şu anda ve burada olduğunu söyledi. Ama bunu tek başına yapamazdı. Yardıma ihtiyacı vardı.

Kolunu gözlerine siper edip alevler arasında sendeleyerek ilerledi. Masaya ulaştı, el yordamıyla sağda, alttan ikinci çekmeceyi buldu. Çekmeceyi yerinden çıkarıp içindekileri yanan zemine döktü. Önce kırmızı ip uzaklaştı, kâğıtlar uçuştu, raptiyeler saçıldı, beyaz kulaklık kablolarına dolandı. Sırlarını saklayan karton taban ters döndü ve özenle yerleştirdiği altı kullan at telefon yere düştü. En son küçük, şeffaf bir poşet çıktı.

Pip titreyen parmaklarıyla poşeti yırtıp açtı. Ne kadar da az kalmışlardı? Haplardan birini parmak uçlarıyla yakalayıp kuru kuru yuttu, hap boğazını yırtarak geçerken gözleri yaşardı.

Şu anda ve buradaydı. Orada ve o zamanda değildi. Şu anda ve buradaydı.

Bu kan değil sadece terdi. Bak? Taytına sil ve bak.

Orada ve o zaman değildi.

Şu anda ve buradaydı.

Peki şu an ve burası daha mı iyiydi? Yerde kalan telefonuna baktı. *Bir taşla iki kuş vurmak.* Garaj yolundaki iki ölü güvercin, birinin ölü gözleri vardı, diğerinin yoktu. Bu tesadüf olamazdı, değil mi? Belki bir kedi değildi, belki de giderek yaklaşan tebeşir figürlerle birlikte onları da oraya biri bırakmıştı. Pip'in şu soruya cevap vermesini isteyen aynı kişi: *Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?* Nerede yaşadığını bilen biri. Takıntılı bir takipçi mi?

Bela arıyordu ve işte bela onu bulmuştu.

Hayır, hayır, dur. Yine aynı şeyi yapıyor, fazla ileri gidiyor, belki de hiç olmayan yerde tehlike arıyordu. *Bir taşla iki kuş vurmak.* Bu çok yaygın bir deyimdi. İsimsiz bir hesaptan bu soruyu uzun zamandır alıyordu ve şimdiye kadar hiçbir şey olmamıştı, değil mi? Buradaydı, kaybolmamıştı.

Yerde emekleyip telefonunu alarak çevirdi, yüzünü tanıyan cihazın kilidi açıldı. Pip e-postalara girip arama çubuğuna tıkladı. *Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak? + isimsiz* yazdı.

Az önce aldığıyla birlikte on bir e-posta vardı, her biri farklı hesaplardan gelmişti ve hepsi aynı soruyu soruyordu. Pip ekranı kaydırdı. İlk e-posta 11 Mayıs'ta gelmişti. Başta mesajların arası açıkken giderek yollanma tarihleri birbirine yaklaşmıştı ve son iki e-posta arasında sadece dört gün vardı. 11 Mayıs mı? Pip başını iki yana salladı, bu doğru olamazdı. İlk mesajı daha önce, Jamie Reynolds kaybolduğunda ve Pip onu aramaya başladığında aldığını hatırlıyordu. Soru bu yüzden aklına kazınmıştı.

Ah, bir dakika. Twitter'dan gelmiş olmalıydı. Uygulamayı açmak için mavi simgeye bastı ve gelişmiş arama seçeneğine tıkladı. Arama alanında *tam olarak şu ifade* yazan yere soruyu ve *şu hesaplardan* kısmına da *podcast*'i yazdı.

Aramaya bastı, gözleri yükleme çemberiyle birlikte dönüyordu.

Sayfa sonuçlarla doldu: Ona gönderilen on beş ayrı *tweet*'te aynı soru sorulmuştu. En sonuncusu yedi dakika önce e-postadaki aynı notla gönderilmişti. İlk gönderilen sayfanın en altındaydı: *Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?* 29 Nisan'da Pip'in *İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi: Jamie Reynolds'in Kaybolması* isimli ikinci sezonunu duyurduğu *tweet*'in altına yazılmıştı. İşte buradaydı. Başlangıç. Dört aydan fazla olmuştu.

Şimdi çok uzun zaman geçmiş gibi hissediyordu. İlk mesaj geldiğinde Jamie daha bir gündür kayıptı. Stanley Forbes vücudunda altı delik olmadan sapasağlam etrafta geziniyordu, Pip o gün onunla konuşmuştu. Charlie Green sadece yeni bir komşuydu. Ellerinde kan yoktu, uykuya yine kolay dalamıyordu ama yine de uyuyordu. Max'in duruşması devam ediyordu ve Pip içten içe yaptıkları yüzünden adaletin yerini bulacağına inanıyordu. O parlak nisan sabahı, Pip'i buraya getiren pek çok şeyin başlangıcıydı. Etrafında kıvrıla kıvrıla sadece aşağı inerek aleyhine dönen bir yolun ilk adımlarıydı. Ama o gün başka bir şey daha mı başlamıştı? Dört aydır büyüyen ve dikkatini şimdi çeken bir şey?

Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?

Pip ayağa kalktı, şimdi yine odasındaydı, terk edilmiş çiftlik evi çoktan zihninin bir köşesine kilitlenmişti. Yatağına oturdu. Soru, tebeşir figürler, iki ölü kuş. Bağlantılı olabilirler miydi? Onunla ilgili olabilirler miydi? Zayıf bir ihtimaldi ama başka şeyler de var mıydı? O zaman tuhaf olduğunu düşündüğü ama sonra unuttuğu bir şeyler? Ah... birkaç hafta önce gelen şu mektup vardı. Pekâlâ bir mektup bile değildi. Sadece boş bir zarftı, ön yüzüne siyah mürekkeple *Pippa Fitz-Amobi* yazılmıştı. Adres ya da damga olmadığını düşündüğünü hatırladı, biri onu kapı aralığından atmış olmalıydı. Ama zarfı açtığında -yanında duran babası "Ravi'nin eski moda çıplak fotoğraf" gönderip göndermediğini sormuştu- içinde bir şey yoktu. Boştu. Pip onu çöpe atmış, sonra da bir daha düşünmemişti. Gizemli mektup

üzerinde ismi yazan başka bir mektubun gelmesiyle unutulmuştu: Max Hastings ve avukatından gelen ihtarnameydi. O zarfın tüm bunlarla bağlantılı olması mümkün olabilir miydi?

Şimdi düşününce belki bundan önce olan bir şey daha olabilirdi. Stanley Forbes'un cenaze günü. Tören bitip Pip arabasına döndüğünde yan aynaya sıkıştırılmış küçük bir gül buketi bulmuştu. Ancak çiçeklerin başları kesilmiş, taç yapraklar yere dökülmüştü. Sap ve dikenlerden oluşan bir buket kalmıştı. O zaman Pip bunu yapanın polis çağrılana kadar dağılmayan cenaze protestocularından biri olduğunu düşünmüştü. Ama belki de protestoculardan biri, Ant'in babası, Mary Scythe ya da dükkândaki Leslie değildi. Belki de kaybolan o olduğunda onu kimin arayacağını bilmek isteyen aynı kişiden gelen bir hediyeydi.

Eğer öyleyse -eğer bu olaylar bağlantılıysa- o zaman haftalardır devam ediyordu. Hatta aylardır. Ve o anlamamıştı. Ama belki bunun bir nedeni vardı. Belki de sadece ikinci ölü kuş yüzünden her şeyin altında bir şey arıyordu. Pip kendine de korkularına da güvenmiyordu.

Sadece tek bir şey açıktı: *Eğer* tüm bunlar -ölü çiçeklerden ölü güvercinlere kadar- aynı kişiden geliyorsa o zaman tırmanıyordu. Hem şiddet hem de sıklık bakımından. Pip bir şekilde bunların izini sürmeli, tüm verileri toplamalı ve bağlantılı olup olmadıklarını, gerçekten bir takipçisi olup olmadığını yoksa nihayet aklını mı kaçırdığını anlamalıydı. Bir çizelge, diye düşündü gözünde Ravi'nin sırıtışını canlandırarak. Her şeyin düzgün bir biçimde ortaya konması işine yarayabilirdi: Bunun gerçek mi yoksa sadece zihninin karanlık bir noktasındaki bir gerçek mi olduğunu ve eğer *gerçekse* nereye varacağını, oyunun sonunun ne olacağını anlamasına yardım edebilirdi.

Pip çekmeceden dökülenlerin üstünden atlayarak odanın diğer tarafındaki masasına gitti, onları sonra toplayacaktı. Dizüstü bilgisayarını açtı, Google Chrome'a çift tıkladı ve boş bir pencere açtı. Arama çubuğuna *takipçi* yazıp arama tuşuna bastıktan

sonra sonuç listesini aşağı doğru kaydırdı. Hükümete ait bir web sitesinde *Bir takipçiyi bildirin*, bir Wikipedia sayfası, takipçi türleriyle ilgili bir site ve *Bir takipçinin zihninin içi* başlıklı psikoloji siteleri ve suç istatistikleri. Pip defterinde temiz bir sayfa açarken ilk sonuca tıklayıp okumaya başladı.

Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak? yazdı. Altını üç kez çizdi. Bu uğursuz sorunun altındaki öfkeyi hissedebiliyordu. Kendisi de zaman zaman ortadan kaybolmayı, kaçmayı ve Pip'i ardında bırakmayı düşünmüştü. Bazen de zihninin sessizleştiği nadir zamanlarda kendi zihninin içinde kaybolmayı, o boşlukta özgürce süzülebilmeyi düşünmüştü. Ama kaybolmak gerçekten ne anlama geliyordu? Kaybolmak nasıl tanımlanırdı?

Bazen insanlar kaybolduktan sonra geri dönebiliyordu. Jamie Reynolds ve Elliot Ward'un başka biri olduğunu sanıp beş yıl tuttuğu genç kadın Isla Jordan buna örnekti. Kaybolmamışlardı. Ama sonra Pip'in aklı en başa, Anide Bell'e, Sal Singh'e, "Margate Canavarı" Scott Burnswick'in kurbanlarına, Jane Doe'ya, dinlediği tüm gerçek suç *podcast*'lerine ve ilgiyle izlediği belgesellere gitti. Çoğu olayda kaybolmak ölmek demekti.

"Pip, yemek!"

"Geliyorum!"

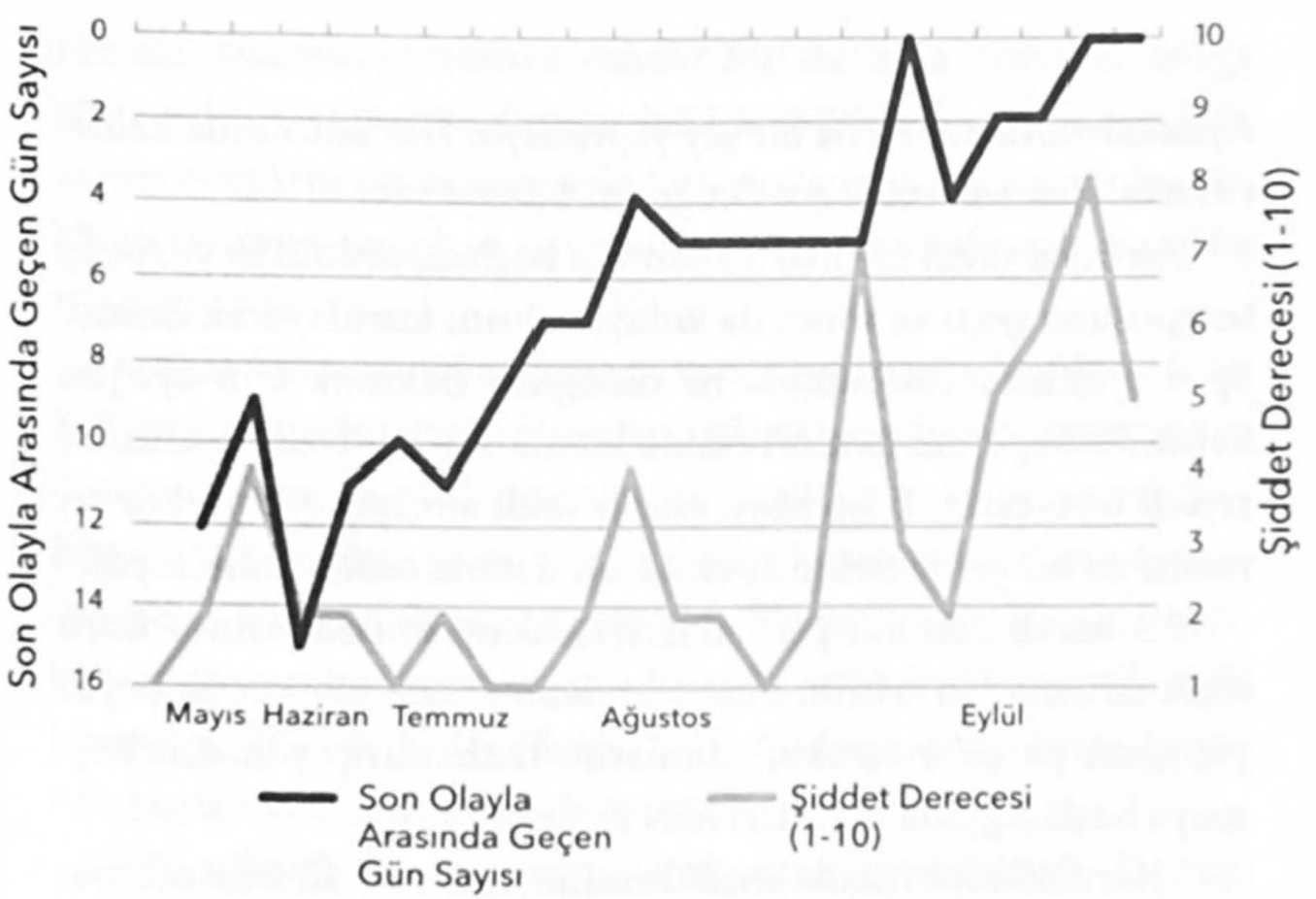
Dosya Adı:

Olası takipçi olayları.xlsx

Tarih	Son Olayla Arasında Geçen Gün Sayısı	Tür	Olay	Şiddet Derecesi (1-10)
11/05/2018	12	çevrimiçi	E-posta ve Tweet: (aynı soru)	2
20/05/2018	9	çevrimdışı	arabaya bırakılan ölü guller	4
04/06/2018	15	çevrimiçi	E-posta ve Tweet: (aynı soru)	2
15/06/2018	11	çevrimiçi	E-posta ve Tweet: (aynı soru)	2
25/06/2018	10	çevrimiçi	Tweet: (aynı soru)	1
06/07/2018	11	çevrimiçi	E-posta ve Tweet: (aynı soru)	2
15/07/2018	9	çevrimiçi	Tweet: (aynı soru)	1
22/07/2018	7	çevrimiçi	Tweet: (aynı soru)	1
29/07/2018	7	çevrimiçi	E-posta ve Tweet: (aynı soru)	2
02/08/2018	4	çevrimdışı	kapıdan atılan boş zarf. Bana gönderilmiş	4
07/08/2018	5	çevrimiçi	E-posta ve Tweet: (aynı soru)	2
12/08/2018	5	çevrimiçi	E-posta ve Tweet: (aynı soru)	2
17/08/2018	5	çevrimiçi	E-posta: (aynı soru)	1
22/08/2018	5	çevrimiçi	E-posta ve Tweet: (aynı soru)	2
27/08/2018	5	çevrimdışı	Garaj yoluna bırakılan ölü güvercin (başı olan)	7
27/08/2018	0	çevrimiçi	E-posta ve Tweet: (aynı soru)	3
31/08/2018	4	çevrimiçi	E-posta ve Tweet: (aynı soru)	2
02/09/2018	2	çevrimdışı	Garaj yoluna çizilen beş tebeşir figür (başsız çöp adamlar?)	5
04/09/2018	2	çevrimdışı	Garaj yolunda eve daha yaklaşan beş tebeşir figür	6
04/09/2018	0	çevrimdışı	Garaj yoluna bırakılan ölü güvercin (başsız)	8
04/09/2018	0	çevrimiçi	E-posta ve Tweet: (aynı soru) ek olarak Not: Her zaman bir taşla iki kuş vurabileceğini unutma	5

İng. N/a not applicable, no answer: Uygun değil, mevcut değil, bilinmiyor nlamlarında bilgisayar verilerinde kullanılan kısaltma. (ç.n.)

Son Olayla Arasında Geçen Gün Sayısı
0
2
4
6
8
10
12
14
16
Şiddet Derecesi (1-10)
10
9
8
7
6
5
4
3
2
1
Mayıs
Haziran
Temmuz
Ağustos
Eylül
Son Olayla Arasında Geçen Gün Sayısı
Şiddet Derecesi (1-10)

Dokuz

Ayakkabısının tabanına bir şey yapışmıştı. Her adımında kaldırıma takılan sakızımsı şey dengesini bozuyordu.

Pip önce yavaş adımlarla koşmaya başladı, ardından yürüyüş temposuna geçti ve sonra da koluyla alnını kurulayarak durdu. Spor ayakkabısının altında ne olduğuna bakmak için ayağını kaldırdı. Topuğun tam ortasında kırışık bir bant vardı. Gümüş renkli ucu, çamurlanıp koyu gri bir renk almıştı. Pip parkur sırasından bir yerde farkında olmadan üstüne basmış olmalıydı.

Pis bandın ucunu parmaklarıyla tutup ayakkabısının koyu renk tabanından sıyırdı. Bant çıktı ama arkasında küçük beyaz yapışkan parçalar bıraktı, adımlarını hızlandırıp yeniden koşmaya başladığında parçaları hâlâ hissediyordu.

"Harika," diye tısladı kendi kendine nefesini düzene sokmaya çalışarak. *Nefes al, adım, iki, üç, nefes ver, adım, iki, üç.*

Bu akşam Lodge Ormanı'ndan geçen uzun rotayı seçmişti. Uzun. Hızlı. Kendini iyice yoracaktı, belki böylece uykuya dalmak için bir şey almasına gerek kalmazdı. Bu plan hiç işe yaramamıştı ve muhtemelen asla da yaramayacaktı. Kendi yalanlarına artık kendisi de daha az inanıyordu. Son iki gece uzun zamandır geçirdiği en kötü iki geceydi. Onu uyanık tutan şüpheydi, dışarıda birinin onu izliyor olabileceğine dair aklını kemiren bu düşünce. Ortadan kaybolması için gün sayıyor olabilecek biri. Hayır, kes. Bu düşüncelerden kurtulmak için hızlandı. Pip kendini daha da zorladı, kontrolsüzce ilerleyip köşeyi hızla döndü.

Ve işte *o* oradaydı.

Yolun karşı tarafındaydı. Mavi su şişesi elindeydi.

Max Hastings.

Pip onu gördüğü anda Max de onu gördü. Göz göze geldiler, birbirlerine yaklaşırlarken onları sadece aralarındaki yolun genişliği ayırıyordu.

Max adımlarını yavaşlattı, sarı saçlarını yüzünden çekti. Neden yavaşlıyordu? Onun da birbirlerini geçtikleri bu ânın bitmesini istemesi gerekmez miydi? Pip daha da hızlandı, bileği ağrıyordu. Uyumsuz adımları bir tür müziğe dönüştü, ağaçlara vuran rüzgârın tiz uğultusuyla birleşip tanımadığı sokağı kaotik bir perküsyon sesiyle doldurdu. Yoksa bu ses kafasının içinden mi geliyordu?

Göğüs kafesine sığamayacak kadar genişleyerek göğsünü sıkıştıran kalbi derisinin altından fırlayacak gibiydi, içine dolan öfkenin kırmızısı gözlerinden yansıdı. Onun yaklaşmasını izlerken görüşü kırmızıya döndü, önündeki manzara giderek hızlanıyordu. Bir şey hâkimiyeti ele aldı, Pip'in elinden tutup adımlarına yön vererek onu karşıya geçirdi. Artık korkmuyordu, tek hissettiği öfkeydi. Sadece kırmızı. Ve bu doğruydu, olması gereken buydu ve Pip de bunu biliyordu.

Altı adımda karşıya geçti, artık onun tarafındaydı. Durup ona bakan Max sadece bir adım uzağındaydı.

"Ne yapıyor..." diye başladı. Pip bitirmesine izin vermedi.

Aralarındaki mesafeyi kapadı ve dirseğiyle Max'in yüzüne vurdu. Bir çatırtı duydu ama bu kez ses Stanley'nin kaburgalarından değil Max'in burnundan gelmişti. Ses aynıydı, tek bildiği buydu. Max iki büklüm oldu, yamulan burnunun üzerine kapadığı ellerinin arasından bağırdı. Pip'in işi bitmemişti. Elini kaldırdı ve bu kez çıkık elmacık kemiklerinin üstüne yumruk indirdi. Max'in kanı parmak boğumlarından avucuna, ait olduğu yere aktı.

Ve hâlâ işi bitmemişti. Yaklaşan bir kamyon vardı; bu küçük kasaba sokağından sığmadığı için hiç kamyon geçmezdi. Ama bir tane geliyordu ve bu onun şansıydı. Pip, Max'i yakaladı, ellerini terle ıslanmış tişörtün kumaşına doladı. Ve tam o anda Max'in gözleri korkuyla açıldı, ikisi de biliyordu: Pip kazanmıştı. Kamyonun kornası deli gibi çalıyordu ama Max'in şansı yoktu. Pip onu koca kamyonun önüne doğru savurdu, Max paramparça oldu, kırmızılar üzerine yağarken Pip öylece durup gülümsedi.

Gerçek hayatta geçen arabanın sesiyle Pip kendine geldi. Kırmızı, gözünün önünden kayboldu, Pip kendini topladı. Şu anda ve buradaydı. Bu yolda koşuyordu. Max yolun diğer tarafında, Pip kendi tarafındaydı. Bakışlarını yere indirip gözlerini kırpıştırarak zihnindeki vahşeti uzaklaştırmaya çalıştı. Korkması gereken bir şey varsa o da buydu.

Tekrar ona baktı, Max hızını artırırken gözlerini ondan ayırmadı. Su şişesi yanında sallanıyordu. O an, yollarının kesişeceği, yan yana olacakları ve birbirlerini geçecekleri an geliyordu. Hâlâ birbirlerine doğru koşuyorlardı ve sonra olan oldu, geçtiler, bir anlık yakınlaşmanın ardından sırtlarını dönerek birbirlerinden uzaklaşmaya başladılar.

Yolun sonunda Pip omzunun üstünden baktı. Max gitmişti ve peşinde onun adımları olmadan biraz daha rahat nefes alabildi.

Durumu kötüye gidiyordu, kendine dışarıdan bakınca bunu görebiliyordu. Panik ataklar, ilaçlar, dünyayı yakacak kadar güçlü bir öfke... Geri dönmeyi çaresizce istediği normal hayatından daha da uzaklaşıyordu. Ravi'den, ailesinden, arkadaşlarından. Ama sorun yoktu çünkü oraya dönmek için bir planı vardı. Her şeyi düzeltmek için. Jane Doe'yu kurtar, kendini kurtar.

Ancak önünde yeni bir engel olabilirdi, Martinsend Yolu'nun alt tarafında yavaşlayıp eve dönmek için işaret olarak kullandığı kırık elektrik direğini geçerken bunu fark etti. Eğer gerçekten bir takipçisi varsa, her kimse ve ona her ne yapmak istiyorsa -ister onu korkutmak olsun ister gerçekten onun kaybolmasını istiyor olsun- Pip'in yolunun üstündeydi. Belki de Pip onun yoluna çıkmıştı. Epps ne demişti? Kendi kendine zarar verme döngüsü. Belki bir takipçi yoktu, belki sadece kendisi ve zihninin arkasındaki karanlık yerde taşan şiddet vardı. Sadece aradığı için bir tehlike buluyordu.

İşte tam o sırada, kendi evinden hâlâ uzakken, Yardleylerle Williamsların evinin arasındaki kaldırımda üzerinden geçti. Kesişen beyaz çizgiler ve büyük tebeşir lekesi gözünün ucuna

bir bulanıklık gibi ilişti. Gerçekte ne olduğunu anlamak için bir adım geri atmak zorunda kaldı. Kaldırımın genişliği boyunca kendi spor ayakkabıları tarafından kirletilmiş tebeşirle yazılı üç büyük kelime vardı:

YÜRÜYEN ÖLÜ KIZ

Pip etrafına bakındı. Sokakta yalnızdı, yemek vakti olduğundan etraf sessizdi. Tekrar dönüp ayaklarının altındaki kelimeleri inceledi. *Yürüyen Ölü Kız.* Onların üzerinden yürüyen kendisiydi. Onun için mi bırakılmıştı? Onun garaj yolu değildi ama onun rotası üzerindeydi. İçinde bir his, bir içgüdü vardı. Bu mesaj onun içindi ve Pip bunu biliyordu.

Yürüyen ölü kız kendisiydi.

Hayır, saçmalama. Burası onun garaj yolunda değildi, hatta halka açık bir yoldaydı. Herhangi biri tarafından herhangi birine bırakılmış olabilirdi. O hâlde neden hâlâ içgüdülerini dinliyordu? Kelimeler ellerine kan, kalbine bir silah ve hiçbir şey yokken gölgelerin arasına tehlike koymuştu. Ama diğer yandan bir yanı bunu görmezden gelmemesi gerektiğini hissediyordu; Stanley ve Charlie arasında, bir takipçisi olması ve onu uydurması arasında ikiye bölünmüştü. Pip kolundaki askıyı çekip telefonunu çıkardı. Çerçevenin altında spor ayakkabısının ucunun da göründüğü kelimelerin fotoğrafını çekmek için doğruldu. Her ihtimale karşı kanıt olacaktı. Tebeşir figürlerin resmi yoktu, önceki gün o duş alırken babasının arabasının tekerlekleriyle silinmişlerdi. Ama şimdi elinde bir resim vardı, çizelgesi için bir veri daha. Her ihtimale karşı. Veriler açık ve tarafsızdı. Ve eğer bu gerçekten onun için bırakılmış bir mesajsa şiddeti sekiz ya da dokuz olarak değerlendirilmeliydi, hatta doğrudan bir tehdit olarak bile düşünülebilirdi.

Pip kendini var olan ya da olmayan bu bilinmeyen kişiye daha yakın hissederken onu biraz daha anladığını düşündü. Bir konuda aynı fikirdeydiler: Kaybolmak ölmek demekti. En azından bu açıklığa kavuşmuştu.

İleride kendi evinin garaj yoluna dönen bir araba gördü. Ravi'ydi. Diğer mihenk taşı. Pip tebeşirle yazılmış kelimelerin üstünden geçip kaldırımda hızla ilerledi. Peş peşe attığı adımlarla eve doğru yürürken kelimelerin olmasını istediği kişi, yürüyen ölü kız olmaktan kendini alamıyordu. Ama hızlanırsa bunun yerine koşuyor olacaktı.

"Ah, selam!" Garaj yoluna dönüp kulaklıklarını boynuna indirirken Ravi'nin sesini duydu. Arabadan indi. "Bakın burada kim var: Sportif sevgilim!" Gülümsedi, kollarını uzattı, Pip'e ulaşana kadar *spor, spor, spor* diye ritim tuttu. "Sen iyi misin?" diye sordu elini Pip'in beline dolarken. "İyi koştun mu?"

"Şey, eh, yine Max Hastings'i gördüm. Yani... hayır."

Ravi dişlerini sıktı. "Bir karşılaşma daha mı? Hâlâ hayatta olduğunu varsayıyorum," dedi havayı yumuşatmaya çalışarak.

"Şimdilik." Pip omuz silkti. Ravi'nin aklından geçenleri, beyninde dönüp dolaşan vahşi şeyleri görebilmesinden korkuyordu. Ama görebilmeliydi, Pip'i en iyi tanıyan kişi oydu. Ve eğer Pip'i seviyorsa o zaman Pip o kadar kötü olamazdı. Değil mi?

"Hey, ne oldu?" Ah hayır, kesinlikle anlamıştı. Ama bu iyi, diye hatırlattı Pip kendi kendine çünkü ondan sır saklamaması gerekiyordu. Ravi onun güvendiği kişiydi. Masasının alttan ikinci çekmecesinde sakladığı en utanç verici sırları dışında.

"Şey, sokağın aşağısında yolumun üstünde bu vardı." Telefonundaki fotoğrafı açıp Ravi'ye gösterdi. "Biri bunu asfalta tebeşirle yazmış."

"*Yürüyen Ölü Kız*," diye mırıldandı. Bunu bir başkasının sesinden duymak her nasılsa anlamını değiştirmişti. Farklı bir şekilde görmesini sağlamıştı. Kendi zihninin dışında var oldu-

günün kanıtıydı. "Senin için bırakıldığını mı düşünüyorsun? Güvercinlerle bağlantılı mı?" diye sordu Ravi.

"Benim koşu rotamdaydı, eve gelmeden önce terimi soğutmak için yavaşladığım noktayı geçtikten hemen sonra," dedi Pip. "Eğer beni izleyen biri varsa bunu biliyordur."

Gerçi biri onu neden izleyecekti ki? Bunu yüksek sesle söylediğinde daha saçma geldi.

Ravi başını iki yana salladı. "Tamam, bu gerçekten hoşuma gitmedi."

"Sorun yok, üzgünüm, muhtemelen benimle bir ilgisi yoktur," dedi Pip. "Saçmalıyorum."

"Hayır, saçmalamıyorsun," derken sesi ciddileşmişti. "Tamam, iyi, bir takipçin olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz ama bu, benim için yeterli bir işaret. Ben ciddiyim, ne diyeceğini biliyorum ama bence polise gitmelisin."

"Ne... Peki onlar ne yapacak, Ravi? Her zamanki gibi hiçbir şey." Öfkenin yeniden tırmandığını hissedebiliyordu. Hayır, kendini kontrol et, ona karşı olmaz. Nefes aldı, yutkundu. "Özellikle kendim bile emin değilken."

"Eğer bu, sana e-posta gönderenle aynı kişiyse, tebeşirle çizilen resimleri ve güvercinleri bırakan kişiyse o hâlde bu kişi seni tehdit ediyor," dedi, gözleri ciddi olduğunu belli edercesine açılmıştı. "Tehlikeli olabilir." Durdu. "Max olabilir." Bir kez daha durdu. "Ya da Charlie Green."

Charlie değildi, Charlie olamazdı. Ama Pip, Max'i düşündü, kelimeleri ilk okuduğunda aklına onun yüzü gelmişti. Koşu rotasını ondan daha iyi bilen kim vardı? Ve Max ondan onun Max'ten nefret ettiği kadar nefret ediyorsa bu durumda...

"Biliyorum," dedi Pip. "Ama belki bağlantılı değillerdir ve öyleyseler bile biri benimle dalga geçiyor olabilir." Her ne kadar böyle dese de içgüdüleri bunun doğru olmadığını söylüyordu. Tek istediği Ravi'nin gözlerindeki endişeyi silmek, gülüşünü

geri getirmekti. Ayrıca o polis karakoluna geri dönmek istemiyordu, hem de hiç istemiyordu.

"Bu değişir," dedi Ravi.

"Neye göre?"

"Ölü güvercinleri bulup bulmadığına... ya da onları öldürüp öldürmediğine göre. İkisi arasında bir dünya fark var."

"Biliyorum," diye soludu Pip, Josh'ın duyması ihtimaline karşı Ravi'nin sesini alçaltmasını umarak. İçinde Ravi ve içgüdülerinin aynı tarafta olduklarından dair yeni bir his vardı. Bunun gerçek olmasını istemiyordu. Diğer seçeneği tercih etti; olmayan bir örüntü görüyordu, beyni tehlikeye karşı fazla hassastı, diğer her şeyle birlikte yakında bu da düzelecekti. Jane Doe'yu kurtar, kendini kurtar.

"Şansa bırakmamalıyız." Ravi baş parmağını köprücük kemiği üzerinden gezdirdi. "Birkaç haftaya üniversiteye gitmek için kasabadan ayrılacaksın, o zaman her şeyin düzeleceğini ve bunun muhtemelen biteceğini düşünüyorum. Ama öyle olmazsa, bu kişi tehlikeliyse o zaman bu tek başına baş edebileceğin bir şey değil. Bunu rapor etmen gerek. Yarın."

"Ama ben..."

"Sen Pippa Fitz-Amobi'sin." Gülümsedi, gözünün önünde düşen bir tutam saçı geri itti, "*Yapamayacağın* bir şey yok. Bu ister dilini ısırmak olsun ister Dedektif Hawkins'ten yardım istemek olsun."

Pip homurdanıp başını öne eğdi.

"İşte aradığım ruh," dedi Ravi Pip'in sırtını sıvazlayarak. "Aferin. Şimdi bana şu tebeşirlerin nerede olduğunu gösterir misin? Bir bakmak istiyorum."

"Tamam."

Pip onu evden uzaklaştırmak için döndü, Ravi onun eline uzandı, parmaklarını onun parmaklarına doladı. Elini tuttu. El eleydiler: Çenesinde gamzesi olan çocuk ve yürüyen ölü kız.

Dosya Adı:

Yürüyen ölü kız fotoğraf.jpg

On

Pip buradan nefret ediyordu. Girişe doğru yürürken ön taraftaki mavi boyalı bekleme odasını görünce teninin ürperdiğini, etinden soyulduğunu, ona geri dönmesi için yalvardığını hissetti. Geri çekilmesi için. Zihnindeki ses de aynısını söylüyordu. Burası kötü, çok ama çok kötü bir yerdi. Burada olmamalıydı.

Ama Ravi'ye söz vermişti ve verdiği sözlerin onun için hâlâ bir değeri vardı. Özellikle de Ravi'ye verdiklerinin.

Ve işte burada, Amersham Polis Karakolu'ndaydı. Rüzgârın savurduğu ince kir tabakasıyla kaplı Thames Valley Polisi levhası ona dik dik bakıyordu. Otomatik kapılar aniden açılarak onu yuttu.

Kabul masasına bakacak şekilde sıralanmış soğuk metal sandalyeleri geçti. Arka tarafta oturan bir kadın ve bir adam sanki karakol denizdeymiş gibi hafiften sallanıyorlardı. Belli ki sarhoştular, hem de sabahın 11'inde. Gerçi Pip de buraya gelecek cesareti toplamak için bir *Xanax* almak zorunda kalmıştı, yani kim oluyordu da onları yargılıyordu?

Pip masaya yaklaşırken sarhoş adamın neredeyse sevecen bir tonla "Siktir," dediğini, hemen ardından kadının ağzında yuvarlayarak aynı şeyi tekrarladığını duydu. Bunu Pip'e değil birbirlerine söylüyorlardı ama onun için de geçerli olabilirdi: Yanıp sönen ampullerden ayakkabılarının altında gıcırdayan cilalı zemine kadar bu binadaki her şey düşmancaydı, kötü bir anıydı, bir *siktir gitti*. Zemin bir ay önce de aynı şekilde gıcırdıyordu, buraya gelip Hawkins'ten kendisinin yapmasına gerek kalmasın diye Jamie Reynolds'ı aramasını istemişti. Ona yalvarmıştı. Evet deseydi şimdi her şey ne kadar farklı olabilirdi...

Tam masaya vardığı sırada gözaltı memuru Eliza bitişik ofisten çıkıp sertçe "Hey, siz ikiniz!" diye bağırdı. Başını kaldırıp Pip'i görünce irkildi. Pip onu suçlamadı, muhtemelen korkunç

görünüyordu. Eliza'nın ifadesi yumuşadı, gri saçlarıyla oynarken yüzüne merhametli bir tebessüm yerleştirdi. "Pip, hayatım, seni görmedim."

"Özür dilerim," dedi Pip usulca. Ama Eliza onu *görmüştü* ve şimdi de Pip onu görüyordu. Burada ve şimdi, arkalarında sarhoş çiftin olduğu danışma alanında değil, *o gece*, karakolun derinliklerinde görmüştü. Pip'in kana bulanmış giysilerini çıkarmasına yardım ederken Eliza'nın yüzünde aynı acıyan ifade vardı. Eldivenli elleriyle giysileri şeffaf kanıt torbasına koymuştu. Pip'in tişörtünü. Sutyenini. Stanley'nin ölümünün pembemsi lekeleri her yerini kaplamışken Pip bu kadının önünde titreyerek çıplak durmuştu. Bu, onları sonsuza dek bağlayan, Eliza'nın gülümsemesinin köşesinde hayalet misali asılı duran bir andı.

"Pip?" Eliza gözlerini kıstı. "Senin için ne yapabilirim dedim."

"Ah." Pip boğazını temizledi. "Buraya yine *onu* görmeye geldim. Burada mı?"

Eliza nefes verdi, yoksa iç mi çekmişti? "Evet, burada," dedi. "Gidip onu çağırayım. Lütfen otur." Arka ofise giderek gözden kaybolmadan önce Pip'e ön taraftaki metal sandalyeleri işaret etti.

Pip oturamazdı, bu teslim olmak anlamına gelirdi. Burası kötü, çok ama çok kötü bir yerdi ve Pip buranın onu almasına izin veremezdi.

Ses beklediğinden çabuk duyuldu; karakolun arka tarafındaki kapı kulak tırmalayan bir gıcırtıyla açıldı ve Dedektif Hawkins üstünde kot pantolon ve açık renk bir gömlekle dışarı çıktı. "Pip," diye seslendi, gerçi buna gerek yoktu, Pip onun peşinden karakolun en kötü yerine doğru gitmek için harekete geçmişti.

Kapı arkalarından kapanıp kilitlendi.

Hawkins başını sertçe çevirip arkasına baktı, belki de sadece başını sallamıştı. O zaman yine bu koridorda, 1 numaralı sorgu odasını geçerek üzerinde kansız giysilerle aynı yolculuğu

yapmıştı. O giysilerin kimin olduğunu asla öğrenememişti. O zaman da yanında adını söylemeyen ya da söylediyse bile Pip'in duymadığı bir adamla Hawkins'in peşinden sağ taraftaki küçük bir odaya girmişti. Hawkins'in bileğini kavrayarak her parmağını önce mürekkep pedine, ardından kâğıttaki doğru kareye basmasına yardım ettiğini, parmak izlerinin sırf seni kapana kıstırmak için yapılmış bitmeyen labirentlere benzediğini hatırlıyordu. *"Sadece seni temize çıkarmak için. Seni elimine etmek için."* Böyle demişti Hawkins. Ve Pip sadece, *"Ben iyiyim,"* diye cevap vermişti. Kimse onun iyi olduğunu düşünemezdi.

"Pip?" Hawkins'in sesiyle şimdiye, o zamankinden ağır olan bedenine döndü. Dedektif durmuştu, 3 numaralı sorgu odasının kapısını açık tutuyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Pip ruhsuz bir ifadeyle ve ardından dedektifin kapıyı tutan kolunun altından geçerek odaya girdi. Her ihtimale karşı burada da oturmayacaktı ama sırt çantasının askılarını omuzlarından kaydırıp masanın üstüne bıraktı.

Hawkins kollarını birleştirip duvara yaslandı.

"Olduğunda seni arayacağımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ne olduğunda?" Pip gözlerini kıstı.

"Charlie Green," dedi Hawkins. "Nerede olduğuna dair bir bilgi yok. Ama onu yakaladığımızda seni arayacağım. Buraya gelip sormana gerek yok."

"Buraya... burada olmamın nedeni o değil."

"Ah?" derken gırtlağından yükselen ses onu bir soruyu dönüştürdü.

"Aslında sana söylemem... bildirmem gerektiğini düşündüğüm başka bir şey var." Huzursuzca kıpırdandı, *sweatshirt*'ünün kollarını çıplak bileklerini örtmesi için çekiştirdi. Burada hiçbir şeyi çıplak ya da açıkta bırakamazdı.

"Bildirmek mi? Neymiş o? Ne oldu?" Hawkins'in kalkık kaşlarından gerilmiş dudaklarına kadar tüm yüz hatları değişti.

"Bu... pekâlâ peşimde bir takipçi olabilir," dedi Pip, kelime boğazında tıkırdadı. Sadece ona öyle gelmiş olabilirdi ama odada sıçrayan, düz duvarlardan ve mat metal masadan seken o tıkırtıyı duymuş gibi hissetti.

"Takipçi mi?" dedi Hawkins ve her nasılsa o tıkırtı dedektifin boğazına girmişti. İfadesi yine değişti, ağzının kenarında yeni çizgiler, yeni bir eğim vardı.

"Bir takipçi," diye tekrarladı Pip o tıkırtı üstünde hak iddia edercesine. "Sanırım."

"Tamam." Zaman kazanmak için grileşen saçlarını karıştırırken Hawkins'in sesi de kuşkulu çıkmıştı. "Pekâlâ, bunu araştırmamız için olması gereken..."

"İki ya da daha fazla davranıştan oluşan bir örüntü," diye araya girdi Pip. "Evet, biliyorum. Araştırmamı yaptım. Ve bu örüntü var. Aslında ikiden de fazla. Hem çevrimiçi... hem de gerçek hayatta."

Hawkins eliyle ağzını kapatıp öksürdü. Duvardan uzaklaşıp odanın diğer tarafına yürüdü; zeminde kayan ayakkabıları sanki sadece Pip için gizli bir mesaj taşıyormuşçasına ıslık sesi çıkarıyordu. Dedektif metal masaya oturup bacak bacak üstüne attı.

"Tamam. Bu olaylar nedir?" diye sordu.

"Burada," diyen Pip çantasına uzandı. Çantanın fermuarını açıp içini karıştırırken Hawkins onu izliyordu. Pip iri kulaklıklarını kenara çekip katlanmış kâğıtları çıkardı. "Potansiyel olaylardan oluşan bir çizelge oluşturdum. Ve bir grafik. Ve bir de fotoğraf var," diye ekledi sayfaları açıp Hawkins'e uzatırken.

Şimdi gözlerini bir aşağı bir yukarı kaydırıp çizelgeyi inceleyen Hawkins'i izleme sırası Pip'teydi.

"Bir hayli şey var," dedi dedektif Pip'ten ziyade kendine.

"Evet."

"*Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?*" Hawkins yakıcı soruyu okudu, bunu onun sesinden duymasıyla Pip'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. "O hâlde çevrimiçi olarak başladı, doğru mu?"

"Evet," dedi sayfanın üst kısmını göstererek. "Tam da çevrimiçi olarak bu soruyla başladı, önceleri oldukça seyrekti. Ama sonra göreceğin gibi olaylar daha düzenli bir hâl aldı ve ardından da çevrimdışı şeyler başladı. Ve eğer aralarında bir bağlantı varsa o hâlde şiddet tırmanıyor: önce arabama bırakılan çiçekler, ardından..."

"Ölü güvercinler," diye tamamladı Hawkins parmaklarını grafik üzerinde gezdirirken.

"Evet. İki defa," dedi Pip.

"Buradaki şiddet derecesi ne?" Başını grafikten kaldırdı.

"Muhtemel her olayın ne kadar ciddi olduğunu gösteren bir değerlendirme," diye açıkladı basitçe.

"Evet, onu anladım. Nereden buldun?"

"Ben uydurdum," diyen Pip ayak tabanları ağırlaşmış, yere batıyormuş gibi hissetti. "Araştırma yaptım ve takipçiliğin daha şiddetli suçlara açılan bir kapı olmasına rağmen polis öncelikli görmediği için fazla resmi bilgi olmadığını düşündüm. Tehdit ve örtülü şiddetin ilerleyip ilerlemediğini anlamak için potansiyel olayları sınıflandıracak bir yönteme ihtiyacım vardı. Bu yüzden de bunu uydurdum. Nasıl yaptığımı açıklayayım, çevrimiçi ve çevrimdışı davranışlar arasında üç puan fark var ve..."

Hawkins elini sallayarak onu susturup elindeki kâğıtları salladı. "İyi de bunların bağlantılı olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Sana internetten şu soruyu soran kişiyle... diğer olaylar?"

"Elbette kesin olarak emin değilim. Ama beni öyle olduğunu düşünmeye iten ikinci güvercinin garaj yoluma bırakıldığı gün gelen *bir taşla iki kuş öldürmek mesajı* oldu. Başsız güvercinler," diye ekledi.

Hawkins'in boğazından bir ses yükseldi, yeni ve farklı bir tıkırtıydı. "Bu oldukça yaygın bir deyiş," dedi.

"Peki ya iki ölü güvercin?" dedi Pip doğrularak. Bunun nereye gideceğini zaten biliyordu, gideceği yerin burası olduğu en

başından belliydi. Hawkins'in gözlerindeki bakışa karşılık Pip'in gözlerindeki bakış. İkisi de emin değildi ama Pip içinde bir şeylerin hareket ettiğini, değiştiğini, öfke ateşinin, ensesinden başlayıp her seferinde bir omur ele geçirerek derisinin altında kaydığını hissedebiliyordu.

Hawkins iç çekip gülümsemeye çalıştı. "Biliyor musun, bir kedim var ve bazen eve gittiğimde iki ölü şeyle karşılaşıyorum. Çoğunlukla başları olmuyor. Daha geçen hafta bir tanesini yatağıma bırakmıştı."

Pip arkasında yumruklarını sıkarken kendini savunma ihtiyacı hissetti.

"Bizim kedimiz yok." Sertleşip köşeleri keskinleşen sesiyle onu kesmeye hazırlandı.

"Hayır ama muhtemelen komşularınızdan birinin vardır. İki ölü güvercin yüzünden bir soruşturma açamam."

Hawkins haksız mıydı? Pip de başta kendi kendine aynen böyle demişti.

"Tebeşir çizimlerine ne dersin? İki kez oldu ve giderek eve yaklaştı."

Hawkins sayfaları karıştırdı.

"Onların fotoğrafı var mı?" Pip'e baktı.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Ben çekemeden yok oldular."

"Yok mu oldular?" Gözlerini kıstı.

En kötüsü de tüm bunların kulağa nasıl geldiğini biliyordu. Ne kadar çılgın görünüyor olduğunu tahmin ediyordu. O da bunu istemiş, arızanın kendisinde olduğunu düşünmeyi, olmayan yerde tehlike gördüğüne inanmayı tercih etmişti. Yine de başının içinde başlayıp gözlerinin arkasında parlayan bir ateş vardı.

"Ben çekme fırsatı bulamadan silinmişler," dedi. "Ama doğrudan tehdit olabilecek bir şeyin fotoğrafı var." Pip sesini kontrol

altında tuttu. "Koşu rotamda kaldırıma yazılmıştı. *Yürüyen Ölü Kız*."

"Pekâlâ, evet, endişelerini anlıyorum." Hawkins sayfaları karıştırdı. "Ama bu mesaj evine bırakılmamış, kamuya açık bir yola yazılmış. Burada hedefin sen olduğunu bilemezsin."

En başta Pip de kendine böyle demişti. Ama şimdi öyle düşünmüyordu.

"Ama biliyorum. Benim için bırakıldığını biliyorum." Öncesinde bilmiyordu ama şimdi Hawkins'in karşında durup onun kendisiyle aynı şeyleri söylemesini dinlemek onu diğer yöne itiyor, içgüdüleriyle aynı tarafta olmasını sağlıyordu. Artık tüm bunların birbiriyle bağlantılı olduğunu iliklerinde hissettiğini kesinlikle biliyordu. Sapık bir takipçisi vardı ve dahası bu kişi ona zarar vermek niyetindeydi. Bu kişiseldi. Bu ondan nefret eden ve yakınında olan biriydi.

"Tabii ki trollerden gelen bu çevrimiçi mesajlar çok uygunsuz," dedi Hawkins. "Ancak kendini tanınmış bir figür hâline getirince bu türden şeyler başa gelir."

"Kendimi tanınmış bir figür hâline getirmek mi?" Pip ateşi Hawkins'ten uzak tutmak için bir adım geri çekildi. "Ben kendimi ünlü yapmadım, Hawkins, işini senin yerine ben yapmak zorunda kaldığım için oldu. Sana kalsaydı Andie Bell'i öldürme suçunu sonsuza dek Sal Singh taşırdı. Olaylar bu yüzden buralara geldi. Ve bu kişi belli ki sadece benim çevrimiçi *podcast*'imi dinleyen bir trol değil. Yakınımda. Nerede yaşadığımı biliyor. Bundan çok daha fazlası var." Öyleydi. Vardı.

"İnandığının bu olduğunu biliyorum," dedi Hawkins ellerini kaldırıp onu yatıştırmaya çalışırken. "Çevrimiçi bir figür olup yabancıların sana ulaşmayı kendilerinde hak görmesi çok korkutucu olmalı. Sana incitici mesajlar göndermeleri. Ama bir noktada bunların olacağını bekliyor olmalıydın. Ayrıca *podcast* yüzünden halktan nefret dolu mesajlar alan tek kişinin sen olmadığını biliyorum. İlk sezonu yayınladıktan sonra Jason Bell'e

de gönderildiğini biliyorum. Bana resmi olmayan bir buluşmamızda bahsetmişti; biz bazen tenis oynuyoruz," diye açıkladı. "Üzgünüm ama ben çevrimiçi mesajlar ve diğer *olaylar* arasında açık bir bağlantı göremiyorum." Olaylar kelimesini üzerinde fazla durarak farklı telaffuz etmişti.

Ona inanmıyordu. Yaşanan her şeyden sonra bile Hawkins ona inanmıyordu. Pip böyle olacağını biliyordu, Ravi'yi uyarmıştı ama şimdi bununla yüzleştiği anda, o kendine inanırken dedektifin inanmıyor olmasını aklı almıyordu. Derisinin altını kaplayan ateş başka bir şeye dönüştü: İhanetin soğuk, ağır, alçaltıcı darbesine.

Hawkins kâğıtları masaya bıraktı. "Pip," dedi, sesi kaybolmuş bir çocukla konuşuyor gibi daha yumuşak ve şefkatliydi. "Bence yaşadığın her şeyden sonra... bunda benim de rolüm olduğu için ve tüm bunları tek başına üstlenmek zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm. Ama bana kalırsa olmayan bir örüntü görüyor olabilirsin ki yaşadığın onca şeyden sonra baktığın her köşede bir tehlike görüyor olman oldukça anlaşılır, yine de..."

Kısa süre önce Pip de kendisi hakkında aynı şeyi düşünmüştü, yine de Hawkins'in sözlerini midesine inen bir yumruk gibi hissetti. Neden bunun başka bir biçimde sonuçlanabileceğine bir nebze olsa da umut bağlamıştı ki? Aptal, *aptal*.

"Bunları uydurduğumu düşünüyorsun," dedi. Bu bir soru değildi.

"Hayır, hayır, hayır," dedi dedektif hemen. "Ben sadece çok fazla şeyle uğraştığını düşünüyorum, yaşadığın travmayı hâlâ atlatma sürecindesin ve belki de bu, olaylara bakışını etkiliyordur. Bak..." Durdu, yumruk boğumlarını çimdikledi. "Birinin gözlerimin önünde öldüğünü ilk gördüğümde uzun süre iyi olmadım. Bıçaklanan kurban, genç bir kadındı. Bu tür şeyler seninle kalıyor." Nihayet kaldırıp Pip'e çevirdiği gözleri buğuluydu. "Yardım alıyor musun? Biriyle konuşuyor musun?"

"Şu an seninle konuşuyorum," dedi Pip sesini yükselterek "*Senden* yardım istiyorum. Benim hatam, bunun olmayacağını bilmeliydim. Bunun gibi bir odada durup Jamie Reynolds'ı bulmak için senden yardım isteyeli çok olmadı. O zaman da hayır demiştin ve bak sonuç ne oldu."

"Ben *hayır* demiyorum," diyen Hawkins yumruğunun içine doğru hafifçe öksürdü. "Ve sana yardım etmeye çalışıyorum, Pip, gerçekten. Ama birkaç ölü güvercin ve kamuya açık bir asfalta yazılmış bir mesaj... Bunlarla yapabileceğim fazla bir şey yok, bunu anlamalısın. Elbette kimin sorumlu olabileceğini bildiğini düşünüyorsan o zaman bu meseleyi..."

"Kim olduğunu bilmiyorum, bu yüzden buradayım."

"Tamam, tamam," derken sanki Pip'in sesini yakalayıp onu da alçaltmak istiyor gibi kelimeleri yüksek sesle başlayıp usulca bitirdi. "Belki de gidip böyle bir şeyden kimin sorumlu olabileceğini düşünebilirsin. Sana karşı kin besleyen ya da..."

"Düşman listesi mi demek istiyorsun?" Pip alayla burnunu çekti.

"Hayır, düşman değil. Tekrar söylüyorum, burada olayların bağlantılı olduğunu işaret eden ya da birinin doğrudan seni hedef aldığını ya da sana zarar vermek istediğini gösteren hiçbir şey görmüyorum. Ama böyle bir şey yapabileceğini, seninle böyle uğraşacağını düşündüğün biri varsa onunla konuşmayı düşünebilirim."

"Harika," dedi Pip içi boş bir kahkahayla. "Konuşmayı *düşünebileceğine* çok memnun oldum." Bir kez çırptığı elleri Hawkins'i ürküttü. "Biliyor musun, takipçi suçlarının yüzde ellinden fazlasının rapor edilmemesinin nedeni tam da bu, burada yaptığımız konuşma. Mükemmel polis çalışmasının bir diğer bölümü için tebrikler." Masadaki kâğıtları almak için masaya uzandı, kaldırdığı kâğıtlar havayı yırtıp odayı taraflara böldü.

Pip'in bir takipçisi vardı. Ve şimdi bunu iyice düşününce belki de buydu: İhtiyacı olan buydu. Jane Doe değil bu. Bir dava

daha, doğru dava ve fırsat ona gelmişti. Gezegenler belki de bir kez onun lehine hizalanmışlardı. Bu takipçi aradığı şey olabilirdi. Boğucu gri alanı olmayan, ahlaki doğru ve ahlaki yanlışın olduğu bir dava. Dışarı ondan nefret eden biri vardı, ona zarar vermek istiyordu ve bu da onu kötü yapıyordu. Diğer yanda Pip vardı ve belki tamamen iyi biri değildi ama tamamen kötü de değildi. Beklediği netlikte iki taraf. Ve bu kez özne *kendisiydi*. İşler yine ters giderse ikincil hasar olmayacak, ellerine başkasının kanı bulaşmayacaktı. Sadece kendisininki. Ama işe yararsa onu düzeltecek şey bu olabilirdi.

Denemekten zarar gelmezdi.

Pip kalbini sıkan göğsünün gevşediğini, içinde çelik misali bir kararlılık belirdiğini hissetti. Onu eski bir dost gibi karşıladı.

"Hadi Pip, böyle yapma..." diyen Hawkins kelimeleri çok dikkatli ve yumuşak söylemişti.

"Ben nasılsam öyleyim," diye terslendi, kâğıtları çantasına tıkıştırıp öfkeyle fermuarı çekti. "Ve sen," durup koluyla burnunu silerken güçlükle soludu, "bunun için sana teşekkür etmeliyim." Çantasını omzuna astı, 3 numaralı sorgu odasının kapısında duraksadı. "Biliyor musun," dedi, eli kapı kolunun üzerindeyken, "Charlie Green bana hayatımın en önemli derslerinden birini öğretti. Bana adaletin bazen kanunların dışında bulunduğunu söyledi. Haklıydı." Hawkins'e baktı, dedektif kollarını kendini onu bakışlarından korumak istermiş gibi göğsünde birleştirmişti. "Ama aslında fazla ileri gitmediğini düşünüyorum. Belki de adalet sadece kanunların, bu tür karakolların, senin gibi anladığını söyleyen ama asla anlamayan insanların uzağında aranabilir."

Hawkins kollarını indirdi, cevap vermek için ağzını açtı ama Pip izin vermedi. "Charlie Green haklıydı," dedi. "Umarım onu asla bulamazsın."

"Pip." Hawkins'in sesinde Pip'in yüzeye çıkmasını sağladığı bir acı, sert bir ton vardı. "Bu hiç yardı..."

"Ah bu arada," diye kesti sözünü, parmakları kolu o kadar sıkıca kavramıştı ki metali ezebilir, parmak izlerini sonsuza dek üstünde bırakabilirdi, "bana bir iyilik yap. Kaybolursam beni arama. Zahmet etme."

"Pi..."

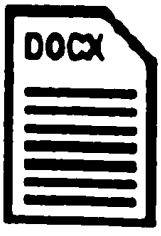
Arkasından çarpan kapı, adının sonunu kesip koridoru eski silah sesleriyle doldurdu. Altısı da derisini ve kaburgalarını geçip ait oldukları yerde, göğsünde sekerek ilerledi.

Silah sesinin yankılarına yeni bir ses katıldı. Ayak sesleri. Koridorda koyu renk üniforması, yüzünün gerisine itilmiş uzun kahverengi saçlarıyla ona doğru biri yürüyordu. Pip'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Dan da Silva, Pip yanından fırtına gibi geçerken. Pip onun yüzündeki endişeli bakışı zar zor yakaladı. Cevap verecek, duracak ya da başını sallayıp öyle olmadığı açıkken iyiyim diyecek zamanı yoktu.

Bir an önce buradan çıkması gerekiyordu. Silahın onu ilk kez eve kadar takip etmeye karar verdiği bu karakolun derinliklerinden çıkmalıydı. Bu koridorun diğer tarafına kurtaramadığı ölu bir adamın kanı üstündeyken yürümüştü. Burada ona yardım edecek kimse yoktu, bir kez daha kendi başınaydı. Ama artık kendisi ve Ravi vardı. Sadece bu kötü, çok ama çok kötü yerden çıkması ve bir daha geri dönmemesi gerekiyordu.

Dosya Adı:

Potansiyel düşman listesi.docx

- **Max Hastings** - benden nefret etmek için en çok sebebi olan kişi = bir numaralı şüpheli. O tehlikeli, hepimiz bunu biliyoruz Ondan nefret ettiğim kadar başkasından nefret edebilir miyim

bilmiyorum. Ama Max ise ve beni yakalamayı planlıyorsa ONU ÖNCE BEN YAKALAYACAĞIM.

- **Max'in ebeveynleri - ?**

- **Ant Lowe** - kesinlikle benden nefret ediyor. Onu okul dolaplarına yapıştırıp uzaklaştırma aldığımdan beri onunla sadece bir kez konuşmaya çalıştım. Grubun soytarısı hep oydu, hatta bazen çizgiyi de aşardı. O olabilir mi? Onu ittiğim için benden intikam mı alıyor? Ama seni kim arayacak mesajı biz tartışmadan önce gönderildi.

- **Lauren Gibson** - yukarıdakiyle aynı sebep. Böyle bir şeyi yapabilecek kadar bayağı, özellikle de Ant böyle bir şey önerdiyse. Gerçi ölü kuşlar onun tarzı değil. Connor, Cara ve Zach, Ant ve Lauren'la konuşmuyor ve bunun için Lauren beni suçluyor. Lanet erkek arkadaşı bana yalancı dememeliydi o zaman. Yalancı yalancı yalancı yalancı ya ala ya ala ancı.

- **Tom Nowak** - Lauren'ın eski erkek arkadaşı. Sırf *podcast*'e girebilmek için Jamie Reynods hakkında yalan bilgi verdi. Beni kullandı, ben de kandım. Onu tüm okulun önünde ve internette küçük düşürdüm. İkinci sezon yayınlandıktan sonra sosyal medya hesaplarını kapattı. Benden nefret etmesi için kesin sebep. Hâlâ kasabada; Cara onu kafede görmüş.

- **Daniel da Silva** - Nat ve ben artık yakın olsak da ağabeyi daha önce iki kez hem Andie hem de Jamie davasında şüphelim olmuştu. Layla ile konuştuğunu açığa çıkararak karısıyla arasında sorun çıkmasına neden olmuş olabilirim.

- **Köşedeki marketten Leslie** - soyadını bile bilmiyorum. Ama Ravi ile olan olaydan beri benden nefret ediyor. Stanley'nin

cenazesindeki protestoculardan biriydi. Ona bağırdım. Neden oradaydılar? Onu neden rahat bırakamadılar?

- **Mary Scythe** - diğer bir protestocu. Stanley'nin arkadaşlarından biriydi, Kilton Mail'de onunla çalışan gönüllülerdendi. Burasının "bizim kasabamız" olduğunu ve Stanley'nin buraya gömülmemesi gerektiğini söylemişti. Belki beni de kendi kasabasında istemiyordur.

- **Jason Bell** - Andie Bell'e gerçekte ne olduğunu buldum ama küçük kızları Becca'nın başından beri işin içinde olduğunu öğrenmek Bell ailesi için daha çok acıya neden oldu. Ayrıca Andie'nin ölümünden beş yıl sonra bir kez daha basın ve medyanın ilgisi üzerlerine çevrildi. Anlaşılan Jason ve Dedektif Hawkins tenis oynuyorlarmış ve Jason podcast ve benim yüzümden maruz kaldıkları tacizden şikâyet etmiş. Jason'ın ikinci evliliği bitti; o da *podcast* yüzünden mi? Şimdi yine Andie'nin öldüğü evde, Andie'nin annesi Dawn ile yaşıyor.

- **Dawn Bell** - sebep yukarıdakiyle aynı. Belki de Jason'ı evde geri istemiyordu. Araştırmam Jason'ın iyi bir adam olmadığını gösterdi: kontrolcüydü, karısı ve kızlarına karşı duygusal istismar uyguluyordu. Becca onun hakkında konuşmuyor. Hayatına geri döndüğü için Dawn beni suçluyor olabilir mi? Bunu ona ben mı yaptım? Böyle olsun istememiştim.

- **Charlie Green** - o değil. O olmadığını biliyorum. Bana zarar vermeyi hiç istemedi. Yangın çıkarmasının nedeni öldüğünden emin olmak için Stanley'i orada bırakmamı istemesiydi. Bu yüzden olduğunu biliyorum. Charlie beni incitmek istemedi. Kendi çıkarları için olsa da beni kolladı, bana yardım etti. Ama beynimin objektif tarafı onun listede olması gerektiğini söyluyor çünkü birinci dereceden cinayet işlediğinin tek tanığı benim ve

o hâlâ kaçak. Benim ifadem olmadan jüri onu suçlu bulur mu? Mantık onun burada olması gerektiğini söylüyor. Ama o değil, bunu biliyorum.

- **Dedektif Hawkins** - canı cehenneme.

Bir insanın bu kadar çok düşmanı olması normal mi? Sorun ben de, değil mi?
Işler nasıl buralara geldi?
Hepsinin benden neden nefret ettiğini anlıyorum.
Ben de kendimden nefret edebilirim.

Parmaklarındaki tebeşir tozu kumlu ve kuruydu. Ama şimdi orada değildi çünkü artık uyanmıştı ve fal taşı gibi açılan gözleri onu rüyadan çekip almıştı. Gözleri kumlu ve kuruydu ama parmakları temizdi. Pip oturdu.

Odası hâlâ karanlıktı.

Uyumuş muydu?

Uyumuş olmalıydı, aksi hâlde nasıl rüya görebilirdi?

Her şey sanki birkaç dakika önce yaşanmış gibi kafasının içinde dönüp duruyordu. Ama bunlar yaşanmamıştı, sadece rüyaydı, değil mi?

Çok gerçek hissetmişti. Ağırlığı avuçlarındaydı. Sıcaklığı, karanlık gecenin soğuğundan koruyordu. Parmaklarının arasındayken tüyleri yumuşacık, ipek gibiydi. Pip onun gözlerine bakardı... eğer bir başı olsaydı. O anda bu tuhaf gelmemişti çünkü küçük ölü güvercini garaj yolunun karşısına taşırken böyle olması gerekiyordu. O kadar yumuşaktı ki neredeyse onu bırakamayacaktı. Ama mecburdu, ölü kuşu tuğla döşeli garaj yoluna yatırdı, başının olması gereken yeri yatak odasına bakacak şekilde çevirdi. Aralık perdeden yatağında uyuyan Pip'i izleyecek şekilde. Hem burada hem orada.

Hepsi bu kadar değildi. Dinlenmeye geçmeden önce yapacak başka şeyler vardı. Başka bir görev. Tebeşir zaten elindeydi ama ölü güvercini tutmak kadar keyifli değildi. Tebeşir nereden gelmişti? Pip bilmiyordu ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Birkaç adım geri çekilip son figürlerin nerede olduğunu hatırladı. Ardından yeni yuvalarını bulmak için eve doğru üç adım attı.

Soğuk garaj yoluna dizlerini dayadı, elindeki tebeşirin ucunu sivriltti, üşümüş ve kızarmış parmaklarıyla tebeşiri tuğla boyunca sürükledi. Aşağı doğru bacaklar. Yukarı doğru vücut. Yana doğru kollar. Baş yok. Birlikte dans edip onlara katılmasını iste-

mek için yatağında uyuyan Pip'e doğru yavaşça ilerleyen beş çöp adam elde edinceye kadar çizmeye devam etti.

Pip onlara katılacak mıydı? Bunu bilmiyordu ama işi bitmişti. tebeşir hafif bir tıkırtıyla elinden düşmüştü. Parmaklarındaki tebeşir tozu kumlu ve kuruydu.

Ve Pip rüyadan uyandı, neyin gerçek neyin olmadığını anlamak için parmaklarını inceledi. Kanat çırpar gibi hızla atan kalbi onu telaşlandırmıştı. Yeniden uykuya dalamayacaktı.

Saate baktı. 04.32'ydi. Gerçekten de uyumaya çalışmalıydı, daha yatalı iki saat olmuştu. Zaman ona karşı hep acımasız davranıyordu. Yardım almadan uykuya dalamayacaktı.

Pip karanlığın içinde masa çekmecesine baktı. Mücadele etmenin faydası yoktu. Yorganı üstünden attı, görünmez dişleri olan soğuk hava açıkta kalan derisini ısırdı.

El yordamıyla çekmeceyi karıştırdı, sahte tabanı kaldırıp parmaklarıyla altındaki küçük plastik poşeti buldu. Fazla kalmamıştı. Yakın zamanda Luke Eaton'a mesaj atıp biraz daha istemesi gerekecekti. Sıralı duran kullan at telefonları hazırdı.

Peki son kez olayına ne olmuştu?

Pip hapı yutup dudağını ısırdı. Bu son aylar hep *son bir kez* ve *bir kez daha* ile dolmuştu. Yalan değildi, söylerken gerçekten ciddi oluyordu. Ama sonunda mücadeleyi hep kaybediyordu.

Ancak önemi yoktu, yakında önemi kalmayacaktı. Çünkü bir planı vardı, yeni bir plandı ve ondan sonra bir daha asla kaybetmeyecekti. Her şey normale dönecekti. Hayat ona ihtiyacı olanı vermişti. Tebeşir figürler, ölü güvercinler ve onları Pip için oraya bırakan kişi. Bu bir armağandı ve bunu hatırlayıp Hawkins'e yanıldığını kanıtlamalıydı. Son bir davaydı ve onun kapısına bırakılmıştı. Bu kez onlara karşı kendisiydi. Andie Bell değil, Sal Singh değil, Elliot Ward ya da Becca Bell değil, Jamie Reynolds, Charlie Green ya da Stanley Forbes değil ve Jane Doe değildi. Oyun değişmişti.

Onlara karşı kendisiydi.

Kendini kurtarmak için kendini kurtaracaktı.

On İki

Orada olduğunu bilmeyen birini izlemenin heyecan verici bir yanı vardı. Onun için görünmez olmanın. Yok olmanın.

Ravi garaj yolundan Pip'in evine doğru yürüyordu, Pip saatlerdir yatak odasının penceresinden dışarı bakıyordu. Ravi'nin elleri ceketinin cebindeydi, saçları dağınıktı ve ağzı sanki havayı çiğniyormuş gibi tuhaf bir biçimde hareket ediyordu. Ya da kendi kendine şarkı söylüyordu. Bunu yaptığını daha önce hiç görmemişti; en azından onun yanındayken. Bu, yalnız olduğunu, izlenmediğini düşünen farklı bir Ravi'ydi. Pip onunla yanındayken olduğu Ravi arasındaki tüm ince farkları inceledi. Ne söylediğini düşünerek kendi kendine gülümsedi. Bu Ravi'yi de çok sevebilirdi ama gözlerindeki ona bakarken oluşan ifadeyi özlerdi.

Ve sonra o an bitti. Pip kapıdaki tanıdık tıklamayı, uzun-kısa-uzun, belli belirsiz duydu. Ama kımıldamadı, burada kalıp garaj yolunu izlemeliydi. Babası aşağıdaydı, Ravi'yi içeri o alırdı, zaten Ravi ile birkaç dakika yalnız kalmayı seviyordu. Önce bir tür uygunsuz şaka yapacak, ardından futbol ya da Ravi'nin iş tecrübesi hakkında kısa bir sohbete girecek ve konuşmayı sırtına şefkatle vurarak bitirecekti. Tüm bu süre boyunca Ravi ayakkabılarını çıkaracak, onları düzgünce kapı kenarına koyacak, bağcıkları içlerine sokacak ve Pip'in babasına sakladığı o güzel gülüşüyle karşılık verecekti. Pip'in istediği buydu; bu küçük, normal zamanları yeniden yaşamak. Kendisi aşağıda olsa ortam bir şekilde değişirdi.

Pip gözlerini kırpıştırdı, güneş pencereye vururken garaj yolundaki aynı noktaya uzun süre bakmaktan gözleri sulanmıştı. Ama bakışlarını ayıramazdı, kaçırabilirdi.

Ravi'nin yumuşak adımlarla basamakları tırmandığını, dizlerinin çıtırdamasını duydu ve kalbi hızlandı. Bu, kavgaya hazır olduğu türden değil, iyi bir hızlanmaydı. Hayır, şimdi bunu düşünme. Neden her güzel anı mahvetmesi gerekiyordu?

"Merhaba Komiser," dedi Ravi kapıyı ardına kadar gıcırdayarak açılırken. "Ajan Ravi sevgililik görevleriyle ilgili rapor verecek."

"Merhaba Ajan Ravi," diyen Pip'in nefesi camı buğulandırdı. Mücadele etmekten pes edip gülümsedi.

"Anladım," dedi Ravi. "Başını çevirip bakmıyorsun, o somurtkan bakışlarından bile yok. Bir kucaklama, bir öpücük yok. *Ah Ravi, sevgilim, bugün şeytani bir yakışıklılığa sahipsin ve bahar rüyası gibi kokuyorsun.* Ah Pip, hayatım, fark etmen ne hoş. Bu yeni deodorantım." Duraksadı. "Hayır, ciddiyim, ne yapıyorsun? Beni duyuyor musun? Bir hayalet miyim? Pip?"

"Üzgünüm," dedi Pip gözlerini çevirmeden. "Ben sadece... garaj yolunu izliyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Garaj yolunu izliyorum," dedi kendi yansımasının ötesine bakarak.

Yatakta yanında bir ağırlık hissetti, Ravi tıpkı onun gibi dirseklerini pervaza dayayıp camdan dışarı bakmak için dizlerinin üstünde karyolaya çıkınca yerçekimi Pip'i Ravi'ye doğru çekti.

"Neyi izliyorsun?" diye sordu. Pip kısa bir an güneşin gözlerinde parladığı Ravi'ye baktı.

"Kuş... kuşları. Güvercinleri," dedi. "Garaj yoluna, o güvercinleri bulduğum noktaya biraz ekmek kırıntısı serptim. Ve yolun iki tarafındaki çimlere küçük parçalar hâlinde salam bıraktım."

"Tamam," dedi Ravi kafası karışmış hâlde kelimeyi uzatarak. "Peki bunu neden yaptın?"

Pip onu dirseğiyle dürttü. Nedeni gayet açık değil miydi? "*Çünkü,*" dedi kelimeyi biraz fazla vurgulayarak, "Hawkins'in

yanıldığını kanıtlamaya çalışıyorum. Komşunun kedisi olamaz. Ve bunu test etmek için yem attım. Kediler salam sever, değil mi? O yanılıyor, ben deli değilim."

Perde aralarından giren ışık onu planladığından erken uyandırmış, ilacın sersemliğini üstünden atmasını sağlamıştı. Üç saatlik uykunun ardından o an bu deney iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi Ravi'nin kuşkulu gözlerine bakınca emin olamıyordu. Yine kendine güvenini kaybetmişti.

Ravi'nin ona baktığını ve yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Hayır, o ne yapıyordu? Ona yardım etmek için Ravi'nin de kuşlara bakması gerekiyordu.

"Hey," dedi Ravi usulca, sesi fısıltıdan azıcık yüksekti.

Ama Pip sonrasında ne dediğini duyamadı çünkü gökyüzünde bir karaltı, garaj yolunda büyüyen kanatlı bir gölge vardı. Tam iki ince ayağının üzerine inip ekmek kırıntılarını kaparken Pip onu iyice gördü.

"Hayır," diye soludu. Bu bir güvercin değildi. "Aptal saksağan," dedi gagasıyla önce bir tane, ardından bir tane daha ekmek kırıntısı kapmasını izlerken.

"Bir tane görürsen kederdir,"* dedi Ravi.

"Little Kilton'da bir sürü var," diye cevap verdi Pip kuş üçüncü kırıntıyı alırken. "Hey," diye bağırdı aniden kendini de şaşırtıp ve yumruğuyla cama vurmaya başladı. "Hey, git buradan! Mahvediyorsun!" Parmak boğumları cama o kadar sert vuruyordu ki ilk önce hangisi çatlayacak bilmiyordu. "Git buradan!" Saksağan havalanıp uçtu.

"Hey hey hey," diyen Ravi elini camdan çekip sıkıca tuttu. "Hey, dur," dedi başını sallayarak. Sesi sert ama bileğinde gezinen başparmağı yumuşacıktı.

"Ravi, dışarıyı, kuşları göremiyorum," dedi boynunu uzatıp pencereyi görmeye çalışırken.

"Hayır, dışarı bakmana gerek yok." Parmağını Pip'in çenesi-

* Eski bir inanışa göre kaç tane gördüğünün iyi ya da kötü şans anlamına geldiği bir tekerlemeye yapılan atıf. (ç.n.)

nın altına yerleştirip kendine çevirdi. "Bana bak Pip, lütfen." İç çekti. "Bu senin için iyi değil. Gerçekten iyi değil."

"Benim yapmaya çalıştığım sadece..."

"Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum."

"Bana inanmadı," dedi usulca. "Hawkins bana inanmadı. Kimse bana inanmıyor." Bazen kendi bile inanmıyordu, bir gece önce gördüğü rüyanın ardından yeni bir kuşku dalgası sarmış, bunu kendi kendine yapıyor olmasının mümkün olup olmadığını merak etmişti.

"Hey, bu doğru değil." Ravi ellerini daha sıkı tuttu. "Ben sana inanıyorum. Ne olursa olsun hep inanacağım. Bu benim görevim, tamam mı?" Gözlerine kilitlendi, bu iyi olmuştu çünkü Pip bir anda kendi gözlerini tek başına kaldıramayacağı kadar ıslak ve ağır hissetti. "Sen ve ben. Ravi ve Pip takımı. Biri o kuşları ve tebeşir figürleri senin için bıraktı, bunu kanıtlamana gerek yok. Kendine güven."

Pip omuz silkti.

"Ve belli ki Hawkins bir aptal," dedi Ravi hafifçe gülümseyerek. "Şimdiye kadar senin -sinir bozucu biçimde- *hep* haklı çıktığını öğrenemediyse asla öğrenemez."

"Asla," diye tekrarladı Pip.

"Her şey yoluna girecek," dedi Ravi, Pip'in parmak boğumları arasındaki boşlukları okşayarak. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum." Durdu, Pip'in gözlerinin altına doğru uzunca bir süre baktı. "Dün gece yeterince uyudun mu?"

"Evet," diye yalan söyledi Pip.

"Tamam." Ellerini çırptı. "Bence seni biraz evden çıkarmamız gerek. Hadi, kalk, kalk. Çoraplarını giy."

"Neden?" diyen Pip, Ravi ayağa kalkarken iyice yatağa gömüldü.

"Yürüyüşe çıkıyoruz. *Ah, ne fantastik bir fikir, Ravi, sen çok zeki ve yakışıklısın.* Ah Pip, biliyorum ama kendine hâkim olmalısın çünkü baban aşağıda."

Pip ona bir yastık attı.

"Hadi." Ravi onu bileklerinden tutup yataktan çekti, Pip yorganla birlikte yataktan kayarken kıkırdadı. "Hadi Sportif Şeker, gerçekten istersen spor ayakkabılarını giyip beni geride bile bırakabilirsin

"Zaten yapıyorum," diye karşılık verdi Pip önceden çıkardığı çorapları ayağına geçirirken.

"Oooooh, bu acıttı, Komiser." Ravi ayağa kalkarken Pip'in sırtına hafifçe vurdu. "Hadi gidelim."

İşe yaramıştı. Ravi her ne yaptıysa işe yaramıştı. Pip merdivenlerden aşağı inerken de babası onları durdurup ince kesilmiş salamlara ne olduğunu sorduğunda da, hatta garaj yolundan geçip Ravi parmaklarıyla onu kotundan tutarak ormana doğru götürürken de kaybolmayı, ölü kuşları, tebeşir çizgileri, Dedektif Hawkins'i düşünmedi. Güvercinler yoktu, tebeşir yoktu, kalp atışlarının arasına saklanmış altı el silah sesi yoktu. Sadece ikisi vardı. Ravi ve Pip takımı. Aklına gelen ilk anlamsız şeylerin ötesinde hiçbir düşünce yoktu. Derinlik yoktu, karanlık yoktu. Ravi zihnindeki her şeyi geride tutan çitti.

Pip asık suratlı bir ağacın Ravi'nin uyandığı anki hâline benzediğini iddia etti.

Cambridge'e onu ziyarete ilk ne zaman geleceğini planladılar, oryantasyon haftasından hemen sonraki hafta sonu olabilir miydi? Pip heyecanlı mıydı? Alması gereken hangi kitaplar kalmıştı?

Ormandaki kıvrımlı patika boyunca yürüdüler. Ravi, aynı ormandaki ilk yürüyüşleri sırasında Pip'in hararetli bir ifadeyle Andie Bell davasıyla ilgili ilk düşüncelerini paylaşmasını canlandırdı. Pip kahkaha attı. Neredeyse söylediği her kelimeyi hatırlıyordu. O ilk yürüyüşte yanlarında olan Barney, altın bir parıltı misali ağaçlar arasında koşturmuştu. Onları bir araya getirmişti. Ravi onu bir dal parçasıyla kandırırken kuyruğunu sallamıştı. Şimdi geriye dönüp bakınca belki de Pip o an fark et-

mişti. Midesindeki düğümlenme miydi yoksa başını döndüren sarhoşluk hissi miydi ya da derisinin altındaki o parıltı mıydı? O an ne olduğunu anlamamıştı, bunun ne olduğunu bilmiyordu ama bir yanı Ravi'yi sevebileceğini anlamış olabilirdi. Tam o an. Ölen ağabeyi ve öldürülen bir kızla ilgili bir sohbet sırasında. Sonunda yine her şey dönüp dolaşıp ölüme gelmişti. Ah işte, bu kadardı, her şeyi mahvetmişti. Çit yıkılmıştı.

Pip'in dikkatini, şimdi ve burada çalıların arasından onlara doğru koşan, patilerini bacaklarına koyarken havlayan bir köpek çekti. Bir *beagle*'dı. Tıpkı köpeğin kendisini tanıdığı gibi o da köpeği tanıyordu.

"Ah, hayır," diye mırıldanıp başını hızlıca okşarken erken dökülen yaprakların üstünde ilerleyen iki çift ayak sesi daha duydu. İki tanıdık sesti.

Ağaçların arasından çıkıp görüntüye girdiklerinde Pip durdu.

Ant-ve-Lauren kol kolaydı. Karşılarında kim olduğunu gördüklerinde ikisinin de gözleri fal taşı gibi açıldı.

Pip bunu beklemiyordu. Lauren'ın gerçekten de nefesi kesilmiş, bunu saklamak için öksürmesi gerekmişti. Onlar da durdu. Bir yanda Ant ve Lauren diğer yanda Pip ve Ravi vardı.

"Rufus!" diye bağırdı Lauren, öfkeli sesi ağaçların arasında yankılandı. "Rufus, buraya gel! Ondan uzak dur!"

Köpek dönüp başını yana eğdi.

"Köpeğine zarar verecek değilim, Lauren," dedi Pip sesini sakin tutarak.

"Sana belli olmaz," dedi Ant tehditkâr bir tavırla ve ellerini cebine soktu.

"Ah, hadi ama," dedi Pip. Bir yanı sırf Lauren'ı kızdırmak için Rufus'un başını yine okşamaya can atıyordu. Durma, *hadi yap*.

Lauren sanki zihninden geçeni ve gözlerindeki parıltıyı okumuştu. Köpek dengesiz minik ayakları üstünde dönüp ona geri gidene kadar bağırmaya devam etti.

"Hayır!" Lauren bu kez köpekle konuşuyordu, tek parmağıyla burnuna hafifçe vurdu. "Yabancıların yanına gitmek yok!"

"Saçma," dedi Pip içi boş bir kahkaha atıp Ravi'ye bakarak.

"Ne dedin?" diye bağırdı Ant omuzlarını dikleştirerek. Faydasız bir çabaydı çünkü Pip ondan uzundu, onu devirebilirdi. Bir kez yapmıştı ve artık daha güçlüydü.

"Dedim ki kız arkadaşın saçmalıyor. Bir kez daha tekrar etmeme gerek var mı?" diye sordu.

Pip, Ravi'nin gerildiğini hissedebiliyordu. Ravi tartışmadan nefret ederdi, yine de Pip eğer isterse Ravi'nin onun için savaşacağını biliyordu. Ancak şu an buna ihtiyacı yoktu, durumu kontrolüne almıştı. Sanki bu anı bekliyormuş gibi canlandığını hissetti.

"Onunla böyle konuşamazsın." Ant ellerini cebinden çıkarıp iki yanına indirdi. "Sen neden daha üniversiteye gitmedin? Cambridge erken açılıyor sanıyordum."

"Aslında geç açılıyor," dedi Pip. "Neden, yoksa siz benim... *kaybolmamı* mı bekliyordunuz?"

Dikkatle yüzlerini inceledi. Rüzgâr, Lauren'ın kızıl saçlarını alnına savurdu, bukleler kısılmış gözlerinin üstüne döküldü. Gözlerini kırpıştırdı. Ant sırıtırken ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

"Ne diyorsun be?" dedi Ant.

"Ah, anladım." Pip başını salladı. "Gerçekten utanmış olmalısınız. Bir seri tecavüzcünün serbest bırakıldığını öğrendikten birkaç dakika sonra beni, Connor'ı ve Jamie'yi, Jamie'nin kaybolmasını para için tezgâhlamakla suçladınız. Şu muhabirle konuşan siz misiniz? Sanırım artık bunun bir önemi yok. Jamie hayatta ama başka bir adam öldü ve tüm bu olanlardan sonra kendinizi aptal gibi hissediyor olmalısınız."

"O ölmeyi hak etmişti, değil mi, yani bana kalırsa her şey mutlu sonla bitti."

Ant göz kırptı.

Lanet olası ona göz kırpmıştı.

Pip'in kalbindeki silah geri döndü ve göğsünden Ant'e nişan aldı. Omurgası ürperdi, dişleri açığa çıktı. "Bir daha bunu söyleme," sıkılı dişlerinin arsından ittirdiği kelimeler karanlık ve tehditkârdı. "Bunu sakın bir daha benim önümde söyleme."

Ravi, Pip'in elini tuttu ama Pip hissetmedi. Artık kendi bedeninde değildi, orada duruyordu ve aynı eli Ant'in gırtlağındaydı. Sıkıyor, sıkıyor, tüm gücüyle Ravi'nin parmaklarını sıkıyordu.

Ant bunu sezmiş gibi bir adım geri çekildi, az kalsın köpeğe takılıp düşecekti. Lauren yeniden Ant'in koluna girdi, dirsekleri birbirine kenetlendi. Bir kalkan misali. Ama bu Pip'i durduramazdı.

"Eskiden arkadaştık. Gerçekten de benden ölmemi isteyecek kadar nefret ediyor musunuz?" diye sordu, rüzgâr sesini alıp götürdü.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye çıkıştı Lauren Ant'ten güç alarak. "İyice psikopatlaştın."

"Hey," Ravi'nin seni yanından bir yerlerden geldi. "Hadi ama bu hiç hoş değil."

Ama Pip'in de verecek bir cevabı vardı. "Belki de," dedi. "Bu yüzden geceleri kapılarınızı sıkı sıkı kilitlediğinizden emin olmalısınız."

"Tamam," dedi Ravi kontrolü ele alarak. "Biz bu tarafa gidiyoruz." Ant ve Lauren'ın ilerisini işaret etti. "Siz de bu tarafa. Görüşürüz."

Ravi parmaklarını onunkilere sıkıca kenetleyerek onu yönlendirdi. Pip'in bacakları hareket ediyordu ama bakışları Ant ve Lauren'ın üstünde sabit kalmıştı, tam yanlarından geçerlerken gözlerini kırparak göğsündeki silahla onlara ateş etti. Omzunun üstünden bakıp ağaçların arasından onun evine doğru yürümelerini izledi.

Ant onların duyabilmesi için sesini yükselterek, "Babam onun kafayı üşüttüğünü söylüyor," dedi Lauren'a ve dönüp Pip'le göz göze geldi.

Pip kasıldı topukları kurumuş yapraklar üstünde döndü. Ama Ravi kolunu beline dolayıp onu kendine çekti. Dudaklarını Pip'in alnında gezdirdi. "Hayır," diye fısıldadı. "Sen iyisin. Buna değmezler. Gerçekten. Sadece nefes al."

Aldı. İçine girip çıkan havaya odaklandı. Bir adım, iki adım, nefes al ver. Her adımda onlardan uzaklaşıyor, silah saklanma yerine geri çekiliyordu.

"Eve dönelim mi?" dedi soluklarıyla adımları arasında bir yerde.

"Hayır." Ravi başını iki yana sallayıp doğruca önüne baktı. "Onları unut. Senin biraz temiz havaya ihtiyacın var."

Pip işaretparmağıyla Ravi'nin sıcacık avucunda daireler çizdi. Söylemek istemiyordu ama belki de Little Kilton'da temiz hava diye bir şey yoktu. Her yeri kirliydi.

Yolun her iki tarafına bakıp Pip'in evinin olduğu tarafa geçtiler, onları yeniden bulan güneş sırtlarını ısıtıyordu.

"Her şey mi?" diye sordu Pip gülümseyerek.

"Evet, ne istiyorsan," dedi. "Bu Pip'i neşelendirme günü. Ancak gerçek suç belgeselleri yok. Onlar yasak."

"Peki ya gerçekten bir Scrabble turnuvası yapmak istediğimi söylersem?" dedi parmaklarını Ravi'nin süveterinin üstünden kaburgalarına doğru bastırarak. Garaj yoluna doğru giderlerken adımları birbirine karışıyordu.

"*Oyun başlasın güzelim,* derdim. Benim gücümü küçümse..." Ravi birden durunca Pip ona çarptı. "Ha siktir," dedi fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

"Ne?" dedi Pip gülerek ve yüzüne baktı. "Sana çok yüklenmeyeceğim."

"Hayır, Pip." Ravi arkasını işaret etti.

Pip dönüp onun bakışlarını takip etti.

Orada, garaj yolunda, ekmek kırıntılarının ötesinde üç küçük tebeşir figür vardı.

Kalbi buz kesti, midesi düğümlendi.

"Buradaydılar," dedi Pip, Ravi'nin elini bırakıp koşarken. "Az önce buradaydılar," dedi küçük tebeşir insanların üstüne dikilerek. Sol taraftaki saksılı çalılarının önüne sıralanmış figürler artık neredeyse eve ulaşmıştı. "Çıkmamalıydık Ravi! İzliyordum. Onları görebilirdim." Onları görebilir, yakalayabilir, kendini kurtarabilirdi.

"Burada olmadığını bildikleri için geldiler." Pip'in yanına giden Ravi'nin nefesi sıklaşmıştı. "Ve bunlar kesinlikle lastik izi değil." Ravi onları ilk kez görüyordu. Zaman ve yağmur, Ravi'ye gösterme şansı bulamadan geçen seferkileri silmişti. Ama Ravi onları görebiliyordu. Onları görüyordu ve bu da onları gerçek kılıyordu. Bunları Pip uydurmuyordu, Hawkins.

"Teşekkür ederim," dedi Pip. Ravi yanında olduğu için minnettardı.

"*Blair Cadısı* filminden çıkmış gibiler," dedi, daha iyi bakabilmek için eğilip parmağını birkaç santim yukarıda tutarak şekillerin üzerinden geçti.

"Hayır." Pip resimlere bakıyordu. "Yanlış olan bir şey var. Beş tane olmaları gerekiyordu. Geçen iki sefer de beş figür vardı. Neden şimdi üç?" diye sordu Ravi'ye. "Bu hiç mantıklı değil."

"Bence bunların hiçbiri mantıklı değil, Pip."

Pip nefesini tutup iki kayıp figürü bulmak için garaj yoluna aramaya koyuldu. Burada bir yerlerdeydiler. Öyle olmaları gerekiyordu. Pip'le oynadığı oyunun kuralı buydu.

"Bekle!" dedi gözünün ucuna bir şey ilişince. Hayır, bu doğru olamazdı, değil mi? Annesinin saksılarına doğru bir adım attı -*tüm bu saksılar Vietnam'dan geliyor inanabiliyor musun?*- ve yaprakları kenara doğru itti.

Arkasında, evinin duvarındaydılar. İki küçük başsız figür. O kadar siliktiler ki zar zor fark ediliyorlardı, neredeyse tamamen tuğlaların arasındaki harcın arasına gizlenmişlerdi.

"Sizi buldum," dedi Pip soluğunu bırakırken. Yüzünü tebeşire yaklaştırıp verdiği nefesle beyaz tozların bir kısmını uçururken cildinin elektriklendiğini hissetti. Bu memnuniyet mi yoksa korku muydu? Şu an aradaki farkı anlayamıyordu.

"Duvardan yukarı mı?" dedi arkasında duran Ravi. "Neden?"

Pip cevabı biliyordu. Oyunu anlamıştı ve şimdi o da oyuna katılmıştı. Sürünün lideri olan başsız iki figürden bir adım geri çekilip yollarını izleyerek yukarı baktı. En tepeye ulaşmak, çalışma odasından geçip yukarı, onun yatak odası penceresine tırmanmak için duvardaydılar.

Pip başını Ravi'ye çevirirken boyun kemikleri çatırdadı.

"Benim için geliyorlar."

Dosya adı:

figürler (üçüncü durum).jpg

On Üç

Karanlık onu yuttu, Ravi iyice kapandıklarından emin olmak için üst üste getirdiği perdeleri çekmeden önce gün ışığı son kez yüzüne vurmuştu.

"Bunları kapalı tut, tamam mı?" dedi. Karartılmış odada sadece bir gölgeden ibaret olan Ravi odanın diğer tarafına yürüyüp ışığı açtı. Doğal olmayan sarı ışık güneşin zavallı bir taklidiydi. "Gün içinde bile. Birinin seni izliyor olma ihtimaline karşı. Birinin seni izlediği fikri hoşuma gitmiyor."

Ravi yanında durup başparmağını çenesinin altına koydu. "Hey, sen iyi misin?"

Ant ve Lauren'ı mı yoksa odasına tırmanan küçük tebeşir figürleri mi kastetmişti?

"Hıhı." Pip boğazını temizledi. Ne saçma yarım yamalak bir kelimeydi.

Masasında oturuyordu, parmakları dizüstü bilgisayarın klavyesinin üstündeydi. Tebeşir figürlerin çektiği fotoğrafını kaydetmişti. Sonunda yağmur, lastikler ya da ayaklar onları silip yok etmeden resimlerini çekebilmişti. Kanıt. Bu kez dava kendisi olabilirdi ama yine de kanıta ihtiyacı vardı. Ve dahası bu bir ispattı. Kendi kendinin peşine düşmediğinin, uykusuz gecelerde o figürlerini çizenin ve o güvercinleri öldürenin o olamayacağının ispatıydı, değil mi?

"Belki birkaç gece gelip bizde kalabilirsin," diyen Ravi yüz yüze bakabilmeleri için Pip'in oturduğu sandalyeyi çevirdi. "Annem sorun etmez. Pazartesiden itibaren erkenden çıkmam gerek ama sorun değil."

Pip başını iki yana salladı. "Sorun yok," dedi. "Ben iyiyim." İyi değildi ama bütün mesele buydu. Bundan kaçış yoktu, bunu

o istemişti. Buna ihtiyacı vardı. Kendini yeniden iyi hissedebilmesinin yolu buydu. Ve ne kadar korkutucuysa o kadar iyiydi. Gri alanın dışında, anlayabileceği, birlikte yaşayabileceği bir şeydi. Siyah ve beyaz. İyi ve kötü. *Teşekkür ederim.*

"İyi değilsin," dedi Ravi parmaklarını uçları kıvrılacak kadar uzamış koyu renk saçlarında gezdirerek. "Bu iyi değil. Yaşadığımız onca boktan şeyden sonra boş vermenin kolay olduğunu biliyorum ama bu normal değil." Pip'e baktı. "Bunun normal olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Pip. "Bunu biliyorum. Dün istediğin gibi polise gittim, normal olanı yapmaya çalıştım. Ama sanırım düzeltmek yine bana kaldı." Bir parmağındaki şeytan tırnağını çekti, dibinde küçük bir kan damlası belirdi. "Düzelteceğim."

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye soran Ravi'nin ses tonu biraz sertti. Bu şüphe miydi? Hayır, Ravi de ona olan inancını kaybedemezdi. Son kalan oydu. "Babanın bundan haberi var mı?" diye sordu.

Pip başını sallayarak onayladı. "Ölü kuşları biliyor, ilkini birlikte bulduk. Gerçi annem Williamsların kedisi olduğunu söyledi; en mantıklı çıkarım buydu. Babama tebeşir izlerinde bahsettim ama o hiç görmedi. Eve geldiğinde gitmişlerdi, sanırım üstlerinden geçtiği için silindiler."

"Hadi ona şimdi gidip gösterelim," dedi Ravi, ses tonu şimdi daha kaygan ve telaşlıydı. "Hadi."

"Ravi," diyerek iç çekti Pip. "O bu konuda ne yapacak?"

"O senin baban," dedi Ravi omuzlarını sanki bu dünyadaki en bariz nedenmiş gibi abartılı bir tavırla silkti. "Ve iki metre boyunda. Dövüşte kesinlikle benim tarafımda olmasını isterim."

"O şirket avukatı," derken dalgın bakışlarının yansıması uyku moduna geçen dizüstü bilgisayarının ekranında gözüne ilişti. "Eğer bu şirketlerin birleşmesi ve satışıyla ilgili bir sorun olsaydı evet, adamımız o olabilirdi. Ama değil." Derin bir nefes alırken karanlık ekrandaki yansımasının da aynı şeyi yapmasını izledi. "Bu benim işim. Bu konuda iyiyim. Bunu ben yapabilirim."

"Bu bir test değil," dedi Ravi başının arkasındaki hayali bir kaşıntıyı kaşıyarak. Yanılıyordu, tam olarak buydu. Bir mahkeme. Son bir yargılama. "Bu bir okul projesi ya da *podcast* sezonu değil. Bu kazanıp kaybedebileceğin bir şey değil."

"Tartışmak istemiyorum," dedi Pip usulca.

"Hayır, hey hayır." Göz hizasına gelene kadar çömeldi. "Biz tartışmıyoruz. Ben sadece senin için endişeleniyorum, tamam mı? Seni güvende tutmak istiyorum. Seni seviyorum, hep seveceğim. Beni sayısız kez kalp krizi ya da sinir krizinin eşiğine getirmiş olmanın önemi yok. Ben sadece..." Sesi boğulur gibi oldu. "Birinin sana zarar vermek ya da korkutmak isteyebileceğini bilmek korkutucu. Sen benim her şeyimsin. Benim küçüğümsün. Komiserimsin. Ve seni korumam gerek."

"Beni koruyorsun," dedi Pip gözlerine bakarak. "Burada olmadığında bile." Ravi onun cankurtaran simidiydi, iyinin gerçekte ne anlama geldiğini gösteren mihenk taşıydı. Bunu bilmiyor muydu?

"Evet, tamam bu harika," dedi Ravi parmaklarıyla yaptığı tabancayı sallayarak. "Ama ağaç kütüğü kalınlığında pazıları ve gizli olimpik bıçak fırlatma yeteneği olan bir kas yığını değilim."

Pip'in yüzüne istemeden bir gülümseme yayıldı. "Ah, Ravi," parmaklarını tıpkı Ravi'nin yaptığı gibi onun çenesinin altına koydu. Dudağının kenarını okşayarak yanağına bir öpücük kondurdu. "Beyin gücünün kas gücünü daima yendiğini biliyorsun."

Ravi doğruldu. "Pekâlâ, fazla uzun çömeldim, bu yüzden artık muhtemelen kalçalarım çelik gibi olmuştur."

"Bu takipçiye gününü gösterecektir." Kahkaha attı ama zihni uzaklaşırken çıkan ses boş ve rahatsız edici bir hâl aldı.

"Ne?" dedi Ravi değişimi fark ederek.

"Sadece... zekice, değil mi?" Başını sallayarak bir kez daha kahkaha attı. "Çok zekice."

"Ne?"

"Hepsi. Soluk, belli belirsiz tebeşir figürler yağmur yağdığı ya da biri üzerlerinden geçtiği anda siliniyorlar. İlk iki sefer onlar yok olmadan fotoğraflarını çekemedim, bu yüzden Hawkins'e anlattığımda benim deli olduğumu ya da olmayan şeyler gördüğümü düşündü. Daha en başından bana kuşkuyla yaklaştı. Ben bile olmayan şeyler mi *görüyorum* diye merak ettim. Ve ölü kuşlar." Elleriyle kalçalarına vurdu. "Çok zekice. Eğer ölü bir kedi ya da köpek olsaydı," Barney'i aklına getiren kendi sözleriyle ürperdi, "hikâye farklılaşırdı. İnsanlar ilgi gösterirdi. Ama hayır, güvercinler. Kimse güvercinleri umursamaz. Bizim için canlı olmaları da ölü olmaları kadar sıradan. Ve elbette polis bir ya da iki ölü güvercin yüzünden bir şey yapmaz çünkü bu normaldir. İkimiz dışında kimse bunları göremez. Tüm bunları biliyor, ona göre tasarladı. Herkes için normal görünen ve açıklaması olan şeyler. Boş bir zarf sadece bir hata olabilir. Ve *Yürüyen Ölü Kız* benim evimin önünde değil sokağın aşağısında. Benim için olduğunu biliyorum ama başka kimseyi buna ikna edemem çünkü *gerçekten* bana yazılmış olsaydı benim evimin önünde olurdu. Çok ince. Çok zekice. Polis deli olduğumu düşünüyor, annemse bir kedi ya da lastik izinden ibaret önemsiz bir şey olarak görüyor. Önümü kesip beni yardımdan mahrum bırakıyor. Özellikle de herkes zaten *kafayı yediğimi* düşünürken. Çok zekice."

"Ona hayranmış gibi konuşuyorsun," dedi Ravi ve Pip'in yatağına oturup dengesini sağlamak için koluna dayandı. İfadesi huzursuzdu.

"Hayır, sadece zekice olduğunu söylüyorum. Düşünülmüş. Sanki ne yaptığını gayet iyi biliyor."

Bir sonraki düşüncesi son derece doğal ve mantıklı bir sonuçtu ve Ravi'nin gözlerinden, yanaklarındaki kasılmadan aynı sonuca vardığını görebiliyordu.

"Sanki bunu daha öncede yaptı," diyerek düşüncesini tamamladığında Ravi başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Bunu daha önce *yaptığını* mı düşünüyorsun?" Ravi doğruldu.

"Olabilir," dedi Pip. "Hatta büyük ihtimalle. İstatistikler seri takipçiliğin yaygın olduğunu gösteriyor, özellikle de takipçi mevcut ya da eski bir partner değil de bir yabacı veya tanıdıksa."

Önceki gece uyumak yerine saatlerce takipçilerle ilgili saytalarca bilgi okumuş; sayılar, yüzdeler, isimsiz ve sayısız vaka arasında gezinmişti.

"Bir yabancı mı?" Ravi kelimeyi vurgulayarak söylemişti.

"Yabancı olması muhtemel değil," diye yanıtladı Pip. "Takip edilen dört kurbandan yaklaşık üçü takipçisini bir şekilde tanıyor. Bu beni tanıyan, benim tanıdığım biri. Hissedebiliyorum." Başka istatistikler de biliyordu, onları ezbere söyleyebilirdi, dizüstü bilgisayarının beyaz ışığında zihnine kazınmıştı. Ama Ravi'ye söyleyemeyeceği kısımlar vardı, özellikle de cinayete kurban giden kadınların yarısından fazlasının, takipçileri tarafından öldürülmeden önce, polise takip edildiklerini bildirdiklerinden bahsedemezdi. Ravi'nin bunu bilmesini istemiyordu.

"Yani bu tanıdığın biri ve büyük ihtimalle bunu daha önce de yaptı," dedi Ravi.

"Yani istatistiklere bakılırsa evet." Bunu neden daha önce düşünmemişti? Kendi düşüncelerine o kadar gömülmüş, *kendine* karşı o olduğu fikrine o kadar odaklanmıştı ki başka birinin de başına gelmiş olacağını hiç düşünmemişti. *Her şey seninle ilgili değil*, diyordu kafasının içinde silahla birlikte yaşayan sesi. *Her şey senin etrafında dönmüyor.*

"Ve sen daima bilime dayalı bir yaklaşımdan yanasın, Komiser." Hayali şapkasını çıkarıp Pip'i selamladı.

"Evet." Pip dudağını ısırarak düşündü. Zihni ellerine rehberlik etti, bilgisayarı uyku modundan çıkarıp Google'ı açtı. "Bilime dayalı yaklaşımda ilk aşama... araştırmadır."

"Suç çözmenin en göz kamaştıran yanı," diyen Ravi yataktan kalktı, Pip'in yanına gidip ellerini omzuna koydu. "Ve ayrıca

gidip atıştırmalık bir şeyler getirmem için de bir işaret. Peki... araştırmayı nasıl yapacaksın?"

"Yani aslında pek emin değilim." İmleç ekranda yanıp sönerken parmaklarını tereddütle klavyenin üstünde gezdirdi. "Belki sadece..." *Tebeşir çizgiler tebeşir figür ölü güvercin takipçi takip Little Kilton Buckinghamshire* yazdı. "Rasgele bir deneme," deyip *enter* tuşuna bastı ve ekranda sonuç sayfası belirdi.

"Ah harika," dedi Ravi en üstteki sonucu işaret ederek. "Chalfont St. Giles'teki Tebeşir Çiftliği'nde *sadece* sekiz pounda seramik güvercin vurmaya gidebiliriz. Ne iyi fiyat."

"Şişşşt."

Pip'in gözleri alttaki sonucu taradı; Bayan tebeşir ve Bay Takipçi adlı iki öğretmenin olduğu yakınlardaki bir lisenin yeterlilik sınavı sonuçları hakkında geçen seneden kalma bir hikâyeydi.

Öne eğilen Ravi'nin nefesini ensesinde hissetti, başını onunkine yaslayarak "Peki şu ne?" diye sorarken sesindeki titreşimler Pip'in kendi içinden geliyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu. Hangisini kastettiğini biliyordu, beşinci sonuçtu.

KB Katili Dördüncü Kurbanını Öldürdükten Sonra Hâlâ Firarda

Arama öğeleriyle dört eşleşme vardı: *Buckinghamshire, güvercin, takip, tebeşir çizgiler. UK NEWSDAY* makalesinden ufak parçalar, üç noktayla ayrılmış kesik cümleler.

"KB Katili." Kelimeleri yüksek sesle okuyan Ravi'nin boğazına takıldı. "Bu da neyin nesi?"

"Bir şey değil, eski bir hikâye. Bak." Pip parmağıyla tarihin altını çizdi: Makale 5 Şubat 2012 tarihine aitti. Altı buçuk yıl öncesine. Bu yeni değildi, Pip davayı ve nasıl bittiğini biliyordu. Son birkaç yılda bu konuyu işleyen en az iki gerçek suç *podcast*'i adı verebilirdi. "Bu hikâyeyi bilmiyor musun?" diye sorup cevabı dehşetle açılmış gözlerinde okudu. "Tamam," dedi gülüp dirseğiyle dürterek. "Hâlâ *firarda* değil. Bundan sonra bir kadın

daha öldürdü, beşinci kurbanını ve sonra onu yakaladılar. İtiraf etti. Billy bir şey. O zamandan beri hapiste."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sorarken onu tutan eli biraz gevşedi.

"Sen nasıl bilmiyorsun?" Ravi'ye baktı. "O zamanlar büyük haberdi. On bir-on iki yaşında olmama rağmen ben bile hatırlıyorum. Ah ben," diye kekeleyip elini okşadı. "O sıralarda Andie ve Sal..." cümleyi tamamlamasına gerek yoktu.

"Tamam," dedi Ravi usulca. "O aralar dikkatim biraz dağınıktı."

"Her şey çok yakınlarda gerçekleşti," dedi Pip. "Kurbanların geldiği kasabalar, cesetlerin bulunduğu yerler buraya çok yakındı. Aslında Little Kilton hariç neredeyse hemen hemen her yerde."

"O sırada bizim uğraşmamız gereken kendi cinayetlerimiz vardı," dedi Ravi düz bir sesle. "KB Katili ne anlama geliyor."

"Ah, bu medyanın ona taktığı isim. Bilirsin bir seri katil ürkütücü bir isim almalı, böylece gazeteler daha çok satar. Bu Koli Bandı'nın kısaltması." Durdu. "Yerel gazeteler ondan hassas noktasına dokunmak için *Slough Strangler* diye bahsediyordu ama ulusal basında bu hiç yer almadı. O kadar akılda kalıcı değildi," dedi Pip. "Ayrıca Slough yakınında sadece iki kurban bulunduğuna göre pek de doğru değildi bence."

Sadece bu kelimeleri söylemek, *Slough Strangler,* aklına onları son kez söylediği ânı getirdi. Tam bu sandalyede oturmuş, Stanley Forbes ile Andie Bell'in adli tıp soruşturması hakkında röportaj yapıyordu. Tutuklanmasının üzerinden beş yıl geçmiş olan Slough Strangler hakkında Stanley'nin yakın zamanda yazdığı makaleden söz etmişti. Stanley telefonun diğer ucundaydı, canlıydı ama uzun sürmedi çünkü kanı Pip'in telefonundan damlayıp ellerine bulaşmaya ve...

"Pip?"

İrkildi, kanlı ellerini kotuna kuruladı. Temizdiler, *temizdiler*. "Üzgünüm, ne diyordun?" Pip sırtını kamburlaştırıp göğsünü hızla çarpan kalbinin etrafında katladı.

"Tıkla o zaman, dedim. Makaleye."

"Ama... bunun bizimle ilgisi..."

"Aradığın dört terimle eşleşti," derken omzunu tutan eli yine kasılmıştı. "*Rasgele bir deneme* için fazla tesadüf var. Aç da ne yazdığına bakalım."

KB Katili Dördüncü Kurbanını Öldürdükten Sonra Hâlâ Firarda

LINDSEY LEVISON 5 ŞUBAT 2012

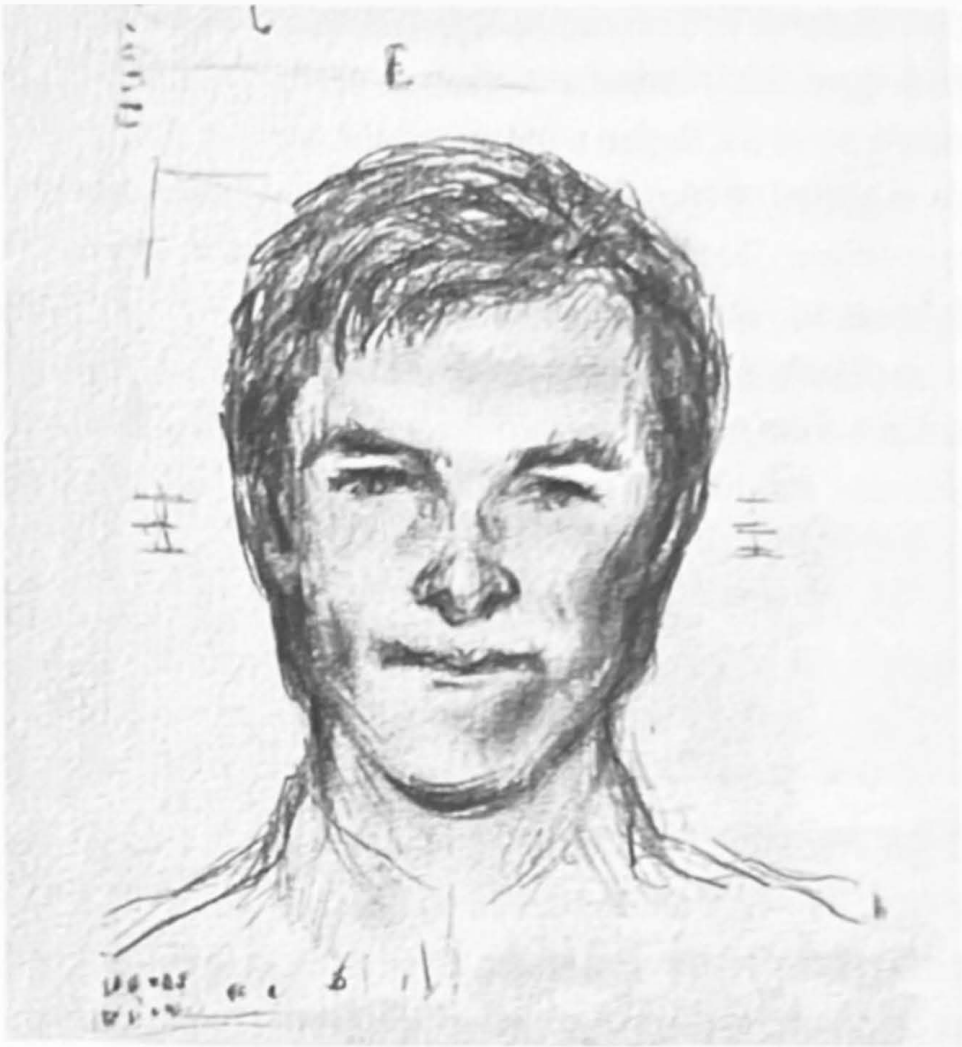
Geçen hafta polisin cesedini bulduğu 22 yaşındaki Julia Evans'ın KB Katili'nin dördüncü kurbanı olduğu resmen doğrulandı. Ebeveynleri ve kız kardeşiyle Buckinghamshire, Amersham'da yaşayan Julia, 28 Ocak akşamı öldürüldü, cesedi ertesi sabah Slough'un kuzeyindeki bir golf sahasında bulundu.

KB Katili suç serisine 8 Şubat 2010'da ilk kurbanı 21 yaşındaki Phillipa Brockfield'ı öldürerek başladı. On ay sonra 24 yaşındaki Melissa Denny'nin cesedi polisin bir hafta süren kapsamlı aramalarının ardından bulundu. Adli tıp uzmanları 11 Aralık'ta kaybolan Melissa'nın aynı gece öldürüldüğüne inanıyor. 17 Ağustos 2011'de 26 yaşındaki Bethany Ingham KB Katili'nin üçüncü kurbanı oldu. Şimdi, beş ay sonra, medyadaki onca spekülasyonun ardından polis seri katilin yeniden saldırdığını doğruladı.

KB Katili -Koli Bandı Katili- kendine özgü kullandığı yöntem nedeniyle bu şekilde adlandırılıyor; katil, kurbanlarının sadece el ve ayaklarını değil, yüzlerini de koli bandıyla bantlıyor. Başları standart gri koli bandıyla sarılmış olarak bulunan kurbanların gözleri ve ağızları da kapatılmıştı, isminin paylaşılmasını istemeyen bir polis memuru, "Sanki mumyalanmışlar gibi," yorumunu yaptı. Bu korkunç suçlarda koli bandı cinayet silahı değil. Aslında görünüşe göre KB Katili kurbanlarının burun deliklerini bilinçli olarak, boğularak ölmemeleri için açıkta bırakıyor. Tüm vakalarda ölüm nedeni kordon dolayarak boğulmadır. Polisin teorisine göre katil, kurbanları öldürmeden önce koli bandıyla bağlı olarak bir süre tutuyor, ardından cesetlerini farklı yerlere bırakıyor.

Olayla ilgili henüz bir tutuklama yok, KB katili hâlâ kayıp, polis bir cinayet daha işlemeden önce kimliğini tespit etmeye çabalıyor.

Bugün High Wycombe Polis Karakolu önünde konuşan Müfettiş David Nolan, "Bu inanılmaz derecede tehlikeli bir adam," dedi. "Dört kadın çok acı bir şekilde hayatlarını kaybetti, bu kişinin kamu için ciddi bir risk oluşturduğu açıktır. KB Katili olarak bilinen bu suçluyu teşhis etmek için çalışmalarımızı artırıyoruz. Bugün Julia'nın cesedinin bulunduğu olay yerindeki olası bir tanık sayesinde bir robot resim yayınladık. Vatandaşlarımızdan resimdeki adamı tanımaları hâlinde dava yardım hattından polisle iletişime geçmelerini rica ediyoruz."

Polis KB Katili'nin robot resmini yayınladı

Robot resme ek olarak polis bugün kurbanların kayıp olan kişisel eşyalarının listesini de yayınladı; ailelerin ifadelerine göre bu eşyalar kaçırılma ânında kurbanların üzerindeydi. Polis, katilin her cinayetin ardından bu eşyaları bir ganimet olarak aldığına ve büyük ihtimalle hâlâ elinde tuttuğuna inanıyor. Müfettiş Nolan, "Bunun gibi seri cinayet olaylarında ganimet almak yaygındır," yorumunu yaptı. "Ganimetler, katilin suçun heyecanını tekrar tekrar yaşamasına ve karanlık dürtülerini güçlü tutmasına izin vererek yeniden öldürmeye mecbur hissedeceği ânı geciktirir." Katil, Phillipa Brockfield'dan polisin "antik madeni para benzeri ucu olan altın bir zincir" olarak tarif ettiği bir kolye aldı. Melissa Denny'den daima çantasında taşıdığı "leylak rengi ya da açık mor oval bir saç fırçası" aldı. Bethany Ingham'dan "altın rengi paslanmaz çelik Casio saat" ve son olarak da Julia Evans'tan "açık yeşil taşlı pembe altın küpelerini" aldı. Polis vatandaşlardan bu eşyalara dikkat etmelerini istedi.

UK Newsday eskiden FBI ile çalışmış ve bugün "Adli Tıp Saati" isimli popüler gerçek suç programına danışmanlık yapan Suçlu Profil Uzmanı Adrienne Castro ile konuştu. Bayan Castro, polisin şimdiye kadar açıkladığı bilgilere dayanarak KB Katili hakkındaki uzman görüşünü bildirdi: "Her ne kadar profil çıkarma mutlak bir bilim olmasa da suçlunun davranışlarından ve kurban seçiminden bazı sonuçlar çıkarabileceğimizi düşünüyorum. Yirmili yaşlarının başıyla kırklarının ortasında beyaz bir adam. Eylemleri dürtüsel değil, cinayetler planlı ve metodik, katilimizin IQ'su muhtemelen orta ile yüksek arasında. Bu adam görünüşte son derece normal, göze çarpmayan, hatta çekici biri. Dışarıdan bakıldığında toplumun saygın bir üyesi olarak görünüyor, bir dereceye kadar kontrolü elinde tutmaya alıştığı bir işte -belki bir yönetici pozisyonunda- çalışıyor. Gizli hayatından haberi olmayan bir partneri ya da karısı, hatta bir ailesi olması kuvvetle muhtemel.

"Mekânsal davranışı bakımından da ilginç bir gözlem var. Seri cinayetlerde suçlunun tampon bölge olarak kabul ettiği evine çok yakın yerlerde suç işlemeye karşı doğal bir isteksizlik duyduğunu görüyoruz. Buna karşılık bir de konfor alanları var: çok iyi bildiği ama evine çok yakın olmayan ve bu eylemleri gerçekleştirirken kendini güvende hissettiği bir alan. Buna Mesafe Bozunma Teorisi diyoruz. Kurbanların hepsinin ülkenin bu bölgesindeki farklı kasabalardan olması ve cesetlerin de konfor alanındaki farklı yerlere dağılması ilginç. Bu da beni katilimizin henüz soruşturmada ortaya çıkmamış, çok uzakta olmayan, kendi el değmemiş tampon bölgesinde yaşadığına inanmamı sağlıyor.

"Sebebine gelince, bence burada pek çok seri cinayetin temelini oluşturan bir şey var: Esasen kadın düşmanlığı. Bu adamın kadınlara karşı güçlü duygular beslıyor, onlardan nefret ediyor. Kurbanların hepsi çekici, eğitimli, zeki genç kadınlar ve katil bu niteliklerin dayanılmaz olduğuna inanıyor. Bu cinayetleri kişisel bir görev olarak görüyor. Yüzlerini koli bandıyla sarmasını özellikle ilginç buluyorum, sanki kurbanların yüzlerini bile inkâr ediyor, onları öldürmeden önce konuşma ve görme yetilerini ellerinden alıyor. Bu cinayetler güç ve aşağılama ile katilin yaşadığı sadistçe zevk anlamına gelebilir. İşaretlerin erken yaşlardan itibaren görünmüş, çocukken evcil hayvanlara zarar vermiş olması çok muhtemeldir Kadınlar hakkındaki düşüncelerine, kabul edilebilir olmaları için nasıl davranmaları ve görünmeleri gerektiğine dair düşuncelerini içeren bir tür deklarasyonu varsa şaşırmam.

"Polis, cinayetlerin öncesinde kurbanları takip edip etmediğine dair bir açıklamada bulunmadı ancak kurban seçiminin ne kadar titiz göründüğüne bakılırsa onları kaçırmadan önce bir dereceye kadar izleme yapıldığını söyleyebilirim. Bence bu da onun heyecanının bir parçası. Hatta onlarla doğrudan temasa geçmiş, katil kurbanlarıyla yakın ilişki kurmuş olabilir."

Bu akşam Julia Evans'ın evinin dışında on sekiz yaşındaki kardeşi Harriet gazetecilerle kısa bir konuşma yaptı. Julia'nın öldürülmeden önce takip edilmiş olma ihtimali olup olmadığı sorulduğunda Harriet gözyaşları içinde şunları söyledi: "Emin değilim. Bana korktuğundan falan hiç bahsetmedi. Eğer söyleseydi yardım ederdim. Ama birkaç hafta önce gerçekleşen bir takım garip olaylardan bahsetmişti. Bana evimizin yakınında bazı çizgiler, tebeşirle çizilmiş üç çöp adama benzeyen çizgiler gördüğünü söylemişti. Ben görmedim, muhtemelen komşu çocukları yapmıştı. Ayrıca evin içine kedi kapısından birkaç ölü kuş -güvercin- getirilmiş. Ama Julia bunun tuhaf olduğunu düşünüyordu çünkü bizim kedimiz çok yaşlı ve dışarı neredeyse hiç çıkmıyor. Bir de birkaç telefon şakasından bahsetti. Bu kaybolmadan önceki haftaydı ama korkmuş gibi görünmüyordu. Yine de rahatsız olmuştu. Ama (...) geri dönüp baktığımda ablam öldüğü için şimdi her şey bana tuhaf görünüyor."

21 Şubat'ta Julia Evans için kilisede bir anma töreni yapılacak.

On Dört

Ravi okumayı önce bitirmiş olmalıydı, Pip kulağının dibinde, beyninin içine hapsolmuş, fırtınaya benzer keskin bir soluk sesi duydu. Pip son kelimeyi okuyana kadar susması için bir parmağını kaldırdı.

Ve sonra, "Ah," dedi.

Ravi bir adım geri çekilip doğruldu. "Ah mı?" dedi sesi gereğinden fazla yüksek ve gıcırtılıydı. "Bunun hakkında söyleyeceğin tek şey bu mu? *Ah mı?*"

"Sen neden..." Ona bakmak için sandalyesini çevirdi. Ravi ellerini gergin bir şekilde sallayıp çenesinin altına koydu. "Sen neden korkuyorsun?"

"Sen neden *korkmuyorsun*?" Ravi sesini yükseltmemeye çalıştı ama daha fazla çabalaması gerekiyordu. "Bir seri katil, Pip."

"Ravi." Adı ağzında dağılıp küçük bir kahkahaya dönüştü. Ravi öfkeyle baktı. "Bu altı buçuk yıl öncesinden, KB Katili itiraf etti. Mahkemede de suçlu bulunduğundan eminim. Bunca süredir hapiste ve o tutuklandığından beri başka cinayet olmadı. KB Katili gitti."

"Evet, şey, peki ya ölü güvercinler?" dedi Ravi titreyen kolunu uzatıp ekranı işaret ederek. "Ya tebeşir çizgiler, Pip? Julia'yı öldürmeden önceki haftalarda aynı şeyleri yapmış." Ravi, Pip'in önünde diz çöktü, baş ve serçe parmağını katladığı bir elini yukarı, yüzüne doğru kaldırdı. "*Üç*," diye tısladı üç parmağını yüzüne biraz daha yaklaştırarak. "Üç tebeşir figür. Julia *dördüncü* kurbandı, Pip. Ondan önce üç tane vardı. Ve şimdi beş kadın öldürüldü ve şu anda senin garaj yolunda beş küçük çöp adam var."

"Hey, sakin ol," dedi Pip ve Ravi'nin kaldırdığı elini sabit durması için kendi dizlerinin arasına sıkıştırdı. "Julia Evans'ın kız kardeşinin bu söyledikleriyle hiçbir makalede ya da *podcast*'te

karşılaşmadım. Belki de polis olayla ilgisiz olduklarına karar verdi."

"Ama seninle *ilgili*."

"Biliyorum, biliyorum, bunu söylemiyorum." Gözlerinin içine bakıp çenesini eğdi. "Harriet Evans söyledikleri ve benim başıma gelenler arasında bir bağlantı olduğu belli. Pekâlâ, ben gizemli telefon aramaları almadım..."

"*Henüz*," diyerek sözünü kesen Ravi'nin eli kaçmaya çalışıyordu.

"Ama KB Katili hapiste. Bak." Ravi'nin elini bıraktı ve bilgisayara dönüp yeni bir arama sayfasına *KB Katili* yazıp *enter* tuşuna bastı.

"Ah, Billy Karras, evet ismi buydu," deyip sonuçları Ravi'ye göstermek için ekranı aşağı doğru kayırdı. "Bak. Tutuklandığında otuz yaşındaymış. Polis sorgusunda itiraf etmiş -bak- evet ayrıca beş cinayetin hepsinde suçunu kabul etmiş. Duruşmaya gerek yok. Şu an hapiste, ömrünün kalanında da orada kalacak."

"Robot resme pek benzemiyor," dedi Ravi elini Pip'in dizlerinin arasına geri koyarken.

"Evet, bence de." Billy Karras'ın sabıka fotoğrafına gözlerini kısıp baktı. Koyu kahve yağlı saçları geriye taranmıştı, kamera karşısında irkilerek yuvalarından çıkacakmış gibi görünen yeşil gözleri vardı. "Zaten kimse gerçekten benzemez."

İsmi bir yüzle eşleştirmek Ravi'yi biraz rahatlatmış gibiydi, Pip sonuçların ikinci sayfasına tıkladığında kanıt gözünün önünde açıldı.

Pip durdu, sayfayı yukarı geri kaydırdı. Gözüne bir şey takılmıştı. Bir sayı. Bir ay.

"Ne?" diye sordu Ravi, elinin titremesini Pip hissetmişti.

"Ah, önemli bir şey değil," dedi ciddi olduğunu göstermek için başını sallayarak. "Gerçekten yok bir şey. Sadece... daha önce fark etmemişim. KB Katili'nin son kurbanı Tara Yates, 20 Nisan 2012'de öldürülmüş."

Ravi ona baktı, gözlerinde aynı farkındalık vardı. Pip, Ravi'nin koyu gözlerinin içine hapsolmuş çarpık yansımasına baktı. Biri bunu yüksek sesle söylemeliydi.

"Andie Bell'in öldüğü gece," dedi.

"Bu tuhaf," diyen Ravi'nin bakışlarını indirmesiyle orada yaşayan Pip kayboldu. "Tüm bunlar tuhaf, hepsi. Tamam, o hapiste ama o zaman neden biri ölmeden önce Julia Evans'ın, muhtemelen tüm kurbanların başına gelenlerin aynısını sana yapıyor? Ve sakın bana bu bir tesadüf deme çünkü bu yalan olur, sen tesadüflere inanmazsın."

Onu tanıyordu.

"Hayır, biliyorum. Bilmiyorum." Durup kendine güldü, bunu neden yaptığını bilmiyordu, gerek yoktu. "Açıkçası tesadüf olamaz. Belki de biri KB Katili tarafından takip edildiğimi düşünmemi istiyordur."

"Biri neden bunu istesin ki?"

"Bilmiyorum Ravi." Aniden savunmaya geçti, sinirlendi, çit bu kez Ravi'yi dışarıda tutmak için tekrardan yükselmeye başladı. "Belki de biri beni delirtmeye çalışıyordur. Beni uçurumun kenarından itmek istiyordur."

Gerçi çok sert itmesine gerek yoktu. Zaten kendisi kenara kadar yürümüş, parmaklarını aşağı sarkıtmıştı. Ensesine üflenen güçlü bir nefes yetebilirdi. Onunla o uzun düşüş arasında sadece tek bir soru vardı: *Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?*

"Şu Billy denen adam tutuklandığından beri kimse öldürülmedi mi?" dedi Ravi emin olmak için.

"Hayır," diye yanıtladı Pip. "Ve kullandığı yöntem, yüze sarılan koli bandı çok dikkat çekici."

"Bir saniye kaysana," diyen Ravi sandalyesini masadan uzaklaştırınca Pip'in elleri klavyeden düştü.

"Hey."

"Sadece bir şeye bakacağım," dedi ekranın önüne çömelirken. Sayfayı yukarı kaydırdı, arama çubuğundaki kelimeleri silip *Billy Karras Masum mu?* yazdı.

Ravi hızla sonuçları incelerken Pip iç çekti. "Ravi. O itiraf etmiş ve suçunu kabul etmiş. KB Katili parmaklıkların arkasında, evimin dışında değil."

Ravi'nin boğazından tıkanmayla öksürük arası bir hırıltı yükseldi. "Bir Facebook sayfası var," dedi.

"Ne için?" Pip topuklarıyla sandalyesini geri itti.

"*Billy Karras Masumdur* diye bir sayfa." Ravi bağlantıya tıkladı, Billy Karras'ın sabıka fotoğrafı ekranı doldurdu. Her nasılsa bu kez yüzü daha yumuşak görünüyordu. Daha genç.

"Elbette vardır," dedi Pip, Ravi'nin yanında durarak. "Bahse varım her seri katilin masum olduğunu iddia eden bir Facebook sayfası vardır. Hatta bahse varım, Ted Bundy için bile bir tane vardır."

Ravi oku *Hakkında* sekmesinin üstüne getirip açmak için başparmağıyla izleme dörtgenine bastı. "Ah lanet olsun," dedi sayfayı gözüyle tararken. "Annesi açmış. Bak. Maria Karras."

"Zavallı kadın," dedi Pip usulca.

"*18 Mayıs 2012'de, dokuz saat boyunca ara vermeksizin sorgu odasında oturduktan sonra oğlum işlemediği suçlara dair yalan itirafta bulundu, polisin yoğun -ve kanundışı- sorgulama taktiklerinin zoruyla alınan bir itirafti,*" diye okudu Ravi ekrandan. "*Biraz uyuduktan sonra ertesi sabah hemen itirafını geri çekti ama artık çok geçti, polis ihtiyacı olanı almıştı.*"

"Yalan itiraf mı?" dedi Pip sanki soruyu ona soruyormuş gibi Billy Karras'ın gözlerine bakarak. Hayır, bu olamazdı. Bunlar KB Katili'nin gözleriydi... öyle olmalıydı. Aksi hâlde...

"*Ceza adalet sistemimizdeki sistemik kusurlar...*" diye başlayan Ravi sonraki paragrafa geçti. "*Yerel parlamento üyesine verilecek dilekçede üç bin imza toplanırsa,* aman Tanrım şimdiye kadar sadece yirmi dokuz imza toplayabilmiş... *Billy'nin davasını Masumiyet Projesi'ne taşıyabilecek ve mahkûmiyet kararına itiraz edebileceğiz...*" Durdu. "Ah bak, iletişim sekmesine telefon numarasını da eklemiş. *Herhangi bir yasal uzmanlığınız ya*

da medya bağlantınız varsa ve Billy'nin davasında bana yardım edebileceğinizi düşünüyor ya da imza toplamama yardım etmek istiyorsanız lütfen benimle iletişime geçin. Lutfen dikkat: Telefon çakaları polise ihbar edilecektir." Bakışlarını ekrandan çevirip Pip'e kilitledi.

"Ne?" diyen Pip cevabı Ravi'nin aşağı sarkıttığı dudaklarından okudu. "Tamam, elbette masum olduğunu düşünecek. O annesi. Bu kanıt değil."

"Ama bir soru işareti," dedi ciddi bir sesle ve Pip'i sandalyesiyle birlikte kendine doğru çekti. "Onu aramalısın. Onunla konuşmalısın. Nedenleri nelermiş bakmalısın."

Pip başını iki yana salladı. "Onu rahatsız etmek istemem. Yok yere umut veremem. Belli ki yeterince şey yaşamış."

"Evet." Ravi elini Pip'in bacağının üstüne koydu. "Herkes Sal'ın Andie Bell'i öldürdüğünü düşündüğünde annemin ve benim yaşadıklarımızın aynısını. Peki nasıl sonuçlanmıştı?" dedi hafızasını yokluyormuş gibi parmağını çenesine vurarak. "Ah evet, aşırı ısrarcı Pippus Maximus'un kapıyı beklenmedik çalışıyla."

"Bu tamamıyla farklı," diyen Pip arkasını döndü çünkü ona biraz daha bakarsa onu ikna edeceğini biliyordu. Bunu yapamazdı. Yapamazdı.

Çünkü o zavallı kadını ararsa bu, bir ihtimal olduğunu kabul etmek olacaktı. Bir olasılık olduğunu. Yanlış adamın hapiste tutulduğunu. Peki ya doğru adam? O, Pip'in evinin dışındaydı. Öldürdüğü kadınların başsız çöp figürlerini çiziyordu. Pip için geliyordu. Pip'i onlara katılmaya çağırıyordu. Altı numara. Ve bu, Pip'in oynamaya hazır olmadığı bir oyundu. Takip edilmek bir şeydi ama bu...

"Tamam, boş ver," diyerek omzu silkti Ravi. "Bunun yerine hiçbir şey yapmadan burada oturup tüm bu *takipçi* olayının nasıl sonuçlanacağını görmek için beklemeye ne dersin? Pasif yaklaşım. Bu yolu seçtiğini göreceğimi hiç düşünmemiştim ama böyle durup bekleyebiliriz. Önemli değil."

"Ben öyle demedim." Pip gözlerini devirdi.

"Daha az önce," dedi Ravi, "bunun sana göre olduğunu, bunu tek başına yapabileceğini söyledin. İyi olduğun konu bu, Pip, araştırmak."

Haklıydı, az önce böyle demişti. Bu onun testiydi. Onun mahkemesi. Son yargılanması. Kendini kurtarmak için kendini kurtar. Bu hâlâ geçerliydi. Özellikle de bir ihtimal, bir olasılık, bir yanlış ve bir doğru adam varsa.

"Biliyorum," dedi usulca ve uzun bir soluk verdi. Makaleyi okumayı bitirdiği an ne yapması gerektiğini biliyordu, sadece bunu Ravi'den duymaya ihtiyacı vardı.

"O hâlde..." Pip'in içine işleyen o hafif gülümsemesini yaptı ve telefonu eline verdi. "*Araştır.*"

On Beş

Pip numaralara o kadar uzun süre bakmıştı ki zihnine kazınmışlardı. *01632 725 288.* Kafasının içinde bakmadan tekrarlayabileceği hareketli bir melodi hâlini almıştı. Bütün gece sürekli yinelenen bir döngü hâlinde çalarken uyumak için dönüp durmuştu. Sadece dört hapı kalmıştı.

Başparmağı yine yeşil arama tuşunun üstüne gitti. Dün Ravi'yle birlikte beş kez denemişlerdi ama her seferinde uzun uzun çalmıştı, sesli mesaja düşmemişti. Sabit bir hattı ve Maria Karras ev dışında olmalıydı. Belki de oğlunu ziyarete gitmiştir diye tahminde bulunmuşlardı. Pip sabah yine deneyeceğini söylemişti ama şimdi tereddüt ediyor, hatta korkuyordu. Çünkü o düğmeye bir kez dokunduğunda ve Maria telefonu açtığında artık geri dönüş olmayacaktı. Öğrendiklerini bilmiyor, düşünmüyor gibi davranamayacaktı. Gerçi bu düşünce çoktan zihninin derinliklerinde Stanley'nin ölü gözleriyle Charlie'nin gri silahının yanındaki yerini almıştı. Daha şimdiden bir eliyle tükenmez kalemin arkasına basarak ucu açıp kaparken bir şey duyuyordu. İki farklı nota, iki harf. *KB. KB. KB.* Yine de basmaya devam ediyordu.

Elini vücut çürümesi ve ölü lekesi hakkındaki notlarının ilerisinde yeni bir sayfa açtığı defterine dayadı. Maria Karras'ın numarası bu sayfaya yazılıydı. Bundan kaçamıyordu.

Pip sonunda arama tuşuna basıp hoparlörü açtı. Telefon çaldı, tiz ses tıpkı dün olduğu gibi omurgasında bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Ama sonra...

Klik.

"Alo? Karras konutu?" dedi boğuk bir ses yumuşak bir Yunan aksanıyla.

"Ah, şey selam," dedi Pip, kendini toplayıp boğazını temizledi. "Maria Karras'ı aramıştım."

"Evet, benim," diye cevapladı ses ve Pip telefonun diğer ucundaki kadını gözünde canlandırdı: yorgun gözler ve kederli bir tebessüm. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Maria," dedi Pip gergin bir şekilde elindeki kalem le oynayarak. *KB. KB. KB.* "Pazar günü rahatsız ettiğim için özur dilerim. Benim adım Pip Fitz-Amobi ve ben..."

"Aman tanrım," diye araya girdi Maria. "Sonunda mesajımı aldın mı?"

Pip şaşırdı, kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti. Ne mesajı? "Ah, ben... şey, mesaj mı?"

"Evet, web sitesinden sana gönderdiğim e-posta, ah geçen nisan olmalı. Twitter üstünden de mesaj atmaya çalıştım ama o işleri kendi başıma hiç beceremiyorum. Ama sonunda mesajımı aldın, değil mi?" dedi giderek yükselen sesiyle.

Pip bu e-postayı görmemişti. Kısa bir an için düşündü ve ardından bununla devam etmeye karar verdi. "E-evet, e-posta," dedi. "Bana ulaştığın için çok teşekkürler, Maria ve geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Ah, hayatım lütfen," dedi Maria, telefonun yerini değiştirirken hattın ucunda bir hışırtı duyuldu. "Son derece meşgul olduğunu biliyorum ve mesajı aldığın için çok mutluyum. Bu *podcast* olayına devam edip etmeyeceğini bilmiyordum ama yine de başka bir yerel dava arıyor olma ihtimaline karşı sana ulaşmak istedim. Sen gerçekten çok zekisin, ailen seninle gurur duyuyor olmalı. Billy için ihtiyacımız olanın medyanın ilgisini çekmek olduğunu biliyorum, sen ve *podcast*'in de bunu gayet güzel yapacaktır. Çok popüler, kuaförüm de dinliyor. E-postamda da dediğim gibi Masumiyet Projesi'nin Billy konusunda bize yardım etmesini sağlamaya çalışıyoruz."

Maria nefes almak için durdu ve Pip fırsatı kaçırmadan araya girdi.

"Evet," dedi Pip. "Ve Maria -sana karşı dürüst olmalıyım- seni aramam oğlunun davasını *podcast*'te kesin olarak ele ala-

cağım anlamına gelmiyor. Bu konuda kesin kararımı vermeden önce biraz daha araştırma yapmam gerek."

"Ah hayatım, evet, elbette anlıyorum," dedi Maria. Pip kadının telefondan yayılan sesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. "Belki de hâlâ oğlumun suçlu olduğunu düşünüyorsundur. O KB Katili, Slough Strangler ya da sen ne dersen de. Neredeyse herkes suçlu olduğuna inanıyor, seni suçlayamam."

Pip biraz zaman kazanmak için yine boğazını temizledi. Gerçekten de kendi iyiliği için Billy Karras'ın suçlu *olmasını* umuyordu ama bunu söyleyemezdi.

"Henüz davanın detaylarına bakmadım. Oğlunuzun beş cinayeti itiraf ettiğini ve ardından ilk celsede suçunu kabul ettiğini biliyorum, bu da başlangıç için zor bir pozisyon."

"Bu yalan itiraftı," dedi Maria burnunu çekerek. "Onu sorgulayan polisler tarafından zorlandı."

"Peki o zaman Billy neden masum olduğunu iddia edip olayı mahkemeye taşımadı? Detayları, kanıtları, Billy'nin neden suçlu olmadığını düşündüğünü bana anlatabilir misin?"

"Elbette hayatım, hiç sorun olmaz," dedi Maria. "Sana bir sır vereceğim. Ben de Billy'nin suçlu olduğunu düşündüm. İlk bir ya da iki yıl. Eninde sonunda bana gerçeği anlatır diye bekledim ama o sürekli, *Anne, anne, ben yapmadım, yemin ederim,* deyip durdu. İki yıl boyunca. Bunun üzerine ben de araştırma yapmaya başladım ve o zaman gerçeği söylediğini anladım, o masum. Ve polis sorgusunu görsen sen de öyle düşüneceksin. Ah bekle, sana gönderebilirim!" Hattın ucunda biraz daha hışırtı oldu. "Tüm bu polis belgelerinin kopyalarını yıllar önce aldım. Şey sayesinde, ne diyorlar... ah Bilgi Edinme Hakkı kanunu. Tüm sorgulama ve itiraf elimde. Döküm yüz sayfadan fazla, onu o odada dokuz saat tuttuklarını biliyor musun? Yorgundu, korkmuştu. Ama sana ne diyeceğim, ben üstünden geçip en önemli yerlerin altını çizerek taratıp sana gönderebilirim. Sanırım o tarayıcıyı nasıl kullanacağımı biliyorum. Hepsinin üstünden geçmem biraz zaman alabilir ama sana en geç yarın gönderebilirim."

"Evet, lütfen," dedi Pip defterine not almaya devam ederken. "Bunun çok faydası olur, teşekkür ederim. Ama aceleye gerek yok, gerçekten." Aslında kesinlikle aceleye gerek vardı. Koli bandına sarıldığı için başları olmayan beş küçük çöp kadın altı numarayla tanışmak için Pip'in odasına tırmanıyorlardı. Son yakındı. Tabii başka birinin Pip'in inanmasını istediği şey bu değilse.

"Tamam, göndereceğim," dedi Maria. "Ne demek istediğimi açıkça görebileceksin. Tüm cevapları onlar veriyor. Billy hiçbir şey bilmiyor. Polisler, aleyhinde kanıtlar olduğunu söyleyip cinayetlerden birinde bir görgü tanığı olduğunu ima ediyorlar ki bu doğru değil. Billy'nin kafası çok karışıyor, zavallı. Onun oğlum olduğunu biliyorum ama dürüst olayım çok da akıllı değil. Biraz içki sorunu da vardı, bazı akşamları kendini kaybederdi. Ve bu polisler onu cinayetleri kendini kaybettiği sırada işlediğine, bu yüzden hatırlamadığına ikna ediyorlar. Bence Billy de sonunda kendisinin yaptığına inandı. Ta ki hücresinde biraz uyuyana kadar ve sonra hemen itirafını geri çekti. Yalan itirafın sanıldığından daha yaygın olduğunu biliyorsundur. Son yıllarda Masumiyet Projesi'nin temize çıkarılmasına yardım ettiği üç yüz altmış beş kişinin dörtte birinden fazlası isnat edilen suçu itiraf etmiş."

Maria bu gerçeği ezberden söylemiş olmalıydı, işte o zaman Pip tam olarak anladı: Maria'nın tüm hayatı buydu. Her nefesi ve düşüncesi oğluna adanmıştı. Billy'ye. Gerçi şimdi yeni isimleri vardı: KB Katili, Slough Strangler, canavar. Pip bu kadına acıdı ama haklı olmasını istemiyordu. Hem de hiç.

"Bu istatistikleri bilmiyorum," dedi Pip. "Billy'nin sorgulamasını görmeyi çok isterim. Ama Maria, madem ertesi sabah itirafını geri çekti, sonrasında neden suçu kabul etti?"

"Avukatı," diyen Maria'nın yumuşak sesinde sitem iması vardı. "Kamu avukatıydı. Ona avukat tutacak param yoktu. Keşke olsaydı, en büyük pişmanlığım bu. Daha fazla çabalamalıydım." Maria durdu, nefes sesi hoparlörde cızırdadı. "Avukat, Billy'ye

beş cinayeti zaten itiraf ettiğini, polisin bu itirafı kaydettiğini, dolayısıyla mahkemeye çıkmanın bir anlamı olmadığını söyledi. Kaybedecekti. Ona karşı başka deliller de vardı ama önemli olan itiraf etmiş olmasıydı. Jüri her halükârda Billy'ye değil kayıtlara inanacaktı. Yani avukat haklıydı, en zarar verici kanıtın itiraf olduğu doğruydu."

"Anlıyorum," dedi Pip, başka ne diyeceğini bilmiyordu.

"Ama daha çok çabalamalıydık," diye devam etti Maria. "Duruşma sırasında kim bilir Billy'yi kurtarmak için neler çıkardı? Hangi kanıtlar? Biliyorsundur, ikinci kurban olan Melissa Denny'nin üstünde kimliği tespit edilemeyen bir parmak izi bulundu. İz Billy'nin parmak izleriyle uyuşmadı ve kime ait olduğunu bilmiyorlardı. Ve..." duraksadı. "Üçüncü kurban Bethany Ingham'ın öldürüldüğü gece Billy sanırım burada, benimleydi. Emin olamıyorum ama o gece Billy akşama doğru bana gelmişti. Çok içmişti. İki kelimeyi bir araya getiremiyordu. Bu yüzden onu eski odasına yatırdım ve araba kullanmaya kalkışmasın diye anahtarlarını aldım. Ama bunlara dair elimde bir kanıt yok, aradım, araştırdım. Telefon kayıtlarını, yolun aşağısındaki güvenlik kamera görüntülerini, her şeyi. Kanıt bulamadım ama mahkemede tanıklığım kanıt olabilirdi. Billy benim evimdeyse Bethany'i nasıl öldürmüş olabilir?" Nefes verdi. "Avukat, Billy'ye eğer suçu kabul ederse hâkimin onu yakın bir cezaevine gönderebileceğini, böylece onu daha rahat ziyaret edebileceğimi söylemiş. Ki bu da olmadı. Billy umudunu kaybetti, bu yüzden de suçlu olduğunu söyledi. Daha en başından kaybettiğini düşünüyordu."

Maria konuşurken Pip de not alıyordu, hepsini yazabilme telaşıyla kelimeler yamuk, harfler üst üste binmişti. Maria'nın sustuğunu, onun bir şey söylemesini beklediğini fark etti.

"Üzgünüm," dedi Pip. "Pekâlâ itiraf dışında polisin elinde Billy'nin KB olduğunu gösteren başka hangi kanıtlar vardı?"

"Birkaç şey," dedi Maria. Pip hattın diğer ucunda hışırtılar duydu, sanki Maria sayfalar arasında geziniyordu. "Bunlardan

en önemlisi, son kurban Tara Yates'i bulan kişinin Billy olma sıydı?"

"Cesedi o mu buldu?" diye sordu Pip. Dinlediği *podcast*'lerden birinde böyle bir şey duyduğunu, bunu nasıl büyük bir kırılma olarak işlediklerini hayal meyal hatırlıyordu.

"Evet. O buldu. El ve ayak bilekleri bantlanmış, yüzü koli bandıyla sarılmış hâlde. Bir insanı öyle görmek nasıl bir şey hayal dahi edemiyorum. Onu çalıştığı yerde buldu. Billy bir arazi bakım şirketinde çalışıyordu: çimleri biçme, çitleri budama, çöpleri toplama gibi şeyler. Sabahın erken saatlerinde Billy şirket arazilerinden biri olan bir malikânenin çimlerini biçiyormuş. Arazinin çevresindeki ağaçların arasında Tara'yı görmüş." Durup boğazını temizledi. "Ve Billy... evet, hemen ona koşmuş. Yüzünü göremediğinden onun hâlâ yaşıyor olabileceğini düşünmüş. Yanına gitmemeliydi, olduğu yerde kalıp hemen polisi aramalıydı. Ama Billy böyle yapmamış."

Maria durdu.

"Ne yapmış?" diye sordu Pip.

"Ona yardım etmeye çalışmış," dedi Maria iç çekerek. "Yüzündeki bandın nefes almasını engellediğini düşünüp çıkarmaya başlamış. Çıplak elleriyle hem ona hem banda dokunmuş. Ardından nefes almadığını anlayıp kalp masajına başlamış. Ama tabii ne yaptığını bilmiyordu, kimse ona öğretmemişti." Kısa bir öksürdü. "Yardıma ihtiyacı olduğunu anlayıp malikâneye dönmüş ve çalışanlardan birine polisi aramasını, ona yardıma gelmesini söylemiş. Cep telefonu yanındaydı ama o an unutmuş olmalı. Sanırım şoka girmişti. Yani birini böyle görmek insana ne yapar bilmiyorum."

Pip ne yaptığını gayet iyi biliyordu ama bunu açıklamaya çalışmayacaktı.

"Tabii bunun sonucu olarak," diye devam etti Maria. "Billy'nin DNA'sı, tükürüğü, teri zavallı Tara'nın her yerine bulaşmış. Ve tabii parmak izleri. Aptal çocuk," dedi usulca.

"Ama polis bu izlerin Billy'nin çok geç olduğunu, olay yerini kirletmekten başka işe yaramayacağını bilmeden cesedi görünce Tara'yı kurtarmaya çalışmasından kaynaklandığını anlayabilirdi."

"Evet, belki başta böyle düşündüler. Ama şunu söyleyeyim, son birkaç yılda seri katillerle ilgili çok fazla araştırma yaptım. Hatta ileri gidip artık bu konuda uzman oldum diyebilirim. KB katılı gibi suçluların kendilerini bir şekilde polis soruşturmasına dahil etmesi çok yaygın. Fikir veya tavsiye vermek için polisi aramak, arama ekiplerine yardım etmeyi teklif etmek gibi şeylerin yanı sıra şüphe çekmediklerinden emin olmak için bilgi almaya bile çalışıyorlar. Polis de nihayetinde durumun bu olduğuna inandı. Billy'nin Tara'nın cesedini *bularak* kendini soruşturmaya dahil ettiğine, böylece yardımcı olarak masum gibi görünmeyi hedeflediğine inandılar. Ya da cinayeti işlerken üzerinde bırakmış olabileceği DNA'ya bir kılıf uydurmaya çalıştığına." Maria iç çekti. "Hikâyedeki her şeyin nasıl çarpıtıldığını görüyor musun?"

Pip içgüdüsel olarak başını salladığını fark etti. Hayır, ne yapıyordu? Bu yola girmek istemiyordu çünkü Billy bir ihtimal masumsa o zaman... lanet olsun, ah lanet olsun.

Neyse ki Maria konuşmaya kaldığı yerden devam etti de Pip başının içindeki sesi dinlemek zorunda kalmadı.

"Belki bu tek başına sorun olmazdı," dedi Maria, "ama Billy'yi bu karmaşaya bağlayan başka şeyler de vardı. Kurbanlardan birini tanıyordu. Bethany Ingham, üç numara, işyerinde onun amiriydi. Onun öldüğünü öğrendiğinde çok üzülmüştü, ona karşı hep çok nazik olduğunu söylemişti. Ve ilk kurban, Phillipa Brockfield, onun cesedi Beaconsfield'da bir golf sahasında bulundu. Bu Billy'nin çalıştığı şirketle sözleşmesi olan başka bir araziydi ve Billy orada görevlendirilen ekipteydi. Onun kullandığı iş minibüsü Phillipa'nın cesedinin bırakıldığı sabah golf sahasına giderken görülmüş ama tabii ki işe gidiyordu. Ve koli bandı... Billy'nin işyerinde kullandığıyla aynı marka, yani..."

Pip içindeki o parçanın uyandığını, beynindeki kıvılcımı, soruların gittikçe hızlanarak birbiri ardına sıralandığını hisse debiliyordu. Zihni hızlandıkça dünya yavaşlıyordu. Bunu yapmamalıydı, bu yolun ne anlama geldiğini biliyordu ama kendini durduramadı ve sorulardan biri ağzından kaçtı.

"Billy'yi cinayetlere bağlayan tüm bu ayrıntılar onun işiyle ilgili," dedi Pip. "Çalıştığı şirketin adı neydi?"

Artık çok geçti. Sadece sormak bile onun için artık çok geç olduğunu gösteriyordu. Bir açıdan bunun mümkün olabileceğini, konuştuğu kişinin KB Katili'nin annesi olmayabileceği ihtimalini düşünüyor olmalıydı.

"Evet, tüm bağlantılar buradan geliyor gibi görünüyor," diyen Maria'nın konuşması hızlanmış, sesi heyecanlanmıştı. "Şirketin adı Green Scene Limited. Scene görmek gibi yazılan değil sahne gibi yazılan."

"Anladım, teşekkürler," dedi Pip şirketin adını sayfanın altına yazarken. Başını eğip kelimelere başka bir açıdan baktı. Bu ismi bir yerden hatırladığını düşünüyordu. Ama nereden? Şirket yakınlarda faaliyet gösteriyorsa logosunu Kilton'dan geçen minibüslerde görmüş olabilirdi.

"Billy orada ne kadar çalıştı?" diye sordu Pip ve bilgisayarı uyku modundan çıkarmak için parmaklarını izleme dörtgeninde gezdirdi. *Green Scene Ltd. Buckinghamshire* yazıp *enter* tuşuna bastı.

"2007'den beri."

İlk sonuç şirketin web sitesine aitti ve Pip koni şeklinde ağaç olan logoyu tanımıştı. Bu bildiği, zihninin bir köşesinde zaten var olan bir şekildi. Ama nereden biliyordu? Ana sayfada görsellerin altında Green Scene'in *uzman, ödüllü, saha bakım hizmetleri* yaptığından bahsediliyordu. Sayfanın altında *ofislere, dernek binalarına ve çok daha fazlasına* temizlik hizmeti sunan kardeş bir kuruluş olan *Clean Scene Ltd.* isimli şirkete ait bir bağlantı vardı.

---

* *Seen* ve *scene* kelimlerinin okunuşunu aynıdır. *Seen* görmek anlamına *scene* sahne, manzara, alan anlamına gelir. (ç.n.)

"Alo?" diyen Maria sessizliği bozdu, Pip onun telefonda olduğunu unutmuştu.

"Özür dilerim, Maria," dedi Pip kaşlarını çatarak. "Nedense şirket ismi tanıdık geldi. Ama nereden tanıdığımı çıkaramıyorum."

Pip menüdeki *Ekibimiz* sekmesine tıkladı.

"Ah, ben nereden tanıdığını biliyorum hayatım," dedi Maria. "Çünkü..."

Ama sayfa yüklenmişti ve daha Maria söyleyemeden cevap karşısına çıkmıştı. En tepede takım elbiseli bir adamın sırıttığı fotoğraf Green Scene ve Clean Scene Ltd. Yönetim Müdürü ve Sahibi olarak takdim ediliyordu.

Bu kişi Jason Bell'di.

"Jason Bell'in şirketi," dedi Pip soluğunu tutarak, parçalar zihninde birleşiyordu. Evet buydu. Bu ismi ve logoyu bu yüzden tanıyordu.

"Evet, canım," dedi Maria usulca. "Andie Bell'in babası ve sen Andie Bell hakkındaki her şeyi biliyorsun. *Podcast*'in sayesinden artık hepimizi biliyoruz. Zavallı Bay Bell neredeyse aynı zamanlarda kendi inanılmaz trajedisini yaşıyordu."

Tam olarak aynı zamanda, diye düşündü Pip: Andie, Tara Yates'in öldürüldüğü gece ölmüştü. Ve işte Andie bir kez daha ortaya çıkmıştı. Billy Karras, Jason Bell'in şirketinde çalışıyordu ve her vakada KB cinayetleriyle bağlantısı da işi aracılığıylaydı.

Pip şu anda, burada Billy Karras'ın masum olduğuna dair en ufak bir ihtimal olduğunu -bir yanlış adam ve bir doğru adam olabileceğini- kabul ederse Green Scene Ltd. ilk bakması gereken yer olacaktı. Bu başka sorunlar içermeyen, onunla hiçbir bağı bulunmayan, kapısında ölü güvercinler veya çöp adamlar olmayan bir vaka olsaydı ilk adımı bu olurdu. Ancak o durumda bile bu adımlar çok daha zor ve çok daha karmaşık görünüyordu.

"Maria," dedi Pip sesi boğuk ve çatallıydı. "Son bir şey. Billy tutuklandıktan sonra cinayetler durdu. Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Dediğim gibi son yıllarda seri katillerle ilgili çok şey öğrendim," dedi. "Çoğu insanın anlamadığı bir şey var, bazen seri katiller duruyor. Bazen yaşlandıkları için durarlar, bazen de meydana gelen hayat olayları nedeniyle böyle bir dürtüleri ya da zamanları olmaz. Mesela yeni bir ilişki veya bir çocuk sahibi olmak. Bu olayda da böyle olmuş olabilir. Ya da katil Billy'nın tutuklanmasını kolay bir kaçış yolu olarak görmüş olabilir."

Pip yazmayı bıraktı, zihni çok dolmuştu. "Maria, bugün benimle konuşmaya vakit ayırdığın için çok teşekkür ederim. Tüm bunlar..." *-faydalı oldu deme, çok üzücü deme-* "ilginç," dedi.

"Ah hayatım lütfen, sen bana zaman ayırdığın için ben *teşekkür* ederim," dedi Maria burnunu çekerek. "Bunu konuşabileceğim kimse yok, kimse dinlemiyor, bu yüzden teşekkürler. Bir şey çıkmasa bile anlarım. Mahkûmiyet kararı çıktıktan sonra itiraz etmek ne kadar zor bilirsin. Neredeyse imkânsız olduğunu biliyoruz. Ama Billy sana ulaştığımı öğrenince bile çok sevinecek. Ve Billy'nin sorgulama dökümünü taratıp sana göndereceğim, böylece kendin de görebileceksin."

Pip kendi gözüyle görmek istediğinden emin değildi. Bir yanı elleriyle gözlerini kapatıp tüm bunların yok olmasını dilemek istiyordu. Kendisinin yok olmasını. Kaybolmayı.

"Yarın," dedi Maria kararlı bir sesle. "Söz veriyorum. *Podcast* e-posta adresinden mi göndereyim?"

"E-evet, bu harika olur, teşekkürler," dedi Pip. "Ben de kısa zamanda seni ararım."

"Hoşça kal hayatım," dedi Maria ve o anda Pip kadının sesinde küçücük bir umut kırıntısı duyduğunu düşündü.

Telefonun kırmızı düğmesine bastı ve sessizlik kulaklarında çınladı.

Bu bir belkiydi.

Bir ihtimaldi.

Ve bu ihtimal Green Scene Ltd. ile başlamıştı.

Ve -kafasındaki ses araya girdi- ölümüyle sona erecekti.

KB Katili'nin altıncı kurbanı.

Pip kafasının içindeki sesi bastırmaya, dikkatini dağıtmaya çalıştı. Şimdiden sonu düşünme, sadece sıradaki adımı düşün. Her seferinde bir adım. Peki atacak kaç adımı kalmıştı?

Kes sesini, onu yalnız bırak. İlk adım: Green Scene. Zihninde çınlayan bu iki kelimenin yankısı kalemin tıkırtısına dönüştü. *KB. KB. KB.*

Ve o anda Green Scene Ltd. ile bağlantılı tanıdığı tek kişinin Jason Bell olmadığını fark etti. Bir başkası daha vardı: Daniel da Silva. Polis olmadan önce birkaç yıl Jason Bell'in şirketinde çalışmıştı. Billy Karras *ile* birlikte çalışmış bile olabilirdi.

Daha dün ona çok uzak görünen bu vaka tıpkı duvarına tırmanan tebeşir figürler gibi evine giderek daha da yaklaşıyordu. Sanki onu Andie Bell ve her şeyin başlangıcına geri götürüyormuş gibi gitgide daha yakınına geliyordu.

Ani bir ses, şiddetli bir uğultu duydu.

İrkildi.

Masanın üstünde çalan telefonun titremesiydi.

Pip telefonu alırken ekrana baktı. Bilinmeyen numara.

"Alo?" dedi.

Diğer uçtan cevap gelmedi. Ufacık bir parazit dışında ses yoktu.

"Alo?" dedi Pip *o* harfini uzatarak. Bekledi, dinledi. Birinin nefes aldığını mı duyuyordu, yoksa kendi sesi miydi? "Maria," dedi. "Sen misin?"

Cevap yoktu.

Belki de kötü bağlantısı olan bir pazarlama çağrısıydı.

Pip nefesini tutup dinledi. Daha iyi odaklanabilmek için gözlerini kapadı. Çok zayıftı ama oradaydı. Hattın ucunda biri nefes alıyordu. Acaba Pip'in konuştuğunu duyamıyor muydu?

"Cara?" dedi Pip. "Cara, bunun komik olduğunu düşünüyorsan yemin ederim..."

Arama sonlandırıldı.

Pip telefonu kulağından indirip baktı. Sanki bir açıklama yapabilirmiş gibi uzun süre baktı. Artık kafasının içindeki ses kendine ait değildi, onunla konuşan Harriet Evans'tı. Pip'in onun için yarattığı hayali sesle KB için yazılan makalede öldürülen kız kardeşi hakkında söylediklerini tekrarlıyordu. *Bir de birkaç telefon şakasından bahsetti. Bu kaybolmadan önceki haftaydı.*

Pip'in kalbi sıkıştı, silah göğsünde patladı. Billy Karras KB Katili olabilirdi. Ve olmayabilirdi. Ve eğer -bu *eğer* Pip'i kara bir delik gibi sarmıştı- *eğer* Billy KB değilse o zaman oyun yine değişmişti. Final turu başlamıştı. Ve zaman daralıyordu.

Önceki hafta.

Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?

Dosya Adı:

Yükle: Billy Karras polis sorgusu.pdf

Müfettiş Nolan: Hadı Billy, bızı oyalamayı bırak. Her şey yoluna gırecek. Bana bak. Bu oyunu oynamayalı bırakalım, tamam mı? Soyledığında kendını daha ıyı hıssedeceksın. Güven bana. Bana ne olduğunu anlatırsan senın ıçın daha ıyı olacak. Muhtemelen bunların hıçbırının olmasını istemedin, doğru mu? Ve o kızlara zarar vermek ıstemedın, anlıyorum. Belkı sana bir şekılde haksızlık ettıler, değıl mı? Sana karşı kaba mıydılar, Billy?

BK: Hayır efendim, onları tanımıyorum. Ben yapmadım.

Müfettiş Nolan: Bak, şimdi bana yalan söylüyorsun Billy, değil mi? Çunku ikimız de Bethany Ingham'ı tanıdığını bılıyoruz. İşyerinde amirin değıl miydi?

BK: Evet, üzgünüm, dığer kadınları tanımadığımı söylemek istedim. Bethany'i tanıyordum, yalan söylemek istemedim efendım, sadece çok yorgunum. Biraz ara verebılır mıyız?

Müfettiş Nolan: Bethany'den nefret mi edıyordun, Billy? Onun çekıcı olduğunu mu düşünüyordun? Onunla yatmak mı istedın ve o seni geri mi çevirdı? Onu bu yüzden mi öldürdün?

BK: Hayır. Ben... lütfen bu kadar hızlı soru sormayı keser misiniz? Be-ben kafam karışmasın ve kazayla yine yalan söylemeyeyim diye çabalıyorum. Bethany'den nefret etmiyordum. Onu seviyordum ama kastettiğiniz gıbi değil. Bana karşı iyiydi. Geçen yıl doğum günümde ofise pasta getirdi ve herkese doğum günü şarkısı söyletti. Annem dışında insanlar bana karşı böyle iyi davranmaz.

Müfettiş Nolan: Demek yalnızsın, öyle mı Billy? Böyle mi söylüyorsun? Kız arkadaşın yok, doğru mu? Kadınlar yalnız olduğun için seni rahatsız mı ediyor? Seninle olmak istememeleri seni kızdırıyor mu?

BK: Hayır, ben... efendim ben devam edemeyeceğim. Lütfen, uğraşıyorum. Ben yalnız değılım, sadece şu an fazla arkadaşım yok, sadece işyerinden birkaç kişi. Bölüm 40 (2) uyarınca gızlenmiştir eskiden benimle birlikte Bethany'nin takımındaydı, o şimdi polis. Kadınlara hep saygılı davranırım. Annem beni tek başına büyüttü ve bana bu şekılde öğretti.

Mufettiş Nolan: Hatırlamıyor musun?

BK: Demek istediğim bazen çok sarhoş olduğumda kendimi kaybediyorum. Ne yaptığımı hatırlayamıyorum Sanırım bir sorunum var ama yardım alacağım, söz veriyorum

Mufettiş Nolan: Yani bu kadınların öldürüldüğü gecelerin hiçbirini hatırlamadığını mı söylüyorsun? Bu tarihlerde nerede olduğunu hatırlamıyor musun?

BK: Hayır, evimdeydim herhalde, sadece tam olarak hatırlamıyorum. Size bazen neden hatırlayamadığımı açıklıyorum.

Mufettiş Nolan: Ama Billy eğer hatırlamıyorsan o zaman evde olmaman mümkün mü? Kendini kaybettiğin sırada bu kadınları öldürmüş olman?

BK: Be-ben emin değilim efendım. Ben hıç... sanırım mümkün...

Mufettiş Nolan: Bu kadınları öldürmüş olman mümkün mü? Söyle hadı, Billy.

BK: Hayır, ben yapm... Sadece eğer hatırlamıyorsam o zaman ne yapıp ne yapmadığımı söyleyemem hepsi bu. Biraz su alabilir miyim? Başım ağrıyor.

Mufettiş Nolan: Söyle bana, Billy. Şu işi bitirelim, sonra evet su içebilir, biraz uyuyabilirsin. Hadi, ikimiz de yorulduk. Kendini daha iyi ve daha hafiflemiş hissedeceksin. Suçluluk seni yiyip bitiriyor olmalı. Sadece bana yaptığını söyle. Bana güvenebileceğini biliyorsun, Billy. Ben yapmadımdan hatırlamıyoruma geldin bile. Hadı, bir adım daha at ve bana gerçeği söyle.

BK: Gerçek bu. Ben yapmadım ama o geceleri hatırlamıyorum.

Mufettiş Nolan: Bana yalan söylemeyi kes, Billy. Minibüsün Phillipa Brocksfield'ın cesedinin atıldığı yerden aynı sabah geçerken görülmüş. Tara Yates'ın vücudunun her yerinde DNA'n var. Bak, aleyhinde kanıtlarla dolu, kolum kalınlığında dosya var. Bitti. Sadece bana yaptığını söyle ki bu işi bitirebileyim.

BK: Ona dokunmamalıydım. Tara. Üzgünüm. Yaşadığını sandım. Ona yardım etmeye çalışıyordum. DNA'm o yüzden onun üstünde.

Mufettiş Nolan: Biri seni görmüş, Billy.

BK: Be-beni görmüş mü? Ne yaparken?

Müfettiş Nolan: Ne olduğunu bılıyorsun, Billy. Gayet ıyı bılıyorsun. Numara yapmayı keselım. Yakalandın. Bana soyle kı o zavallı kızların aıleleri bıraz huzur bulabılsın.

BK Bi-bıri beni görmüş mü? Tara ile mı... önce mi? O gece mi? Ama ben hatırlamıyorum, yapamıyorum.... Eğer öyleyse nasıl hatırlamam .. hıç mantıklı değil.

Müfettiş Nolan: Hıç mantıklı olmayan ne, Billy?

BK: Bana söylediğiniz her şeyden... elinizdeki o kanıtlardan... kulağa sanki... sanki ben yapmışım gıbı geliyor. Ama nasıl olduğunu anlamıyorum.

Müfettiş Nolan: Belki de zihninden çıkardın, Billy. Yaptıkların ıçın çok üzüldüğünden belkı de hatırlamak ıstemıyorsun.

BK: Belki de ama hatırlamıyorum. Hıçbır şey hatırlamıyorum. Ama bırı beni görmüş mü?

Müfettiş Nolan: Yüksek sesle söylemen gerek, Billy Bana ne yaptığını söyle.

BK: Sanırım, belki... ben olmalıyım. Nasıl bilmiyorum ama bendım, değıl mi? O kadınlara zarar veren bendım. Üzgünüm. Ben... asla böyle bır şey yapmazdım. Ama ben olmalıyım.

Müfettiş Nolan: Aferin, Billy. Bu gerçekten iyiydi. Artık ağlamana gerek yok. Ne kadar üzgün olduğunu bılıyorum. Hadi, mendılı al. İşte böyle. Tamam, şimdı gıdıp sana bıraz su getireceğım ama geri döndüğümde bu konuşmaya devam edeceğız, tamam mı? Her şeyi, tüm detayları açığa çıkarmalıyız. Gerçekten ıyi iş çıkardın, Billy. Şimdiden kendini daha ıyı hıssedıyor olmalısın.

BK: Pek değıl. Acaba siz... annem öğrenecek mi?

Müfettiş Nolan: Onları nasıl öldürdün, Billy?

BK: Yüzlerine sarılı olan bant. Nefes alamadılar, o şekilde

Müfettiş Nolan: Hayır, Billy. Öyle ölmediler. Hadi, cevabı biliyorsun Onları nasıl öldürdün. Koli bandıyla değil.

BK: Ben... bilmiyorum efendim. Üzgünüm. Ben, ben onları boğdum mu? E-evet, onları boğdum.

Müfettiş Nolan: Aferin, Billy.

BK: Ellerimle.

Müfettiş Nolan: Hayır, ellerinle değildi, değil mi Billy? Bir şey kullandın, neydi o?

BK: Şey... ben... acaba bir ip miydi?

Müfettiş Nolan: Evet, öyleydi. Mavi ip. Minibüsünde iple birebir uyuşan lifler bulduk.

BK: İşte kullandığımız iptir. Özellikle de ağaç uzmanları kullanır. İşyerinden almış olmalıyım, değil mi?

Müfettiş Nolan: Koli bandı gibi.

BK: Sanırım.

Müfettiş Nolan: Onları nerede öldürdün, Billy? Kaçırdıktan sonra onları öldürmek için nereye götürdün?

BK: Şey, ben... minibüsüme mi acaba? Ve sonra onları doğruca bulundukları yere götürmüşümdür.

Müfettiş Nolan: Ama onları bir süreliğine bıraktın, değil mi? Onlar koli bandıyla bağladıktan sonra, geri dönüp onları boğmadan önce. Kadınlardan birkaçı bileklerindeki bantları biraz gevşetmeyi başarmış, bazı yerlerde yırtıklar vardı, bu da onları bir süre gözetimsiz bıraktığını gösteriyor. O sırada nereye gittin?

BK: Ben... sanırım minibüsle gezdim.

Müfettiş Nolan: Güzel, bu doğru Billy. Melissa Denny'den ne aldın? Ganimet olarak.

BK: Bir takı, galiba.

Müfettiş Nolan: Hayır, bu kez o değil. Başka bir şey. Bir kadının çantasında taşıyabileceği bir şey.

BK: Ah, cüzdanı mı? O-onun ehliyeti mi?

Müfettiş Nolan: Hayır, Billy. Ne olduğunu bılıyorsun. Muhtemelen her gün kullandığı bir şey.

BK: Ruj?

Müfettiş Nolan: Bir ruj da almış olabilirsin, Billy. Ama çantasında kayıp olan başka bir şey daha var. Rujdan daha büyuk bir şey, ailesinin her yere yanında gotürdüğünü söylediği bir şey.

BK: Ne-ah... şey mi s-saç, bir fırça mı? Bununla onu mu kastediyorsunuz?

Müfettiş Nolan: Evet, bir fırçaydı, değil mi Billy? Şu geniş olanlardan. Melissa'nın çok gür sarı saçları vardı. Bu yüzden mi fırçayı saklamak istedin?

BK: Sanırım. Bu mantıklı.

Müfettiş Nolan: Peki fırça ne renkti?

BK: Pe-pembe?

Müfettiş Nolan: Hımm, ben daha çok mor derdim. Açık mor. Lavantamsı.

BK: Leylak gibi mi?

Müfettiş Nolan: Evet, kesinlikle. Peki bu ganimetleri nerede tutuyorsun, Billy? Phillipa'nın kolyesi, Melissa'nın fırçası, Bethany'nin saati, Julia'nın küpeleri ve Tara'nın anahtarlığı. Evini ve minibüsünü aradık ama bulamadık.

BK: Onları atmışımdır bence. Hatırlamıyorum.

Müfettiş Nolan: Çöpe mi attın?

BK: Evet. Sarıp çöpe attım.

Müfettiş Nolan: Onları saklamak istemedin mi?

BK: Artık biraz uyuyabilir miyim? Çok yoruldum.

On Altı

Kasaba uyuyordu ama Pip uyanıktı. Ve uyumayan biri daha vardı.

Telefona bir bildirim geldi. Web sitesi aracılığıyla yeni bir mesaj. Twitter'dan bir bildirim.

Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?

On Yedi

Kanında bir sorun vardı. Çok hızlı akıyordu, göğsüne girip çıkarken rahatsız edici bir biçimde köpürüyordu. Belki de üst üste iki kahve içmek iyi bir fikir değildi. Cara, Pip'e sabahın *kö*ründe çok yorgun göründüğünü söyleyip teklif etmişti. Şimdi Pip'in elleri titriyor, kafeden Kilise Caddesi'ne doğru yürürken kanı içinde fokurduyordu.

Hiç enerjisi yoktu, dün gece hiç uyumamış, gözünü kırpmamıştı. Hem de tam bir hap, yani çift doz almış olmasına rağmen. Billy Karras'ın sorgu tutanağını okuduktan sonra ilaç boşa gitmişti. Sayamayacağı kadar çok kez konuşmaları kafasında bir oyun gibi seslendirmiş, duraklamaları kayıt cihazından çıkan parazitle doldurmuştu. Ve Billy için hayal ettiği ses... kulağa hiç de bir katile aitmiş gibi gelmemişti. Sesi korkmuş, kafası karışmış gibiydi. Kendi sesi gibiydi.

Yorganına sarılmış yatarken odadaki her gölge onu izleyen bir adam şeklini almıştı. Yazıcının üzerindeki LED'ler ve masanın üstündeki Bluetooth hoparlör dahil yanıp sönen her ışık karanlığın içinde bir çift göz olmuştu. Saat iki buçukta gelen yeni mesajın ardından daha da kötüleşmiş, dünya onun ve gizlenen gölgelerin etrafında daralmıştı.

Pip yatağında yatmış, karanlık tavana bakarken gözleri giderek kuruyup batmaya başlamıştı. Kendine karşı dürüst olsa ama gerçekten dürüst olsa bunun bir itiraf olduğunu söyleyemezdi. Evet, kelimeler Billy'nin ağzından çıkmıştı. Evet, *O kadınlara zarar veren bendim,* diyen oydu ama içerik her şeyi değiştirmişti. Başlangıç ve sonrası. Bu kelimelerin anlamını söküp atmıştı.

Maria abartmamıştı, tutanağı bir anne gözüyle okuduğu için gerçekleri çarpıtmamıştı. O haklıydı: İtirafa zorlanmıştı.

Müfettiş dolambaçlı konuşmalarıyla Billy'i koşeye sıkıştırmış, söylemek istemediği yalanlarını yakalamıştı. Kimse Billy'i Tara Yates ile görmemişti, bu doğru değildi. Yine de Billy bunu yutmuş, kendi hafızası yerine uydurma birine inanmıştı. Müfettiş Nolan ona her şey, cinayetlerin tüm ayrıntılarını vermişti. Billy, kendisine söylenmeden önce kurbanlarını nasıl öldürdüğünü bile bilmiyordu.

Tüm bunların bir oyun olması ihtimali de vardı. Manipülatif bir katilin zekice kurgusu olabilirdi. Pip kendini bu düşünceyle rahatlatmaya çalıştı. Ancak bu düşünce diğer olasılığın gölgesinde kalmıştı: Billy Karas'ın masum olması olasılığının. *İtirafını* okuduktan sonra bu olasılık artık sadece bir ihtimal, zayıf bir belki olmaktan çıkmıştı. İçindeki sesin yalpaladığını hissedebiliyor, *belki* kelimesini terk ederek başka kelimelere ulaşmaya çalışıyordu. *Büyük ihtimal. Mümkün.*

Ama yolunda olmayan bir şey vardı çünkü bir yanı rahatlamıştı. Hayır, doğru kelime bu değildi, daha ziyade... heyecanlıydı. Cildi karıncalanıyor, dünya etrafında yarı hızda dönüyordu. Bu onun diğer ilacıydı. Çözmesi gereken karmaşık bir düğüm. Fakat beraberinde gelen diğer kısmı kabul etmeden tüm bunlara inanamazdı.

Aynı gerçeğin iki yarısı vardı: Billy Karras masumsa o zaman KB Katili hâlâ dışarıdaydı. Dışarıdaydı. Geri dönmüştü. Ve Pip'in onun tarafından kaybedilmeden önce bir haftası kalmıştı.

Yani önce Pip'in onu bulması gerekiyordu. İster KB Katili olsun ister onu taklit eden bir başkası, bunu ona yapan her kimse onu bulmalıydı.

Anahtar Green Scene Ltd.'ydi, yani başlaması gereken yer orasıydı. Çoktan başlamıştı. Önceki gece bilgisayarın saati sabah dördü geçerken Pip eski belgelerini karıştırmıştı. İhtiyacı olanı bulana kadar dosyaların ve klasörlerin içine bakmıştı. Jason Bell'in şirketi hakkında bildiklerini düşünmeye çalışırken beynine bir kaşıntı misali saplanıp varlığını, önemini hatırlatan belgeyi aramıştı.

Belgelerime gidip *Ödev* etiketli klasöre tıklamıştı. *Son sınıf* yazanı açmıştı. Dosya, A Seviye konularının ortasındaydı.

*PÖ.**

Pip ona tıklamış, bir sene önce oluşturduğu Word belgeleri, ses dosyaları tek tek sıralanmıştı. Jpg uzantılı dosyalar ve fotoğraflar: Andie Bell'in masanın üstünde açık duran akademik ajandasının sayfaları ve Pip'in, Andie'nin bilinen son hareketlerini izlemek için çizip üzerine notlar aldığı Little Kilton haritası. Hazırlık günlüğü belgelerini aradığını bulana kadar aşağı kaydırmıştı. Kaşıntı. *Hazırlık Günlüğü 20. Kayıt (Jess Walker ile yapılan görüşme).*

Evet buydu. Pip onu yeniden okurken konuyla ilişkili olduğunu anlayınca kalbi deli gibi çarpmıştı. O zamanlar alakasız gibi görünen bir detayın şimdi bu kadar hayati bir hâl alması ne garipti. Sanki her şey başından beri kaçınılmazdı. Pip'in baştan sona izleyeceğini bilmediği bir yoldu.

Ardından Green Scene ve Clean Scene Ltd.'nin nerede olduğunu araştırmıştı: Little Kilton'a arabayla yirmi dakika uzaklıktaki Knotty Green'de bir avlu ve ofis kompleksiydi. Hatta Google Haritalar Sokak Görünümü'nü kullanarak yatağında otururken bulunduğu yol üstünde sanal olarak bir aşağı bir yukarı gezinmişti. Görüntüsü bulutlu bir günde çekilmiş kompleks, uzun ağaçlarla çevrili küçük bir kır yolunun dışındaydı. Koyu yeşile boyanmış uzun metal bir çitle çevrelenmiş endüstriyel görünümlü birkaç bina, park hâlindeki arabalar ve minibüsler dışında pek bir şey görünmüyordu. Ön kapıda iki şirketin renkli logolarının olduğu bir tabela vardı. Pikselli alana musallat olmuş zamanın ötesinden bir hayalet misali bir ileri bir geri yürümüştü. Etrafa istediği kadar bakabilirdi ama bu, ihtiyacı olan cevapları ona veremezdi. O cevapları bulabileceği tek bir yer vardı. Ve orası Knotty Green'de değil, Little Kilton'daydı.

Aslında başını kaldırdığında tam da burada olduğunu, neredeyse varmak üzere olduğunu fark etti. Ama başka bir şey daha

---

* Proje ödevi. (ç.n.)

gördü. Ona doğru yürüyen bir kadın vardı, tanıdığı bir yüzdü. Andie ve Becca'nın annesi Dawn Bell. Evden daha yeni çıkmış olmalıydı, kolunda Sainsbury marketinin boş çantası sallanıyordu. Sarı saçları geriye taranmıştı, elleri bol kazağının kollarının içinde kaybolmuştu. O da yorgun görünüyordu. Belki de bu kasabanın insanlara yaptığı buydu.

Birbirlerinin yanından geçmek üzereydiler. Pip, merhaba demeli mi dememeli mi ya da kocasıyla konuşmak için az sonra kapılarını çalacağını söylemeli mi söylememeli mi bilemeden gülümseyip hafifçe başını eğdi. Dawn'ın gözleri gibi ağzı da seğirdi ama durmadı, bunun yerine gökyüzüne bakıp parmaklarını boynundaki kolyenin altın zincirine doğru kaydırdı, ileri geri oynattığı yuvarlak uç sabah ışığında parladı. Birbirlerini geçip devam ettiler. Pip yürürken omzunun üstünden arkaya baktı, Dawn da aynısını yapınca tuhaf bir an boyunca göz göze geldiler.

Gideceği yere varmasıyla o an, aklından uçup gitti, başını kaldırıp eve baktı, gözleri üç bacanın bulunduğu eğik çatı çizgisini takip etti. Sarmaşıklarla kaplı eski, benekli tuğlalar, ön kapının yanına asılı krom rüzgâr çanı.

Bell ailesinin evi.

Pip karşıdan karşıya geçip eve doğru giderken küçük kırmızı arabanın yanına park etmiş yeşil SUV'a bakıp nefesini tuttu. Güzel, Jason hâlâ evde olmalıydı, işe gitmek için henüz evden çıkmamıştı. Omurgasında tuhaf, rahatsız edici, doğaüstü bir his vardı; sanki gerçekten orada değilmiş de bir yıl önceki Pip'in bedenindeymiş gibiydi. Yörüngeden, kendi zamanından çıkıp dönüp dolaşıp başlangıç noktasına varmıştı. Bir kez daha burada, Bell ailesinin evindeydi çünkü ihtiyacı olan cevapları alabileceği tek bir kişi vardı.

Parmaklarıyla ön kapının camına vurdu.

Buzlu camın ardında bir gölge, bulanık bir kafa göründü, sürgünün çekilmesinin ardından kapı açıldı. Eşikte duran Jason Bell gömleğinin üst düğmelerini ilikleyip kırışıklarını eliyle düzeltti.

"Selam Jason," dedi Pip neşeyle, gülümsemesi gergin ve zorlamaydı. "Sabah sabah rahatsız ettiğim için özür dilerim. Na-nasılsın?"

Jason kapısının önünde kimin durduğunu görünce gözlerini kırpıştırdı.

"Ne, sen ne istiyorsun?" diye sordu, kapı pervazına yaslanırken bakışlarını manşetlerindeki düğmelere çevirdi.

"İşe gideceğini biliyorum," dedi Pip, sesi heyecandan titriyordu. Ellerini birbirine kenetledi ama bu kötü bir fikirdi çünkü terlemeye başlamışlardı ve şimdi bunun kan olup olmadığını kontrol etmek için ellerine bakmalıydı. "Ben, şey, ben sadece birkaç soru sormak istedim. Şirketin Green Scene hakkında."

Jason dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi; Pip, üst dudağındaki çıkıntıdan bunu görebiliyordu. "Ne hakkında?" dedi gözlerini kısarak.

"Birkaç eski çalışanın hakkında." Yutkundu. "Onlardan biri Billy Karras."

Jason irkilmiş gibiydi, gömleğinin içinde boynu büzüldü. Daha konuşmadan ağzı söyleyeceği kelimelerin etrafında şekillendi. "KB Katili'ni mi kastediyorsun?" dedi. "Sıradaki *olayın* bu mu? Yeni dikkat çekme çığlığın."

"Onun gibi bir şey," dedi sahte bir gülümsemeyle.

"Elbette Billy Karras'la ilgili bir yorum yapmayacağım," dedi Jason, ağzının kenarlarında bir kıpırdanma oldu. "Şirketi onun yaptığı şeylerden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Ama özünde bağlantılılar," diye karşı çıktı Pip. "Resmi açıklamalar Billy'nin koli bandını ve mavi ipi işten aldığı yönünde."

"Beni dinle," dedi Jason elini kaldırıp ama Pip onun konuşmayı başka yöne çevirmesine izin vermeden devam etti. Hoşuna gitsin gitmesin Pip'in bazı cevaplara ihtiyacı vardı.

"Geçen yıl Becca'nın liseden bir arkadaşıyla konuştum, Jess Walker. Bana 20 Nisan 2012 gecesi -Andie'nin kaybolduğu

gece- sen ve Dawn'ın bir akşam yemeği davetinde olduğunuzu söyledi. Ama sen bir noktada ayrılmak zorunda kalmışsın çünkü Green Scene'de güvenlik alarmı çalmış, sanırım senin telefonuna da uyarı geldi."

Jason boş gözlerle baktı.

"Bu aynı zamanda KB Katili'nin beşinci ve son kurbanı Tara Yates'i öldürdüğü geceydi." Pip nefes almadan devam etti. "Bu yüzden ben de nedeni şu mu merak ettim: KB malzemeleri almak için ofislere girip yanlışlıkla hırsız alarmını mı çalıştırdı? Alarmı kimin çalıştırdığını öğrendin mi? Kontrol etmeye, alarmı kapamaya gittiğinde orada kimseyi görebildin mi? Güvenlik kameraları var mı?"

"Kimseyi görme..." Jason sustu. Bir an için Pip'in arkasından gökyüzüne baktı, ifadesi değişmişti, gözlerinin etrafında öfke çizgileri belirmişti. Başını iki yana salladı. "Beni dinle," dedi tükürükler saçarak. "Bu kadar yeter. Yeter. Kim olduğunu sandığını bilmiyorum ama bu kabul edilemez. Senin öğrenmen gereken... İnsanların hayatına, bizim hayatımıza yeterince burnunu soktuğunu düşünmüyor musun?" dedi bir eliyle göğsüne vurup gömleğini kırıştırarak. "İki kızım da gitti. Gazeteciler geri döndü, evimizin etrafında pusuda bekliyor, hikâyeleri için bir şeyler yakalamaya çalışıyorlar. İkinci karım beni terk etti. Bu kasabaya, bu eve geri döndüm. Yeterince şey yaptın. Hatta daha fazlasını, inan bana."

"Ama Jason, ben..."

"Bir daha benimle temas kurmaya çalışma," derken kapının kenarını kavradı, kasılan parmaklarının üstünde derisi iyice gerilmişti. "Ya da ailemden herhangi biriyle. Bu kadarı yeter."

"Ama..."

Jason kapıyı yüzüne kapadı. Ama çarparak değil, yavaş yavaş kapadı, bakışlarını Pip'in gözlerinde tuttu, ta ki kapı onları ayırana kadar. Onları koparana kadar. Kilidin tıkırtısı duyuldu. Ama Jason hâlâ orada, kapının arkasında duruyordu. Pip buzlu

camdan siluetini görebiliyordu. Artık görmese de üzerine diktiği gözlerindeki yanan ateşi hissedebildiğini sandı. Gölgesi hâlâ kıpırdamamıştı.

Pip, gitmesini beklediğini, uzaklaşmasını izlemek istediğini anladı. Ve bronz renkli sırt çantasının askılarını tutup spor ayakkabılarını sürükleyerek isteneni yaptı.

Mikrofonlarını, dizüstü bilgisayarını ve kulaklıklarını getirerek fazla iyi niyetli davranmıştı. Hawkins'in söylediklerinden sonra böyle bir tepki beklemeliydi. Jason'ı suçlamıyordu, kasabadaki çoğu evde hoş karşılanmayacağını tahmin ediyordu. Ama gerçekten o cevaplara ihtiyacı vardı. O gece Green Scene Ltd.'de alarmı kim çalıştırmıştı? Billy mi yoksa başka biri miydi? Kalbi hâlâ çok hızlı çarpıyordu ve şimdi bu ritim ona kendi sonuna doğru geri sayan bir zamanlayıcı gibi geliyordu.

Yarı yolda başını çevirip Bell ailesinin evine baktı. Jason'ın siluetti hâlâ kapıdaydı. Gerçekten gözden kaybolana kadar onu izleyecek miydi? Pip mesajı almıştı, buraya bir daha dönmeyecekti. Bu bir hata olurdu.

Köşeyi dönüp anacaddeye çıktığı sırada cebindeki telefonu titredi. Arayan Ravi miydi? Bu saatte trende olması gerekiyordu. Elini kotunun cebine sokup telefonu çıkardı.

Bilinmeyen numara.

Pip durup ekrana baktı. Bir tane daha. İkinci. Bir otomatik arama olabilirdi ama öyle olmadığını biliyordu. Peki ne yapmalıydı? İki seçeneği vardı: kırmızı tuş ya da yeşil tuş.

Yeşile basıp telefonu kulağına götürdü.

Hatta ses yoktu.

"Alo?" dedi, fazla güçlü çıkan sesi çatallaşmıştı. "Kimsin?"

Cevap yoktu.

"KB?" dedi sokağın karşısında Josh'ın giydiği formanın aynısını giymiş tartışan çocuklara bakarak. "KB Katili misin?"

Bir ses. Yanından geçen arabanın sesi de olabilirdi, bir nefes sesi de.

"Bana kim olduğunu söyleyecek misin?" dedi, telefonu du şürmekten korkuyordu çünkü elleri Stanley'nin kanıyla kaygan laşmıştı. "Benden ne istiyorsun?"

Pip yaya geçidine doğru bir adım attı, onun sesini duyabil mek için nefesini tuttu.

"Beni tanıyor musun?" dedi. "Ben seni tanıyor muyum?"

Hat hışırdadı, ardından kesildi. Peş peşe üç bip sesi duydu, her seferinde kalbi daha da hızlandı. Gitmişti.

Pip kaldırımdan iki adım ötede telefonu indirip ekrana bak tı. Telefonun kilitli ekranına, onun daha birkaç saniye önce bulunduğu yere bakarken dış dünya bulanıklaşıp kayboldu. Artık aramaların kimden geldiğine dair şüphesi yoktu.

Pip'e karşı o.

Kendini kurtarmak için kendini kurtar.

Pip motor sesini çok geç duydu.

Tekerlekler arkasında çığlık attı.

Ne olacağını anlamak için bakmasına gerek yoktu. Ama o yarım saniye içinde içgüdüsü devreye girip bacaklarını kaldırıma doğru çekti.

Araba savrularak uzaklaşırken çıkan, kulak tırmalayan ses kemiklerini, dişlerini ve kulaklarını doldurdu. Bir ayağı kaydı.

Dizlerinin üstüne düşerken dirseğiyle kendini korudu, elinden fırlayan telefon beton zemine düştü.

Tiz ses bir hırıltıya dönüştü ve Pip başını kaldırıp bakma fırsatı bulamadan arabanın sağa dönüp hızla uzaklaşmasıyla giderek zayıfladı.

"Aman Tanrım, Pip!" diye bağırdı hemen önünde bedensiz ince bir ses.

Pip gözlerini kırpıştırdı.

Ellerinde kan vardı.

Avucundaki bir sıyrıktan akan gerçek kan.

Ona doğru koşan bir çift ayak sesini duyduğunda ayağa kalkmaya çalıştı, bir bacağı hâlâ yoldaydı.

"Aman Tanrım!"

Birdenbire önünde beliren bir el ona doğru uzandı.

Pip başını kaldırdı.

Layla Mead. Hayır, gözlerini kapatıp açtı, Layla değildi, Layla gerçekte yoktu. Karşısında duran Stella Chapman'dı, okuldan Stella'ydı, badem şeklindeki gözleri endişeyle kısılmıştı. "Lanet olsun, iyi misin?" dedi. Pip uzatılan eli tuttu ve Stella onu çekerek ayağa kaldırdı.

"İyiyim, iyiyim," dedi Pip elindeki kanı kotuna silerken. Bu kez iz bırakmıştı.

"Aşağılık herif, bakmadı bile," dedi Stella, Pip'in telefonunu almak için eğilirken sesi hâlâ yüksek ve endişeliydi. "Tanrı aşkına, yaya geçidindeydin."

Telefonu Pip'in eline bıraktı, olağandışı bir biçimde hiç çizik yoktu.

"En az doksanla gidiyor olmalı." Stella, Pip'in anlayamayacağı kadar seri konuşuyordu. "Hem de lanet anacaddede. Spor arabalar yolu kendilerine ait sanıyorlar." Elini gergin bir biçimde uzun siyah saçlarının arasından geçirdi. "Sana çarpmasına ramak kalmıştı."

Pip kulaklarında çınlama olarak kalan tekerleklerin gıcırtısını hâlâ duyabiliyordu. Acaba başını mı çarpmıştı.

"... o kadar hızlıydı ki plakasına *bakamadım* bile. Gerçi beyaz bir arabaydı, o kadarını gördüm. Pip? Sen iyi misin? Yaralandın mı? Birini arayayım mı? Ravi'yi mesela?"

Pip başını iki yana salladı ve kulaklarındaki çınlama hafifledi. Demek ses sadece zihnindeydi. "Hayır, sorun yok, ben iyiyim. Gerçekten," dedi. "Teşekkür ederim Stella."

Ama Stella'nın merhametli gözlerine, yanık tenine ve çıkık elmacık kemiklerine bakarken yine başka biri oldu. Farklı biri ama aynı kişi. Layla Mead. Her yönüyle Stella'ya benziyordu, sadece kahverengi saçları şimdi küllü sarıydı. Ve konuşmaya başladığında çıkan ses Charlie Green'e aitti.

"Hayat nasıl gidiyor bu arada? Seni aylardır görmedim."

Pip, Charlie'ye bağırmak, ona kalbinde bıraktığı silahtan bahsetmek istedi. Kanlı ellerini göstermek. Ama aslında bağırmak istemiyordu. Ağlamak, ondan yardım dilemek, her şeyi anlamasına, kendini anlamasına yardım etmesini söylemek istiyordu. Geri dönmesi, kendiyle yeniden nasıl barışacağını göstermesi için yalvarmak istiyordu. Sakin, yatıştırıcı sesiyle belki de çoktan kaybettiği için bu savaşı kaybedeceğini söylemesini istiyordu.

Karşısında duran kişi ona üniversiteye gitmek için ne zaman ayrılacağını sordu. Pip de aynı soruyu ona sordu, sokağın ortasında durup umursamazca Pip'in var olup olmayacağını bilmediği bir gelecek hakkında konuştular. Karşısında durup evden ayrılmaktan bahseden Charlie Green değildi. Layla Mead de değildi. Stella'ydı. Sadece Stella'ydı. Ama yine de sadece Stella'ya bakmak çok zordu.

On Sekiz

"Bir tane daha mı?" Ravi kımıldamadı, sanki halının o kısmında zamanda asılı kalmış gibi yüzündeki ifade bozulmadı. Sanki öne ya da arkaya doğru hareket etse duymak istemediği şeyin doğruluğunu onaylayacaktı. Eğer kıpırdamazsa belki gerçek olmayabilirdi.

Yatak odasına daha henüz girmiş ve Pip'in ilk söylediği şey bu olmuştu. *Hemen paniğe kapılma ama bugün bilinmeyen numaradan bir kez daha arandım.* Ona daha öncesinde mesaj atıp çalışırken dikkatini dağıtmak istememişti ama beklemek zor olmuştu, bu sır bir çıkış yolu bulmak için derisinin altını kazıyordu.

"Evet, bu sabah," dedi Pip nihayet değişen ifadesine bakarak. Kaşları, varlığını yine hatırladığı gözlüklerinin üstünden alnının ortasına kadar kalkmıştı. "Bir şey söyleme. Sadece nefes al."

"Bana neden söylemedin?" Bir adım atıp aralarındaki mesafeyi kapadı. "Ve eline ne oldu?"

"Şimdi söylüyorum ya," dedi Pip parmağını Ravi'nin bileğinde gezdirerek. "Ve önemli bir şey değil. Karşıya geçerken az kalsın bir araba çarpıyordu. Bir şey yok, sadece bir sıyrık. Ama bak, bu arama iyi bir şey çünkü..."

"Ah *iyi* bir şey, değil mi? Olası bir seri katilden arama gelmesi. *İyi*. İşte şimdi rahatladım," dedi Ravi elini kaldırıp dramatik bir tavırla alnını siliyormuş gibi yaptı.

"Beni dinler misin?" dedi Pip gözlerini devirerek. Ravi, istediğinde tam bir drama kraliçesi olabiliyordu. "Bu iyi çünkü tüm öğleden sonrayı bunu araştırarak geçirdim. Bak, gördün mü? Bu uygulamayı indirdim." Pip görmesi için ekranı ona doğru çevirdi. "Adı CallTrapper.* Ve lanet olası kırk beş pound abonelik ücretini

* İng. ÇağrıAvcısı. (ç.n.)

ödeyip aktifleştirdiğinde -ki benimki şu an aktif- bilinmeyen numaradan gelen çağrının maskesini kaldırıyor. Yani hangi numaranın aradığını biliyorsun." Gülümsedi, tıpkı Ravi'nin kendisine yaptığı gibi parmağını onun kemer halkasına geçirdi. "İlk aramadan hemen sonra yüklemeliydim ama o zaman emin değildim. Rasgele bir yanlış arama diye düşündüm. Her neyse, artık indirdim. Ve beni bir daha aradığında numarasını öğrenmiş olacağım." Olayın ciddiyetini azaltmak için biraz fazla neşeli davrandığının farkındaydı.

Ravi başını salladı, kaşları biraz aşağı inmişti. "Bugünlerde her şey için bir uygulama var," dedi. "Harika, şimdi de babam gibi konuştum."

"Bak, sana nasıl çalıştığını göstereyim. Numaranı gizlemek için başına 141 ekleyerek beni ara."

"Tamam." Pip, Ravi'nin telefonunu çıkarıp ekrana dokunmasını izledi. Onu izlerken göğsünde kıpırdanan duygu ani ve beklenmedikti. O his bir süre orada tatlı tatlı oyalandı. Hafif bir yanma. Numarasını ezbere bildiğini bilmek beklenmedik hoş bir şeydi. Bazı parçalarının onun içinde yaşadığını bilmek. Ravi ve Pip takımı.

Kaybolursa Ravi onu arardı, değil mi? Hatta belki bulurdu bile.

Elindeki telefonun titremesiyle hisler dağıldı. *Bilinmeyen numara.* Telefonu kaldırıp Ravi'ye gösterdi.

"Şimdi yapacağım şey, aramayı reddetmek için bu tuşa iki kere basmak," dedi göstererek. Telefon kilitli ekrana geri döndü ama yarım saniye kadar sonra yeni bir çağrıyla ekran aydınlandı. Ve bu kez en tepede Ravi'nin telefon numarası yazıyordu. "Bak, arama CallTraper'a yönlendiriliyor, numaranın maskesi kalkıyor ve onlarda aramayı bana geri yönlendiriyor. Ve arayanın olan bitenden haberi olmuyor," dedi kırmızı tuşa basarken.

"Yüzüme kapadığına inanamıyorum."

Pip telefonu bıraktı. "Bak, teknoloji benden yana."

Oyundaki ilk zaferiydi ama oyalanacağı bir zafer değildi; zaten bir hayli gerideydi.

"Tamam, o kadar ileri gidip bunun *iyi* olduğunu söylemeyeceğim," dedi Ravi. "Billy'nin polis sorgusunu okuduktan ve tüm dünyanın altı yıldır kilit altında olduğunu sandığı bir seri katilin aslında dışarıda dolanıyor ve kız arkadaşımı vahşice öldürmekle tehdit ediyor olabileceğini fark ettikten sonra hiçbir şeyi *iyi* olarak tarif edemem ama yine de bir şey tabii." Yatağın yanına gidip sertçe yorganın üstüne oturdu. "Benim anlamadığım, bu kişinin *senin* telefonunu nereden bulduğu."

"Herkeste benim telefon numaram var."

"Umarım bu doğru değildir," dedi Ravi çabucak dehşete kapılarak.

"Hayır, demek istediğim posterler yüzünden." Pip kendini tutamayıp güldü. "Kasabanın her yerine yapıştırdığımız Jamie'nin kayıp ilanlarında benim numaram vardı. Kilton'daki herkeste benim numaram olabilir. Herkeste."

"Ah doğru," dedi Ravi dudağını ısırarak. "O zaman gelecekteki-takipçileri-tire-seri-katilleri düşünmemiştik, değil mi?"

"Aklımızın ucundan geçmedi."

Ravi iç çekti, elleriyle yüzünü kapadı.

"Ne?" diye sordu Pip sandalyesinde dönerek.

"Sadece yine Hawkins'e gitmen gerektiğini düşünmüyor musun? Ona şu güvercinlerin olduğu KB makalesini ve Billy'nin sorgusunu gösterirsin. Bu bizim için büyük bir iş."

Bu kez iç çekme sırası Pip'teydi. "Ravi, oraya geri dönmeyeceğim," dedi. "Seni seviyorum ve sen benim gibi olmadığın her açıdan mükemmelsin, seni mutlu etmek için her şeyi yaparım ama oraya geri dönemem." Bir elini diğerinin üstüne koydu, parmaklarını birbirinin arasından geçirerek düğüm hâline getirdi. "Hawkins geçen sefer yüzüme bakıp bana deli dedi, her şeyi hayal ettiğimi söyledi. Geri dönüp ona varlığına bile inanmadığı takipçimin aslında altı yıldır hapiste olan, hem itiraf edip hem de suçu kabul eden meşhur bir seri katil olduğunu ancak tüm bu cinayetleri onun işlememiş olabileceğini söylesem ne yapar?

Muhtemelen hemen orada deli gömleği giydirir." Durdu. "Bana inanmayacaklar. Bana asla inanmazlar."

Ravi ellerini yüzünden çekip Pip'e baktı. "Senin tanıdığım en cesur insan olduğunu düşündüğümü biliyorsun. Korkusuzsun. Bazen bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. Ve bir konuda endişelendiğimde kendi kendime bu durumda Pip olsa ne yapardı diye düşünüyorum. Ama," nefes aldı, "bu sefer cesur olma zamanı mı, Pip'in yapacağı şeyi yapmanın zamanı mı bilmiyorum. Risk çok büyük. Bence... bence belki de biraz pervasızlık ediyorsun ve..." Bir şey demeden omzu silkti.

"Tamam bak," dedi Pip ellerini açarak. "Şu an için elimizdeki tek kanıt kötü bir his. Bir isim bulduğumda, *sağlam* bir kanıt, hatta bir telefon numarası," dedi telefonu kaldırıp sallayarak, "o zaman Hawkins'e gideceğim, söz veriyorum. Ve eğer bana inanmazsa o zaman elimdekileri halka açıklarım. Artık dava falan umurumda değil. Bütün sosyal medya hesaplarıma, *podcast*'e koyacağım, *o zaman* beni dinleyecekler. Kim olduğunu, ne planladığını yüz binlerce insana söylersem o zaman kimse bana zarar vermeyi deneyemez. Savunmamız bu."

Bunu tek başına yapmak zorunda olmasının ve tek başına yapmasının bir nedeni daha vardı tabii. Ama bunu Ravi'ye söyleyemezdi, anlamazdı çünkü mantıklı değildi, bu mantığın almayacağı bir şeydi. Denese bile kelimelerle ifade edemezdi. Pip bunu istemiş, bunu dilemiş, bunun için yalvarmıştı. İçindeki kırıkları düzeltmek için son bir dava, doğru bir dava. Ve eğer Billy Karras *masumsa* ve Pip'in kaybolmasını isteyen kişi KB *ise* o zaman daha mükemmelini dileyemezdi. Çünkü burada gri alan yoktu, bir parça bile. KB Katili dünyanın ona sunabileceği kötülüğe en yakın şeydi. Onun içinde bir nebze iyilik yoktu: Hata yok, ardında iyi bir niyet yok, kefaret yok, buna benzer hiçbir şey yoktu. Ve Pip sonunda onu yakalayıp masum bir adamın serbest kalmasını sağlayacak kişi olursa bu da nesnel olarak *iyi* bir şey olacaktı. Belirsizlik yoktu. Suçluluk yoktu. İyi ve kötü içine yeni-

den yerleşecekti. Kalbinde silah, ellerinde kan olmayacaktı. Bu her şeyi düzeltecek, böylece Pip eski hâline dönebilecekti. Normal hayatlarını yaşayan Ravi ve Pip takımına. Kendini kurtarmak için kendini kurtaracaktı. Bu nedenle kendisi yapmalıydı.

"Bu... bu iyi mi?" diye sordu Ravi'ye.

"Evet." Ravi zayıfça gülümsedi. "Bu daha iyi. Demek *sağlam kanıt*." Ellerini birbirine vurdu. "Jason Bell'in sana işe yarar bir şey söylemediğini sanıyorum."

"O konuda," dedi Pip kalemin arkasına basarken ve yine tek duyduğu *KB KB KB* oldu. "Evet, hayır, işe yarar bir şey söylemedi, aslında temel olarak bir daha asla kapısını çalmamamı söyledi."

"Böyle olacağını tahmin etmiştim," dedi Ravi. "Bence Belller mahremiyetlerine önem veriyorlar. Andie, birlikteyken Sal'ı hiç eve çağırmamıştı. Ama tabii sen kapı çalma konusunda uzmansın, Komiser."

"Ama," dedi Pip, "o gece Green Scene'de çalan alarmın çok önemli olduğunu düşünüyorum. KB'nin Tara'yı öldürmek için kullanacağı ipi ve koli bandını almak için içeri girdiğini. Ve Jason Bell gelmeden çıkmış olmalı. Billy ya da... bir başkası."

"Başkası," dedi Ravi dalgın bir ifadeyle. "Şu makaledeki FBI profil uzmanı, Billy yakalanmadan önce KB Katili'nin yirmilerinin başıyla kırklarının ortasında beyaz bir adam olabileceğini söylemişti."

Pip başını sallayarak onayladı.

"Sanırım bu Max Hastings'i devre dışı bırakıyor," dedi burnunu çekerek.

"Evet," dedi Pip isteksizce. İlk cinayet işlendiğinde on yedisindeydi. Tara'nın ve Andie Bell'in öldüğü gece Sal, Naomi Wards ve diğerleri Max'in evindeydi. Diğerleri uyurken evden çıkmış olabilir ama bence uyuşmazlık var. Ve de Green Scene ile bağlantısı yok. Yani evet, her ne kadar Max Hastings'i ömür boyu hapiste görmek istesem de o değil."

"Ama Daniel da Silva eskiden Green Scene'de çalışıyordu, değil mi?" diye sordu Ravi.

"Evet," dedi Pip dişlerini sıkarak. "Bu öğleden sonra zaman çizelgesi üzerinde çalıştım." Pip notlarını karıştırdı. Daniel da Silva'nın yaşını tam olarak biliyordu çünkü kasabada Charlie Green'in Çocuk Brunswick yaş profiline uyan erkeklerden biriydi. "Facebook sayfasında gerçekten çok geriye gitmem gerekti. 2008 ile 2009 arası yirmi yaşındayken okulda hademe olarak çalışmış. Ardından 2009'un sonunda Green Scene'de çalışmaya başlamış ve polis eğitiminin başladığı 2011 Ekim'e kadar falan orada kaldığını düşünüyorum. Yani Green Scene'de işe başladığında yirmi bir ve ayrıldığında yirmi üç yaşındaydı."

"Ve ilk iki KB cinayeti işlendiğinde orada çalışıyordu," diyen Ravi dudaklarını ince bir çizgi hâlinde gerdi.

"Aslında ilk üç. Bethany Ingham 2011 Ağustos'ta öldürüldü. Sanırım Billy gibi Dan'in de amiriydi. Polis tutanağındaki gizlenmiş isim, sanırım Billy'nin bahsettiği Daniel'di. Ardından Jason Bell, Dan'i sahadan alıp ofiste bir iş verdi ve bu da sanırım 2011'in başındaydı. Ah ve Eylül 2011'de Kim'le evlendi. Ve o tarihten beri birlikteler."

"İlginç," dedi Ravi ve elini Pip'in perdesinde gezdirip iyice kapalı olup olmadıklarını kontrol etti.

Pip, gırtlağının derinliklerinden çıkan belli belirsiz bir homurtuyla Ravi'yi onaylayıp defterindeki yapılacaklar listesine geri döndü. Yanlardaki üstünkörü çizilmiş kutucukların çoğuna tik atılmıştı. "Jason benimle konuşmazsa diye Green Scene ya da Clean Scene'de 20 Nisan 2012'de çalan alarmla ilgili bir şeyler biliyor olabilecek eski ofis çalışanlarını aradım. LinkedIn'de birkaç tane bulup mesaj gönderdim."

"İyi düşünmüşsün."

"Müfettiş Nolan'la da konuşabilir miyim bir bakacağım, emekli olmuş. Ah bir de kurbanların aile üyeleriyle de temas kurmaya çalıştım," dedi kalemini listedeki öğeler üstünde gezdirerek. "Bethany Ingham'ın babasının e-posta adresini buldum sandım ama e-posta iletilemedi. Julia Evans'ın kardeşi Harriet

Evans'ın, hani şu güvercinlerden bahseden, Instagram sayfasını buldum. Aylardır paylaşım yapmamış gibi," dedi telefonundan Instagram'ı açıp Ravi'ye göstererek. "Belki artık girmiyordur. Ama ona DM'den mesaj attım her ihti..."

Pip'in gözleri mesaj sembolünün üstünde beliren kırmızı bildirime takıldı.

"Lanet olsun," diye tıslayıp tıkladı, "az önce cevapladı. Harriet Evans az önce cevapladı!"

Ravi çoktan ayağa kalkıp ellerini Pip'in omzuna koymuştu. "Ne diyor?" Nefesi Pip'in ensesini gıdıkladı.

Pip hemen mesaja baktı, gözleri o kadar yorgun, o kadar kuruydu ki gıcırdıyor olduklarını düşündü. "O... yarın buluşabileceğimizi söylüyor. Yarın."

Pip kendini tutmayıp gülümsedi. Neyse ki Ravi hemen arkasında olduğundan göremedi, görse kaşlarını çatar, bunun kutlama yapılacak bir zaman olmadığını söylerdi. Ama Pip bir bakıma öyle gibi hissediyordu. Onun için bir galibiyet dahaydı. Kendini kurtarmak için kendini kurtar.

Sıra sende KB.

On Dokuz

Kafenin kapısından içeri giren o olmalıydı, başını tereddütle bir o tarafa bir bu tarafa çeviriyordu.

Pip elini kaldırıp salladı.

Havadaki eli görüp Pip'in gözlerine bakınca Harriet rahatlayarak gülümsedi. Pip, onun Amersham İstasyonu'nun köşesindeki küçük Starbucks'a doluşan insanlarla masaların arasında kibarca ilerlemesini izledi. Harriet'ın, KB katili yüzünü çalıp koli bandıyla sarmadan önceki Julia Evans'a ne kadar benzediğini fark etti. Aynı koyu sarı saçlar, aynı kavisli kaşlar. Kız kardeşlerden biri öldüğünde neden birbirlerine bu kadar benziyorlardı? Andie ve Becca Bell. Şimdi de Julia ve Harriet Evans. Gittikleri her yere peşlerinde bir hayalet götüren iki küçük kardeş.

Harriet yaklaşırken Pip ayağa kalkmak için dizüstü bilgisayarının şarjını kenara çekti.

"Merhaba Harriet," dedi elini beceriksizce uzatırken.

Harriet gülümseyip Pip'in elini sıktı, teni soğuktu. "Çoktan hazırlandığını görüyorum." Pip'in dizüstü bilgisayarını, ondan çıkıp iki mikrofona bağlanan kabloları ve Pip'in boynundaki kulaklıkları işaret etti.

"Evet, bu köşe yeterince sessiz olacaktır," dedi Pip yerine otururken. "Benimle bu kadar çabuk buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Ah, sana da bir *americano* aldım." Masanın üstünde dumanı tüten fincanı gösterdi.

"Teşekkürler," dedi Harriet ve uzun paltosunu çıkarıp karşısındaki sandalyeye geçti. "Öğle yemeği molasındayım, yani sadece bir saatimiz var." Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı, ağzının kenarları endişeyle seğirdi. "Ah," dedi aniden ve çantasını karıştırdı. "Gönderdiğin onay formunu imzaladım." Kâğıdı Pip'e uzattı.

"Bu harika, teşekkürler," diyen Pip kâğıdı çantasına koydu. "Hızlıca ses seviyelerini kontrol edebilir miyim?" Mikrofonlar-

dan birini Harriet'e yaklaştırdı ve kulaklıklarından birini kaldırıp kulağına dayadı. "Herhangi bir şey söyler misin? Normal konuş."

"Evet... şey merhaba, benim adım Harriet Evans ve yirmi dört yaşındayım. Yeterli mi?"

"Mükemmel," dedi Pip ses yazılımındaki mavi çizgilerin yükselmesini izleyerek.

"Evet, bana Julia ve KB Katili hakkında konuşmak istediğini söyledin. *Podcast*'inin yeni sezonu için mi?" diye sordu Harriet, parmaklarını saçlarının ucuna dolayarak.

"Şu aşamada sadece biraz arka plan araştırması yapıyorum," dedi Pip. "Ama evet, muhtemelen." Aynı zamanda sağlam kanıtlar topladığından emin olmak istiyordu, tabii Harriet ona KB'nin adını verirse.

"Ah tabii, elbette," dedi Harriet burnunu çekerek. "Sadece bilirsin *podcast*'inin diğer iki sezonunda davalar sürüyordu ya da kapanmıştı ama bu... Julia'nın olayı, kimin yaptığını biliyoruz ve o hapiste, adalet yerini buldu. Demek istediğim *podcast*'inin neyle ilgili olacağından pek emin değilim?" Alçalan sesiyle cümleyi bir soruya çevirmişti.

"Hikâyenin tamamen anlatılmadığını düşünüyorum," dedi Pip asıl amacın etrafından dolanarak.

"Ah doğru, mahkeme olmadığı için mi?" diye sordu Harriet.

"Evet, kesinlikle," diye yalan söyledi Pip. Yalanlar artık ağzından kolayca çıkıyordu. "Ve aslında seninle 5 Şubat 2012'de *UK Newsday*'den bir muhabire verdiğin ifadenle ilgili konuşmak istiyorum. Hatırlıyor musun? Çok uzun zaman olduğunu biliyorum."

"Evet, hatırlıyorum." Harriet durup kahvesinden bir yudum aldı. "Okul dönüşü evimin önünde gazeteciler tarafından pusuya düşürüldüm. Okula dönüşümün ilk günüydü, Julia öldürüleli bir hafta kadar olmuştu. Genç ve aptaldım. Muhabirlerle konuşulması gerektiğini düşünüyordum. Muhtemelen bir sürü

saçmalık söyledim. Ağlıyordum. Hatırlıyorum. Sonrasında babam bana çok kızmıştı."

"Özellikle orada söylediğin iki şey hakkında soru sormak istiyorum." Pip makalenin çıktısını Harriet'e uzattı, bazı satırların altı parlak pembe fosforlu kalemle çizilmişti. "Julia öldürülmeden önceki haftalarda gerçekleşen bir takım tuhaf olaylardan bahsetmişsin. Evdeki ölü güvercinler ve şu tebeşir figürler. Bana bunlardan bahsedebilir misin?"

Harriet kâğıda bakıp kendi sözlerini okurken hafifçe başını salladı. Başını kaldırdığında bakışları daha üzgün, daha mutsuzdu. "Evet, bilmiyorum muhtemelen önemli bir şey değildi. Polis pek ilgilenmedi. Ama belli ki Julia bana bahsedecek kadar tuhaf bulmuştu. O zamanlar kedimiz yaşlıydı, evden çıkmıyordu, hatta tuvaletini bile oturma odasına yapıyordu. Başka bir şekilde ifade etmem gerekirse avcılığın zirvesinde değildi." Omuz silkti. "Yani iki güvercin öldürüp onları kedi kapısından sürüklemesi tuhaf gelmişti. Ama bence komşunun kedilerinden biri falan bize hediye bırakmıştı."

"Sen onları gördün mü?" diye sordu Pip. "Ölü kuşları?"

Harriet başını iki yana salladı. "Birini annem diğerini Julia kaldırmış. Julia ilkinin varlığını mutfaktaki kanı silmek zorunda kaldığı için sızlanırken öğrenmiş. Anlaşılan onunkinin başı yokmuş. Ölü güvercini geri dönüşüm kutusuna attığı için babamın ona kızdığını hatırlıyorum," dedi kederli bir gülümsemeyle.

Pip kendi başsız güvercinini düşünürken midesi kasıldı. "Peki ya tebeşir figürler, onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Onları da görmedim." Harriet kahvesinden bir yudum daha alırken mikrofon sesi algıladı. "Julia garaj yolunun yakınında olduklarını söyledi. Ben gitmeden silinmişlerdi. O zamanlar yan evde genç bir aile vardı, muhtemelen onların çocuklarıydı."

"Julia onları bir daha gördüğünden bahsetti mi? Belki eve yaklaştıklarından falan?"

Harriet, Pip'e baktı.

"Hayır, sanmıyorum. Ama yine de aklından çıkaramıyormuş gibi rahatsız olduğu belliydi. Ama bence korkmuyordu."

Pip kıpırdanınca sandalyesi gıcırdadı. Julia korkmalıydı. Belki de korkmuştu ve bunu küçük kardeşinden saklamıştı. Onları görmüş olmalıydı, değil mi? O üç başsız çöp adamın giderek eve, ona, dört numaraya yaklaştığını görmüş olmalıydı. O da Pip gibi bunları hayal ettiğini düşünmüş müydü? Uykusuzluktan ve içtiği haplardan dolayı onları kendisinin çizip çizmediğini sorgulamış mıydı?

Pip uzun süre sessiz kalmıştı. "Peki," dedi, "bahsettiği şu telefon şakaları, onlar neydi?"

"Ah, sadece bilinmeyen numaradan gelen aramalardı, kimse konuşmuyordu. Muhtemelen pazar araştırmaları ya da reklam aramaları falandı. Yani bilirsin, o muhabirler son haftalarda olan sıradışı bir şeyler anlatmam için beni gerçekten sıkıştırıp zor durumda bırakmışlardı. Ben de aklıma gelen ilk şeyleri söyledim. Tüm bunların Bil... KB Katili ile bağlantılı olduklarını sanmıyorum."

"O hafta kaç arama geldiğini hatırlıyor musun?" Pip öne eğildi. Onu yakalamak için en azından bir taneye daha ihtiyacı vardı.

"Sanırım üçtü. En azından. Julia'nın bahsetmesine yetecek kadardı," dedi Harriet, cevabı Pip'in kollarındaki tüyleri diken diken eden fiziksel bir şeydi. "Neden?" diye soran Harriet, Pip'in tepkisini fark etmiş olmalıydı.

"Ah, sadece KB Katili'nin kurbanlarıyla önceden temas kurup kurmadığını anlamaya çalışıyorum. Onları takip etti mi; aramaların, güvercinlerin ve tebeşirlerin sebebi bu muydu?"

"Bilmem." Harriet'ın parmakları bir kez daha saçlarının arasında kayboldu. "İtirafında böyle bir şeyden söz etmedi, değil mi? Yani diğer her şeyi kabul ettiğine göre bunları neden etmesin ki?"

Pip dudağını ısırdı, bu oyunu en iyi nasıl oynayacağına dair senaryoları aklından geçirdi. Harriet'a KB katili ve Billy

Karras'ın iki ayrı kişi olabileceğini düşündüğünden bahsedemezdi: Bu sorumsuzluk olurdu. Hatta zalimlik. Sağlam bir kanıt olmadan yapamazdı.

Taktik değiştirdi.

"Tamam," dedi. "Julia öldürüldüğü sırada hayatında biri yoktu, değil mi?"

Harriet başıyla onayladı. "Erkek arkadaşı yoktu," dedi. "Eski sevgilisi vardı ve o da öldürüldüğü gece Portekiz'deydi."

"Biriyle görüşüp görüşmediğini biliyor musun? Çıktığı biri var mıydı?" diye sordu Pip ısrarla.

Harriet'ın boğazından ekrandaki mavi çizgiyi sıçratan kararsız bir hırıltı yükseldi. "Aslında pek sanmıyorum. Andie de hep bunu soruyordu. Julia ve ben evde erkeklerden pek konuşmazdık çünkü babam hep duyar ve sohbete dahil olup bizi utandırmaya çalışırdı. O aralar arkadaşlarıyla çok sık yemeğe *gidiyordu*, belki de bu, bir tür şifreydi. Ama belli ki Billy Karras değilmiş, öyle olsa polis ablamın telefonunda bir ize rastlardı. Ya da onunkinde."

Pip'in zihni donmuştu, bir kelimenin üstünde tökezleyip duruyordu. O kelimeden sonra Harriet'ın söylediği hiçbir şeyi duymamıştı.

"Özür dilerim, sen az önce A-Andie mi dedin?" diye sordu gergin bir kahkahayla. "Kastettiğin Andie B..."

"Evet, Andie Bell." Harriet üzüntüyle gülümsedi. "Dünya küçük, değil mi? Hayatımdaki iki insanın öldürülme ihtimali nedir? Gerçi Andie'nin ölümünün bir bakıma kaza olduğunu biliyorum."

Pip yine hissetti; omurgasına tırmanan o ürpertici his, soğuk ve kaçınılmaz. Sanki başından beri her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. Bir çember oluşturuyordu. Ve kendisi vücudunun içinde bu gösteriyi izleyen bir yolcuydu.

Harriet ona baktı, yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. "İyi misin?" diye sordu.

"F-evet," dedi Pip öksürerek. "Sadece Andie Bell'i nereden tanıdığını anlamaya çalışıyorum. Beni biraz şaşırttı, kusura bakma."

"Evet, tabii," dudakları sempatik bir biçimde seğirdi, "Birdenbire ortaya çıkması beni de şaşırtmıştı. Julia öldükten birkaç hafta sonraydı, hiç beklenmedik bir biçimde Andie'den e-posta geldi. Onu öncesinde tanımıyordum. Aynı yaştaydık, farklı okullardaydık ama birkaç ortak arkadaşımız vardı. Sanırım e-posta adresimi Facebook profilimden bulmuş, o zamanlar herkes Facebook'taydı. Her neyse gerçekten hoş bir mesajdı, Julia için ne kadar üzüldüğünü ve konuşacak birine ihtiyacım varsa onunla konuşabileceğimi yazmıştı."

"Bunu Andie mi söyledi?" diye sordu Pip.

Harriet başıyla onayladı. "Ben de yanıt verdim ve konuşmaya başladık. O zamanlar Julia ile ilgili hislerimi anlatabileceğim *yakın bir arkadaşım* yoktu ve Andie gerçekten harikaydı. Arkadaş olduk. Haftada bir telefonla konuşuyorduk, buluşuyorduk, hem de *burada*," dedi bakışları kafenin içinde dolanıp cam kenarındaki bir masaya kaydı. Eskiden oturdukları yer orası olmalıydı. Harriet Evans ve Andie Bell. Pip bu garip yakınlaşmayı hâlâ anlamlandıramıyordu. Andie neden durduk yere Harriet'le temas kurmuştu? Bu ölümünden beş yıl sonra tanıdığı Andie'ye hiç benzemiyordu.

"Peki nelerden konuşurdunuz?

"Her şeyden. Ne olursa. Onunla konuşmak benim için terapi gibiydi, pek fazla kendinden bahsetmezdi, yine de umarım o da benim için aynısını hissetmiştir. Julia'dan, KB Katili'nden, ailemin nasıl olduğundan falan konuşurduk. Billy Karras'ın Tara Yates'i öldürdüğü gece öldü, bunu biliyor muydun?"

Pip hafifçe başını salladı.

"Tuhaf, korkunç bir tesadüf," dedi Harriet dudağını ısırarak. "Bunun hakkında çok konuşmuştuk ama ne yazık ki onun kim olduğunu öğrenecek kadar yaşamadı. Kim olduğunu bilmeyi o

da çok istiyordu, sanırım benim iyiliğim için. Kendimi berbat hissediyorum, hayatında *neler* olduğunu bilmiyordum."

Zihni onu KB'den Andie'ye geri götüren bu beklenmedik yola ayak uydurmaya çalışırken gözlerini bir o yana bir bu yana çevirdi. Bir başka bağlantı daha çıkmıştı: babasının şirketi ve şimdi Harriet Evans ile olan arkadaşlığı. Polis o sıralarda bu yakınlaşmadan, devam eden iki dava arasındaki bu garip bağlantıdan haberdar mıydı? Eğer bu bağ Andie'nin ailesinin bildiği bir e-posta hesabıyla kurulduysa o zaman Dedektif Hawkins biliyor olmalıydı ama tabii...

"A-acaba Andie'nin seninle ilk temas kurduğu e-posta hesabını biliyor musun?" diyen Pip önen eğilirken sandalyesi gıcırdadı.

"Ah evet," dedi Harriet ve sandalyeye astığı ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. "Rasgele rakamlar ve harflerden oluşan tuhaf bir adresti. Başta bot hesap falan diye düşündüm." Telefonu açtı. "O öldükten sonra kaybolmasınlar diye e-postalara yıldız koydum. İşte telefon numaralarımızı paylaşmadan önceki mesajlar."

Telefonu masanın üstünden kaydırdı, Gmail uygulaması açıktı, ekranda bir dizi e-posta vardı. *A2B3LK94@gmail.com* adresinden konu kısmına *Merhaba* yazılarak gönderilmişti.

Pip mesajların her birinin önizlemesini gözden geçirdi, onları Andie'nin sesiyle okuyarak Andie'yi yeniden hayata döndürdü. *Merhaba Harriet, beni tanımıyorsun ama benim adım Andie Bell. Kilton Gramer'de okuyorum, sanırım ikimizde Chris Parks'ı tanıyoruz... Merhaba Harriet, cevap yazdığın ve beni seninle iletişime geçmeye çalışan ürpertici bir ucube olarak düşünmediğin için teşekkürler. Ablan için çok üzgünüm. Benim de bir kardeşim var...* En baştan sonuncusuna kadar okudu: *Selam HE, e-posta yerine telefonda konuşmak ister misin ya da bir ara buluşabilir...*

Zihnini kurcalayan bir şey bakışlarını o iki harfe geri çevirdi. *HE.* Zihnine orada ne görmesi gerektiğini gördü, bunlar sadece Harriet'ın baş harfleriydi.

"Ona gerçekte neler olduğunu bulduğun için çok sevindim," diyen Harriet düşüncelerini böldü. "*Podcast*'inde ona karşı çok nazıktın. Bence Andie karmaşık bir kızdı. Ama beni kurtardı."

Artık daha da karmaşık, diye düşündü Pip, Andie'nin e-posta adresini not alırken. Harriet haklıydı, bu tuhaf bir e-posta adresiydi, sanki gizlenmek için kasıtlı olarak yapılmıştı. Sanki bir sırdı. Belki de sırf bu yüzden, sadece Harriet Evans ile iletişim kurmak için oluşturmuştu. Ama neden?

"Onunla konuşacak mısın?" dedi Harriet ve dikkatini kafeye, masaya, önlerinde duran mikrofonlara çevirdi. "Billy Karras ile konuşacak mısın?"

Pip duraksadı, parmağını boynundaki kulaklığın plastiğinde gezdirdi. "Evet, KB Katili ile konuşabilmeyi umuyorum," diye yanıtladı. Ona karşı dürüst olmalıydı, Harriet'a yalan söylemek istemiyordu ama bu kelimelerin altında başka bir şey daha vardı. Ürkütücü, uğursuz bir şey. Karanlık bir vaat. Kendine mi yoksa ona mı?

"Dinle," dedi Pip kayıt programının stop tuşuna tıklayarak. "Bugünlük zamanımız tükeniyor. Acaba yakında Julia'dan ve onun nasıl biri olduğundan konuşmak için başka bir röportaj daha ayarlayabilir miyiz? Araştırmamda kullanmam için bugün yeterince şey verdin, bu yüzden teşekkür ederim."

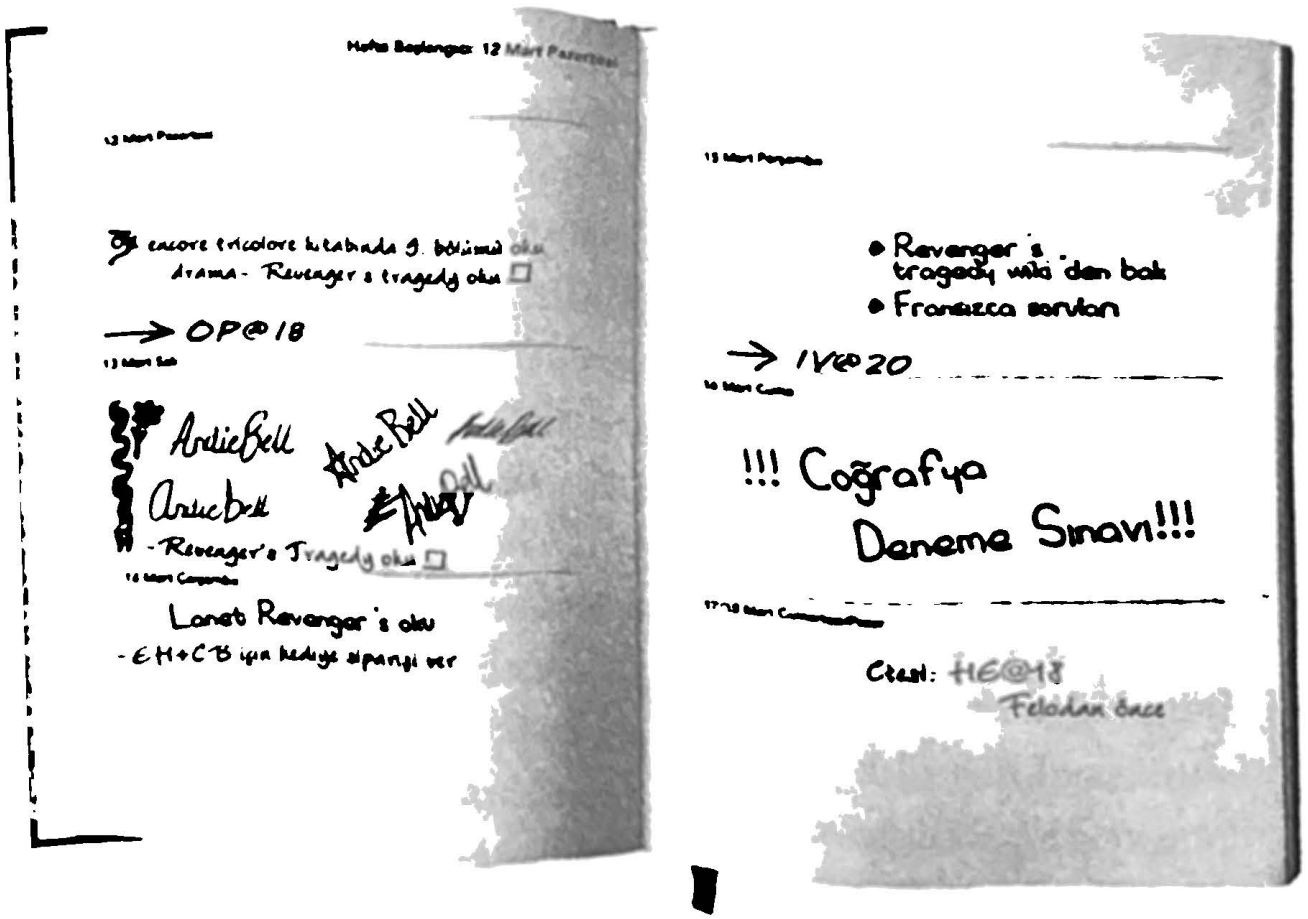
"Öyle mi?" dedi Harriet şaşkınlıkla burnunu kırıştırarak.

"Evet, çok bilgilendiriciydi," dedi Pip mikrofonların kablolarını çıkarırken. O iki harf HE hâlâ zihnini kurcalıyor, daha önce hiç duymadığı Andie'nin sesiyle yankılanıyordu.

Harriet'la el sıkışarak vedalaştılar, Pip ellerinin titrediğini, derisinin altında kendini hissettiren ürpertiyi Harriet'ın fark etmemiş olmasını umdu. Kafenin kapısını iterek açıp Harriet'ın geçmesi için tutarken soğuk rüzgârla birlikte somut ve ağır bir farkındalık içine işledi. Bunca zaman sonra Andie Bell'in ardında bıraktığı bir gizem daha vardı.

Dosya adı:

Andie ajanda fotoğrafı 12-18 Mart 2012.jpg

Yirmi

Pip başının arkasındaki kaşıntının ne olduğunu buldu, ileri geri sürtünüp kulağa fısıldanan iki harften oluşan kaşıntıyı. HE.

Karşısında açık duran dosyaya baktı. *Andie ajanda fotoğrafı 12-18 Mart 2012.jpg.* Geçen yıl projesinin *Hazırlık günlüğü 25. Kayıt* kısmına kopyalayıp yapıştırmıştı. Bir yıldan kısa süre önce asla bulamadıkları kullan at telefonu bulmak için Ravi ile birlikte Bell ailesinin evine gizlice girdiklerinde Andie'nin okul ajandasından çektiği fotoğraflardan biriydi.

Resmin bütünü, Pip kırpmadan önceki orijinal hâli Andie'nin dağınık masasını gösteriyordu. Makyaj kutusunun üzerinde açık mor bir saç fırçası duruyordu, Andie'nin sarı saçları fırçanın kıllarına dolanmıştı. Hemen yanında 2011/12 yıllarına ait Kilton Gramer akademik ajandası vardı, Andie'nin ölümünden bir ay kadar öncesi olan mart ayının ortası açıktı.

Ve işte oradaydı. Cumartesi gününde, önceki ve sonraki haftaları gösteren diğer fotoğraflarda *HE* yazılmıştı. Pip o zamanlar Andie'nin şifresini kırdığını düşünmüştü. Tıpkı *OP* harflerinin Andie'nin mal almak ya da para vermek için Howie ile buluştuğu tren istasyonu otoparkı olduğu gibi *HE* harflerinin de *Howie'nin Evi* olduğunu varsaymıştı. Ama yanılmıştı. *HE* harflerinin Howie Bowers ile alakası yoktu. *HE* Harriet Evans demekti. Bir telefon görüşmesi mi yoksa buluşmamı olduğunu söylemek zordu. Ama başından beri anlamı Harriet Evans'tı ve bu da kanıtıydı. Andie KB Katili'nin dördüncü kurbanının kız kardeşiyle temas kurmuştu.

Pip'in başındaki kaşıntı bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken şakaklarına vuran bir ağrıya dönüştü. Bir mantığa

oturtmaya çalışırken soru üstüne saldırıyordu. Andie Bell'in tüm bunlarla, KB ile ne ilgisi vardı?

Cevap bulma ihtimali olan tek bir yer vardı. Andie'nin, Pip'in sır olduğundan şüphelendiği diğer e-posta hesabı. Andie kısacık hayatında çok fazla sır biriktirmişti.

Pip sonunda bakışlarını ajandadan ayırıp internet tarayıcısını açtı. Kendi Gmail hesabından çıktı ve ardından *giriş yap* sekmesine tıkladı.

Andie'nin *A2B3LK94@gmail.com* adresini yazdı, imleç şifre kutusunun üzerindeydi. Bunu tahmin etmesine imkân yoktu. Bunun yerine oku *şifrenizi mi unuttunuz?* yazısının üstüne sürükledi.

Pip'ten *hatırladığı son şifreyi girmesini* isteyen yeni bir sayfa açıldı. Kutudaki imleç yanıp sönerek onunla dalga geçiyordu. Parmaklarını izleme dörtgeni üzerinde gezdirdi, şifre kutusunu geçip *Farklı bir soru dene* tuşuna tıkladı.

Ekranda beliren yeni seçenek *AndieBell94@gmail.com* kurtarma e-postası adresine bir kod göndermeyi teklif ediyordu. Pip'in midesi kasıldı: Demek Andie'nin başka bir e-posta hesabı daha vardı, büyük ihtimalle asıl kullandığı buydu. İnsanların bildiği. Ama Pip'in buna da girişi yoktu, dolayısıyla doğrulama kodunu alamazdı. Andie'nin gizli e-posta adresi sonsuza dek sır olarak kalabilirdi.

Ama daha tüm umutları tükenmemişti. Hâlâ bir seçenek daha vardı, sayfanın altında bir tane daha *Farklı bir soru dene yazısı* görünüyordu.

Gözlerini kapatıp tıklarken makineye, *lütfen lütfen lütfen çalışsın,* diye yalvardı.

Gözlerini açtığında sayfa yine değişmişti.

Hesabınıza eklediğiniz güvenlik sorusunu yanıtlayın:

İlk hamster'ınızın adı nedir?

Altta Pip'e *Cevabınızı Yazınız* diyen bir giriş kutusu vardı.

İşte bu kadardı. Ekranda başka bir seçenek, yeniden dene tuşu yoktu. Sayfanın sonuna ulaşmıştı. Çıkmaz sokaktaydı.

Bell ailesinin ilk *hamster*'ının adını nasıl öğrenecekti? Muhtemelen sosyal medya öncesinde var olan bir *hamster*'dı. Gidip kapılarını çalarak Jason'a soramazdı, adam onları sonsuza dek rahat bırakmasını söylemişti.

Bir dakika.

Pip'in kalbi hızlandı. Telefonu alıp tarihi kontrol etti. Günlerden çarşambaydı. Yarın saat 16'da Becca Bell her perşembe yaptığı gibi onu hapishaneden arayacaktı.

Evet. Çözüm Becca'ydı. Andie'nin burada bahsettiği *hamster*'ı bilirdi. Üstelik Pip, Andie'nin ikinci e-posta adresini bilip bilmediğini ve buna neden ihtiyaç duyduğunu sorabilirdi.

Ama yarın saatin 16 olmasına daha yirmi beş saat vardı. Yirmi beş saat bir ömür gibi geliyordu ve öyle de olabilirdi. Onun için. Pip ne kadar zamanı kaldığını bilmiyordu, bunu bilen tek kişi KB ya da oymuş gibi davranan kişiydi. Öngöremediği zamana karşı bir yarıştı. Ama beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Becca bilirdi.

Bu arada o da diğer ipuçlarını kovalayabilirdi. Eski Green Scene çalışanlarına güvenlik alarmıyla ilgili bir mesaj daha gönderecekti. Artık emekli olan Müfettiş Nolan ile bir buluşma ayarlayacaktı. Bu sabah e-postasına cevap göndermiş ve *podcast*'inde KB davasını konuşmaktan memnuniyet duyacağını bildirmişti. Hâlâ Pip'in yapabileceği şeyler, önümüzdeki yirmi beş saat içinde ona karşı oynayabileceği hamleler vardı.

Elleri titremeye başladı. Ah hayır. Sırada avcunun içindeki çizgilerden kan akması vardı. Şimdi olmaz, lütfen şimdi olmaz. Sakinleşmesi, yavaşlaması, aklının içinden bir süre çıkması gerekliydi. Belki bir koşuya çıkabilirdi. Ya da... Masanın alttan ikinci çekmesine baktı. Belki ikisini de yapabilirdi.

Susuz yuttuğu yarım hap dilinde acı bir tat bıraktı. *Nefes al, sadece nefes al.* Ama nefes alamıyordu çünkü küçük şeffaf poşette sadece iki buçuk hap kalmıştı ve daha fazlasına ihtiyacı vardı;

onlara ihtiyacı vardı yoksa hiç uyuyamazdı ve eğer uyuyamazsa düşünemezdi ve eğer düşünemezse o zaman yenemezdi.

Bunu istemiyordu. Son sefer olacaktı, kendine söz vermişti. Ama şimdi kendini kurtarmak için onlara ihtiyacı vardı. Sonrasında bir daha asla gerek duymayacaktı. Dizili duran kullan at telefonlardan ilkini açıp ekran Nokia sembolüyle aydınlanırken kendisiyle yaptığı anlaşma buydu.

Mesajlarına, bu telefonlarda kayıtlı tek numaraya gitti. Luke Eaton'a üç kelimelik bir mesaj attı: *Biraz daha lazım.*

Pip şu an ellerinin arasında duran şeyin Andie Bell'e giden başka bir bağlantı olduğunu fark edince boş, karanlık bir kahkaha attı. Altı yıl geriden onun izinde ilerliyordu. Belki de saklanan telefonlar Andie Bell'le birlikte deneyimledikleri tek şey olmayacaktı.

Luke anında cevap gönderdi.

Yine son kez değil mi? Elime geçince haber veririm.

Pip öfkenin ensesini yaktığını hissetti. Canı acıyana kadar alt dudağını ısırırken kapatma düğmesine basıp telefonu ve Luke'u çekmecenin altındaki gizli bölmeye geri koydu. Luke yanılıyordu. Bu farklıydı, bu kez gerçekten son seferdi.

Ancak *Xanax* daha etki etmemişti, pazarlık yapmaya çalışmasına rağmen kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. Koşuya çıkabilirdi. Koşuya çıkmalıydı. Bu, düşünmesine, Andie'nin Harriet Evans ve KB ile arasındaki bağlantıyı çözmesine yardım edebilirdi.

Yatağının yanından dolaşıp pencereye doğru yürüdü, camdan gökyüzüne baktı. Sıkıcı, boğucu bir griydi ve garaj yolunda yağmur yağdığını gösteren izler vardı. Önemi yoktu, Pip yağmurda koşmayı seviyordu. Üstelik insanların garaj yolunda, kendilerini almaya gelen başsız beş çöp adam gibi görebilecekleri daha tatsız şeyler de vardı. Şimdilik başka çizim yoktu, Pip evden her çıktığında kontrol ediyordu.

Ama şimdi dışarıda başka bir şey, Pip'in bakışlarını çeken bir

hareket vardı. Kaldırımda koşan bir kişi evlerinin önünden, garaj yolundan geçiyordu. Üç saniye içinde gözden kaybolmuştu ama o üç saniye Pip'in onun kim olduğunu anlamasına yetmişti. Bir elinde mavi su şişesi taşıyordu. Sarı saçları köşeli yüzünde geriye taranmıştı. Omzunun üstünden eve bir bakış atmıştı. Biliyordu. Bu evde Pip'in yaşadığını biliyordu.

Pip'in öfkesi yine kabardı, gözbebeklerinin arkasında oluşan şiddet patlamasıyla Max Hastings'i öldürebileceği tüm yolları düşündü. Hiçbiri yeterince kötü değildi, o çok daha beterlerini hak ediyordu. Hepsini teker teker gözden geçirdi, düşünceleri onu yolda takip ederken bir ses Pip'in dikkatini odaya çevirdi.

Masanın üstünde duran telefonu titriyordu.

Telefona baktı.

Kahretsin.

Arayan *Bilinmeyen Numara* mıydı? KB miydi? Bunları ona yapanın kim olduğunu öğreneceği an mıydı? CallTrapper uygulaması sahipsiz nefesi gerçek bir kişiye, bir isme dönüştürmek için çalıştırılmaya hazır bekliyordu. Andie Bell'in tüm bunlarla ne bağlantısı olduğunu aramasına gerek kalmayacaktı, nihai cevap karşısında olacaktı.

Acele etmeliydi. Zaten yeterince oyalanmıştı, telefonu açmak için masaya koştu.

Hayır, *Bilinmeyen Numara* değildi. Gelen aramanın üstünde bir dizi rakam görünüyordu: Tanımadığı bir cep telefonu numarasıydı.

"Alo?" dedi telefonu kulağına sıkıca bastırarak.

"Alo," dedi derin, cızırtılı bir ses hattın diğer ucunda. "Selam Pip. Benim, Dedektif Richard Hawkins."

Pip'in deli gibi çarpan kalbinin etrafında sıkışan göğsü gevşedi. KB değildi.

"A-ah," dedi kendini toplayarak. "Dedektif Hawkins."

"Başka birinin aramasını bekliyordun sanırım," dedi burnunu çekerek.

"Evet."

"Pekâlâ, rahatsız ettiğim için üzgünüm." Öksürdü. Bir kez daha burnunu çekti. "Ben sadece, evet, bazı haberlerim var ve seni hemen aramanın en iyisi olduğunu düşündüm. Bilmek isteyeceğinden eminim."

Haberler mi? Varlığına inanmadığı takipçiyle mi ilgiliydi? KB ile bağlantısını onlar da mı kurmuştu? O anda midesinden başlayıp vücuduna yayılan yepyeni bir hafiflik hissetti, çıplak topukları halıdan kalktı. Ona inanmıştı, inanmıştı, inanmıştı...

"Charlie Green'le ilgili," diyerek sessizliği doldurdu.

Ah. Yine çöktü.

"N-ne..." dedi Pip.

"Onu yakaladık," dedi Hawkins. "Az önce tutuklandı. Fransa'ya gitmeyi başarmıştı. Şimdi Interpol'ün elinde. Ama onu yakaladık. Yarın iade edilip resmi olarak suçlanacak."

Pip hâlâ çöküşteydi. Nasıl oluyor da hâlâ çöküyordu? Zaten çökeceği kadar çökmüştü, artık yer yarılıp hiçliğe batabilirdi.

"Be... ben," diye kekeledi. Batıyordu. Batıyordu. Halının içinde kaybolmasınlar diye ayaklarına baktı.

"Artık endişelenmene gerek yok. Onu yakaladık," dedi Hawkins bir kez daha, bu kez sesi daha yumuşaktı. "Sen iyi misin?"

Hayır, değildi. Hawkins'in ondan ne istediğini anlamıyordu. Teşekkür mi bekliyordu? Hayır, istediği bu değildi. Charlie'nin yeri bir hücre değildi; bir hücreden Pip'e nasıl yardım edebilir, neyin yanlış neyin doğru olduğunu nasıl söyleyebilir, her şeyi düzeltmek için ne yapması gerektiğini nasıl anlatabilirdi? Neden bunu isteyecekti ki? Yoksa bunu mu *istemeliydi*? Kemiklerini yutan içindeki kara delik yerine normal bir insanın hissedeceği şey bu muydu?

"Pip? Artık korkacak bir şey yok. Sana ulaşamaz."

Hawkins'e bağırmak, Charlie Green'in onun için asla bir tehlike oluşturmadığını haykırmak istedi ama Hawkins ona inanmazdı. Ona hiç inanmamıştı. Ama belki de bunun bir önemi

yoktu. belki de hâlâ kendisini toparlamanın, bu sarmaldan güvenle çıkmanın bir yolu vardı. Her şey sona ulaşmadan önce. Çünkü her şeyin oraya doğru gittiğini hissediyor ama yine de kendini durduramıyordu. Ama belki Charlie yapabilirdi.

"A-acaba ben..." diye başladı tereddütle. "Lütfen, onunla konuşabilir miyim?"

"Anlamadım?"

"Charlie ile," dedi daha yüksek sesle. "Lütfen, Charlie ile konuşabilir miyim? Onunla konuşmayı gerçekten çok istiyorum. Onunla konuşmam gerek."

Hawkins'in boğazından şaşkınlıkla yükselen hırıltı hattın ucundan duyuldu. "Evet, şey..." dedi, "korkarım bu mümkün değil, Pip. İşlediği iddia edilen cinayetin tek görgü tanığı sensin. Ve mahkeme olursa iddia makamının baş tanığı olarak çağrılacaksın. Yani korkarım ki onunla konuşman mümkün değil, hayır."

Pip biraz daha çöktü, kemikleri evin iskeletine kaynadı. Hawkins'in cevabı göğsüne işleyen keskin bir şeydi. Pip tahmin etmeliydi.

"Tamam, iyi," dedi usulca. İyi değildi, iyi olmakla alakası yoktu.

"Diğer... diğer şey nasıl gidiyor?" diye sordu Hawkins, sesinde bir şüphe vardı. "Bana bahsettiğin takipçi. Başka bir olay yaşandı mı?"

"Ah, hayır," dedi Pip duygusuz bir tonla. "Hiçbir şey. Her şey çözüldü. Sorun yok, teşekkürler."

"Peki, güzel, ben yarın gazetede görmeden önce Charlie Green hakkında haber vermek istedim." Hawkins boğazını temizledi. "Umarım daha iyisindir."

"Ben iyiyim," dedi Pip, rol yapacak kadar bile gücü yoktu. "Aradığınız için teşekkür ederim, Dedektif Hawkins." Telefonu kulağından indirip kırmızı düğmeye bastı.

Charlie yakalanmıştı. Bitmişti. KB'ye karşı oynadığı bu tehlikeli oyun dışında elinde kalan tek kurtuluş oydu. En azından

artık Charlie'nin adını ondan kaybolmasını isteyecek kadar nefret edenler listesinden resmen çıkarabilecekti. O olmadığını başından beri biliyordu ve şimdi gerçekten olamayacağı kesinleşmişti: Bu süre boyunca Fransa'daydı.

Pip bir kez daha bilgisayar ekranına, Andie Bell'in ilk *hamster*'ının adını soran sayfaya baktı. Her şeyin bu kadar saçma oluşu neredeyse komikti. Tıpkı çürüyen bedenler ve herkesin bir bütün olma biçimi kadar komik ve saçmaydı. Kaybolmak gizemli değildi, heyecan verici değildi; sertleşen uzuvlar ve içinde kan çöktükçe moraran soğuk bedenlerdi. Billy Karras, Tara Yates'i bulduğunda bunu görmüş olmalıydı. Stanley Forbes morgda böyle görünüyor olmalıydı; gerçi tüm kan Pip'in ellerine bulaşmışken onda daha nasıl kan kalmış olabilirdi? Evinin dışında ormanda ölen Sal Singh de böyle olmalıydı. Ama Andie Bell öyle değildi; o çok geç bulunmuştu, neredeyse tamamen gitmiş, bozunmuştu. Pip'e göre kaybolmaya en yakın şey buydu.

Yine de Andie tamamıyla kaybolmamıştı. İşte, ölümünden altı buçuk yıl sonra yine buradaydı ve Pip'in elinde kalan tek ipucuydu. Hayır bir ipucu değil bir cankurtaran simidiydi: hiç tanışmamış olmalarına rağmen bilinmeyen tuhaf bir güç onları zaman içinde birbirlerine bağlıyordu. Pip Andie'yi kurtarmak için yanında olmamıştı ama belki Andie onu kurtarabilirdi.

Belki.

Yine de Pip'in beklemesi gerekiyordu. Ve en azından önümüzdeki yirmi dört buçuk saat boyunca Andie Bell bir sır olarak kalacaktı.

Yirmi Bir

"Bu bir Tel-Co Link ön ödemeli aramadır... Becca Bell... *HM Downview Hapishanesi'nde bir mahkûm. Bu aramanın kaydedilip herhangi bir zamanda dinlenebileceğini lütfen unutmayın. Aramayı kabul etmek için 1'e basın. Gelecekteki tüm aramaları engellemek için..."*

Pip 1'e o kadar hızlı bastı ki az kalsın telefonu elinden düşürecekti.

"Alo?" Telefonu kulağına kaldırırken masanın altındaki bacağı kontrolsüzce sallanıyor, üstteki kalemliği takırdatıyordu. "Becca?"

"Hey." Becca'nın sesi başta biraz zayıf gelmişti. "Hey Pip, evet buradayım. Üzgünüm, burada biraz sıra vardı. Nasılsın?"

"Evet, iyiyim," dedi Pip göğsü her nefeste sıkışıyordu. "İyiyim, çok iyi."

"Emin misin?" dedi Becca sesini yükselten bir endişeyle. "Biraz gergin gibisin."

"Ah, çok kahve içtim, beni bilirsin," dedi Pip içi boş bir kahkahayla. "Sen nasılsın? Fransızca nasıl gidiyor?"

"İyi," deyip keyifle ekledi. "Trés bon. Bu hafta yoga dersleri de başladı."

"Ah, bu çok eğlenceli."

"Evet ve ben de bir arkadaşımla gittim, sana Nell'den bahsetmiştim, hatırladın mı?" dedi Becca. "Yani evet, eğlenceli, gerçi hiç de esnek olmadığımı anlamamı sağladı. Sanırım biraz üstünde çalışmalıyım."

Becca'nın sesi neşeliydi, hep öyleydi. Pip onun mutlu olduğunu bile söyleyebilirdi. Becca'nın içerideyken dışarıda olacağından daha mutlu olması düşüncesini tuhaf buldu. Aslında orada olmayı bir biçimde kendi *seçmişti*, savunma ekibi mahkemeye giderlerse hapis cezasına çarptırılmayacağından emin

olsa da Becca suçu kabul etmişti. Becca gibi birinin orada olma yı seçmesi Pip'e hep garip gelmişti. Belki de ona göre içerisi bir kafes değildi.

"Ee," diye devam etti Becca, "herkes nasıl? Nat nasıl?"

"Evet, iyi," dedi Pip. "Onu bir hafta kadar önce gördüm. O ve Jamie Reynolds. Aslında gayet iyi götürüyorlar gibi görünüyorlardı. Mutlulardı."

"Bu güzel," dedi Becca. Pip sözlerine eşlik eden gülümsemeyi hissedebiliyordu. "Mutlu olmasına sevindim. Peki sen iftira davasıyla ilgili bir karar verdin mi?"

Doğrusu bunu neredeyse unutmuştu. Zihnine bir koli bandı gibi dolanan KB çok yer kaplıyordu. Christoher Epps'in kartviziti hâlâ aynı ceketin cebinde duruyordu.

"Şey," dedi Pip. "O zamandan beri kendi avukatımla ya da Max'in avukatıyla konuşmadım. Aklım başka yerlerdeydi. Ama onlara zaten cevabımı vermiştim. Sözümü geri almayacağım ve de ondan özür dilemeyeceğim. Max mahkemeye gitmek istiyorsa bu ona kalmış. Ama bundan ikinci kez kurtulamaz, buna izin vermem."

"Ben ifade vereceğim," dedi Becca, "dava açılırsa. Bunu sana daha önce de söylediğimi biliyorum. Ceza davası olmasa da gerçekten *adalet* olmasa da insanlar onun nasıl biri olduğunu öğrenmeli."

Adalet. Bu, Pip'i her seferinde sendeleten, ellerine kan getiren bir kelimeydi. Bu kelime onun hapishanesi, kafesiydi. Aşağı baktı ve evet Stanley orada, ellerinin arasında kanıyordu. İstese hakkında Çocuk Burnswick'ten fazlasını bilen Becca ile onunla ilgili konuşabilirdi. Becca ve Stanley sadece arkadaş kalmaya karar vermeden önce iki kez çıkmışlardı. Becca anlamasa bile Pip'i dinlerdi. Ama hayır, Pip'in bunun için zamanı yoktu, en azından şimdilik.

"Becca, şey, ben..." diye başladı tereddütle. "Aslında benim sana bir şey sormam gerek. Oldukça acil. Demek istediğim ku-

başka acil gibi gelmeyecek. Ama öyle. Önemli ama sana açıklayamam, telefonda olmaz."

"Tamam," dedi Becca, sesindeki neşenin birazı gitmişti. "Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye yanıtladı Pip. "Sadece Andie'nin ilk *hamster*ına ne isim verdiğini bilmem gerekiyor."

Becca şaşırmış gibi burnundan bir ses çıkardı. "Ne?"

"Bu... bu güvenlik sorusu. İlk *hamster*'ına ne isim koyduğunu hatırlıyor musun?"

"Ne için güvenlik sorusu?" diye sordu Becca.

"Andie'nin bir e-posta hesabı olduğunu düşünüyorum. Gizli bir tane. Polisin hiç bulamadığı."

"AndieBell94," dedi Becca bir çırpıda. "Onun e-posta adresi bu. Polis o zaman sormuştu."

"Bu, kullandığı başka bir hesap ve güvenlik sorusunu cevaplayamazsam giremem."

"Başka bir hesap mı?" Becca duraksadı. "Andie ile ilgili yine neyi araştırıyorsun? Ne-neden? Neler oluyor?"

"Söyleyemem," dedi Pip titreyen bacağını durdurmak için tutarken. "Konuşma kaydediliyor. Ama bu... benim için önemli olabilir." Durup Becca'nın nefes alıp vermesini dinledi. "Ölüm kalım meselesi," diye ekledi.

"Roadie."

"Ne?" dedi Pip.

"Roadie, Andie'nin ilk *hamster'ının* adı," Becca burnunu çekti. "Bu ismi nereden buldu bilmiyorum. Altıncı doğum gününde gelmişti galiba. Belki de yedi. Bir yıl sonra da bana geldi ve ben de ona Toadie ismini verdim. Ardından bir kedi aldık Monty ve o da Toadie'yi yedi. Ama onun *hamster*'ının adı Roadie'ydi."

Pip'in parmakları hazır ola geçti.

"R-O-A-D-Y mi?" diye sordu.

"Hayır. I-E," dedi Becca. "Bu... her şey yolunda mı? Gerçekten?"

"Olacak," dedi Pip. "Umarım. Ac-acaba Andie sana Harriet Evans diye birinden bahsetti mi? Bir arkadaşı?"

Hattın ucunda sessizlik olunca arka plandaki seslerin uğultusu duyuldu. "Hayır," dedi Becca sonunda. "Bahsettiğini sanmıyorum. Harriet diye biriyle hiç tanışmadım. Gerçi Andie eve insanlar getirmezdi. Neden? Kim o?"

"Becca, dinle," dedi Pip, telefonu tutan parmakları kımıldanıyordu. "Şimdi kapatmam lazım, üzgünüm. Bir şey var... ve fazla zamanım olmayabilir. Ama bittiğinde sana her şeyi anlatacağım, söz veriyorum."

"Ah evet... sorun değil," dedi sesi artık mutlu çıkmıyordu. "Yine de gelecek cumartesi ziyarete gelecek misin? Listeye adını yazdım."

"Evet," dedi Pip, dikkati çoktan Becca'dan uzaklaşmış bilgisayar ekranına ve onu bekleyen güvenlik sorusuna çevrilmişti. "Evet, orada olacağım," dedi dalgın bir sesle.

"İyi şanlar," dedi Becca, "ve bana iyi olduğunun haberini ver. Fırsat bulunca."

"Veririm," dedi Pip, sesindeki gergin tonu artık kendi de duyuyordu. "Teşekkürler Becca, görüşürüz."

Telefonu bu kez düşürdü, kırmızı tuşa sertçe basınca telefon kanla ıslanan avucundan kaydı. Pip onu yerde bıraktı, parmakları çoktan klavyenin üstüne gitmişti. Önce *R* ve ardından *O*. *Roadie*. Andie Bell'in ilk *hamster*'ı.

Pip ekrandaki oku *Sonraki* düğmesine doğru sürüklerken görünmeyen kan, dokunmatik alana bulaştı.

Yüklenen yeni sayfa ondan yeni bir parola oluşturmasını ve onaylamak için alttaki kutuya tekrar yazmasını istedi. Göğsündeki his teniyle temas eden köpük misali yine değişti. Nasıl bir parola kullanmalıydı? Herhangi bir şey. Sadece herhangi bir şey, acele et.

Aklına ilk gelen *KBKatili6* oldu.

En azından unutmayacağı bir şeydi.

Aşağıya tekrar yazıp onayla yazısına tıkladı.

Gelen kutusu açıldı ama ekranı dolduracak kadar e-posta yoktu.

Pip nefesini verdi. İşte buradaydı. Andie Bell'in gizli e-posta hesabı. Bunca zaman korunmuştu. Ondan başka kimse dokunmamıştı. Pip'in omurgasında yine o his vardı, sanki kendi zamanının dışına çıkmış, bağlarından kopmuştu.

Andie'nin bu hesabı neden açtığı ânında netleşmişti. Gönderdiği ve aldığı tüm e-postalar Harriet Evans'a aitti. Andie'nin bu hesabı açmasının nedeni bu olmalıydı ama yine de Harriet ve KB ile bağlantısının nedeni hâlâ belli değildi.

Pip e-postalara tıkladı, Harriet'ın gösterdiği aynı mesajları bu kez Andie'nin tarafından okudu. Yeni bir şey yoktu. Açıklama yoktu. Cankurtaran simidi yoktu. Sadece sekiz mesaj gidip gelmişti ve hepsinde konu aynıydı: *Merhaba.*

Burada başka bir şey daha olmalıydı. Herhangi bir şey. Andie ona yardım etmeliydi, buna mecburdu. Bu yüzden bir çember çizip ona geri dönüyordu.

Pip birincil gelen kutusundan çıkıp sosyal sekmesine tıkladı. Burada hiçbir şey yoktu, boş bir sayfaydı. Üçüncü seçeneği –Tanıtımları– denedi ve sayfa sıra sıra e-postalarla doldu. Hepsinin göndereni aynıydı: *Kendini Koruma İpuçları.* Andie bir noktada e-posta listelerine kayıt olmuş olmalıydı. Haftada bir kez, hatta ölümünden çok sonra bile e-posta gelmişti. Andie neden kendini koruma bültenine bakıyordu? Pip ürperdi. Andie tehlikede olduğunu mu düşünüyordu? Bir yanı on yedi yaşından sonrasını göremeyeceğini biliyor muydu? Pip'in içinde de yaşayan aynı duygu muydu?

Pip kenar çubuğunu aşağı doğru kaydırdı. Çöp kutusu boştu, silinmiş e-posta yoktu. Lanet olsun. Hadi ama Andie. Burada bir şey olmalıydı. Olmalıydı. Burada bir bağlantı olmalıydı ve Pip'in onu bulması gerekiyordu. Biliyordu, hissediyordu. İşler daima olması gerektiği gibi giderdi.

Kenar çubuğunda bir şey gözüne ilişince eli yukarı kaydı. Taslaklar dosyasının yanında minicik *1* rakamı vardı. O kadar minik ve silikti ki sanki Pip'in arayan gözlerinden saklanmaya çalışıyordu.

Gönderilmemiş bir taslak. Andie'nin yazdığı bir şey. Neydi? HE'ye yazdığı, bitmemiş bir e-posta mıydı? Belki de bir şey değil, sadece boş bir sayfaydı. Pip taslaklar dosyasına tıkladı, işte orada, en tepede onu bekliyordu. Gönderilmemiş bir e-postaydı ve boş olmadığını görebiliyordu. Sağ taraftaki tarihe göre 21/02/12'de kaydedilmişti. Konu satırına *isimsizden* yazılmıştı.

Pip'in göğsü sıkıştı, elindeki kanı kurulayıp taslağı açarken soluklarında tuhaf bir hırıltı vardı.

Yeni mesaj

Alıcı:

Konu: isimsizden

İlgili kişiye,

KB Katili kim biliyorum.

Bunu şimdiye kadar yüksek sesle kimseye, kendime bile söylemedim. Sadece aklımın içinde bir düşünce ve giderek büyüyüp düşünebildiğim tek şey olacak biçimde yer kaplıyor. Buraya yazmak bile büyük bir adım gibi hissettiriyor, kendimi bu konuda biraz daha az yalnız hissetmemi sağlıyor. Ama yalnızım. Tamamen yalnız.

KB Katili kim biliyorum.

Ya da Slough Strangler. Adı her neyse, kim olduğunu biliyorum.

Keşke bu e-postayı gerçekten gönderebilsem. İsimsiz bir ihbar olarak adını yazıp gönderebilsem ama polis karakolunun bir e-posta adresi var mı onu bile bilmiyorum. Asla arayamam. Asla söyleyemem. Çok korkuyorum. Uyanık olduğum her an ve uyurken. O, bu evin içindeyken, yemek masasında bizimle her şey normalmiş gibi konuşurken rol yapmak

giderek daha zorlaşıyor. Ama bunu gönderemeyeceğimi biliyorum. Nasıl gönderebilirim ki? Bana kim inanır? Polis inanmaz. Ve o, ne söylediğimi öğrenirse tıpkı onlar gibi beni de öldürür. Ve kesin öğrenecektir. Çünkü o da onlardan biri sayılır.

Bu sadece bir alıştırma ve gönderemesem bile gönderebileceğimi bilmek belki beni daha iyi hissettirir. Kendimle, aklımın içinden çıkıp konuşmak.

KB Katili kim biliyorum.

Onu gördüm. Onu Julia Evans ile gördüm. O olduğunu yüzde yüz biliyorum. El ele tutuşuyorlardı. Onu Julia'nın yanağını öperken gördüm. Onları gördüğümü bilmiyor. Ve onları birlikte gördüğümde şaşırmadım. Ama sonra, altı gün sonra Julia öldü. Julia'yı o öldürdü. Onun yaptığını biliyorum. Julia'nın yüzünü haberlerde gördüğüm an anladım. Şimdi her şey, tüm diğer detaylar yerine oturuyor. Daha önce anlamalıydım.

HE ile neden temas kurduğumu bilmiyorum. Ablasını kimin öldürdüğünü belki o da biliyordur ya da şüpheleri vardır ve bu konuda konuşabileceğim biri olur diye düşündüm. Birlikte ne yapacağımızı bulurduk. Ama bilmiyor. Hiçbir şey bilmiyor. Ve nedenini bilmiyorum ama sorumluluk hissediyor, onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Çünkü ablasını kimin öldürdüğünü biliyorum ama ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Eğer biri Becca'ya dokunsa mahvolurdum.

Sal'a söyleyemem. Zaten benim kafayı yediğimi düşünüyor. Ondan saklamam gereken çok şey var çünkü o elimde kalan nadir iyi şeylerden biri ve korunması gerekiyor. Her ihtimale karşı asla yanıma gelmesine izin veremem.

Bu kasabadan kaçamazsam eninde sonunda beni öldüreceğine dair bunaltıcı bir korku hissediyorum. Beni öldürecek. Bana farklı bakmaya başladı ya da belki de yıllar önce başlamıştı. Umarım Becca'ya öyle bakmıyordur. Ama bir planım var, bir süredir var, sadece dikkat çekmemeye devam etmeliyim. Neredeyse bir yıldır Howie'den aldığım tüm parayı biriktiriyorum. Sakladım, kimse bulamaz. Gerçi okulda çuvalladım, çok aptalım. Bu en kolay kaçış yolu olacaktı, uzakta bir üniversiteye gitmek.

Kimse hiçbir şeyden şüphelenmezdi. Ama kabul edildiğim tek okul burada ve Kilton'da kalmam gerekecek. Evde kalamam.

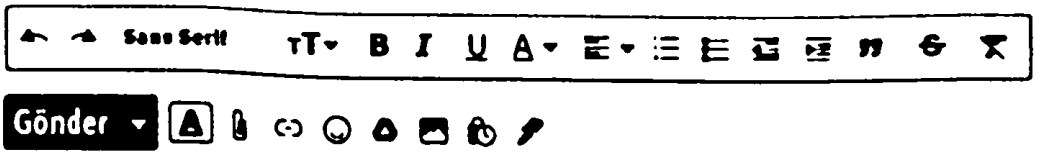
Sal, Oxford'a girdi. Keşke onunla gidebilseydim. Çok uzak değil belki ama yeterince uzak. Belki gidebilmek için yapabileceğim bir şeyler vardır. Tabii çok geç kalmadıysam. Buradan kurtulmak için her şeyi yaparım. Ne olursa. Bay Ward'ın Sal'a yardım ettiğini biliyorum, belki bana da eder. Her şeyi yaparım. Ne pahasına olursa olsun.

Ve buradan uzaklaşıp güvende olduğumda Becca için geri geleceğim. Önce okulunu bitirmesi gerek, buna mecbur, o akıllı. Buradan uzak bir yere yerleşirsem gelip benimle yaşayabilir, sonra da uzakta ve güvende olduğumuzda belki o zaman polise onun kim olduğunu söylerim. Belki sonunda, nerede olduğumuzu bilmediğinde, bize ulaşamayacağında bu e-postayı isimsiz olarak gönderirim.

En azından plan bu. Kendimden başka konuşacak kimsem yok, şimdilik elimden gelenin en iyisi bu. Bunu her ihtimale karşı şimdi silmem gerek.

Bana çok zor gibi geliyor ama sanırım yapabilirim. Bizi kurtarabilirim. Becca'yı güvende tutabilirim. Kurtulabilirim.

Şimdi sadece m

Yirmi İki

Ravi başını iki yana sallayarak kâğıdı aşağı yukarı kaydırırken Pip onun gözlerinin karanlığında Andie'nin kelimelerinin yansımasını görebiliyordu. Yaşlarla doldukları için şimdi daha net görünüyordu. Andie'nin hayaletinin ağırlığı sadece kendisinin değil Ravi'nin de içindeydi. Ölü bir kız paylaşmıştı, ölü bir kız dinlemişti, Pip ve Ravi dünyada bunu bilen iki kişiydi. Bunlar Andie Bell'in son sözleri olmasa da kesinlikle öyle hissettirmişti.

"İnanamıyorum," dedi Ravi sonunda elleriyle yüzünü kapatarak. "İnanamıyorum. Andie, o... bu her şeyi değiştiriyor. Her şeyi."

Pip iç çekti. İçinde tarifi mümkün olmayan bir hüzün vardı ve hâlâ dibe batmaya devam ediyor, Andie'nin hayaletini de beraberinde sürüklüyordu. Hepsini bir arada tutabilmek için Ravi'nin elini kavradı. "Aslında hem her şeyi değiştiriyor hem de hiçbir şeyi değiştirmiyor," dedi. "Andie kurtulamadı. Onu öldüren KB değildi ama ondan kurtulmak için yaptıkları yüzünden öldü. Howie Bowers. Max Hastings. Elliot Ward. Becca. Tüm bunlar bu yüzden oldu. Her şey. Hepsi," diye ekledi sessizce. Başlangıç sondu, son ise başlangıç ve KB her ikisiydi.

Ravi koluyla gözlerini kuruladı. "Ben sadece..." Titreyen sesi sonraki sözcüklerini boğdu. "Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Bu... bu çok üzücü. Ve biz, biz onun hakkında çok yanılmışız. Önceleri Sal onda ne buluyor gerçekten anlayamamıştım ama... Aman Tanrım, çok korkmuş olmalı. Çok yalnız hissetmiş olmalı." Pip'e baktı. "Ve bu değil mi? 21 Şubat: Bay Ward'a ilk yaklaşmasından hemen önce ve..."

"Ne pahasına olursa olsun," dedi Pip, Andie'nin sözlerini tekrarlayarak ve ona karşı esrarengiz yakınlığı yeniden hissetti.

Aralarında beş yıl vardı, hiç tanışmamışlardı, yine de buradaydı ve Pip, Andie'yi göğsünde taşıyordu. İki yürüyen ölü kız birbirlerine Pip'in fark ettiğinden daha çok beziyorlardı. "Çaresizdi. Nedenini anlamamıştım ama bunu asla tahmin edemezdim. Zavallı Andie."

Ne yetersiz bir kelimeydi ama söylenecek başka ne vardı?

"O cesurdu," dedi Ravi kısık sesle. "Bana biraz seni hatırlattı." Kısık sesine küçük bir gülümseme eşlik etti. "Singh kardeşlerin belli bir tipi var."

Ama Pip'in aklı başka bir yerdeydi, geçen yıla gitmişti. Elliot Ward karşısında duruyor, polis onlara doğru geliyordu. "Geçen yıl Elliot bana bir şey söyledi ve şimdiye kadar nedenini asla anlayamamıştım." Durup sahneyi zihninde canlandırdı. "Bana, eve girdiğinde -onu itmeden, Andie başını çarpmadan önceona bu evden, Little Kilton'dan gitmesi gerektiğini çünkü buranın onu öldürdüğünü söylediğini anlatmıştı. İşaretler oradaydı... be-ben onları görmedim."

"Ve yaptı," dedi Ravi, bakışları ekrana çevirip Andie Bell'in açığa çıkan son gizemine baktı. "Onu öldürdü."

"*O* yapmadan önce," dedi Pip.

"O kim?" diye sordu Ravi ucu açılmamış bir tükenmez kalemi ekranda gezdirerek. "Bir isim yok ama çok fazla bilgi var, Pip. Burada açık bir delil olmalı. Yani bu kişi Anide ve Becca dahil tüm Bell ailesini tanıyan biri. Bu da Jason'ın şirketi Green Scene ile bağlantısını mantıklı kılıyor, değil mi?"

"Evlerine giden, hatta onlarla akşam yemeği yiyen biri," dedi Pip cümlenin altını parmağıyla çizerek. Eski bir bilgi hayata dönmüş gibi dilini şaklattı.

"Ne?" diye sordu Ravi.

"Geçen yıl Becca ile konuşmak için *Kilton Mail* ofisine gitmiştim. Max ve Daniel da Silva'nın Andie olayında baş şüphelilerim olduğu zaman. Dan hakkında konuştuk çünkü Andie kaybolduğunda evlerinde aramayı yapan ilk polislerden biri

olduğunu öğrenmiştim. Becca, Daniel'ın babasıyla yakın olduğunu söylemişti. Jason onu Green Scene'de işe almış, sonra da onu ofise terfi ettirmiş, ayrıca Dan'e polis olması için başvuruda bulunmasını öneren de Jason'mış." Pip yine iplerinden kurtulup geçmişten şimdiye, baştan sona doğru zamanda süzüldü. "Daniel'ın işten sonra sık sık uğradığından, bazen de yemeğe kaldığından bahsetmişti."

"Ah, evet," dedi Ravi ciddi bir ifadeyle.

"Daniel da Silva." Pip ismi tekrar söyleyip bir şekilde tüm heceleri KB'ye sığdırmaya çalışarak dilinde test etti.

"Bir şey daha var." Ravi e-posta taslağını kaydırdı. "Polise gitmekten bahsettiğinde ona inanmayacaklarından korktuğunu ve *onun* öğrenebileceğini söylüyor. Kafama takılan yer şurası." Parmağıyla gösterdi. "*Ve kesin öğrenecektir. Çünkü o da onlardan biri sayılır.* Onlardan biri mi?"

Pip cümleyi aklından geçirdi, farklı bir açıdan görmek için kafasında eğdi. "Kulağa bir polis memuru gibi geliyor. Ama *sayılır* derken ne kastettiğinden emin değilim."

"Belki yeni eğitim almış bir polisten bahsediyordur, Daniel da Silva gibi," diye tamamladı Ravi Pip'in düşüncelerini.

"Daniel da Silva," dedi Pip bir kez daha ve onun adını da alarak odada yayılmasını izleyerek test etti. Peki ya Nat? diye sordu beyninin öbür tarafı. O ve Dan yakın değillerdi ama sonuçta onun ağabeyiydi. Pip gerçekten de onun hakkında böyle düşünebilir miydi? Gerçi daha önce Andie'nin cinayetinden ve Jamie'nin kaybolmasından sorumlu olabileceğini düşünmüştü. Peki şimdi farklı olan neydi? O ve Nat yakınlaşmış, birbirlerine bağlanmışlardı: Şimdi farklı olan buydu. Ve Dan'in bir karısı ve bir de bebeği vardı.

"Bugün emekli dedektifle de konuşacağını sanıyordum?" diye soran Ravi dikkatini kendine vermesi için kazağını çekiştirdi.

"Evet, son dakikada iptal etti," dedi Pip burnunu çekerek. "Yarın öğleden sonraya erteledik."

"Tamam, bu iyi." Ravi dalgın dalgın başını sallarken bakışları Andie'nin hiç gönderilmemiş e-postasına kaydı.

"Tek ihtiyacım olan telefonumun çalması," dedi Pip dikkat çekmeyecek biçimde masanın üstünde yatan telefonuna bakarak. "KB'nin beni bir kez daha araması gerek. O zaman CallTrapper bana numarasını verecek ve böylece büyük olasılıkla kim olduğunu öğrenebileceğim, Daniel da Silva mı yoksa..." Sustu, gözlerini kısarak telefonuna baktı, çalması için yalvardı, o kadar yürekten diledi ki neredeyse zil sesinin kulaklarındaki yankısını duyacaktı.

"Ve sonra Dedektif Hawkins'e gidebilirsin," dedi Ravi. "Ya da halka."

"Ve sonra bitecek," diyerek onayladı Pip.

Sadece bitmekten fazlası olacaktı. Normale dönecekti. İyi olacaktı. Ellerinde kan, tüm bunları unutturacak haplar olmayacaktı. Kurtulacaktı. Normal olacaktı. Ravi ve Pip takımı, nevresim setleri, sinema saatleri gibi normal şeylerden bahsedebilecekler, geleceğe dair yarı utangaç konuşmalar yapabileceklerdi. Onların geleceği.

Pip bir çıkış yolu, son bir vaka istemişti ve bir şey ona cevap vermişti. Şimdi her şey daha mükemmel, hatta daha uygundu. Çünkü merkezde KB vardı. Son ve başlangıç. Karanlıktaki canavar, yaratıcı, kaynak. Yaşanan her şeyin kökeni oydu.

Hepsinin.

Andie Bell KB'nin kim olduğunu biliyordu ve çok korkuyordu, bu yüzden de kaçmak, Kilton'dan uzaklaşmak için para biriktirmek amacıyla Howie Bowers'tan temin ettiği uyuşturucuları sattı. Rohypnol sattığı Max Hastings o hapı Andie'nin kardeşi Becca'ya tecavüz etmek için kullandı. Anide, Sal ile birlikte Oxford'a kaçma planını uygulayabilmek için Elliot Ward'ın peşine düştü. Elliot, kazayla Andie'nin ölümüne neden olduğunu sanıp olayı örtbas etmek için Sal'ı öldürdü, Ravi'nin ağabeyi ormanda ölü bulundu. Ama Andie'yi Elliot öldürmemişti, yani

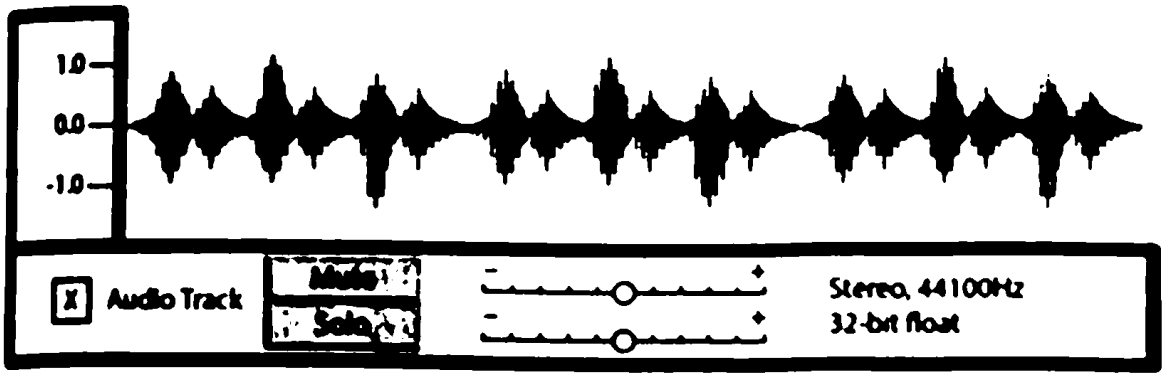
öyle sayılmazdı, bunun sorumlusu Becca'ydı. Kendi trajedisinde ablasının oynadığı rolü öğrenen Becca o kadar sinirlenmiş, öylesine bir şok yaşamıştı ki Andie'nin başındaki yara nedeniyle ölmesine, kendi kusmuğunda boğulmasına seyirci kalmıştı. Aradan beş yıl geçtikten sonra Pip gelmiş ve tüm gerçekleri açığa çıkarmıştı. Elliot hapisteydi, olmaması gerektiği hâlde Becca hapisteydi ve olması gerektiği hâlde Max hapiste değildi. Ve en önemlisi Howie Bowers hapisteydi. Howie hücre arkadaşına gerçek Çocuk Brunswick'in kim olduğunu bildiğini söyledi. Hücre arkadaşı kuzenine, kuzeni bir arkadaşına ve o arkadaş bir başkasına anlattı ve o başkası da bu söylentiyi internette paylaştı. Charlie Green söylentiyi okudu, Little Kilton'a geldi. Layla Mead adıyla, Stella Chapman yüzüyle. Jamie Reynolds kayboldu. Stanley Forbes göğsünde altı delikle Pip'in elleri arasında kan kaybından öldü.

Üç farklı hikâye ama onları bağlayan tek bir düğüm vardı. Ve o düğümün ortasında, karanlıkta ona sırıtan KB duruyordu.

Dosya Adı:

Müfettiş Nolan ile KB hakkında röportaj.wav

Pip: Bay Nolan bu röportajı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Ve cuma öğleden sonranızı çaldığım için de özür dilerim.

Müfettiş Nolan: Ah, lütfen bana David de. Ve hayır, hiç sıkıntı yok. Dün iptal etmek zorunda kaldığım için ben özür dilerim. Son dakikada golf teklifi geldi, nasıldır bilirsin.

Pip: Elbette, anlıyorum, sorun değil. Bir acelemiz falan yok. Pekâlâ, şöyle başlayalım: Ne zaman emekli oldunuz?*

Müfettiş Nolan: Üç yıl oldu. Evet, 2015'te bıraktım. Golf oynamak, en güzel yıllarımı yaşamak falan, bir emekli polis klişesi olduğumu biliyorum. Karım istedi diye seramik bile denedim.

Pip: Kulağa çok iyi geliyor. Evet, e-postamda da belirttiğim gibi bugün KB Katili davası hakkında konuşmak istiyorum.

Müfettiş Nolan: Evet, evet, kariyerimin en büyük davasıydı. Emekliliğe ayrılmak için harika bir fırsat. Yani o kadınlara yaptıkları elbette korkunç.

Pip: Unutulmaz olmuştur. Seri katiller çok yaygın değil.

Müfettiş Nolan: Kesinlikle değil. Ve hatırladığım kadarıyla on yıllardır burada böyle bir olay yaşanmamış. KB bizim çok önemliydi. Ve ona itiraf ettirmeyi başarmış olmamız da. Sanırım en gururlandığım an buydu. Tabii kızlarımı doğumunu saymazsak. (Gülüyor.)

Pip: Billy Karras itiraf etmeye başlamadan önce o sorgu odasında beş saatten fazla oturmuştu. Yorgun, bitkin olmalıydı. İtirafıyla ilgili şüpheleriniz oldu mu? Demek istediğim ertesi sabah, biraz uyuduktan sonra ilk işi itirafını geri çekmek oldu.

Müfettiş Nolan: Şüphem yok. Hem de hiç. İtiraf ederken ben de odaydım. Doğru olmasa kimse öylesi korkunç şeyler yaptığını söylemez. Ben de yorgundum ama bir seri katil olduğumu itiraf etmedim, değil mi? Sen bunu anlayamazsın ama uzun yıllar dedektiflik yaptıktan sonra doğru söylenince anlarsın. Gözlerinde görünür. Hep anlarım. İnan bana kötülüğün karşında durduğunu bilirsin. Billy sabah itirafını geri çekti çünkü sonuçlarını düşünecek zamanı oldu. O bir korkaktı. Ama kesinlikle o yaptı.

Pip: Billy Karras'ın annesi Maria ile...

Müfettiş Nolan: Aman Tanrım.

Pip: Neden öyle söylediniz?

Müfettiş Nolan: Sadece onunla birkaç kez karşılaştım. Güçlü bir kadın. Elbette onu suçlayamazsın, hiçbir anne oğlunun Billy'nin yaptığı şeyleri yapabileceğine inanmaz.

Pip: Evet, yalan itiraflarla ilgili çok sayıda araştırma yapmış. Billy'nin itirafının asılsız olabileceğini düşündüğün bir an oldu mu? Bu şeyleri sadece sorgu sırasındaki baskı nedeniyle söylemiş olabileceğini?

Müfettiş Nolan: Evet bence sorgu sırasında uyguladığım baskı yüzünden çözüldü ama bu, itirafının doğru olmadığı anlamına gelmez. Tek kanıt bu olsa o zaman bunu düşünebilirdim ama Billy'i cinayetlerle ilişkilendiren adli ve dolaylı olmak üzere başka kanıtlar da vardı. Ve unutma ki suçunu kabul etti. Podcast'in konusu bu değil, değil mi? Billy'nin masum olduğunu kanıtlamaya çalışmayacaksın?

Pip: Hayır, kesinlikle. Ben sadece KB Katili'nin gerçek hikâyesini tüm ayrıntılarıyla anlatmaya çalışıyorum.

Müfettiş Nolan: Tamam, iyi çünkü aksi olsa bu röportajı kabul etmezdim. Beni aptal gibi göstermeye çalışmanı istemem.

Pip: Ah, aklımdan bile geçmez, David. Billy'i davaya bağlayan birçok kanıt işiyle ilgili gibi görünüyor. Green Scene Ltd. isimli bir arazi bakım şirketinde çalışıyordu. Billy bir numaralı şüpheli olmadan önce Green Scene'in cinayetlerle bağlantısının farkında olup olmadığınızı merak ettim.

Müfettiş Nolan: Evet. Green Scene'i öncesinde araştırıyorduk. Bethany Ingham -üçüncü kurban- öldürüldükten sonra bakmaya başlamıştık çünkü Bethany orada çalışıyordu. Julia Evans öldürüldüğünde cesetlerin atıldığı birkaç yerin Green Scene ile sözleşmeli yerler olduğunu gördük. Tesisi aramak için izin istedik, sahibinin çok yardımsever ve düşünceli biri olduğunu hatırlıyorum ve işte o zaman KB'nin kullandığı aynı marka ip ve koli bandı kullandıklarını keşfettik. Bu, bir nevi doğru yolda olduğumuzu gösteriyordu ve biz de çalışanları incelemeye başladık. Ama geçerli bir neden olmadan yapabileceğimiz fazla bir şey yoktu. Ama sonra Billy Karras çıktı ve Tara Yates'i buldu, adamımızın o olduğunu hemen anladık.

Pip: Billy'den önce başka şüphelileriniz var mıydı? Tara öldürülmeden önce? Green Scene ile bağlantısı olan biri?

Müfettiş Nolan: İlgilendiğimiz birkaç kişi vardı ama somut ya da önemli bir şey değildi.

Pip: Sanırım isim vermeyeceksiniz, değil mi?

Müfettiş Nolan: Doğrusu hatırlamıyorum bile.

Pip: Anladım. Julia'nın kız kardeşi Harriet Evans ile konuştum ve bana Julia ölmeden önceki haftalarda evlerinde yaşanan birkaç tuhaf olaydan bahsetti. Eve gelen ölü güvercinler, evin yakında tebeşirle çizilmiş figürler, cevapsız

çağrılar. Soruşturmada bunlara odaklandınız mı? Diğer kurbanların aileleri benzer olayları bildirmiş miydi?

Müfettiş Nolan: Ah evet, ölü güvercinleri şimdi hatırladım. Evet kız kardeşi Harriet o zaman bize tüm bunlardan bahsetmişti. Biz de önceki kurbanların ailelerine ve arkadaşlarına sorduk ama hiçbiri bu tür şey duymamış. Billy'e kurbanlarla onları kaçırmadan önce temas kurup kurmadığını sorduk. Bize onları izlediğini, bu yüzden ne zaman yalnız olduklarını vesaire bildiğini söyledi ama hiçbiriyle ne ölü kuşlar, ne telefon şakaları ne de başka bir yolla temas kurmamış. Yani ne yazık ki olayla bağlantılı değil. Ama hikâyeyi daha çekici kılacağını kabul ediyorum.

Pip: Anladım, teşekkürler. Peki ganimetlere gelelim. KB Katili'nin her kurbandan ne aldığını tam olarak biliyorsunuz. Kaçırıldıklarında yanlarında olan bazı kişisel eşyalar: küpe, fırça vesaire. Ama bunların hiçbirini Billy'nin eşyaları arasında bulamadınız, değil mi? Bu sizi düşündürmedi mi?

Müfettiş Nolan: Hayır. Bize onları attığını söyledi. Muhtemelen ülkenin herhangi bir yerinde çöp sahasındadır. Onları asla bulamayacağız.

Pip: Ama ganimet almanın asıl amacı onları saklamak değil mi? İşlediği şiddet içeren suçu anımsatması, yeniden öldürme dürtüsünü geciktirmesi için. Neden çöpe atsın ki?

Müfettiş Nolan: Nedenini söylemedi ama yeterince açık değil mi? Tara'dan sonra onun peşine düşeceğimizi biliyordu ve biz evini arama izni almadan önce kanıtlardan kurtuldu. Ganimetleri istediği için attığını sanmıyorum.

Pip: Evet, tamam. Ama Tara'ya geri dönersek: Billy neden cesedi bulmuş gibi yaparak dikkatleri üstüne çekti?

Ondan önce radarınızda değildi, neden dikkatleri kendi üstüne çekti? Esasen yakalanmasına bu neden oldu.

Müfettiş Nolan: Pek çok seri cinayet vakasında gözlemlenen buna benzer olaylar var. Katiller kendi davalarına çok ilgi gösteriyorlar: haberleri takip ederler, bu konuyu aileleriyle ve arkadaşlarıyla tartışırlar. Bir psikiyatr değilim ama bu narsizm. Öyle olduğuna inanıyorum. Çok akıllı olduklarını düşünüyorlar, herkesin burnunun dibindeler. Bu katillerden bazıları bir biçimde kendilerini polis soruşturmasına dahil etmeye bile çalışıyor: ipucu vererek ya da aramalara katılmak isteyerek falan. Billy'nin yaptığı da buydu: kahraman olmak, Tara'nın cesedini bularak kendini soruşturmaya dahil etmek ve belki de ne kadar yol aldığımızı görmek istedi.

Pip: Doğru.

Müfettiş Nolan: Bunun sana, bana ya da normal insanlara pek mantıklı gelmediğini biliyorum. Ama soruşturmada böyle bir şeyi zaten arıyorduk. Aslında çok komik (gülüyor) bunu düşünüyorduk çünkü soruşturma hakkında çok fazla soru soran bir Thames Valley polisi vardı. Soruşturmaya dahil değildi, yanlış hatırlamıyorsam daha yeni polis olmuştu, Wycombe onun bölgesi değildi, farklı bir karakoldaydı ama olanlara, neler yaptığımıza biraz fazla ilgili gösteriyordu, demek istediğimi anlıyorsun. Eminim acemi ve meraklıydı ama tabii biraz şüphe çekmişti Billy ortaya çıkmadan önce. İşte bu yüzden failin bir tür müdahalesine hazırdık.

Pip: Gerçekten mi? Bu memur hangi karakoldaydı?

Müfettiş Nolan: Sanırım Amersham Karakolu. Cesetlerin atıldığı ve kadınların yaşadığı yerin bir nevi ortasında kaldığımızdan KB Katili olayını Wycombe'de biz soruşturuyorduk. Ama

Julia Evans Amersham'da yaşıyordu, bu yüzden oradaki karakolla da bir süre çalıştık. Eski meslektaşlarımdan biriyle, tanırsın Dedektif Hawkins. İyi adamdır. Ama evet, bu senin şovun için biraz komik bir anekdot oldu. Meraklı bir çaylak ve biz en kötüsünü düşündük. (Gülüyor.)

Pip Bu polis memuru... ismi Daniel da Silva mıydı?

Müfettiş Nolan: (Öksürüyor) Şey tabii ki polisin adını söyleyemem. Ve sen de zaten verilerin korunması falan sebebiyle şovunda yayınlayamazsın. Kaç soru kaldı? Korkarım benim...

Pip: Ama Daniel da Silva'ydı, değil mi?

Başı yoktu. Ellerinde tuttuğu güvercinin başı yoktu. Ama parmaklarının arsındaki vücudu sünger gibi yumuşacıktı. Bunun nedeni avucunun içinde duranın ölü bir kuş değil yorgan olmasıydı. Pip uyanmıştı. Yatağındaydı.

Uyuyakalmıştı. Gerçekten de uyuyakalmıştı. Zifiri karanlıktı ve uyumuştu.

O hâlde şimdi neden uyanmıştı? Her zaman böyle uyanırdı, uykusu o kadar sığdı ki bir dalar bir çıkardı. Ama bu kez farklıydı. Onu uyandıran bir şey olmuştu.

Bir ses.

Hâlâ oradaydı.

Neydi peki?

Pip oturdu, yorgan üstünden kaydı.

Bir uğultu ama hafif bir ses.

Gözlerini ovuşturdu.

Yavaş hareket eden trene benzer bir *tırrt-tırrt-tırrt* sesi onu uyanması için dürtmüştü.

Hayır, tren değildi.

Pip gözlerini kırpıştırdı, oda ürkütücü bir parıltıyla şekillendi. Yataktan kalktı, soğuk hava çıplak ayaklarını kesti.

Tıslama sesi masanın oradan geliyordu.

Pip durup bakışlarını odakladı.

Bu yazıcıydı.

Masasındaki kablosuz yazıcıdan bir şey çıkıyor, paneldeki LED ışıkları yanıp sönüyordu.

Tırrt-tırrt-tırrt.

Alt kısımdan bir kâğıt çıkıyordu, üzerinde yeni basılmış siyah mürekkep vardı.

Ama...

Bu imkânsızdı. Bugün yazıcıya hiçbir şey göndermemişti.

Uyku sersemi hâliyle tam olarak anlayamıyordu? Hâlâ rüya-da mıydı?

Hayır, güvercin rüyaydı. Bu gerçekti.

Yazıcı işini bitirdi ve son bir takırtıyla kâğıt parçasını ağzından attı.

Pip tereddüt etti.

Bir şey onu itiyordu. Arkasındaki bir hayalet. Belki de Andie Bell.

Yazıcıya doğru yürüdü, sanki birinin elini tutacakmış gibi uzandı. Ya da biri onun elini tutacakmış gibi.

Kâğıt ters duruyordu, Pip durduğu yerden okuyamıyordu.

Parmaklarının arasına sıkıştırdığı kâğıt başsız bir güvercinin kanatları gibi avucunda dalgalandı.

Kâğıdı çevirince kelimeler düzeldi.

Bir yanı daha okumadan ne yazdığını biliyordu. Bir yanı biliyordu.

Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?

Not: Bu numarayı senden öğrendim, sezon 1, bölüm 5. Sıradaki numarama hazır mısın?

Kâğıt, Pip'in orada olmayan ellerinden akan Stanley'nin orada olmayan kanıyla kaplandı. Hayır, elleri oradaydı. Ama kalbi gitmişti, kendini omurgasının basamaklarından aşağı atmış, midesindeki aside batmıştı.

Yoyoyoyoyoyoyyoyo.

Nasıl olurdu?

Gözleri fal taşı gibi açılmış, solukları hızlanmış olan Pip arkasını dönüp her gölgeyi inceledi. Her biri yok olmadan önce KB'ydi. Yalnızdı. O burada değildi. Ama nasıl...

Panik dolu bakışlarını yazıcıya geri çevirdi. Kablosuz yazıcı. Kapsama alanı içindeki herhangi biri ona bir şey gönderebilirdi.

Bu da onun yakınlarda olması gerektiği anlamına geliyordu.

KB.

O buradaydı.

Evin içinde mi yoksa dışında mıydı?

Pip elindeki buruşuk kâğıdı baktı. *Sıradaki numarama hazır mısın?* Bu ne demekti? Numara neydi, onu kayıp mı edecekti?

Pencereden dışarı bakmalıydı. Orada, garaj yolunda olabilirdi. KB, ölü kuşlar ve tebeşir figürlerden oluşan bir çemberin içinde duruyor olabilirdi.

Pip döndü ve...

Metalik bir çığlık odayı doldurdu.

Çok yüksekti.

İnanılmaz yüksekti.

Pip kâğıdı düşürüp elleriyle kulaklarını kapadı.

Hayır, bu bir çığlık değildi. Hızla yükselip alçalan tiz ve avaz avaz gitar seslerine eşlik eden davulun gümlemesiyle ayaklarının altında zemin titrerken oda sallanıyordu.

Şimdi çığlıklar da duyuluyordu. Sesler. Boğuk ve şeytani sesler arkasında insanlık dışı güçle haykırıyordu. Pip çığlık attı ama kendi sesini duyamadı. Sesinin çıktığını biliyordu ama diğerlerinin arasında kaybolmuştu. Gömülmüştü.

Çığlığın en yüksek olduğu tarafa döndü, kulağının üstüne kapattığı ellerinin arasından dinledi. Masasından geliyordu. Bu kez diğer tarafından.

LED ışıkları ona göz kırptı.

Hoparlörler.

Bluetooth hoparlörlerin sesi sonuna kadar açıktı ve gecenin bir köründe *death metal* çalıyordu.

Pip çığlık atarak sese doğru koştu, kendi ayağına takılıp dizlerinin üstüne düştü.

Bir kulağını açmak zorunda kaldı, ses beynini delen fiziksel bir şeydi. Masanın altından dörtlü prize uzandı. Fişi tuttu. Çıkardı.

Sessizlik.

Ama tam olarak değil.

Aynı derecede yüksek bir çınlama, ağrıyan kulaklarında yankılanıyordu.

Açılan kapıdan da bir bağrış geldi.

"Pip!"

Yine çığlık atıp masasına doğru yaslandı.

Eşikte bir gölge duruyordu. Çok iriydi. Çok fazla uzvu vardı.

"Pip?" dedi KB bir kez daha babasının sesiyle, ardından düğmeye basmasıyla sarı bir parıltı odayı doldurdu. Anne ve babası pijamalarıyla kapısını önünde duruyordu.

"Bu da *neyin* nesi?" diye sordu babası. Gözleri kocaman açılmıştı. Sadece kızgın değildi. Aynı zamanda korkmuştu. Pip daha önce babasını korkmuş hâlde görmüş müydü?

"Victor," dedi annesi yatıştırıcı bir tonla. "Ne oldu?" Pip'e yönelttiği ses daha dikti.

Pip'in kulaklarındaki tiz hayalete başka bir ses eklendi, koridorun ilerisinde hıçkırıklara dönüşen bir inilti.

"Josh hayatım." Pip'in annesi kollarını açıp eşikte beliren Josh'ı kucakladı. Minik göğsü titriyordu. "Sorun yok. Korktuğunu biliyorum." Başının üstünü öptü. "İyisin tatlım. Sadece yüksek bir sesti."

"Be-ben k-kötü ad-adam san-sandım," dedi gözyaşları arasında.

"Bu da... bu neyin nesiydi?" diye sordu Pip'in babası. "*Bütün* komşuları uyandırmışsındır."

"Ben bilmi..." Zihni kelimeleri şekillendirmeye odaklanamadı. Aklı *komşulardan dışarıya* ve oradan da *kapsama alanına* kaymıştı. KB Bluetooth ile hoparlörlerine bağlanmıştı. Pencerenin dışında garaj yolunda olmalıydı.

Pip sendeleyerek ayağa kalktı, yatağın üstüne atlayıp perdeleri açtı.

Ay gökyüzünde alçalmıştı. Işığı ağaçlar, arabalar ve garaj yolundan koşarak uzaklaşan adamın üstünde gümüş rengi ürkütücü bir parıltı veriyordu.

Pip dondu, yarım saniye uzun bir zamandı ve adam gitmişti. KB.

Koyu renk giysiler, koyu kumaştan bir yüz.

Maske takıyordu.

Penceresinin hemen altında duruyordu.

Kapsama alanındaydı.

Pip gitmeliydi, onun peşinden koşmalıydı. Ondan daha hızlı koşabilirdi. Her türlü canavardan kaçmayı öğrenmek zorunda kalmıştı.

"Pip!"

Döndü. Ailesini asla geçemezdi. Yolu kapıyorlardı ve zaten artık geç kalmıştı.

"Açıkla," dedi annesi.

"Be-ben," diye kekeledi Pip. *Ah, sadece beni öldürecek olan adam, önemli bir şey değil.* "Ben de bir şey bilmiyorum," dedi. "Beni de ses uyandırdı. Hoparlörlerim. Nasıl oldu bilmiyorum. Telefonum başlatmış olmalı ve belki, belki bir YouTube reklamı falandı. Bilmiyorum. Ben yapmadım." Pip hiç nefes almadan bunca şeyi söylemeyi nasıl başardığını bilmiyordu. "Özür dilerim. Hoparlörlerin fişini çektim. Arızalı olmalılar. Bir daha olmaz."

Başka sorular da sordular. Bir sürü soru ve Pip onlara ne diyeceğini bilmiyordu. Komşular şikâyet ederse ve Josh yarın huysuz olursa bunun, onun suçu olacağını söylediler.

İyi, onun suçuydu.

Pip yatağa çıktı, babası hafif gergin bir tonla "Seni seviyorum," diyerek ışığı söndürdü. Pip çınlayan kulaklarıyla Josh'ı yatağına dönmesi için ikna etmeye çalışmalarını dinledi. Josh yatağına dönmeyecekti. Onlarla uyuyacaktı.

Ama Pip... o yalnız yatacaktı.

KB buradaydı. Tam burada. Şimdiyse karanlığın içinde kaybolmuştu. Ve o, KB'nin altı numarasıydı.

Yirmi Dört

İnsanlık dışı, öfkeli çığlıklar hâlâ içindeydi, kemiklerine hapsolmuştu. Hayalet bir yazıcının *tırrt-tırrt-tırrt* sesi kulaklarındaydı. Her ikisi de göğsündeki silahla mücadele ediyordu. Koşmak bile onları uzaklaştıramamış, dikkatini dağıtamamıştı. O kadar hızlı koşmuştu ki ikiye bölüneceğini, içindeki tüm karanlık ve şiddetin kaldırıma akacağını sanmıştı. Omzunun üstünden geriye taranmış saçları, sinsi bakışlarıyla Max Hastings'e bakmıştı ama orada değildi.

Koşmak kötü bir fikirdi, şimdi odasındaki halının üstünde yatarken kıpırdayamayacakmış gibi hissediyordu. Soğuk hava onu kozaya almıştı. Mumyalamıştı. Hiç uyuyamamıştı. Gece anne ve babası odadan çıkar çıkmaz son *Xanax*'ı içmişti. Gözlerini kapatmış, zaman akıp gitmişti ama uyumuş gibi bir his değildi. Daha ziyade boğulmuş gibi hissetmişti.

Şimdi hiç kalmamıştı. Hem de hiç. Kırıntı bile.

Bu durum sonunda hareket etmesini sağladı, ayağa kalktı, tayтının belindeki ter soğumuştu. Masasına doğru yürüdü, altındaki fişler çekikti. Odasındaki her şeyi fişten çıkarmıştı. Yazıcı. Hoparlör. Dizüstü bilgisayarı. Lambası. Telefon şarjı. Hepsi, kablolar cansız yatıyordu.

Alttan ikinci çekmeceyi açtı, elini içine sokup en önde duran kullan at telefonu çıkardı. Çarşamba günü Luke'a mesaj attığı telefondu. Bugün günlerden cumartesiydi ve hâlâ ondan haber almamıştı. Ve şimdi hepsi bitmişti.

Telefonu açıp yazmaya başladı, *i* harfini yazabilmek için *4* tuşuna dört kez basarken sistem bu kadar yavaş çalıştığı için sinirlendi.

Bitti. Daha fazla gerek. En kısa sürede

Luke neden hâlâ cevaplamamıştı? Normalde şimdiye kadar dönerdi. Her şeyin üstüne bu da ters gidemezdi. Bu gece uyuması gerekiyordu, şimdiden beyninin yavaş çalıştığını, bir düşünceyi diğerine bağlamakta zorlandığını hissedebiliyordu. Kullan at telefonu çekmeceye koydu, esas telefonunun titremesiyle irkildi.

Yine Ravi'ydi. *Koşudan döndün mü?*

Pip ile daha önce konuştuğunda gelmek için ısrar etmişti, Pip hoparlörü ve yazıcıyı anlatırken hap yüzünden hâlâ sersem gibiydi. Pip hayır demişti. Aklını boşaltmak için koşması gerekiyordu. Ve sonra da ağabeyi hakkında Nat da Silva ile konuşmalıydı. Yalnız. Ravi bütün gün onu kontrol etme şartıyla kabul etmişti. Ve tartışmaya bile gerek yoktu: Pip gece onun evinde kalacaktı. Yemeği de orada yiyecekti. İtiraz yok, demişti ciddi ses tonuyla. Pip bunun mantıklı bir fikir olduğunu düşündü ama ya KB bir şekilde öğrenirse ne olacaktı?

Bak, her seferinde bir adım. Bu gece bir ömür uzaklığındaydı, Ravi de öyle. Ona hızlıca cevap yazdı. *Evet, iyiyim. Seni seviyorum.* Ama şimdi sıradaki görevine odaklanmalıydı: Nat'le konuşmaya.

Bu, yapması gereken ilk işti ama aynı zamanda da yapmak istediği son şeydi. Nat ile konuşmak, yüksek sesle dile getirmek bunu gerçek kılabilirdi. *Hey Nat, sence ağabeyin seri katil olabilir mi? Evet, seni ve aile üyelerini daha önce de cinayetle suçladığımı biliyorum.*

Artık yakındılar, o ve Nat. O seçtiği ailesiydi. Şiddet ve trajedi içinde *bulduğu* ama yine de *seçtiğiydi.* Pip, Nat'i kaybolduğunda onu arayacak insanlardan biri olarak sayıyordu. Nat'i kaybetmek, saymak için kullandığı parmaklarından birini kaybetmekten daha kötüydü. Bu konuşma, aralarındaki bağı zorlar, hatta koparırsa ne olacaktı?

Ama başka seçeneği var mıydı? Tüm işaretler Daniel da Silva'yı gösteriyordu: çizilen profile uyuyordu, eskiden Green

Scene'de çalışmıştı ve Jason Bell yemek davetindeyken alarmı çalıştıran kişi pekâlâ o olabilirdi; bir polis olarak soruşturmaya gösterdiği ilgi dikkat çekecek biçimde aşırıydı, *onlardan biri* sayılır. Bell ailesine Andie'nin korkabileceği kadar yakındı ve Pip'ten nefret etmek için nedeni olan birisiydi.

Hepsi uyuyordu. En kolay yol buydu.

Göğsünde silah sesleri. Kulağa *KB KB KB* gibi gelen hızlı heceler.

Pip bir kez daha telefonuna baktı. Lanet olsun. Saat ne ara üç olmuştu? Öğle vaktine kadar yorganın altından -son güvenli alanı- çıkamamıştı, haplar daha önce kalkamayacak kadar ağırlık yapmıştı. Ve koşu da uzun sürmüştü, çok uzun. Şimdi de tereddüt ediyor, kendi kendini gitmesi gerektiğine ikna etmeye çalışıyordu.

Duş alacak zamanı yoktu. Terli tişörtünü çıkarıp sporcu sutyeninin üstüne giydiği gri kapüşonlu *sweathshirt*'ünün fermuarını çekti. Açık duran sırt çantasına su şişesini ve anahtarlarını koyup USB mikrofonları çıkardı; Nat'le yapacağı bu konuşmayı başka kimse duymayacaktı. Bu gece Ravi'de kalacağını hatırladı; ertesi gün giymek için iç çamaşırı ve giysi aldı, banyodaki diş fırçasını çantaya attı. Gerçi Luke hap getirdi mi diye kullan at telefonunu kontrol etmek için önce eve uğrayabilirdi. Bunu düşününce ateş basıp utandı. Çantasının fermuarını kapatıp omuzuna astı, kulaklıklarını ve telefonunu alıp odadan çıktı.

"Nat'i görmeye gidiyorum," dedi annesine en alt basamağa varınca ve Stanley'nin ellerine bulaşan kanını koyu renk taytına sildi. "Oradan da Singhlere yemeğe gideceğim, gece orada kalabilirim, olur mu?"

"Ah, tabii olur," dedi annesi ve Josh oturma odasında başka bir şey için sızlanırken iç çekti. "Ama sabah geçe kalma. Kardeşine yarın Legoland'e gideceğimize söz verdik. En azından iki saniyeliğine neşelendi."

"Evet, tamam," dedi Pip. "Kulağa eğlenceli geliyor. Hoşça kal." Kapıya varınca duraksadı. "Seni seviyorum, anne."

"Ah." Annesi şaşırmış gibiydi, Pip'e gözlerine kadar yayılan bir gülümsemeyle baktı. "Ben de seni seviyorum, tatlım. Sabah görüşürüz. Nisha ve Mohan'a selam söyle."

"Söylerim."

Pip kapıyı kapadı. Yatak odasının penceresinin altındaki tuğla duvara, *onun* muhtemelen tam olarak durduğu yere baktı. Sabah yağmur yağmıştı, bu yüzden emin olamadı ama duvarda belli belirsiz beyaz işaretler gördü. Belki de hep oradaydılar, belki de yoktular.

Arabasının yanında bir an duraksadıktan sonra yanından geçip yürümeye başladı. Araba kullanmamalıydı, muhtemelen güvenli olmazdı. Hâlâ sisteminde olan haplar dengesini bozuyordu; dünya neredeyse etrafında dönüp duran bir rüya gibiydi. Zamansız, yersiz.

Garaj yolundan çıkıp Martinsend Yolu'na doğru yürümeye başlarken kulaklıklarını kulağına geçirdi. Hiçbir şey dinlemek istemiyordu, sadece gürültü önleme tuşuna bastı ve zincirlerinden kurtulup serbest kaldığı o yerde süzülmeye çalıştı. Kaybolduğu yerde. Silah ve *tırrt-tırrt* seslerinin ve çığlık çığlığa müziğin onu bulamayacağı yerde.

Anacaddede ilerleyip Book Cellar'ı ve kütüphaneyi geçti. İçinde Cara'nın olduğu, birine iki karton bardak uzattığı kafenin önünden geçti, Pip en iyi arkadaşının dudaklarından dökülen kelimeleri okumuştu: *Dikkat edin, çok sıcaklar.* Ama Pip durmadı. Kilise Caddesi'nden sola dönüp Bell ailesinin evinin olduğu köşeyi geçti. Ama Andie o evde değildi, artık burada Pip'leydi. Sağa döndü. Chalk Yolu'ndan Cross Hattı'na devam etti.

Ağaçlar titredi. Burada hep aynı şeyi yapıyorlar, sanki onun bilmediği bir şeyi biliyorlardı.

Yolun yarısına kadar yürüdü, bakışları görüş alanına giren mavi boyalı kapıya sabitlendi. Nat'in evine.

Bunu yapmak istemiyordu.

Bunu yapması gerekiyordu.

KB ile arasındaki bu ölümcül oyun onu buraya getirmişti ve Pip bir adım gerideydi.

Evin önündeki kaldırımda durdu, çantasını omzundan dirseğine kaydırıp kulaklıklarını içine koydu. Fermuarı kapadı. Bir nefes alıp ön kapıya doğru yürümeye başladı.

Telefonu çaldı.

Kapüşonlusunun cebindeydi. Belinin üstünde titriyordu.

Pip elini cebine attı, telefonu çıkarıp ekrana baktı.

Bilinmeyen Numara.

Kalbi ağzından çıkacaktı.

Bu oydu, biliyordu.

KB.

Ve şimdi onu yakalamıştı. Şah mat.

Pip, Nat'in evini geçti, telefon avuçlarının arasında hâlâ titriyordu. Silvaların evinin görüş mesafesinden çıkınca telefonu kaldırıp yan taraftaki düğmeye iki kere basarak çağrıyı CallTrapper uygulamasına yönlendirdi.

Ekran kararadı.

Bir adım.

İki.

Üç.

Ekran bir kez daha gelen çağrıyla aydınlandı. Ancak bu kez *Bilinmeyen Numara* yazmıyordu. Bir cep telefonu numarası ekranın üstünde görünüyordu, maskesi kalkmıştı. Pip'in tanımadığı bir numaraydı ama önemi yoktu. Bu KB ile doğrudan bir bağlantıydı. Daniel da Silva'yla. Sağlam kanıt. Oyun bitmişti.

Çağrıyı kabul etmesine gerek yoktu, çalmaya devam etmesine izin verebilirdi. Ama başparmağı çoktan yeşil tuşa doğru hareketlenmiş, üstüne basmış ve telefon kulağına gitmişti.

"Merhaba KB," dedi Pip, Cross Hattı üzerinde evlerin sayısının azaldığı ve ağaçların sıklaştığı kısma doğru yürümeye devam

ederek. Ağaçlar artık sadece titremiyor, aynı zamanda onu selamlıyorlardı. "Yoksa Slough Strangler'ı mı tercih edersin?"

Hattın ucundan pürüzlü ama yumuşak bir ses geldi. Rüzgâr değildi. Oydu, nefes alıyordu. Oyunun bittiğini, Pip'in çoktan kazandığını bilmiyordu. Üçüncü ve son araması onun ölümcül hatası olmuştu.

"Gerçi ben KB'yi tercih ederim," dedi Pip. "Daha uygun, özellikle de Slough'tan olmadığını düşünürsek. Sen buradansın. Little Kilton." Pip yürümeye devam ediyordu, ağaçlar şimdi öğleden sonra güneşini örtüyordu, yolda gölgeler titreşiyordu. "Dün geceki numaranı beğendim. Çok etkileyiciydi. Ve benim için bir sorun olduğunu biliyorum; kaybolursam beni kimin arayacağını bilmek istiyorsun. Ama benim de sana bir sorum var."

Durdu.

Hattın ucundan bir nefes daha duyuldu. Bekliyordu.

"Hapse girdiğinde seni kim ziyaret edecek?" diye sordu. "Çünkü gireceğin yer orası."

Bu kez hatta boğuk bir ses vardı, nefesi boğazında düğümlenmişti.

Pip üç kesik bip sesi duydu.

Çağrı sonlandırılmıştı.

Pip telefonuna baktı, ağzının kenarları neredeyse gülümsemeye benzer bir hareketle gerilmişti. Onu yakalamıştı. Rahatlama ânında geldi, omuzlarındaki korkunç yük kalktı, yeniden dünyaya, gerçek dünyaya geri döndü. Normal hayat. Ravi ve Pip takımı. Ona söylemek için sabırsızlanıyordu. Artık yakalamaya çok yakındı, tek yapması gereken uzanıp tutmaktı. Dudaklarının arasından öksürük ve kahkaha karışımı bir ses çıktı.

Son aramalar menüsüne gitti, gözlerini bir kez daha telefon numarasına sabitledi. Daha önce yakalanmadığına bakılırsa büyük ihtimalle kullan at telefondu ama belki de değildi. Belki de gerçek telefonuydu ve belki hiç düşünmeden açıp adını söyleyecekti. Ya da sesli mesaj onu ele verecekti. Pip bu numarayla

hemen şimdi Hawkins'e gidebilirdi ama önce bilmek istiyordu. Onu bulan, adını öğrenen, her şeyi çözen kişi olmak istiyordu. Daniel da Silva. KB. Strangler. Bunu hak etmişti. Kazanmıştı.

Ayrıca nasıl bir his olduğunu onun da bilmesi gerekiyordu. Korku, belirsizlik. *Bilinmeyen Numara* ile aydınlanan ekran. Cevap verip vermeme konusundaki tereddüt. Pip olduğunu bilmeyecekti. Pip de tıpkı onun gibi maske takacaktı.

Ağaçların giderek sıklaştığı yolda yürümeye devam ederken Nat'in evi çoktan geride kalmıştı. Pip numarayı kopyalayıp yapıştırdı. Numaranın önüne *141* yazıp maskesini taktı. Başparmağı yeşil tuş üstünde titredi.

İşte bu kadardı. O an gelmişi.

Tuşa bastı.

Telefonu bir kez daha kulağına götürdü.

Çaldığını duydu.

Ama bir dakika. Bir sorun vardı.

Pip durdu, telefonu indirdi.

Duyduğu zil sesi sadece telefondan gelmiyordu.

Diğer kulağıyla da duyuyordu. İkisiyle de. Buradaydı.

Zilin tiz sesi hemen arkasından geliyordu.

Giderek yükseliyordu.

Daha da yükseliyordu.

Çığlık atacak zaman yoktu.

Pip bakmak için arkasını dönmeye çalıştı ama iki kol onu yakaladı. Onu tuttu. Kendi telefonu düşerken zil sesini hâlâ duyabiliyordu.

Bir el yüzüne çarptı, ağzını kapatıp daha çıkamadan çığlığı engelledi. Bir kol boynuna dolandı, kıvrılan dirsek boynunu sıktı, sıktı.

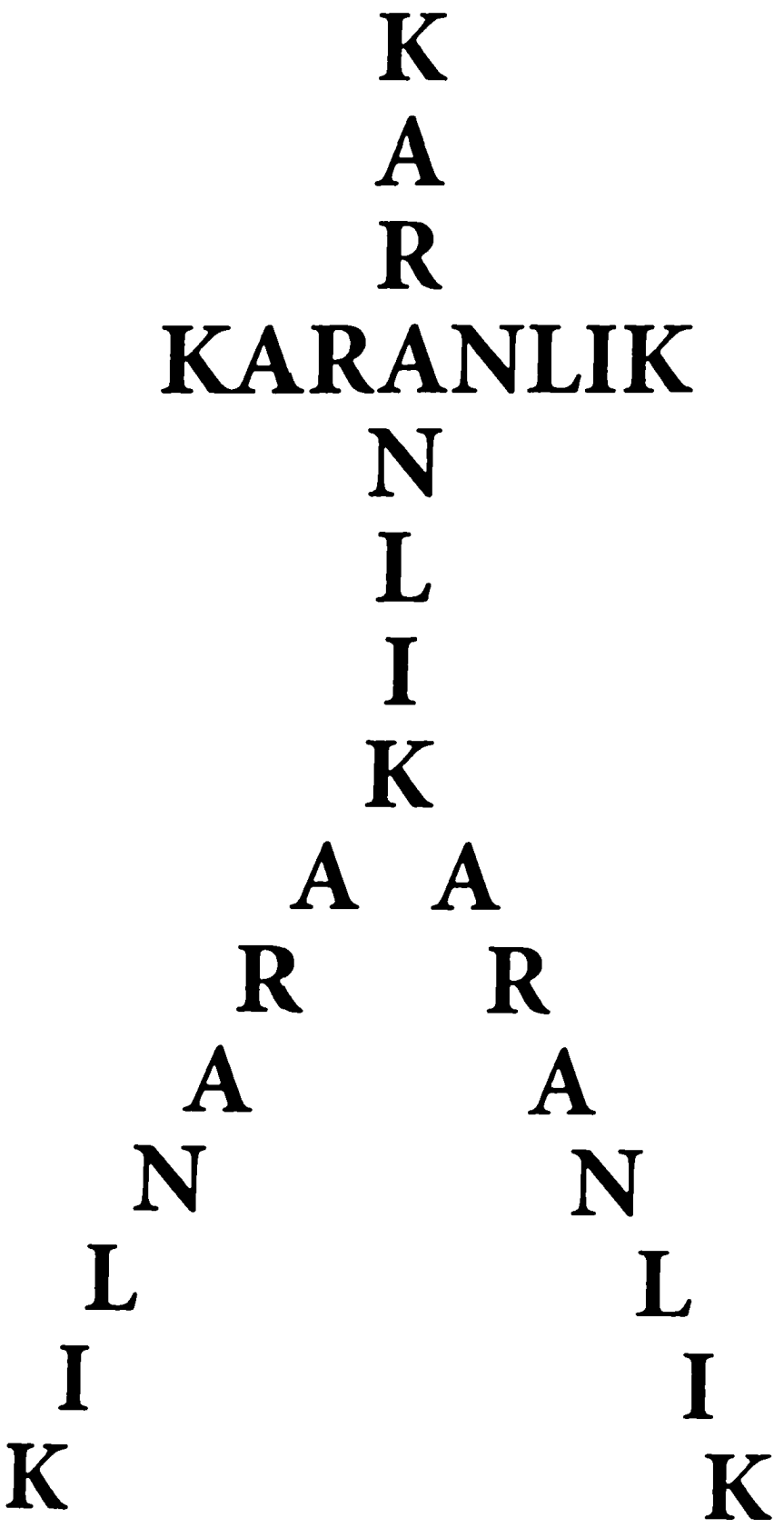
Pip kıvrandı. Nefes aldı ama hava içine girmedi. Kolunu boynundan, elini ağzından çekmeye çalıştı ama gücü gitgide azaldı, zihni boşaldı.

Hava içeri girmiyordu. Boynunda mahsur kalmıştı. Etrafındaki gölgeler koyulaştı. Pip çabaladı.

Nefes al, sadece nefes al. Yapamıyordu. Gözlerinin arkasında patlamalar oldu. Bir kez daha denedi, kendi bedeninden ayrıldığını hissetti. Uzaklaşıyordu.

Etraf karardı. Ve Pip karanlığın içinde kayboldu.

Yirmi Beş

Yirmi Altı

Pip, gözlerini yavaş yavaş açarak karanlıktan çıktı. Onu çıkaran bir ses, kulağının dibinde çarpılan bir şeydi.

Hava. Hava alabiliyordu. Kan yeniden beynine akıyordu.

Gözleri açıktı ama etrafındaki şekiller net değildi. Henüz değildi. Gördüğü ve anladığı arasında kopukluk vardı. O an tek kavrayabildiği başını ikiye bölen ve kafatasına doğru saplanan acıydı.

Ama nefes alabiliyordu.

Nefes aldığını duyabiliyordu. Ama sonra duyamadı: Hemen altında dünya hırlayarak kükredi. Bu sesi tanıyordu. Ne olduğunu anlamıştı. Motor çalışmıştı. Bir arabadaydı. Ama sırtüstü yatıyordu.

Gözlerini iki kez kırpıştırdı ve aniden etrafındaki şekiller anlam kazandı, zihninin kapıları yeniden açıldı. Dar, kapalı bir alandı, yanağını altında sert bir halı vardı, üstüne sabitlenmiş eğimli bir kapak ışığı engelliyordu.

Bir arabanın bagajındaydı. Evet, yeni uyanan zihni ona bunu söylüyordu. Ve bagaj kapısı çarparak kapanmıştı, duyduğu ses buydu.

Sadece birkaç saniye kendinden geçmiş olmalıydı. En çok yarım dakika. Hemen arkasına park etmişti, hazırdı. Onu sürükledi. Bagaj kapağı onu yutmak için sonuna kadar açılmıştı.

Ah evet, hatırlaması gereken en önemli şey buydu, zihni kendini toplamaya başlıyordu.

KB onu almıştı.

Pip ölmüştü.

Henüz değil. Şu an yaşıyordu ve nefes alabiliyordu, şükürler olsun nefes alabiliyordu. Ama önemli olan her açıdan ölmüştü. Hemen hemen.

Yürüyen ölü kız. Ancak yürümüyordu, kalkamıyordu.

İçinde kaynayıp köpüren paniği dışarı salmaya, çığlıkla atmaya çalıştı. Ama bir dakika, yapamıyordu. Çığlık bile denemeyecek boğuk bir ses çıkmıştı. Ağzını kapatan bir şey vardı.

Ne olduğunu anlamak için dokunmaya çalıştı... ama bunu da yapamadı. Elleri arkadan bağlanmıştı. Kımıldayamıyordu. Birbirine bağlanmıştı.

Bir elini mümkün olduğunca büktü, parmağını kıvırıp bileklerini neyin bağladığını hissetmeye çalıştı.

Koli bandı.

Bunu tahmin etmeliydi. Ağzında da bir şerit vardı. Bacaklarını da ayıramıyordu, başını kaldırsa bile o kadar aşağıyı göremiyordu ama bilekleri de bağlanmış olmalıydı.

Mide çukurunda yeni bir şey hissetti. Eski, çok ilkel bir duyguydu. Herhangi bir kelimenin tarif edebileceğinin ötesinde bir dehşetti. Her yerindeydi: gözlerinin gerisinde, dersinin altında. Çok güçlüydü. Sanki milyonlarca ama milyonlarca parçası aynı anda kaybolup ortaya çıkıyor, var olup yok oluyordu.

Ölecektiölecektiölecektiölecektiölecektiölecektiölecektiölecekti.

Sırf bu his yüzünden ölecekti. Kalbi o kadar güçlü çarpıyordu ki artık silah sesini duyamıyordu ama böyle çarpmaya devam edemezdi. Sonunda pes ederdi. Kesinlikle pes ederdi.

Pip bir kez daha bağırmaya, imdat kelimesini koli bandının arasından itmeye çalıştı ama kelime geri tepti. Karanlığın içinde umutsuz bir haykırıştı.

Ama tüm o dehşetin içinde hâlâ bir kıvılcım vardı, burada ona yardım edebilecek tek kişi kendisiydi. *Nefes al, sadece nefes al,* demeye çalıştı kendi kendine. Ölmek üzereyken nasıl nefes alabilirdi? Yine de derin bir nefes aldı, burnundan çekip burnundan verdi. Kendi içinde toplandığını, sayıca biriktiğini, o çok-güçlü duyguyu zihninin gerisindeki karanlık yere ittiğini hissetti.

Bir plana ihtiyacı vardı. Pip'in her zaman bir planı olurdu, ölmek üzereyken bile.

Durum şuydu: Cumartesi günüydü, saat öğleden sonra dört civarıydı ve Pip bir arabanın bagajındaydı. KB Katili. Daniel da Silva. Pip'i öldürmeyi planladığı yere götürüyordu. Elleri bağlıydı, ayakları bağlıydı. Bunlar gerçek verilerdi. Ve dahası da vardı, Pip'in elinde hep daha fazla veri olurdu.

Bir sonraki bilhassa sıkıntılıydı, söyleyen kendi zihni bile olsa duyması zordu. Dinlediği birçok gerçek suç *podcast*'inden birinden öğrendiği ve bilmesi gerekeceğini asla düşünmediği bir şeydi. Kafasının içindeki ses duraksamadan, panik yapmadan açıkça tekrarladı: *Eğer bir gün alıkonursanız sizi başka bir yere götürmelerini önlemek için elinizden gelen şeyi yapmalısınız. Başka bir yere nakledildiğinizde kurtulma şansınız yüzde birin altına düşer.*

Pip şimdi başka bir yeri düşünüyordu. Şansını kaybetmiş, ilk saniyelerde açık olan o küçük kurtuluş penceresini kaçırmıştı.

Yüzde birden az.

Ama her nedense bu sayı dehşeti geri getirmemişti. Pip bir şekilde sakin hissediyordu. Bir oran koymak kabullenmesini kolaylaştırmış gibi tuhaf bir sakinlik söz konusuydu.

Ölmek üzere olduğu kesin değildi ama çok yüksek ihtimalle ölecekti. Sonucun kesine yakın olması, umut etmesi için yeterli değildi.

Pekâlâ, nefes aldı. Tamam, bu konuda ne yapabilirdi?

Henüz başka yerde değildi.

Telefonu üzerinde miydi? Hayır. Onu yakaladığında düşürmüştü ve asfalta çarptığını duymuştu. Burada ondan başka bir şey yoktu. Sırt çantasını da almış olmalıydı. Pekâlâ, sırada ne vardı?

Gittikleri rotayı gözünde canlandırmaya, arabanın yaptığı dönüşleri zihnine not etmeye çalışmalıydı. Cross Hattı'nın uzak ucundan, ağaçların sıklaştığı yerden alınmıştı, onun marşa bas-

tığını duymuştu ama arabanın dönüş yaptığını hissetmemişti, yani o yol üstünde ilerliyor olmamalılardı. Ama o dehşet anı, kaybolup ortaya çıktığı o anlar gözünü kör etmiş, Pip yola dikkatini vermemişti. Yaklaşık beş dakikadır yolda olduklarını tahmin edebiliyordu. Little Kilton'dan çıkmış bile olabilirlerdi. Ama Pip tüm bunların ona nasıl yardım edeceğini bilemiyordu.

Peki, ona ne yardım edebilirdi? Hadi, düşün. Zihnini meşgul ederse arkadaki dehşetin yaşadığı karanlık bölgeye bakmayacaktı. Ama aklında başka bir soru belirdi. *O* soru.

Kaybolan sen olduğunda seni kim arayacak?

Artık bu sorunun cevabını asla öğrenemeyecekti, çünkü ölecekti. Ama hayır, bunun doğru olmadığını söyledi kendi kendine kollarındaki baskıyı azaltmak için yan dönerken. Cevabı biliyordu. Bu, kemiklerine işleyen, ondan daha uzun yaşayacak bir bilgiydi. Ravi onu arayacaktı. Annesi. Babası. Küçük kardeşi. Bir arkadaştan çok kardeş gibi olan Cara. Naomi Ward. Connor Reynolds. Tıpkı Pip'in onu aradığı gibi Jamie Reynolds onu arayacaktı. Nat da Silva. Hatta Becca Bell.

Pip şanslıydı. Çok şanslıydı. Neden durup ne kadar şanslı olduğunu düşünmemişti? Hak etsin ya da etmesin tüm bu insanlar onu önemsiyordu.

İçinde şimdi başka bir his vardı. Panik değildi. Ondan daha soluk, daha ağır, daha kederli, daha yavaş hareket eden ama canını çok daha acıtan bir duyguydu. Onları bir daha asla göremeyecekti. Hiçbirini. Ravi'nin çarpık gülüşünü, tuhaf kahkahasını, onu sevdiğini söylemesinin yüzlerce farklı yolunu. Bir daha Komiser dediğini duymayacaktı. Ailesini, arkadaşlarını bir daha görmeyecekti. Hepsiyle geçirdiği o son anlar ve Pip bunların son veda olduğunu bilmiyordu.

Gözlerine dolan yaşlar yanaklarından sert halıya doğru aktı. Neden şu an yerin dibine batıp KB'nin ona ulaşamayacağı bir yerde kaybolamıyordu?

En azından kapıdan çıkmadan annesine onu sevdiğini söylemişti. En azından annesinin tutunacak bir anı vardı. Ama ya babası? Ona ya da Josh'a bunu en son ne zaman söylemişti? Josh büyüdüğünde onun neye benzediğini hatırlayacak mıydı? Ya Ravi... Ravi'ye onu sevdiğini en son ne zaman söylemişti? Yeterince söylememişti, asla yeterli olmazdı. Ya Ravi gerçekten bilmiyorsa ne olacaktı? Bu onu mahvedecekti. Pip daha çok ağladı, gözyaşları ağzındaki koli bandının etrafında birikiyordu. Ravi'nin kendini suçlamasına izin verme lütfen. Ravi onun en iyi şeyiydi ve şimdi kendisi onun başına gelen en kötü şey olacaktı. Göğsünde asla unutmayacağı bir sızı olarak kalacaktı.

Ama Ravi onu arayacaktı. Ve onu bulamayacaktı ama katilini bulacaktı, Pip bundan emindi. Ravi onun için bunu yapacaktı. Adalet: Ne kadar kaygan olsa da buna ihtiyaçları olacaktı, böylece hepsi onsuz yaşamaya devam etmeyi öğrenecek, yılda bir kez mezarına çiçek bırakabilecekti. Aman Tanrım, bugün ayın kaçıydı? Öleceği günün tarihini bile bilmiyordu.

Daha çok, daha çok ağladı; ta ki içindeki mantıklı yanı kontrolü ele geçirip onu içinde bulunduğu çaresizlikten çekip alana kadar. Evet, Ravi katilini bulacaktı, kim olduğunu öğrenecekti. Ama bilmekle kanıtlamak arasında fark vardı. Bu ikisi arasında dünyalar kadar fark vardı; Pip bunu zor yoldan öğrenmişti.

Ancak bu onun yapabileceği bir şeydi. Zihnini meşgul etmek için bir plan yapacaktı. Pip katilini bulmalarına, onu bir kafese tıkmalarına kendi yardım edebilirdi. Sadece bu bagajda kendinden yeterince şey bırakmalıydı. Saç. Deri. DNA'sı olan herhangi bir şey. Onun arabasını kendinden izlerle kaplayabilirdi, dünyaya son izini bırakıp oku doğruca *ona* çevirebilirdi.

Evet, bunu yapabilirdi. Bu, onun yapabileceği bir şeydi. Sırtüstü döndü ve başını halıya sürttü. Sertçe. Sertçe, canı acıyana, saçların başından koptuğunu hissedinceye kadar sürttü. Biraz aşağı kayıp aynı şeyi tekrarladı.

Sıradaki: deri. Açıkta kullanabileceği fazla bir yer yoktu. Ama başı ve elleri açıktaydı. Başını çevirdi, yanağını halıya bastırdı ve ileri geri hareket ettirdi. Canı yandı, ağladı ama devam etti, derisi sıyrıldı. Kanarsa daha da iyi olurdu. Arkada kan bırakıp onun bundan paçayı kurtarmaya çalışmasını görecekti. Sonra kolu bandıyla sarılı ellerini beceriksizce hareket ettirdi. Parmak boğumlarını halıya ve yolcu koltuğunun arkasına sürttü.

Başka ne yapabilirdi? İncelediği tüm olayları aklından geçirdi. Dört hece aklında belirdi, o kadar bariz olanı nasıl daha önce düşünememişti. Parmak izi. Polis Stanley'nin ölümünün ardından onu elimine etmek için parmak izlerini dosyalamıştı. Evet, buydu. Parmaklarındaki, örümcek ağı benzeri izler KB'nin etrafını daha da daraltmak için geride bıraktığı bir ağ olacaktı. Ama sert bir zemine ihtiyacı vardı, halı işe yaramazdı.

Pip etrafına bakındı. Arka cam vardı ama bagajın üstündeki sert pandizot* yüzünden oraya ulaşamıyordu. Bir dakika. Başının ve ayaklarının yanındaki kısımlar plastik kaplıydı. Bu işe yarardı. Pip bacaklarını kendine doğru çekti ve spor ayakkabılarını halıya bastırdı ve bağlı elleri plastiğe değene kadar yan dönüp kendini yukarı itti.

Sırasıyla iki elini de kullandı. Her bir parmağını tek tek, birkaç kez plastiğe koyup bastırdı. Aşağı yukarı, ulaşabildiği her yere. Bant yüzünden en çok başparmaklarında zorlandı ama yine de en üstlerini plastiğe değdirmeyi başardı. En azından kısmı bir iz bırakabilmişti.

Pekâlâ, sırada ne vardı? Bir şeyin üstünden geçerken zıplayan araba cevabın kendisiydi. Sert bir dönüş daha. Ne kadardır gidiyorlardı? Ve Ravi'ye öldüğü söylendiğinde yüzü nasıl bir hâl alacaktı? Hayır, bunu yapma. O görüntüyü gözünde canlandırmak istemedi. Onu son saatlerinde gülerken hatırlamak istiyordu.

Ravi, ona hayatta tanıdığı en cesur insan olduğunu söylemişti. Pip şu an kendini cesur hissetmiyordu. Hem de hiç. Ama

* Otomobillerde arka koltukların arkasındaki camın alt bölgesinde bulunan, bagaj ile kabını birbirinden ayıran parçadır. (e.n.)

en azından Ravi'nin zihninde yaşayan, *Pip olsa ne yapardı?* diye sorduğu hâli öyleydi. Pip, zihninde yaşayan Ravi'yle aynısını yapmayı denedi. Ona dönüp sordu: "Burada benimle olsan bana ne yapmamı söylerdin?"

Ravi cevap verdi.

Ona istatistikler ve mantık aksini gösterse de pes etmemesini söylerdi. "*Yüzde birin altının* canı cehenneme. Sen Pippa Kahrolası Fitz-Amobi'sin. Benim küçük Komiserim. Pippus Maximus ve senin yapamayacağın bir şey yok."

"Çok geç," dedi Pip ona.

Ravi geç olmadığını söyledi. Daha başka yerde değildi. Hâlâ zaman vardı, hâlâ içinde savaşacak güç vardı.

"Hadi Pip. Kendini topla. Bunu yapabilirsin."

Kendini toplamalıydı. Bunu yapabilirdi.

Yapabilirdi. Ravi haklıydı. Henüz başka yerde değildi, hâlâ arabadaydı. Ve bu arabayı kendi lehine kullanabilirdi. Bir araba kazasından kurtulma şansı başka bir yere götürüldüğündekinden daha fazlaydı. Araba da onunla aynı fikirde gibiydi, çakıl taşlı yolda tekerleklerin giderek yükselen sesleri ona acele etmesini söylüyordu.

Ona araba kazası yaptıracaktı. Yeni plan buydu.

Pip'in gözleri bagaj kapağına kaydı. Kapağı açıp dışarı yuvarlanmak için kullanabileceği bir mandal yoktu. Tek yol arka koltuklardı, oradan içeri girebilir ve kendini onun üstüne atarak direksiyonun kontrolü kaybetmesini sağlayabilirdi.

Tamam, iki seçenek vardı. Arka koltuğa tekme atıp kıracak kadar sert vurabilirdi. Ya da koltuk başlarıyla tavan arasındaki boşluktan tırmanabilirdi. Bunun için tek yapması gereken üzerindeki pandizotu kaldırmaktı.

Pip ikinci seçeneği tercih etti. Pandizot sertti –dizleriyle hissedebiliyordu– ama onu sadece yanlardaki iki kanca tutuyordu. Tek yapması gereken pozisyonunu ayarlamaktı, aşağı kayacak, ardından kancadan çıkana kadar köşeyi tekmeleyecekti.

Araba yavaşlayarak durdu.

Sadece bir dönüş yapmak için fazla uzun bir duraksamaydı. Lanet olsun.

Pip'in gözleri kocaman açıldı. Duyabilmek için nefesini tuttu. Bir ses vardı, bir araba kapısı açılmıştı.

Ne yapıyordu? Onu bir yerde mi bırakıyordu? Kapının tekrar kapanmasını bekledi ama o ses gelmedi, en azından birkaç saniye boyunca. Ve kapı kapanma sesi duyulduğunda araba bir kez daha yavaşça hareket etti. Bir kaza yapmaya yetecek kadar hızlı değildi.

Birkaç saniye sonra tekrar durdu. Ve bu kez Pip el freninin çekildiğini işitti.

Gelmişlerdi.

Başka yere.

Artık çok geçti. "Üzgünüm," dedi Pip kafasının içindeki Ravi'ye. Ve, "Seni seviyorum," dedi gerçek olanına iletebilme ihtimaline karşı.

Araba kapısı açıldı. Araba kapısı kapandı.

Çakıl taşları üzerinde ayak sesleri duyuldu.

Dehşet geri dönmüştü, aklının köşesinde kilitlendiğini sandığı yerden dışarı sızıyordu.

Pip kıvrıldı, dizlerini göğsüne çekti.

Bekledi.

Bagaj kapağı açıldı.

Orada duruyordu. Ama Pip sadece koyu giysiler içindeki gövdesini görebiliyordu.

Bir el uzanıp başının üstündeki pandizotu kaldırıp arka koltuğa dayadı.

Pip ona baktı.

Öğleden sonra güneşinde bir siluetti.

Gün ışığında bir canavar.

Pip ışığa alışması için gözlerini kırpıştırdı.

Bir canavar değil sadece bir adamdı. Omuzlarının duruş şeklinde bir aşinalık vardı.

KB Katili yüzünü göstermişti. Ona ışıltılı gülüşünü göstermişti.

Görmeyi beklediği yüz değildi.

Jason Bell'di.

Yirmi Yedi

KB Katili Jason Bell'di.

Bu düşünce Pip'in zihninde yaşadığı dehşetten bile daha yüksekti. Ama bunu tekrar düşünecek zamanı yoktu.

Jason eğilip dirseğini kavradı. Gömleğinin önünü lekeleyen terinin keskin kokusunu alan Pip irkildi. Onu tekmelemek için bacaklarını savurmaya çalıştı ama Jason aklından geçeni anlamış olmalıydı. Üzerine eğilip dizlerini sabitledi. Diğer eliyle çekip onu oturttu.

Pip çığlık attı, ses koli bandının arkasında boğuldu. Biri onu duymalıydı. Biri onu duyabilmeliydi.

"Seni kimse duyamaz," dedi Jason, sanki o da kafasının içine girmiş, ona koşmasını söyleyen Ravi'nin yanına yerleşmişti. Koş. Kaç.

Pip ayaklarını dışarı çıkarıp elleriyle kendini itti. Çakıl taşlı zemine inince adım atmayı denedi ama bilekleri çok sıkı bağlanmıştı. Öne doğru sendeledi.

Jason onu tuttu. Doğrulttu, etraflarındaki çakıl taşları gıcırdadı. Kolunu Pip'in koluna dolayıp sıkıca kavradı.

"İşte iyi bir kız," diye fısıldadı dalgın dalgın sanki onu gerçekten görmüyormuş gibi. "Yürü yoksa seni taşımam gerekecek." Yüksek sesle söylemedi, sert söylemedi, buna gerek yoktu. Kontrol ondaydı, bunu biliyordu. Her şey bununla ilgiliydi.

Yürümeye başladı, Pip de yürüdü, koli bandı yüzünden adımları küçücüktü. Çok yavaş hareket ediyorlardı ve Pip zamanını etrafa bakıp çevresindekileri incelemek için kullandı.

Ağaçlar vardı. Sağında ve arkasında. Onları koyu yeşile boyanmış metal çitler çevreliyordu. Çitlerin arkasında bir kapı vardı, arabadan ilk indiğinde Jason onu açmış olmalıydı. Hâlâ ardına kadar açık duruyordu. Onunla alay ediyordu.

Jason onu kenarları demir levhalarla kaplı endüstriyel görünümlü bir binaya doğru götürüyordu ama sol tarafta ayrı duran tuğla bir bina daha vardı. Bir dakika. Pip burayı biliyordu. Bundan emindi. Her şeye tekrar baktı: uzun yeşil metal çitler, ağaçlar, binalar. Bu yeterli değilmiş gibi yanlarında logo bulunan beş minibüs park hâlindeydi. Pip daha önce buraya gelmişti. Hayır, gelmemişti. Gerçekten değil. Sadece bir hayalet olarak, bir bilgisayar ekranının arkasında, bu yolda bir aşağı bir yukarı yürümüştü.

Green Scene Ltd.'deydiler.

Kompleks, Knotty Green'de hiçliğin ortasındaki bir köy yolunda bulunuyordu. Jason haklıydı, Pip'in çığlığını kimse duyamazdı.

Ama bu durum binanın yan tarafındaki metal kapıya vardıklarında bir kez daha denemesine engel olmadı.

Jason yeniden dişlerini göstererek güldü.

"Kimse," dedi elini cebine sokarken. Dışarı keskin, parlak bir şey çıkardı. Farklı şekil ve boyutlarda birçok anahtar takılı bir halkaydı. Aralarından sivri dişli ve ince birini seçti.

Anahtarı kapının ortasındaki gri renkli büyük kilide sokarken kendi kendine mırıldandı. Pip'i tutan kolu biraz gevşedi.

Pip fırsatı değerlendirdi.

Kolunu çekip elinden kurtuldu.

Özgürlük. Özgürdü.

Ama bu onu fazla uzağa götüremedi.

Daha bir adım atamadan Jason arkadan bağlı kollarını tasma misali tutarak onu geri çekti.

"Boşuna çabalama," dedi Jason dikkatini kilide çevirerek. Sinirli görünmüyordu, hatta dudaklarındaki kıvrıma bakılırsa eğleniyor demek daha doğru olabilirdi. "Sen de benim gibi boşuna olduğunu biliyorsun."

Pip biliyordu. *Yüzde birden az.*

Kilit metalik bir tıkırtıyla açıldı, Jason kapıyı içeri doğru itti. Menteşeler gıcırdadı.

"Gel."

Pip'i eşiğin üstünden içeri çekti. Burası karanlıktı, uzun, ince gölgelerle doluydu. Sadece üst tarafta sağda güneşin çoğunu engelleyen küçük bir pencere vardı. Jason yine aklını okumuş gibi duvardaki düğmeyi çevirdi. Endüstriyel ışıklar hafif bir cızırtıyla titreşerek yandı. Oda uzun, dar ve soğuktu. Bir tür depolama alanına beziyordu: her iki duvarda büyük metal raf üniteleri bulunuyordu, alt kısımlarında küçük muslukları olan devasa plastik fıçılar raflara dizilmişti. Pip ne olduklarına baktı: farklı türde otkıran ve gübreler. Rafların altında beton zemine gömülü oda boyunca uzanan iki kanal vardı.

Jason onu kolundan çekti, spor ayakkabılarının topukları zeminde hareket etmedi.

Pip düştü.

Sağ taraftaki rafların hemen önünde sert zemine düştü. Jason tepesinde dikilirken oturmaya çalıştı. Burnundan gürültülü, hızlı nefesler alıp veriyor ve ses zihninde *KB KB KB* olarak yeniden şekilleniyordu.

İşte buradaydı. Normal bir adam gibi görünmesi gerçekten de tuhaftı. Kâbuslarında çok daha iriydi.

Jason komik bir şey varmış gibi başını sallayarak kendi kendine güldü.

Bir parmağını Pip'e doğru kaldırıp üzerinde *Dikkat! Zehirli Kimyasallar* yazan tabelaya doğru yürüdü. "Şu güvenlik alarmı," dedi gülümsemesini bastırarak. "Şu çok ilgilendiğin güvenlik alarmı." Durdu. "Onu çalıştıran Tara Yates'ti. Evet," diye ekledi Pip'in gözlerine bakarak. "Bunu yanlış anladın, değil mi? Onu çalıştıran Tara Yates'ti. Burada, bu odada bağlıydı." Pip'in göremediği karanlık anılarla dolu depolama alanına baktı. "Hepsi buradaydı. Burada öldüler. Ama Tara yanından ayrıldığımda bir şekildeki bileklerindeki banttan kurtulmayı başardı. Etrafta dolaşıp alarmı çalıştırdı. Alarmı düzgün şekilde devre dışı bırakmayı unutmuştum."

Yüzü gülüp geçebileceği, omuz silkebileceği küçük bir hata dan bahsediyormuş gibi kırıştı. Onu izlerken Pip'in ensesindeki tüyler diken diken oldu.

"Ama her şey iyi gitti. Ona zamanında yetiştim," dedi. "Yemek davetine geri dönebilmek için acele etmem gerekti ama yine de her şey iyi gitti."

İyi. Pip'in de kullandığı bir kelimeydi. Altında onca karanlık şeyin gömülü olduğu boş bir kelimeydi.

Pip konuşmaya çalıştı. Ne söyleyeceğini bile bilmiyordu ama çok geç olmadan önce denemek istiyordu. Bant yüzünden sözleri anlaşılmadı ama boğuk ses ona hâlâ orada olduğunu hatırlattı. Ravi de oradaydı. Onu nazikçe tutuyordu. Sonuna kadar onunla kalacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu Jason. Hâlâ bir ileri bir geri yürüyordu. "Ah hayır. Hayır, endişelenmene gerek yok. Geçen seferki hatamdan ders çıkardım. Güvenlik alarmı kesinlikle devre dışı. Güvenlik kameraları da, içeridekiler de, dışarıdakiler de. Hepsi kapalı, yani endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Pip'in boğazından bir ses yükseldi.

"İhtiyacım olduğu sürece kapalı kalacaklar. Tüm gece. Tüm hafta sonu," dedi. "Ve pazartesi sabahına kadar buraya kimse gelmeyecek, yani onun için de endişelenmene gerek yok. Sadece sen ve ben. Ah, ama şuna bir bakalım."

Jason ona yaklaştı. Pip raflara doğru çekildi. Jason diz çöküp el ve ayak bileklerindeki bantları kontrol etti. Bağlara bakarken kendi kendine söylendi. "Hayır, bu olmaz. Çok gevşek. Seni arabaya bindirmek için acele ettim. Onları yeniden sarmam gerekecek," dedi Pip'in omzunu hafifçe okşayarak. "Bir Tara olayı daha yaşamak istemeyiz, değil mi?"

Pip burnunu çekti, ter kokusu midesini bulandırdı. Çok yakınındaydı.

Jason homurdanarak doğruldu. Pip'in yanından geçip raflara doğru yürüdü. Pip gözleriyle onu takip etmek için başını çevirdi ama onun elinde bir şeyle geri döndüğünü gördü.

Bir rulo gri koli bandı.

"İşte burada," deyip yeniden dizlerinin üstüne çömeldi ve bandın ucunu çekti.

Pip arkasında ne yaptığını göremiyordu ama Jason'ın parmaklarının onunkilere değmesiyle içinde buz gibi mide bulandırıcı bir ürperti hissetti. Kusacağını düşündü ve eğer kusarsa tıpkı Andie Bell gibi ölecekti.

Zihninde Andie'nin görüntüsü canlandı, hayaleti yanında oturuyor, elini tutuyordu. Zavallı Andie. Babasının ne olduğunu biliyordu. Her gün bir canavarın yaşadığı eve geri dönmek zorundaydı. Ondan kaçmaya, kardeşini korumaya çalışırken olmüştü. O an Pip'in aklına iki ayrı anı hücum etti. Birleşerek bir oldular. Bir saç fırçası. Ama herhangi bir saç fırçası değil. Andie'nin masasında duran -Pip ve Ravi'nin çektiği fotoğrafın köşesinde görünen- saç fırçası, Jason'ın ikinci kurbanı Melissa Denny'e aitti. Ölümünü tekrar yaşamak için ondan aldığı ganimet. Onu kızına vermişti ve muhtemelen onu kullanırken görmekten karanlık bir haz duyuyordu. Hastalıklı aşağılık.

Bileklerine saplanan ani acıyla düşüncesi sona erdi. Jason bandı çekmiş, derisini ve tüylerini de beraberinde almıştı. Yine özgürdü. Bağları yoktu. Mücadele edebilirdi. Boynuna sarılabilirdi. Tırnaklarını gözüne batırabilirdi. Pip homurdanarak denedi ama Jason çok sıkı tutuyordu.

"Sana ne dedim?" dedi Jason usulca Pip'in kıvranan kollarını sıkarak. Onları canını acıtacak biçimde arkasında yukarı kaldırdı, bileklerinin içini raf ünitesinin metal direğine doğru bastırdı.

Soğuk ve yapışkan koli bandını önce bir bileğine, ardından metal ayağa, sonra da diğer bileğine doladı.

Pip ellerini birbirinden uzaklaştırmaya odaklandı, böylece bant çok sıkı olmayacaktı. Ama Jason onları sımsıkı tutuyor, üzerlerine bir kat daha bant doluyordu. Bir kat daha. Ve bir tane daha.

"İşte oldu," dedi bileklerini sallamaya çalışarak ama kıpırdamadılar. "Güzel ve güvenli. Şimdi bir yere gitmeyeceksin, değil mi?"

Ağzındaki bant bir çığlığı daha yuttu.

"Evet, oraya geliyorum, endişelenme," dedi Jason ayaklarına doğru uzanarak. "Hep endişelisiniz. Hep dırdır ediyorsunuz, hepiniz. Çok gürültücüsünüz."

Bacaklarını sabitlemek için dizini üzerlerine bastırdı ve ardından ayak bileklerinin etrafına koli bandını sarmaya başladı. Üzerlerinden iki tur geçerek bu kez daha sıkı bantladı.

"Bu iş görür." Dönüp ona baktı. Gözlerini kıstı. "Şimdi sana bir konuşma şansı vereceğim. Özür dilemen için, öncesinde..." Durdu, elindeki banda bakıp parmağını kenarında gezdirdi. Jason öne doğru eğilip yüzüne uzandı. "Beni pişman etme," dedi yanaklarındaki bandı sertçe çekip ağzını serbest bırakırken.

Pip havayı içine çekti, ağzını dolduran hava farklı hissettirdi. Daha fazla alan, daha az dehşet.

İstese çığlık atabilirdi. İmdat diye bağırabilirdi. Ama ne işe yarayacaktı? Onu kimse duyamaz, yardım gelemezdi. Sadece ikisi vardı.

Bir yanı ona bakıp "Neden?" diye sormak istedi. Ama bir nedeni olmadığını Pip biliyordu. O, sebepleri yüzünden karanlıktan kafa karıştırıcı gri alana itilen Elliot Ward ya da Becca veya Charlie Green değildi. İyi niyetlerin, kötü seçimlerin, hataların ya da kazaların olduğu insani alana itilmemişti. Suçlu profilini okumuştu ve bu, ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. KB Katili'nin gri alanı da nedeni de yoktu, tam da bu yüzden Pip'e çok doğru görünmüştü. Mükemmel dava: Kendini kurtarmak için kendini kurtar. Artık kimseyi özellikle de kendini kurtaramayacaktı. Kaybetmişti, ölecekti ve Jason Bell için bir neden yoktu. Sadece, neden olmasındı... Pip ve ondan önceki beş kişi, onlar Jason için bir biçimde tahammül edilemezdi. Hepsi buydu. Gözlerinde bir cinayet değil bir imhaydı. Pip istese de daha fazlasını alamazdı.

Bir yanı, öfkenin pasif durumda olduğu dikenli yanı, ona defolup gitmesi için bağırmak, onu hemen şuracıkta öldürmek zorunda kalana kadar bağırmaya devam etmek istiyordu.

Söyleyebileceği hiçbir şey onu durdurmayacak ya da canını yakmayacaktı. Hiçbir şey. Ama...

"Senin kim olduğunu biliyordu," dedi Pip, sesi yaralı ve kabaydı. "Andie. Senin KB Katili olduğunu biliyordu. Seni Julia ile gördü ve her şeyi anladı."

Pip, Jason'ın yüzünde şekillenen yeni kırışıklıkları ve ağzındaki seğirmeyi izledi.

"Evet, senin bir katil olduğunu biliyordu. Ölmeden aylar önce. Aslında bu yüzden öldü. Senden kaçmaya çalışıyordu." Pip sınırsızca çekebileceği havadan bir yudum daha aldı. "Bana kalırsa senin kim olduğunu öğrenmeden önce bile sende bir sorun olduğunu biliyordu. Bu yüzden eve kimseyi getirmiyordu. Bir yıldır kaçmak, senden uzak bir yerde yaşamak için para biriktiriyordu. Becca'nın okulu bitirmesini bekleyecek ve onun için geri dönüp onu da yanına alacaktı. Ve onları bulamayacağım bir yere gittiklerinde Andie seni polise ihbar edecekti. Planı buydu. Senden o kadar nefret ediyordu. Becca da. Senin kim olduğunu bildiğini sanmıyorum ama yine de senden nefret ediyordu. Şimdi anladım: Bu yüzden hapse girmeyi tercih etti. Senden uzak olmak için."

Pip kelimeleri onun üstüne fırlattı, sesi onda delikler açacak altı mermiyi saklıyordu. Bakışlarıyla ona zarar vermek için gözlerini kıstı. Ama Jason düşmedi. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle orada öylece duruyor, gözlerini bir o yana bir bu yana çevirerek Pip'in söylediklerini sindiriyordu.

İç çekti.

"Pekâlâ," dedi sesinde hafif bir hüzün tınısıyla, "Andie bunu yapmamalıydı. İşime burnunu sokmamalıydı, üstüne vazife değildi. Ve artık ikimiz de onun neden öldüğünü biliyoruz. Çünkü beni dinlemedi." Başının yanında kulağına yakın bir yere sertçe vurdu. "Hayatı boyunca ona öğretmeye çalıştım ama o asla dinlemedi. Tıpkı Phillipa, Melissa, Bethany, Julia ve Tara gibi. Çok gürültücüsünüz, hepiniz. Yersiz konuşuyorsunuz. Böyle olmaması

gerekti. Beni dinlemeniz gerekti. Hepsi bu. Dinlemek ve söylediğimi yapmak. Bu, o kadar zor mu?"

Koli bandının ucunu huzursuzca kurcaladı.

"Andie." Adını yüksek sesle daha çok kendine söyledi. "Biliyor musun, her şeyden onun için vazgeçtim. Kaybolduktan sonra mecburdum. Polis çok yakınımdaydı, riske atılacak çok şey vardı. Bitirdim. Beni dinleyecek başkasını buldum. Bırakmıştım." Koli bandını Pip'e doğru sallarken karanlık, sessiz bir kahkaha attı. "Ama sonra sen çıkıp geldin, değil mi? Ve sesin çok çıkıyordu. Hem de çok. Herkesin işine burnunu soktun. Benimkine. İkinci karımı, beni dinleyen tek kadını, benim yerime seni dinlediği için kaybettim. Sen benim için bir testtin ve ben başarısız olamayacağımı biliyordum. Son sınavım. Bırakılamayacak kadar çok gürültücü. Dinlemedin, baban sana dinlemen gerektiğini öğretmedi mi?" Dişlerini gıcırdattı. "Ve işte buradasın ve son sözlerinle Andie'den bahsederek hayatıma müdahale etmeye çalışıyorsun. Bunun canımı yakmadığını bil. Sen benim canımı yakamazsın. Bu sadece benim haklılığımı kanıtlıyor. Onun hakkında. Ve Becca hakkında. Hepiniz hakkında. Hepiniz de son derece yanlış bir şey var. Tehlikeli."

Pip konuşamadı. Bu adamın karşısında volta atarak delirmiş gibi konuşmasını izlerken nasıl konuşacağını bilmiyordu. Ağzından tükürükler saçıyor, kızaran boynundaki damarlar dışarı fırlıyordu.

"Ah." Aniden durdu, gözleri keyifle genişledi, yüzüne zalim bir gülümseme yayıldı. "Ama bende senin canını acıtacak bir şey var. Hah!" Jason ellerini o kadar kuvvetli çırptı ki Pip irkilip başını metal rafa çarptı. "Evet, gitmeden önce öğrenmen gereken son bir ders. Ve şimdi her şeyin nasıl mükemmel, ne kadar uyumlu olduğunu anlayacaksın. Her şeyin nasıl böyle sonlanması gerektiğini. Ve ben yüzündeki o bakışı hep hatırlayacağım."

Pip ona baktı, kafası karışmıştı? Ne dersi? Neden bahsediyordu?

"Geçen yıldı," diye başladı Jason gözlerini onunkilere sabitleyerek. "Ekim ayının sonlarına doğruydu sanırım. Becca yine beni dinlemiyordu. Mesajlarıma cevap vermiyordu. Bu yüzden bir öğlen eve, *benim* evime uğradım. Gerçi o zamanlar diğer karımla, beni dinleyenle yaşıyordum. Becca ve Dawn'a öğle yemeği götürmüştüm. Peki *teşekkür ettiler* mi? Dawn etti, Dawn hep zayıftı. Ama Becca tuhaf davranıyordu. Uzaktı. Yemek yerken ona *dinlemesiyle* ilgili birkaç şey anlatıyordum ama onun benden bir şey sakladığını görebiliyordum." Durdu

Kuru dudaklarını yaladı. "Evet, evden ayrıldığımda gerçekten gitmedim, yolun sonuna çektiğim arabamın içinden evi izledim. Ve tahmin edeceğin gibi on dakika geçmeden Becca evden çıktı, yanında bir de köpek vardı. Küçük sırrı. Onlara köpek alabileceklerini söylememiştim. Bana hiç sormamışlardı. Orada yaşamıyordum ama yine de beni dinlemeye devam etmelilerdi. Ne kadar sinirlendiğimi tahmin edebilirsin. Arabadan indim ve Becca'nın peşinden yeni köpeğiyle yürüdüğü ormana gittim."

Pip'in kalbi yerinden fırladı, bir uçurumdan düşer gibi kaburgalarından aşağı devrildi ve midesindeki çukura saplandı. Hayır hayır hayır. Hikâyenin düşündüğü yere gitmemesi için yalvardı.

Jason yüzündeki ifadeyi izleyip sırıttı, her ânından keyif aldığı belliydi. "*Golden retriever*'dı."

"Hayır," dedi Pip usulca, göğsündeki sancı hissedilir bir acıydı.

"Evet, Becca'nın köpeği gezdirmesini izledim," diye devam etti. "Ve sonra onun tasmasını açtı, başını okşadı ve ona 'Eve git,' dedi ve tabii ki o an bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Bu, sorumluluğunu taşıyamayan Becca'nın bir köpek hak etmediğini daha da iyi kanıtlamıştı. Ardından ona sopa atmaya başladı ama köpek sürekli geri getiriyordu. Sonunda sopayı elinden geldiğince uzağa, ağaçların arasına attı ve köpek sopanın peşinden koşarken Becca kaçmaya başladı. Eve doğru. Köpek onu bulamadı. Kafası karışmıştı. Ben tabii ki de artık

Becca'nın bir köpeğe hazır olmadığını biliyordum, zaten hiç sormamıştı, üstelik de beni dinlemiyordu. Bu yüzden köpeğe yaklaştım. Çok dost canlısı küçük bir şeydi."

"Hayır," dedi Pip yine, bantları çekiştirirken sesi bu kez daha yüksek çıkmıştı.

"Becca hazır değildi ve beni dinlememişti. Ona bir ders vermem gerekiyordu." Jason kendini Pip'in yüzündeki çaresizlikle beslerken gülümsedi. "Böylece o arkadaş canlısı köpeği nehre götürdüm."

"Hayır!" diye bağırdı Pip.

"Evet!" dedi Jason gülerek. "Köpeğini boğdum. Tabii o zaman senin köpeğin olduğunu bilmiyordum. Kızımı cezalandırmak için yaptım. Ama sonra sen *podcast*'ini yayınladın ki bu benim için türlü sorunlara neden oldu ve orada köpeğinden bahsettin. Barney'di, değil mi? Bunun bir kaza olduğunu sanıyordun ve olanlardan dolayı Becca'yı suçlamadın. Pekâlâ," ellerini bir kez daha çırptı, "bir kaza değildi. Köpeğini ben öldürdüm, Pip. Kader gizemli şekillerde yol alıyor, değil mi? Ta o zaman bizi birbirimize bağlamış. Ve işte şimdi de buradasın."

Pip gözlerini kırpıştırdı, Jason'daki, odadaki tüm renkler aktı, her şey kırmızıya döndü. Öfkenin kırmızısına. Şiddetin kırmızısına. Gözlerinin arkasının kırmızısına. Ellerindeki kanın kırmızısına. Öleceğim kırmızısına.

Ona bağırdı. Dipsiz, ilkel, içgüdüsel bir çığlıktı. "Geber!" diye bağırdı, öfkeli, çaresiz gözyaşları açık ağzına doluyordu. "Geber! Geber!"

"O noktaya geldik, değil mi?" dedi Jason, ifadesinde, ellerinin duruşunda bir değişiklik vardı.

"Geber!" Pip'in göğsü nefretin şiddetiyle inip kalktı.

"Tamam o zaman."

Jason ona doğru yürürken rulodan bir parça bant kopardı.

Pip bacaklarını göğsüne çekti ve bağlı ayaklarıyla onu tekmeledi.

Jason kolayca kenara çekildi. Yavaş, kendinden emin hareketlerle yanında diz çöktü.

"Hiç dinlemiyorsun," dedi yüzüne uzanırken.

Pip geri çekilmeye çalıştı, o kadar sert çekti ki kendi kurtulurken elleri rafa bağlı kalacak sandı. Jason bir elini alnına dayayıp onu direğe bastırdı.

Pip karşı koydu. Tekme atmaya çalıştı. Başını sağa sola çevirmeyi denedi.

Jason bandı sağ kulağına yapıştırdı. Başının üstünden geçirip diğer kulağına da yapıştırdı ve çenesini altına sıkıştırdı.

Biraz daha yırtılma. Biraz daha bant.

"Geber!"

Jason açısını değiştirdi, çenesinden başlayıp yatay olarak başının arkasından dolaştırıp saçlarına yapıştırdı.

"Kımıldamayı kes!" dedi bıkkınlıkla. "Düzgün olmuyor."

Çenesini üstünden bir sıra daha geçirdiği bant alt dudağına yapıştı.

"Hiç dinlemiyorsun," dedi Jason, gözleri kısılmış, bakışları odaklanmıştı. "Bu yüzden artık duymayacaksın. Konuşamayacaksın. Hatta bana bakamayacaksın. Bunu hak etmiyorsun."

Dudaklarına yapışan bant çığlıklarını bir kez daha çaldı. Bu kez daha yükseğe, burnunun altına kadar çıkmıştı.

Jason burun deliklerini açıkta bırakmak için bandı yukarı kaldırarak başının arkasından geçirdi.

Panik dolu nefesler girip çıktı. Bant burnunun üstünden ve gözlerinin hemen altından dönerek yüzünü daha da kapladı.

Jason yine yön değiştirdi, ruloyu başının üstünü saracak şekilde kaldırdı. Çevirerek yapıştırdı, alnına indi. Aşağı doğru dönerek yapıştırmaya devam etti.

Kaşlarının üstünden geçti.

Yine başının arkasından çevirdi.

Artık sadece bir yer kalmıştı.

Yüzünden geçecek son bir şerit.

Pip yaparken onu izledi. Yüzünün geri kalanını aldığı gibi görüşünü almasını da izledi, Jason bandı gözlerinin üstüne en son çekti.

Jason üstündeki baskıyı kaldırınca Pip başını yeniden hareket ettirebildi ama artık göremiyordu.

Bir yırtılma sesi. Son kısmı yapıştırırken parmaklarının ağırlığını şakaklarında hissetti.

Bitmişti. Ölüm maskesi.

Yüzü olmayan.

Karanlık.

Sessizlik.

Kaybolmuş.

Yirmi Sekiz

Yüzsüz. Işıksız. Sessiz. Çok sessiz. Pip artık Jason'ın nefes sesini duyamıyor, burnundan hırıltılı nefesler alıp verirken onun terinin metalik kokusunu alamıyordu. Ondan uzaklaşmış olmalıydı.

Pip nefesini tuttu, örtülü kulaklarıyla odanın sesini dikkatle dinlemeye, iki büklüm bacaklarıyla etrafındaki betonu hissetmeye çalıştı. Uzakta, Jason'ın onu çekiştirerek soktuğu kapının orada sürtünen ayak sesleri duydu.

Dinledi.

Açılan bir kapının metalik tangırtısı. Eski menteşelerin gıcırtısı. Dışarıdaki çakıl taşlarının üstünde çıtırdayan ayak sesi. Eski menteşelerin bir kez daha gıcırdaması ve kapının tıkırtıyla kapanması. Birkaç nefes alıp verme sırasında oluşan sessizlik ve ardından daha küçük bir ses: kilide sürtünen bir anahtar. Başka bir tıkırtı.

Gitmiş miydi? Gitmişti, değil mi?

Pip ayakkabıların ve çakıl taşlarının belirsiz seslerini duymak için çabaladı. Tanıdık bir ses geldi, bir arabanın kapısı çarpıldı. Uyanan bir motorun homurtusu ve ondan uzaklaşan tekerlekler.

Gidiyordu. Gitmişti.

Onu burada bırakmıştı, içeri kilitlemişti ama Jason gidiyordu. KB gitmişti.

Burnunu çekti. Belki de gitmemişti. Belki de bu bir tür testti ve odanın ucunda kımıldamadan onu izliyordu. Onu duyamasın diye nefesini tutuyordu. Yanlış bir hamle yapmasını bekliyordu. Bantlanmış göz kapaklarının arkasında saklanıyordu.

Pip gırtlağından bir ses çıkarıp test etti. Sesi koli bandının altında titreyip dudaklarını gıdıkladı. Tekrardan bu kez daha

yüksek sesle inleyerek etrafındaki aşılamaz karanlığa anlam vermeye çalıştı. Ama yapamadı. Burada çaresizdi, yüksek metal raf ünitesine bağlanmıştı, yüzü kaybolmuş, bantla sarılmıştı. Belki Jason hâlâ odada, onunlaydı, bunu göz ardı edemiyordu. Ama arabanın sesini duymuştu, değil mi? Jason'dan başkası olamazdı. Başka bir anı, parçalanmış zihninde kendini gösterdi. Bir deşifre metindeki sözcükler. Müfettiş Nolan, Billy Karras'a kurbanlarını neden bir süreliğine yalnız bıraktığını soruyordu, bu durum bantlardaki aşınma ve yırtılmayla kanıtlanmıştı. KB Katili *gitmişti*. Bu onun rutininin parçası, kullandığı yöntemdi. Jason gitmişti. Ama geri dönecek ve o zaman Pip ölecekti.

Tamam, şu an yalnızdı, buna karar verdi ama rahatlamak için bu fikirle oyalanamazdı. Sıradaki sorun şuydu. Dehşet zihninin arkasında onun gibi kilit altında değildi. Her yerdeydi. Bantlanmış gözlerinde, bantlanmış kulaklarındaydı. Fazla yıpranmış kalbinin her atışındaydı. Bileklerinin sıyrılmış derisinde, omuzlarının rahatsız eğimindeydi. Midesinde, ruhunun derinliklerindeydi. Saf ve ilkeldi, daha önce hiç bilmediği bir korkuydu. Kaçınılmaz. Yaşamakla yaşamamak arasındaki geçiş.

Nefesi sığlaşmaya, kısa kısa soluklar almaya başladı, panik giderek artıyordu. Ah, kahretsin! Burnu tıkanıyordu, bunu hissedebiliyordu, her nefesi bir öncekinden daha hırıltılıydı. Ağlamamalıydı, ağlamamalıydı. Hava daralan iki delikten güçlükle giriyordu. Yakında tamamen tıkanacaklardı ve Pip boğulacaktı. Her şey böyle bitecekti. Yürüyen ölü kız. Nefes alamayan ölü kız. En azından böylece onu KB öldüremeyecekti, en azından *kendi* yöntemiyle, boynuna doladığı mavi iple yapamayacaktı. Belki böylesi, Jason'ın kontrolünden çıkıp Pip'inkine yaklaşması daha iyiydi. Ama Tanrım, ölmek istemiyordu. Pip hava almak için kendini zorladı, başının döndüğünü hissediyordu, gerçi artık bir başı yoktu, sadece iki tıkanan burun deliğinden ibaretti.

Aklında yeni bir nakarat dönüyordu. *Öleceğim. Öleceğim. Öleceğim.*

"Hey Komiser." Ravi kafasının içine geri dönmüştü. Bantlanmış kulağına fısıldıyordu.

"Öleceğim," dedi Pip ona.

"Sanmıyorum," diye cevap verdi Ravi. Pip bunu yüzünde bir gülümseme, bir yanağını süsleyen gamzeyle söylediğini biliyordu. "Sadece nefes al. Bundan daha yavaş, lütfen."

"Ama bak." Pip ona bağlarını gösterdi: bilekleri, elleri soğuk bir metal direğe bağlanmıştı, yüzünün etrafında bir maske vardı.

Ravi bunları zaten biliyordu, bu yüzden oradaydı. "Seninle kalacağım, son âna kadar," diye söz verdi. Pip ağlamak istedi ama yapamazdı, gözleri sımsıkı kapatılmıştı. "Yalnız olmayacaksın, Pip."

"Bunun yardımı olur," dedi Pip.

"Bu yüzden buradayım. Her zaman. Ravi ve Pip takımı." Gözlerinin arkasında gülümsedi. "Ve biz iyi bir ekip olduk, değil mi?"

"Sen öyleydin," dedi Pip.

"Sen de." Arkadan bağlı elini tuttu. "Elbette tüm bunlara şeytani yakışıklılığımla katkıda bulundum." Kendi şakasına kahkaha attı ya da Pip'in şakasına. "Ama sen hep cesur olandın. Sinir bozucu bir biçimce dikkatli. Pervasızlık derecesinde kararlı. Ne olursa olsun hep bir planın vardı."

"Bunun için bir planım yok," dedi Pip. "Kaybettim."

"Sorun değil, Komiser." Elini sıktı, Pip'in tuhaf açıyla duran parmakları titredi. "Sadece yeni bir plana ihtiyacın var. Bu konuda iyisin. Burada ölmeyeceksin. O gitti ve şimdi zamanın var. O zamanı kullan. Bir plan yap. Beni yeniden görmek istemiyor musun? Değer verdiğin herkesi?"

"Evet," dedi Pip.

"O zaman hemen başlasan iyi olur."

Başlasan iyi olur.

Pip derin bir nefes aldı, hava yolu şimdi daha açıktı. Ravi haklıydı; ona zaman verilmişti ve Pip bu zamanı kullanmalıydı. Çünkü Jason geri dönüp menteşeleri gıcırdatarak o kapıdan

girdiği anda artık şansı olmayacaktı. Hem de hiç. Ölecekti. Ama yalnız bırakılan, metal raflara bağlanan bu Pip sadece çok büyük olasılıkla ölecekti. Fazla şansı yoktu ama yakın gelecekteki Pip'ten daha fazlasına sahipti.

"Tamam," dedi Ravi'ye ama aslında kendine. "Bir plan."

Göremiyordu ama yine de etrafındakileri kontrol edebilirdi. KB onu bantlamadan önce yakınlarında bir şey yoktu ama belki maske tamamlandıktan sonra bir şey bırakmış olabilirdi. Kullanabileceği bir şey. Pip bacaklarını yay çizerek bir o yana bir diğer yana kaydırdı, daha uzağı yoklayabilmek için kollarını gerdi. Hayır, beton ve rafların altından aşağı uzanan kanal dışında bir şey yoktu.

Sorun değildi, bir şey olmasını beklemiyordu, tekrar umutsuzluğa kapılmayacaktı. Zaten Ravi de onu bırakmazdı. Peki, kımıldayamıyordu, bu raflara yapışmıştı. Orada Pip'e yardım edecek bir şey var mıydı? Uzanabilse bile otkıran ve gübre fıçılarının ona faydası olmazdı. Tamam, peki neye uzanabilirdi? Pip parmaklarını esnetip hislerini geri kazanmaya çalıştı. Kolu arkasında bükülmüş, olmaları gerektiğinden yukarı çekilmişti. Bilekleri en alt rafın hemen üzerindeki raf ünitesinin ön metal direğine bantlanmıştı. Tüm bunları biliyordu, yüzü ondan alınmadan önce hepsini incelemişti. Pip bant içindeki bileklerini kıpırdatıp iki parmağıyla etrafı araştırdı. Evet, soğuk metal direği hissedebiliyordu, orta parmağını aşağı uzatırsa da rafın direğe bağlandığı kesişim noktasını hissedebiliyordu.

Hepsi buydu. Uzanabildiklerinin tamamı bu kadardı. Dünyada alabileceği tüm yardım buydu.

"Belki yeterlidir," dedi Ravi.

Belki de öyleydi. Çünkü raf ve direk arasındaki kesişim noktasında onları birbirine bağlayan bir vida olmalıydı. Ve bir vida özgürlük olabilirdi. Pip bu vidayı kullanabilirdi. Parmakları arasında sıkıştırıp bileğindeki bantta delikler açardı. Bant kopana kadar delmeye devam ederdi.

Tamam, işte buydu. Bu bir plandı. Raftan vidayı almak.

Pip yine etrafını saran yabancı çevrede bir varlık varmış hissine kapıldı. Ve bu, sadece kafasının içindeki Ravi değildi. Kötücül, soğuk bir şeydi. Ama zaman kimseyi beklememişti ve kesinlikle onu da beklemeyecekti. Peki, vidayı nasıl alacaktı?

Pip sadece tek parmağıyla rafın üst kısmına dokunabiliyordu, rafın altına ulaşabilmek için bir şekilde bileklerini aşağı indirmeliydi. Koli bandı bileklerine dolanmış ve onları direğin tam bu noktasına yapıştırmıştı. Ama biraz kımıldatabilirse belki, sadece belki bandı metalden ayırabilirdi. Sadece bir taraftan yapışıktı. Sadece bir-iki santim temas ediyordu. Oradaki bandı çıkarabilirse o zaman ellerini aşağı yukarı kaydırabilirdi. Biraz çabayla, bandın içinde, Jason'ın pençelerinde kendine minicik bir boşluk açabilirdi. Bunu yapabilirdi. Pip bunu yapabileceğini biliyordu.

Ağırlığını bantlara verebilmek için bacaklarını daha fazla büktü. Ellerini raflara doğru itti, parmak uçları fıçılardan birinin plastik kenarına değdi. İtmeye, germeye ve çevirmeye devam etti. Bandın bir tarafının metalden ayrıldığını hissetti.

"Evet, devam et, Komiser," diye teşvik etti Ravi.

Pip daha çok itti, daha çok gerdi, bant derisini sıyırıyordu. Yavaş yavaş bant direkten tamamen ayrıldı.

"Evet," dedi o ve Ravi aynı anda.

Bunu yapmamalıydılar çünkü serbest kalmamıştı. Pip hâlâ bu direğe bağlıydı, bilekleri direğin etrafından sıkıca bantlanmıştı, hâlâ çok büyük ihtimalle ölecekti. Ama en azından bir şey başarmıştı: Bandı metal direkte kaydırarak iki raf arasında aşağı yukarı hareket edebilirdi.

Pip daha fazla zaman kaybetmedi, bileklerini mümkün olduğunca aşağı kaydırıp alt rafın hemen üstünde durdurdu. Parmaklarıyla rafın köşesini yokladı ve bir şey hissetti: minik, sert ve metal bir şey. Vidayı sabitleyen somun olmalıydı. Pip parmağını sertçe bastırdı. Somundan çıkan vida ucunu hissetti.

İstediği kadar sivri değildi ama işe yarardı. Hâlâ bandı kesmek için kullanabilirdi.

Sıradaki adım: Somunu çıkart. Pip ellerini yine hareket ettirirken kolay olmayacağını anladı. Başparmaklarının ikisini de direğin o tarafına götürmesinin yolu yoktu, parmakları dışarıda kalmıştı. Başka iki parmağını kullanması gerekecekti. Elbette sağ elini kullanacaktı. Daha güçlü olan oydu. Orta ve işaretparmaklarını somunun etrafına yerleştirip çevirmeyi denedi. Kahretsin, çok sıkıydı. Ve onu gevşetmek için hangi yöne çevirmesi gerekiyordu? Sola, yani *kendi* sağına mıydı?

"Panik yapma, sadece dene," dedi Ravi. "Gevşeyene kadar dene."

Pip denedi. Ve denedi. İşe yaramıyordu, kımıldamıyordu. Yine ölmüştü.

Yön değiştirip diğer tarafa çevirmeyi denedi ama konumu nedeniyle çok zordu. Asla işe yaramayacaktı. Başparmaklarına ihtiyacı vardı. Biri başparmakları olmadan bunu nasıl yapabilirdi? Parmaklarını somuna bastırıp çevirdi. Acıdı, acıyı kemiklerinde hissetti ve eğer parmaklarını kırarsa... pekâlâ daha bir sürü parmağı vardı. Somun hareket etti. Çok azdı ama hareket etmişti.

Pip acıyan parmaklarını uzatmak ve Ravi'ye söylemek için durdu.

"İyi, bu iyi," dedi Ravi. "Ama devam et, onun ne kadarlığına gittiğini bilmiyorsun."

Jason gideli yarım saat geçmiş olabilirdi, bunu bilmesinin yolu yoktu ve korku zamanı tuhaf biçimlerde hareket ettirirdi. Hayat saniyelere bağlıydı ve tam tersi de geçerliydi. Somun neredeyse hiç gevşememişti, bu biraz zaman alacaktı ve Pip dikkatini kaybedemezdi.

Parmaklarını yeniden hareket ettirip metal somunu kavrayarak çevirdi. İnatçıydı ancak tüm gücünü verince hareket ediyor ve o zaman bile azıcık kımıldıyordu. Her kımıldadığında Pip'in,

parmaklarını somun etrafında yeniden konumlandırması gerekiyordu.

Yerleştir. Tut. Çevir.

Yerleştir. Tut. Çevir.

Sadece tek eliyle yaptığı küçücük bir hareketti ama Pip kollarından *sweatshirt*'üne akan teri hissedebiliyordu. Ter şakaklarında ve üst dudağındaki banttan kayıyordu. Ne kadar zaman geçmişti? Dakikalar. Beş dakikadan fazla mıydı? Ondan fazla mıydı? Somun her çevirişinde biraz daha gevşiyordu.

Yerleştir. Tut. Çevir.

Vidayı tutan somunun parmaklarının arasında gevşediğine bakılırsa bir tam tur çevirmiş olmalıydı. Artık çeyrek tur çevirebilirdi.

Yarım tur.

Tam tur.

Bir tane daha.

Somun vidadan kurtulup parmak uçlarında durdu.

"Evet," diye fısıldadı kafasının içindeki Ravi. Pip'in bıraktığı somun bilinmeyen büyük karanlıkta küçük bir metal çınlamasıyla yere düştü.

Şimdi vidayı alıp bileklerindeki bandı çıkaracaktı. Artık çok büyük değil sadece büyük ihtimalle ölecekti. Ama yaşayabilirdi de. Belki bir ihtimal. Umut dehşetin karanlığının bir kısmını bozdu.

"Dikkatli ol," dedi Ravi, Pip vidanın ucunu yoklarken. Delikten çıkarmak için vidayı itti. Daha sert ittirmesi gerekiyordu çünkü raf ve fıçılar vidaya baskı yapıyordu. Bir kez daha itti ve vidanın ucu deliğin içinde kayboldu.

Tamam, nefes al. Ellerini bir kez daha hareket ettirip metal direğin ön tarafına uzandı. Bu daha iyiydi; şimdi başparmağını kullanabiliyordu. Vidanın başını yokladı, parmağıyla hissetti, işaret ve başparmaklarının arasında tuttu.

Düşürme.

Tutuşunu sıkılaştırdı, metalin metale sürtünme sesiyle vidayı çıkardı.

Ön taraftaki desteğini kaybeden raf eğildi. Üstünden sert ve ağır bir şey kayıp Pip'in omzuna çarptı.

Pip irkildi.

Bir an için tutuş gevşedi.

Vida elinden düştü.

Beton zeminde küçük bir tıkırtı oldu, bir kez iki kez zıplayarak yuvarlandı.

Bilinmeyen karanlıkta uzaklaştı.

Yirmi Dokuz

Hayırhayırhayırhayırhayırhayır.

Hava bandın kenarlarından tıslayarak burnuna girip çıktı.

Pip bilinmeyende aramak için bacaklarını hareket ettirdi. Beton zeminden başka bir şey yoktu. Vida ulaşamayacağı bir yere gitmişti. Ve Pip bir kez daha ölmüştü.

"Üzgünüm," dedi kafasının içindeki Ravi'ye. "Denedim. Gerçekten denedim. Seni yeniden görmek istedim."

"Sorun değil, Komiser," dedi Ravi. "Ben bir yere gitmiyorum. Sen de. Planlar her zaman değişir. Düşün."

Ne düşünecekti? Bu onun son şansı, son umut kırıntısıydı ve şimdi korku kendini bununla besliyordu.

Ravi onunla oturdu, sırt sırta verdi ama aslında arkasında hissettiği rafın gevşeyen köşesinden sarkan otkıran fıçılarının ağırlığıydı. Dengesi bozulan metal gıcırdadı.

Pip, arkasındaki Ravi'nin elini tutmaya çalıştı ama rafın düşen köşesini hissetti. Eğik raf ve direk arasındaki birbirlerine bağlı olmaları gereken yerde açılan minicik boşluğu hissetti. Minicikti. Ama tırnağını sokabilecek kadar yer vardı. Ve eğer tırnağını geçirebileceği kadar büyükse o zaman bileklerine sarılı koli bandı da geçebilirdi.

Pip denerken nefesini tuttu. Ellerini indirip bandın boşta kalan kısmını aralıktan geçirmeye çalıştı. Bant rafa takıldı, kurtarmak için ellerini salladı. Bantları rafın altına kaydırdı, artık yalnızca ünitenin en alt kısmına bağlıydı. Onu orada tutan tek şey küçük ayak ve dayandığı zemindi. Ayağı azıcık kaldırabilirse bağları altından geçirebilirdi.

Bağlı ayaklarını hareket ettirip çevreyi yoklarken fıçının devrilmemesine dikkat etti. Bacakları beton zeminden geçen kanala

düştü. Aslında bu iyi bir fikirdi. Eğer rafı oluğa doğru sürükleyebilirse altından çıkabilmek için ünite ayağının altında bir boşluk açılacaktı. Peki ama nasıl sürükleyecekti? Bileklerinden ona bağlıydı, kolları arkasındaydı. Kollarını Jason Bell ile mücadele etmek için kullanamadıysa o ağır üniteyi kaldırmasına da imkân yoktu. O kadar güçlü değildi, hayatta kalacaksa sınırlarını bilmesi gerekiyordu. Oradan çıkış yolu bu değildi.

"Peki ne?" diye sordu Ravi.

Bir fikir: Koli bandı ellerini indirirken dengesiz rafa takılmıştı. Eğer bandı oradan küçük boşluktan geçirmeye çalışırsa takılmaya devam edecek ve o zaman bağlarında küçük delikler açılacaktı. Ama bu biraz zaman alırdı ve Pip o zamanı, somunu gevşetmek ve vidayı çıkarmak için çoktan kullanmıştı. KB her an geri dönebilirdi. Pip bir saattir yalnız olmalıydı, hatta belki daha fazla. Ravi orada olsa bile yalnızdı. Sadece düşünceleri onun sesiydi. Onun can simidi. Mihenk taşıydı.

Zaman bir engeldi. Kollarının gücü bir diğeriydi. Geriye ne kalmıştı?

Bacakları. Bacakları serbestti. Ve kollarının aksine onlar güçlüydü. Aylardır canavarlardan kaçıyordu. Belki rafları sürükleyecek ya da kaldıracak gücü yoktu ama belki onları itecek kadar gücü vardı.

Pip bacaklarını raf ünitesinin arka ayağına uzatarak bilinmeyeni yeniden keşfetti. Spor ayakkabısının üstünden rafların arka tarafının duvara dayalı olmadığını hissedebiliyordu. Aralarında en az bir ayak genişliğinde mesafe vardı. Çok fazla değildi ama yeterliydi. Eğer üniteyi geriye itebilirse devrilerek duvara yaslanabilirdi. O zaman ön bacaklar sırtüstü dönen bir böcek gibi havada kalacaktı. Plan buydu. Ve iyi bir plandı. Ve belki hayatta kalıp herkesi yeniden görebilirdi.

Pip bacaklarını öne doğru savurdu, güç almak için oluğun kenarlarını kullanarak topuklarını yere bastırdı. Omuzlarını

rafa yasladı, hâlâ kaymaması için fıçıyı destekliyordu. Topuklarından guç alarak kendini zeminden kaldırdı.

Hadi, dedi kendi kendine, artık Ravi'nin sesini duymasına ihtiyacı yoktu. Kendisininki yeterliydi. *Hadi.*

Pip efor harcarken çığlık attı, sesi ölüm maskesinde boğuldu.

Başını direğe dayayıp onunla da itti.

Hareket. Bir hareket hissetti, belki de sadece umut onu kandırıyordu.

Bir ayağını kendine doğru çekti, sonra diğerini ve onları oluğa doğru iterken omuzlarını üniteye bastırmaya devam etti. Bacağındaki kaslar titredi, midesi yırtılacak gibi hissetti. Ama ya buna katlanacak ya da ölecekti, bu yüzden itti.

Raflar dayanamadı.

Geriye devrildi. Metalin tuğlayla buluşma sesi duyuldu. Otkıran fıçısı sonunda serbest kaldı, beton zemine düşmesiyle çatlayarak açıldı. Diğerleri de kayıp arka duvara çarptı. Keskin bir kimyasal koku odayı doldururken akan sıvı taytını ıslattı.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Pip bağlarını metal ayaktan aşağı kaydırdı. Ve orada, bacağın altında özgürlük vardı. Beton zeminden sadece birkaç santim yukarıda gibiydi ama bu fazlasıyla yeterliydi.

Özgürdü. Ama tam anlamıyla değil.

Pip raflardan ve etrafına dökülen sıvıdan uzaklaştı. Yan yattı, dizlerini göğsüne çekti ve bağlı ellerini ayaklarının üzerinden geçirdi, kolları artık önündeydi.

Direğin bıraktığı boşluktan çıkan eliyle diğerini çözerek banttan kolayca kurtuldu.

Yüzü. Sırada yüzü vardı.

El yordamıyla maskenin üstünde KB'nin bıraktığı ucu aradı. İşte, şakağındaydı. Çekti, bant gürültülü bir yırtılmayla çözüldü. Derisini, kirpiklerini ve kaşlarını kopardı ama Pip hızla, aceleyle çekmeye devam edip gözlerini açtı. Soğuk depoda gözlerini kırpıştırdı, devrilmiş raflar arkasındaydı. Çekip yırtmaya devam

etti, acı dayanılmazdı, cildi soyulmuştu ama bu iyi bir acıydı çünkü yaşayacaktı. Kopmasınlar diye saçlarını diplerinden tutarak çekti ama yine de bantla beraber bir tutam geldi.

Açmaya devam etti.

Başının üstü, burnunun altı. Ağzı serbest kaldı, ağzından derin bir nefes aldı. Çenesi. Bir kulağı. Sonra diğeri.

Pip çözdüğü maskeyi yere attı. Uzun, dolaşık koli bandı kopan saçları ve küçük kan lekeleriyle kaplıydı.

KB yüzünü çalmıştı ama Pip geri almayı başarmıştı.

Öne eğildi, bileklerini saran bantları çözdü, ayağa kalktı. Bacakları titriyordu, neredeyse ağırlığıyla bükülecekti.

Sırada oda vardı. Artık tek yapması gerek odadan çıkmaktı ve o zaman büyük ihtimalle hayatta kalacaktı. Kapıya koştu, ayağına bir şey takıldı. Yere baktı, düşürdüğü vidaydı. Bilinmeyende neredeyse kapıya kadar yuvarlanmıştı. Pip kapı kolunu aşağı çekti ama işe yaramayacağını biliyordu. Jason'ın kilitlediğini duymuştu. Ama deponun diğer tarafında bir kapı daha vardı. Dışarı açılmıyordu belki ama bir yere açılıyor olmalıydı.

Pip oraya koştu. Spor ayakkabıları beton zemine sürtündü, tökezledi ve kontrolünü kaybedip kapının yanındaki çalışma tezgâhına çarptı. Tezgâh sallandı, üstündeki büyük alet kutusundaki metallerin tıngırtısı duyuldu. Pip doğruldu, kapı kolunu yokladı. O da kilitliydi. Kahretsin. Tamam.

Diğer tarafa, otkıran fıçısının devrildiği yere döndü, içindeki koyu renkli sıvı lanetli bir nehir misali oluğa akıyordu. Sıvıda parlak bir yansıma vardı ama bu başının üstündeki ışıklardan gelmiyordu. Tepedeki pencereden akşamın son ışıkları içeri giriyordu. Belki günün ilk ışıklarıydı. Pip zamanı kestiremiyordu. Devrilen raflar, onlar bir merdiven gibi pencereye uzanıyordu.

Pencere küçüktü ve açılacak gibi görünmüyordu. Ama Pip pencereye sığacağından emindi. Olmazsa da sığmak için gerekeni yapacaktı. Oraya tırmanacak ve diğer tarafa geçecekti. Sadece camı kırmak için bir şeye ihtiyacı vardı.

Etrafına bakındı. Jason koli bandı rulosunu kapının yanında yere bırakmıştı. Hemen yanında *mavi* ip bobini vardı. Mavi ipi görünce ürperdi. KB onu öldürmek için bu ipi kullanacaktı. *Kullanacaktı.* Ama eğer şimdi dönerse hâlâ kullanabilirdi.

Odada başka ne vardı? Sadece o, bir sürü otkıran ve gübre. Ah bir dakika, zihni deponun diğer tarafına sıçradı. Orada bir alet kutusu vardı.

Oraya doğru koştu, kaburgalarında bir batma, göğsünde bir ağrı vardı. Alet kutusunun üstünde bir not kâğıdı yapıştırılmıştı. Eğik el yazısıyla şu yazılmıştı, *J - Kırmızı ekip sürekli Mavi ekibin aletlerini alıyor. Bu yüzden Rob'un bulması için bunu buraya bırakıyorum. -L*

Pip klipsleri açıp kapağı kaldırdı. İçinde bir yığın tornavida, vida, bir şerit metre, pense, küçük bir matkap, bir tür İngiliz anahtarı vardı. Pip elini içine daldırdı. Hepsinin altında bir çekiç buldu. Büyük bir tane.

"Üzgünüm, Mavi ekip," diye mırıldanıp sıkıca kavradığı çekici içinden aldı.

Pip devrik rafların, *kendi* raflarının önünde durdu ve bir kez daha içinde ölmüş olabileceğini bildiği odaya dönüp baktı. Diğerlerinin, beşinin de öldüğü odaya. Ardından ayaklarını alt rafta dengeleyip bir üste doğru geçerek tırmandı. Adrenalin sayesinde bacaklarında hâlâ güç vardı.

En üst rafa ulaşınca çömelip pencerenin önünde dengesini kurdu. Elinde bir çekiç, karşısında sağlam bir cam vardı, Pip bunu daha önce de yaşamıştı. Kolu ne yapacağını biliyor, nasıl yapacağını hatırlıyordu. İvme kazanmak için kolunu geri doğru çekti. Cama vurdu, güçlendirilmiş camda örümcek ağı gibi yayılan çatlaklar oluştu. Bir kez daha vurdu, çekiç içinden geçti, cam kırıldı. Çerçevede kalan parçalar vardı, Pip her birini tek tek çıkardı, böylece içinden geçerken bir yerini kesmeyecekti. Zemin ne kadar uzaktı? Pip çekici attı ve aşağıdaki çakılların

üstüne düşmesini izledi. Çok uzak değildi. Bacaklarını bükerse bir şey olmazdı.

Artık sadece o, duvarda bir delik ve diğer tarafta onu bekleyen bir şey vardı. Hayır, bir şey değildi. Her şeydi. Hayat, normal hayat, Ravi ve Pip takımı, anne ve babası, Josh, Cara ve diğer herkes. Kaybolalı daha çok olmamıştı ama belki de onu aramaya başlamışlardı bile. Belki bir parçası gitmişti, belki o parça asla geri dönmeyecekti ama yine de hayattaydı. Ve eve gidiyordu.

Pip pencere pervazını kavradı, bacaklarını çıkarıp kendini çekti. Tutunup önce omzunu ve başını eğip çevirerek onları da dışarı aldı. Aşağıdaki çakıllara ve çekice baktı ve kendini bıraktı.

Yere indi. Baskı, sertçe yere çarpan ayaklarından bacaklarına sekti. Sol dizine bir ağrı saplandı. Ama özgürdü, yaşıyordu. Sertçe çıkan nefesi neredeyse bir kahkaha gibiydi. Başarmıştı. Kurtulmuştu.

Pip dinledi. Etraftaki tek ses ağaçların arasından esen rüzgârdı, rüzgârın bir kısmı ondaki yeni açılan deliklerden içeri girip göğüs kafesine doluyordu. Pip eğilip her ihtimale karşı çekici aldı. Ancak binanın köşesini döner dönmez kompleksin boş olduğunu gördü. Jason'ın arabası orada değildi ve kapı kilitliydi. Ön taraftaki metal çitler Pip'in tırmanamayacağı kadar yüksekti. Ancak avlunun arka tarafı ormanlarla çevriliydi ve onların etrafında çit olması mümkün değildi.

Yeni plan: Ağaçları takip edecekti. Ağaçları takip et, bir yol bul, bir ev bul, birini bul, polisi ara. Hepsi buydu. Geriye kolay kısım kalmıştı, tek yapması gereken bir ayağını diğerinin önüne atmaktı.

Bir ayağını diğerinin önüne attı, çakıl taşları çıtırdadı. Park hâlindeki minibüsleri, büyük çöp kutularını, makineleri, çim biçme makineleri ve ilerideki küçük bir forklifti geçti. Bir ayağını diğerinin önüne attı. Çakıl taşı toprağa, toprak kurumuş yapraklara dönüştü. Günün son ışıkları da gitmişti ama ay erkenden yükselmiş Pip'i izliyordu. Hayatta kalacaktı: Bir ayağını

diğerinin önüne attı, tek yapması gereken buydu. Spor ayakkabıları ve altlarında çıtırdayan yapraklar. Çekici bırakıp ağaçların içine doğru yürümeye devam etti.

Yeni bir ses onu durdurdu.

Uzaktan gelen bir araba motorunun homurtusu. Çok ileride bir araba kapısının çarpılması. Bir kapının gıcırtısı.

Pip bir ağacın arkasına saklanıp komplekse doğru baktı.

Hareket hâlindeki iki sarı far ışığı dalların arasından göz kırptı. Tekerlekler çakılları ezdi.

KB'ydi. Jason Bell. Geri dönmüştü. Onu öldürmek için geri gelmişti.

Ama onu bulamayacaktı, sadece geride bıraktığı parçaları bulacaktı. Pip çıkıp kaçmıştı. Tek yapması gereken bir ev, bir insan bulmak ve polisi aramaktı. Bu kolay kısımdı. Bunu yapabilirdi. Dönüp far ışıklarını ardındaki bilinmeyende bıraktı. Hareket edip adımlarını hızlandırdı. Sadece polisi araması ve her şeyi anlatması gerekiyordu: KB'nin az önce onu öldürmeye çalıştığını ve onun kim olduğunu bildiğini söyleyecekti. Hatta doğrudan Dedektif Hawkins'i bile arayabilirdi, o anlardı.

Duraksadı, bir ayağı havada asılı kaldı.

Bir dakika.

Anlar mıydı?

Hiç anlamamıştı. Hiçbirini. Zaten bu bir anlama meselesi değil, inanma meselesiydi. Karşısına geçmiş ve yüzüne bunları hayal ettiğini söylemişti. Nazikçe dile getirmişti belki ama aynı şeydi. Onun bir takipçisi yoktu, sadece olmayan şeyler görüyordu, yaşadığı travmadan dolayı her köşeden bir tehlike çıkmasını bekliyordu. Üstelik kendisi de bu travmanın bir parçasıydı çünkü Jamie için gittiğinde Pip'e inanmamıştı.

Bu tekrarlanan bir örüntüydü. Hayır bu bir örüntü değil bir çemberdi. Her şey bundan ibaretti, her şey dönüp dolaşıp bir daire çiziyordu. Son, başlangıçtı. Hawkins daha önce iki kez ona inanmamıştı, o hâlde şimdi neden inanacaktı?

Artık kafasının içindeki ses Ravi'ye ait değildi, konuşan Hawkins'ti. Nazikçe konuşuyordu ama aynı şeyleri söylüyordu. "KB Katili hapiste. Yıllardır orada. O itiraf etti." Böyle diyecekti.

"Billy Karras, KB Katili değil," diye ısrar edecekti Pip. "KB, Jason Bell."

Hawkins, Pip'in kafasının içinde başını iki yana salladı. "Jason Bell saygıdeğer bir insan. Bir koca, bir baba. Andie yüzünden zaten bir sürü şey yaşadı. Onu yıllardır tanıyorum, birlikte tenis oynuyoruz. O bir arkadaş. Sence anlamaz mıydım? O, KB Katili değil ve senin için bir tehlike oluşturmuyor, Pip. Hâlâ birileriyle konuşuyor musun? Yardım alıyor musun?"

"Senden yardım istiyorum."

Tekrar ve tekrar ona gidiyordu, ne zaman öğrenecekti? Çemberi ne zaman kıracaktı?

Ve eğer korkularında haklı çıkarsa, eğer polis ona inanmazsa ve Jason tutuklanmazsa ne olacaktı? KB hâlâ dışarıda olacaktı. Jason onu ya da bir başkasını yine kaçırabilirdi. Pip'i cezalandırmak için sevdiği birini alabilirdi çünkü Pip'in sesi çok çıkıyordu ve bir şekilde susturulması gerekiyordu. Bundan paçayı kurtaracaktı. Hep kurtarırlardı. O. Max Hastings. Kanunların üstündeydiler çünkü kanunlar yanlıştı. Arkalarında bir sürü ölü kız ve bir sürü ölü bakışlı kız bırakmışlardı.

"Bana inanmayacaklar," dedi Pip kendi kendine, kendi sesiyle. "Bize asla inanmazlar." Yüksek sesle söylemişti bu kez; gerçekten dinlemesi ve anlaması için. Tek başınaydı. Tüm cevaplara sahip olan Charlie Green değildi, Pip'ti. Bu kez ne yapması gerektiğini bilmek için ondan duyması gerekmeyecekti.

Çemberi kır. Kırması gereken oydu, şimdi ve burada. Ve bunu yapmanın sadece bir yolu vardı.

Pip döndü; ayakkabılarının beyaz tabanlarının altına yapışan yapraklar çıtırdadı.

Geri yürümeye başladı.

Kararan ağaçların arasından döndü. Yeni çıkan ayın ışığı yere düşen çekici aydınlatıp ona yolu gösterdi. Pip eğilip çekici aldı, sıkıca kavradı.

Kuru yapraklar otlara, otlar toprağa, toprak çakıl taşlarına yenni bıraktı. Sesi bastırmak için adımlarını hafifletti. Belki Jason için çok gürültücüydü ama onun geldiğini asla duymayacaktı.

İleride Jason arabasından inip Pip'i içeri çekiştirdiği metal kapıya doğru yürüdü. Adımları Pip'inkileri gizliyordu. Daha da yaklaştı. Jason durdu, Pip de durdu. Bekledi, bekledi.

Jason elini cebine sokup anahtar halkasıyla geri çıkardı. Pip çınlayan metallerin gürültüsünün arkasına saklanarak birkaç yavaş adım daha attı.

Jason uzun, çentikli olan doğru anahtarı buldu. Kilide soktu, metal metale sürttü ve Pip biraz daha yaklaştı.

Çemberi kır. Son başlangıçtı ve bu her ikisiydi, kökendi. Her şeyi başladığı yerde bitir.

Anahtarı çevirdi, kilit karanlık bir tıkırtıyla açıldı, ses Pip'in göğsünde yankılandı.

Jason sarı ışıklı depoya açılan kapıyı itti. Eşikten bir adım attı, başını kaldırdı, ardından bir adım geri çekilip ileri baktı. Manzarayı anlamaya çalıştı: devrilmiş raflar, kırılmış cam, dökülen otkırandan oluşmuş bir nehir, çözülmüş koli bandı şeritleri.

Pip hemen arkasındaydı.

"Bu da ne..." dedi Jason.

Kolu ne yapacağını biliyordu.

Pip kolunu geri çekip çekici savurdu.

Kafatasının tabanına indirdi.

Kemiğe çarpan metal mide bulandıran bir çatırtı çıkardı.

Jason sendeledi. Ama nefes almaya cüret etti.

Pip bir kez daha savurdu.

Bir çatırtı.

Jason devrildi, beton zemine düşerken bir eliyle tutunmaya çalıştı.

"Lütfen..." diye başladı.

Pip dirseğini geri çekti, yüzüne kan fışkırdı.

Üzerine eğilip tekrar savurdu.

Tekrar.

Tekrar.

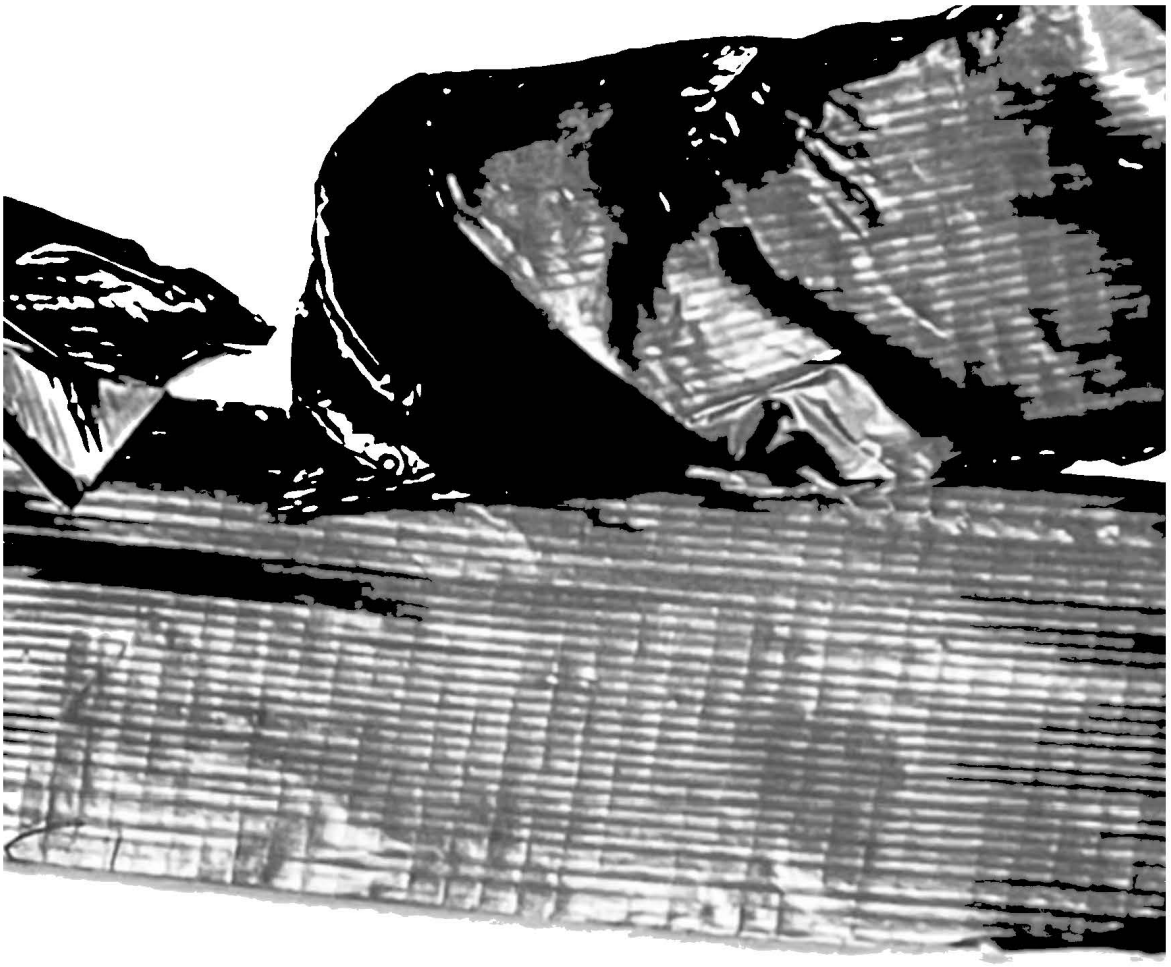
Tekrar.

Tekrar.

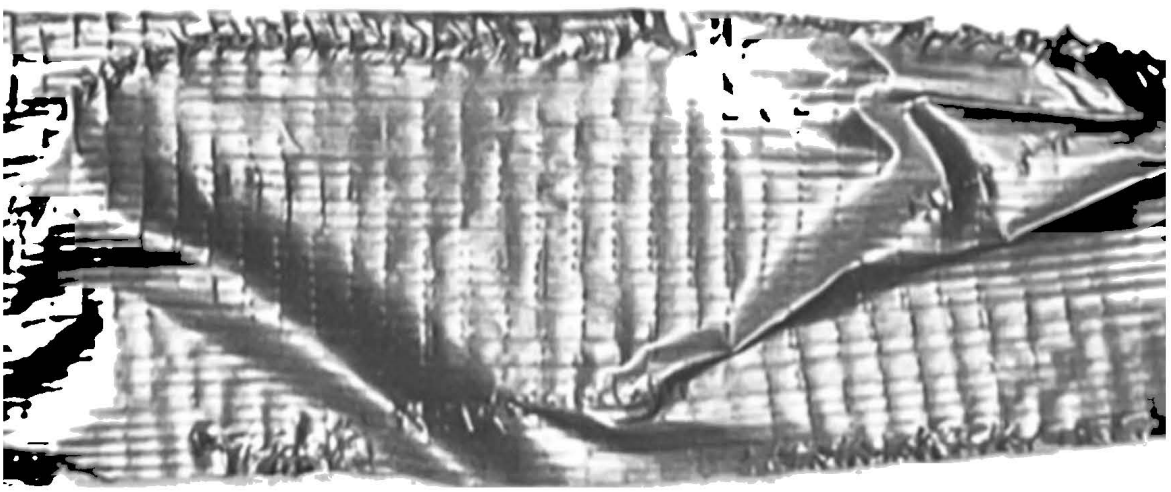
Tekrar.

Tekrar.

Hareket etmeyene kadar. Parmaklarında bir seğirme, bacaklarında bir titreme kalmayana kadar. Sadece yeni bir nehir, kırmızı bir tane, şekli bozulmuş kafasının üzerinden yavaşça akıyordu.

BÖLÜM II

Otuz

Ölmüştü.

Jason Bell, KB Katili: Aynı kişiydi ve ölmüştü.

Pip'in göğsünün inip kalktığını kontrol etmesine ya da nabzını hissetmesine ihtiyacı yoktu. Sadece ona, kafasından kalanlara bakmak yeterliydi.

Onu öldürmüştü. Çemberi kırmıştı. Artık Pip'e ya da bir başkasına zarar veremeyecekti.

Bu gerçek değildi, Pip de gerçek değildi, devrilmiş rafların yanında duvara yaslanmış, göğsüne çektiği dizlerine sımsıkı sarılmıştı. Öne arkaya sallanırken çarpık yansıması, yere atılmış çekicin üstünde yansıyordu. Bu gerçekti, Jason hemen önündeydi ve Pip de oradaydı. Jason ölmüştü ve onu Pip öldürmüştü.

Ne kadar süredir burada oturmuş ileri geri sallanıyordu? Ne yapıyordu, nefes alıp ayağa kalktığını görmeyi mi bekliyordu? Bunu istemiyordu. Ya o ya Pip ölecekti. Bu bir nefsi müdafaa değil bir seçimdi, onun yaptığı bir seçimdi. Jason ölmüştü ve bu iyiydi. Doğrusu buydu. Olması gereken buydu.

Peki, şimdi ne yapması gerekiyordu?

Bir planı yoktu. Çemberi kırmaktan, hayatta kalmaktan ötesi yoktu ve hayatta kalmanın yolu onu öldürmekti. Tamam, bu hallolduğuna göre hayatta kalmaya nasıl devam edecekti? Aynı soruyu tekrarlayıp kafasında yaşayan Ravi'ye sordu. Ondan yardım istedi çünkü bunu isteyebileceği tek kişinin o olduğunu biliyordu. Ama Ravi sessizdi. Orada başka kimse yoktu, sadece kulaklarında bir çınlama vardı. Neden onu bırakmıştı? Pip'in hâlâ ona ihtiyacı vardı.

Ama o, gerçek Ravi değildi, sadece Ravi'nin sesine bürünmüş kendi düşünceleriydi, ölümün eşiğindeyken can simidiydi.

Artık ölümün eşiğinde değildi. Hayatta kalmıştı ve onu yeniden görecekti. Ve ona şu an ihtiyacı vardı. Bu, tek başına ustesinden gelemeyeceği bir şeydi.

Pip kendini yerden kaldırırken kollarındaki kan lekelerine bakmamaya çalıştı. Ve ellerindekilere. Bu kez gerçekten vardı. Ellerini koyu renkli taytına sildi.

Odanın diğer ucundan Jason'ın arka cebinde dikdörtgen şeklinde bir şey gördü. iPhone'unun ucu kumaştan çıkmıştı. Pip başının üstündeki ışıkları yansıtan kırmızı nehirden uzak durarak, dikkatle yanına gitti. Çok fazla yaklaşmak istemiyor, yakınlığının bir biçimde onu ölümden çekip almasından korkuyordu. Ama mecburdu. Ravi'yi aramak için o telefona ihtiyacı vardı, böylece buraya gelebilir ve Pip'e her şeyin düzeleceğini, yeniden normale döneceğini söyleyebilirdi çünkü onlar bir takımdı.

Telefona uzandı. Dur Pip, bir saniye bekle. Bunu bir düşün. Pip durdu. Ravi'yi aramak için Jason'ın telefonunu kullanırsa bu, Ravi'yi geri dönüşü mümkün olmayacak biçimde olay yerine bağlayacaktı. KB bir katildi ama aynı zamanda öldürülmüş bir adamdı ve hak edip etmemesinin bir önemi yoktu, kanunlar bunu önemsemezdi. Biri parçalanmış kafasının bedelini ödeyecekti. Hayır. Pip, Ravi'yi olay yerine, Jason'a hiçbir şekilde bağlayamazdı. Bu düşünülemezdi.

Ama bunu tek başına, onsuz yapamazdı. Bu da düşünülemezdi. Çok karanlık ve derin bir yalnızlıktı.

Jason'ın cesedinin üzerinden geçerken bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti, çakılların üzerinde sendeledi. Temiz hava. Alacakaranlıkta temiz havayı içine çekti ama hava bir şekilde kanın metalik kokusuyla kirlenmişti.

Jason'ın arabasına doğru altı-yedi adım attı ama koku onu bırakmayıp takip etti. Pip dönüp arabanın camından karanlık yansımasına baktı. Saçları keçeleşmiş, yer yer kopmuştu. Yüzü bant yüzünden kızarmış, derisi soyulmuştu. Bakışları uzakta

ama aynı zamanda buradaydı. Ve oradaki çiller, onlar yeniydi. Jason'ın kanının kalıntılarıydı.

Pip görüşünün bulandığını, dizlerinin büküldüğünü hissetti. Kendine baktı, sonra gözbebeklerinden içine baktı. Ve sonra bakışları kendini geçti: Camın ötesinde bakışlarını çeken bir şey vardı, bir ay ışığı yüzeyine yansıyor, ona bir kez daha yol gösteriyordu. Bu onun çantasıydı. Bronz renkli sırt çantası Jason'ın arabasının arka koltuğunda duruyordu.

Pip'i kaçırırken onu da almıştı.

Çok önemli değildi ama onundu ve eski bir dostu görmüş gibi hissettirmişti.

Pip kolu tutup çekti. Açıktı. Jason arabayı kilitlememiş olmalıydı, anahtarlar hâlâ kontaktaydı. Çabuk bitirme niyetindeydi ama Pip daha hızlı davranmıştı.

Uzanıp çantasını aldı, ölümün eşiğine gelmeden önceki eski benliğinin bu parçasını göğsüne bastırmak, hayatının bir parçasını ödünç almak istedi. Ama bunu yapamazdı çünkü üstünde Jason'ın kanı vardı. Çantayı çakıl taşlarının üzerine koyup fermuarını açtı. Eşyaları hâlâ içindeydi. O öğleden sonra evden çıkmadan önce koyduğu her şey: Ravi'de kalmak için aldığı giysileri, diş fırçası, su şişesi, cüzdanı. Uzandı, su şişesinden büyük bir yudum aldı, bantların ardından attığı tüm o çığlıklardan ağzı kurumuştu. Ama daha fazla içerse kusacaktı. Şişeyi yerine koyup çantanın içindekilere baktı.

Telefonu orada değildi. Bunu zaten biliyordu ama umut anıların bir kısmını ondan saklamaya çalışıyordu. Telefonu kırılmıştı, Cross Hattı yolunda düşüp orada bırakılmıştı. Jason'ın aynı nedenden onu almış olmasına imkân yoktu: Onu kurbana bağlayacak olan kesin bir kanıttı. Uzun zamandır bu işten paçayı sıyırıyordu, tıpkı Pip gibi o da bu tür şeyleri biliyordu.

Pip dizlerinin üzerine çökecekken aklına yeni bir şey geldi ve ay bir kez daha ön yolcu koltuğundaki bir şeyin üzerinde parladı. Evet, KB Katili bu tür şeyleri biliyordu, bu yüzden hiç yaka-

lanmamıştı. Ve bu yüzden kurbanlarını aramak için bir kullan at telefona ihtiyacı vardı, aksi hâlde olayla bağlantısı ilk kurbanın ardından anlaşılırdı. Pip bunu biliyordu çünkü tam orada, gözlerinin önünde duruyordu. Ön taraftaki yolcu koltuğuna bırakılmıştı. Tıpkı onunkine benzeyen küçük bir Nokia, ekranda yansıyan ay ışığı gözüne ilişip ona yol gösteriyordu. Pip arabanın kapısını açıp telefona baktı. Jason Bell'in bir kullan at telefonu vardı. Nakit ödenmişti, izi ona ya da Ravi'ye sürülemezdi, tabii kimse bulamazsa. Ve bulamayacaklardı çünkü sonrasında Pip onu yok edecekti.

Pip uzandı, parmaklarını plastik köşelerine doladı. Ortadaki tuşa bastı, yeşil renkle aydınlanan ekran ona baktı. Hâlâ şarjı vardı. Pip başını kaldırdı, aya teşekkür etti, o kadar rahatlamıştı ki neredeyse ağlayacaktı.

Ekrandaki rakamlar saatin 18.47 olduğunu söylüyordu. Bu kadardı, hepsi buydu. Günlerce bu arabanın bagajında, aylarca o depoda, yıllarda koli bantlarına sarılı hâlde mahsur kalmıştı ama yine de her şey üç saatten kısa bir sürede gerçekleşmişti. 18.47: Normal bir eylül akşamıydı, pembe renkli gün batımı, serin bir esinti ve arkasında duran bir ceset.

Pip son aramaları kontrol etmek için menüde gezindi: Saat 15.51'de bu telefon *Bilinmeyen Numara*'dan aranmıştı, Pip aramıştı. Ve ondan hemen önce Pip'in numarası aranmıştı. Orada, yerde yatan ölü adamla arasındaki bağlantı yüzünden telefonu zaten yok etmesi gerekecekti. İşte Ravi'den yardım istemeye giden yol buydu.

Pip, Ravi'nin numarasını tuşladı ama parmağı ara tuşunun üstünde tereddüt etti. Numarayı sildi evlerinin sabit hattını yazdı. Bu daha iyiydi, onunla daha az doğrudan bağlantı kurulurdu, tabii kullan at telefon bulunursa. Ama kullan at telefonu bulamayacaklardı.

Pip yeşil tuşa bastı ve küçük telefonu kulağına götürdü.

Çaldı. Ama bu kez ses sadece telefondan geldi. Üç kez çaldı, ardından bir tıkırtı ve hışırtı duyuldu.

"Alo, Singhlerin evi," dedi neşeli yüksek bir ses. Ravi'nin annesiydi.

"Merhaba Nisha, benim Pip," dedi, sesi hırıltılıydı.

"Ah, nihayet Pip, Ravi seni arıyordu. Her zamanki gibi fazlasıyla endişelendi, benim minik duygusal oğlum," dedi kahkaha atarak. "Bu akşam yemeğe geleceğini duydum. Mohan, Tabu oynamamız konusunda ısrar ediyor. Görünüşe bakılırsa seni çoktan kendi takımına almış."

"Şey." Pip boğazını temizledi. "Aslında bu akşam gelebileceğimi sanmıyorum. Bir şey çıktı. Çok üzgünüm."

"Ah hayır, çok üzüldüm. Sen iyi misin, Pip? Sesin biraz tuhaf geliyor."

"Ah evet, iyiyim. Sadece hafif bir soğuk algınlığı." Burnunu çekti. "Şey, orada mı? Ravi?"

"Evet evet, burada. Bir saniye."

Pip annesinin ona seslendiğini duydu.

Arka planda, Ravi'nin uzaktan gelen sesini işitti. Pip çakıl taşlarının üstüne çöktü, gözleri doldu. Sesini bir daha duyamayacağını düşünmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmemişti.

"Pip arıyor!" diye bağırdı Nisha, Ravi'nin sesi giderek yaklaştı, yakından ve deli gibi geliyordu.

Telefon el değişirken hışırdadı.

"Pip?" derken hattın diğer ucundaki sesi inanamıyormuş gibi çıkmıştı. Pip bir an durdu, yuvasına dönen sesini içine çekti. Bir daha asla sıradan bir şeymiş gibi karşılamayacaktı, asla. "Pip?" dedi Ravi bu kez daha yüksek sesle.

"E-evet, benim. Buradayım." Boğazına oturan yumru nedeniyle kelimeleri ağzından çıkarmak zordu.

"Aman Tanrım," dedi Ravi, Pip onun merdivenlerde koşarak odasına çıktığını duyabiliyordu. "Nerelerdeydin? Saatlerdir seni arıyorum. Telefonun doğrudan sesli mesaja düşüyor. Güya

gerekli haber verecektin." Sesi öfkeli geliyordu. "Nat'i aradım ve bana ona hiç gitmediğini söyledi. Az önce orada mısın diye bakmak için sizin eve gittim, araban oradaydı ama sen yoktun, sizinkiler senin benimle olduğunu sandıkları için endişelenmiştir. Polisi aramak üzereydim, Pip. Hangi cehennemdeydin?"

Ravi öfkeliydi ama onu daha yakınında hissetmek için telefonu sıkıca kulağına bastıran Pip gülümsemesine engel olamıyordu. O kaybolmuştu ve Ravi... Ravi onu aramıştı.

"Pip?!"

Yüzündeki ifadeyi gözünde canlandırabiliyordu: Ciddi bakışlar ve kalkık bir kaşla cevap vermesini bekliyordu.

"Seni, seni seviyorum," dedi çünkü asla yeterince söylememişti ve bunu söylemesi önemliydi. En son ne zaman söylediğini bilmiyordu ve eğer bir daha söyleyebilirse bu da son kez olmayacaktı. "Seni seviyorum. Özür dilerim."

Ravi durdu, nefes sesi değişti. "Pip," dedi, sesindeki sert ton gitmişti. "Sen iyi misin? Ne var? Bir sorun olduğunu anlayabiliyorum. Ne oldu?"

"Ben sadece en son ne zaman söylediğimi bilmiyordum." Gözlerini kuruladı. "Bu önemli."

"Pip," dedi tekrar onu sakinleştirmeye çalışarak. "Neredesin? Bana şu an nerede olduğunu söyle."

"Buraya gelebilir misin?" diye sordu Pip. "Sana ihtiyacım var. Yardıma ihtiyacım var."

"Evet," dedi kesin bir dille. "Hemen oraya geliyorum. Sadece nerede olduğunu söyle. Ne oldu? KB ile mi alakalı? Kim olduğunu biliyor musun?"

Pip, Jason'ın kapı eşiğinden duran ayaklarına baktı. Burnunu çekti, odaklandı.

"Ben... ben Green Scene'deyim. Jason Bell'in şirketi, Knotty Green'de. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Neden oradasın?" Sesi şimdi daha yüksek ve şaşkındı.

"Dinle, Ravi bu telefonun ne kadar şarjı var bilmiyorum. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hangi telefondan arıyorsun?"

"Ravi!"

"Evet, evet," dedi, artık bağırıyordu ama bunu neden yaptığını bilmiyordu. "Nerede olduğunu biliyorum, bakabilirim."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Pip aceleyle. Pip söylemeden onun anlaması gerekiyordu. Telefonda olmazdı. "Hayır, Ravi buraya gelmek için telefonunu kullanamazsın. Telefonunu evde bırakman gerek, tamam mı? Yanında getirme. Getirme."

"Pip ned..."

"Telefonunu evde bırakmalısın. Google Haritalar'dan yola şimdi bak ama ne olursa olsun arama kısmına Green Scene yazma. Sadece haritada ara."

"Pip neler ol..."

Aklına bir şey daha gelince sözünü kesti. "Hayır, bekle. Ravi anayollardan gelemezsin. Otoban olmaz. Hiçbiri. Sadece arka yolları kullanmalısın. Anayollarda trafik kameraları var. Trafik kameralarında görünemezsin. Sadece arka yollar. Ravi, anladın mı?" Sesi artık telaşlıydı, şok geçmiş, cesetle birlikte o odada kalmıştı.

Pip arka planda Ravi'nin bilgisayarın dokunmatik yüzeyine tıkladığını duydu.

"Evet," dedi Ravi. "Şimdi bakıyorum. Evet, bu yoldan. Watchet Geçiti'nden aşağı Hazlemere'ye," diye mırıldandı kendi kendine. "Yerleşim yollarından ilerleyip arka yoldan sağa. Evet," dedi bir kez daha. "Evet, buldum. Bunları not alacağım. Sadece arka yollar, telefonu evde bırak. Anladım."

"İyi," dedi Pip nefes alarak, sırf bu bile daha da zayıf hissetmesine neden oldu, çakılların üstüne biraz daha çöktü.

"Sen iyi misin?" diye sordu Ravi kontrolü yine ele alarak çünkü takımlar böyle yapardı. "Tehlikede misin?"

"Hayır," dedi Pip usulca. "Artık değilim. Pek sayılmaz."

Biliyor muydu? Son üç saatin sonsuza dek damgaladığı yaralı ve çatlamış sesinde duyabiliyor muydu?

"Tamam, dayan. Yoldayım, Pip. Yirmi dakikaya orada olurum."

"Hayır dur, hız yapma, dikkat..."

Ama Ravi çoktan kapamıştı, üç kesik bip sesi duyuldu. Gitmişti ama geliyordu.

"Seni seviyorum," dedi boş telefona çünkü bir daha asla son kez olsun istemiyordu. Çakılların çıtırtısı. Bir adım ardından bir adım ve bir adım daha. Saniyeleri, dakikaları hesaplamak için bir ileri bir geri yürüyüp adımlarını saydı. Her ne kadar kendi kendine bakmamasını söylese de gözleri cesede bakmanın bir yolunu buluyor, her seferinde yerinin değiştiğine onu ikna etmeye çalışıyordu. Yeri değişmemişti, o ölmüştü.

İleri geri yürürken bir planın ilk izleri şekillenmeye başladı, ne de olsa artık şoku atlatmıştı. Ama eksik olan bir şey vardı. Ravi yoktu. Ona, takıma, her zaman doğru yolu gösteren geliş gidişlerine, ikisi arasındaki orta yola ihtiyacı vardı.

Farlar kararan gökyüzünü deldi. Ardına kadar açık olan Green Scene kapısının hemen önüne bir araba yanaştı. Pip gözlerini parlak ışıktan korumak için elini kaldırdı, ardından Ravi'ye durmasını işaret etti. Araba kapının önünde durdu, farlar söndü.

Kapı açıldı, Ravi şeklinde bir siluet arabadan indi. Kapıyı kapatmak için durmayıp çakılların üstünden ona doğru koştu.

Pip sanki ilk kez görüyormuş gibi durup onu inceledi. Midesinde bir şey sıkıştı, göğsünde başka bir şey gevşedi, serbest kaldı ve kırılarak açıldı. Ravi onu tekrar göreceğine dair söz vermişti ve işte buradaydı ve giderek yaklaşıyordu.

Pip onu geride tutmak için yine elini kaldırdı. "Telefonunu evde bıraktın mı?" dedi titreyen sesiyle.

"Evet," dedi Ravi, gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Pip'e bakarken daha da telaşlandı. "Yaralanmışsın," dedi ileri doğru bir adım atarak. "Ne oldu?"

Pip geri çekildi. "Bana dokunma," dedi. "Bu... ben iyiyim. Bu benim kanım değil. Çoğu. Bu..." Ne söylemeye çalıştığını unuttu.

Ravi'nin ifadesi gevşedi, Pip'i rahatlatmak için ellerini kaldırdı. "Pip, bana bak," dedi sakince ama Pip onun sakin olmadığını görebiliyordu. "Bana ne olduğunu anlat. Burada ne yapıyorsun?"

Pip arkasına, Jason'ın kapı eşiğinde duran ayaklarına baktı.

Ravi bakışlarını takip etmiş olmalıydı.

"Lanet olsun kim... İyi mi?"

"Öldü," dedi Pip önünü dönerek. "Jason Bell. Jason Bell'di, KB Katili oydu."

Ravi sözcükleri kavramaya, ne anlam ifade ettiklerini bulmaya çalışarak bir süre gözlerini kırpıştırdı.

"O... ne? Nasıl...?" Ravi başını iki yana salladı. "Nereden biliyorsun?"

Pip önce hangi sorusunun cevabını duymaya ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. "KB Katili olduğunu nereden mi biliyorum? Çünkü beni aldı. Cross Hattı'nda beni yakaladı, bağlayıp arabasının bagajında koydu. Buraya getirdi. Yüzüme koli bandı sardı, beni bir rafa bağladı. Tıpkı diğerlerine yaptığı gibi. Hepsi burada öldü. Beni de öldürecekti." Şimdi yüksek sesle söyleyince kulağa gerçek gibi gelmiyordu. Sanki tüm bunlar başka birinin başına gelmişti. "Beni öldürecekti, Ravi." Sesi tahriş olmuş boğazında düğümlendi. "Öleceğimi sandım ve... seni, diğerlerini bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum. Ve öldüğümü öğrendiğinde senin..."

"Hey hey hey," dedi Ravi çabucak ve ona doğru dikkatli bir adım attı. "Sen iyisin, Pip. Ben buradayım, tamam mı? Artık buradayım." Bir kez daha Jason'ın cesedine baktı, bu kez gözleri biraz fazla oyalandı. "Kahretsin," diye fısıldadı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin. İnanamıyorum. Tek başına çıkmamalıydın. Seni tek başına bırakmamalıydım. Kahretsin," dedi tekrar avucuyla alnına vurarak. "Kahretsin. Sen iyi misin? Sana zarar verdi mi?"

"Hayır, ben... iyiyim," dedi her türlü karanlık şeyi barındıran o kısa ve derin kelimeyi kullanarak. "Sadece banttan dolayı yaralarım var. Ama iyiyim."

"Peki nasıl...?" diye başlayan Ravi'nin bakışları yine Pip'ten ayrılıp on adım ötedeki ölü adamın ayaklarına kaydı.

"Beni bağlı hâlde bıraktı," Pip burnunu çekti. "Nereye gittiğini bilmiyorum ya da ne kadarlığına. Ama rafları itip kurtulmayı başardım, bantları çıkardım. Bir pencere vardı, onu kırdım. Ve..."

"Tamam tamam," diyerek kesti sözünü. "Tamam, sorun yok, Pip. Her şey yoluna girecek. Kahretsin," dedi daha çok kendi kendine. "Her ne yaptıysan bu nefsi müdafaaydı. O seni öldürecekti, bu yüzden onu öldürmeliydin. Olay bu. Nefsi müdafaa ve bu sorun değil, Pip. Sadece polisi aramamız gerek, tamam mı? Onlara neler olduğunu, sana ne yaptığını ve bunun bir nefsi müdafaa olduğunu anlatacağız."

Pip başını iki yana salladı.

"Hayır mı?" Ravi kaşlarını çattı. "Ne demek *hayır*, Pip? Polisi aramamız gerek. Orada ölü bir adam var."

"Nefsi müdafaa değildi," dedi usulca. "Kaçmıştım. Serbesttim. Uzaklaşabilirdim. Ama onun geri döndüğünü gördüm ve ben de geri geldim. Onu öldürdüm, Ravi. Arkadan yaklaştım ve başına bir çekiçle vurdum. Onu öldürmeyi seçtim. Nefsi müdafaa değildi. Ben bir seçim yaptım."

Şimdi Ravi başını sallıyordu, hâlâ resmin bütününü göremiyordu. "Hayır, hayır, hayır. O seni öldürecekti, bu yüzden onu öldürdün. Bu nefsi müdafaa, Pip. Sorun yok."

"Onu öldürdüm."

"Yoksa o seni öldürecekti," diyen Ravi'nin sesi yükselmişti.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Pip. Kendisi bir ileri bir geri yürürken nasıl farkına vardıysa aynı şekilde Ravi'nin de anlamasını, *nefsi müdafaanın* burada bir seçenek olmadığını görmesini sağlamalıydı.

"Nereden mi biliyorum?" diye sordu Ravi inanamayarak. "Çünkü seni kaçırdı. Çünkü o KB Katili."

"KB katili altı yılı aşkındır hapiste," dedi Pip ama kendi sesiyle konuşmuyordu. "O itiraf etti. O zamandan beri cinayet işlenmedi."

"Ne? A-ama..."

"Mahkemede suçu kabul etti. Kanıtlar vardı. Hem adli hem ikinci derece. KB Katili hapiste. O hâlde ben bu adamı neden öldürdüm?"

Ravi gözlerini kıstı, kafası karışmıştı. "Çünkü o gerçek KB Katili!"

"KB Katili hapiste," diye tekrarladı Pip gözlerine bakıp anlamasını bekleyerek. "Jason Bell saygın bir adam. Orta boyutta bir şirketin yöneticisi, kimse onun hakkında tek kötü söz söylemiyor. Tanıdıkları, hatta Dedektif Hawkins dahil dostları. Jason zaten bir trajedi yaşadı, sen karşı çıksan da benim daha kötü bir hâle getirdiğim bir trajedi. Neden Jason Bell'e takıntım vardı? Neden bir cumartesi akşamı onun özel mülkünü izinsizce girmiştim? Neden arkasından sinsice yaklaşıp başına çekiçle vurmuştum? Sadece bir kez de değil. Kaç kez olduğunu bilmiyorum. Git ona bak, Ravi. Git bak. Onu sadece öldürmekle kalmadım. Aşırı güç kullandım, doğru değil mi? Yani bu nefsi müdafaa ile bağdaşmaz. O hâlde neden bu iyi, saygın adamı öldürdüm?"

"Çünkü o KB Katili'ydi?" diyen Ravi'nin sesi artık o kadar kendinden emin değildi.

"KB Katili hapiste. O itiraf etti," dedi Pip ve Ravi'nin bakışlarında ona ne söylemeye çalıştığını anladığını gösteren değişimi gördü.

"Polisin böyle söyleyeceğini düşünüyorsun."

"Gerçeğin ne olduğunun önemi yok," dedi Pip. "Önemli olan kabul edilebilir bir hikâye anlatısına sahip olmaları. İnanılır. Benim hikâyeme inanmayacaklar. Anlattıklarımdan başka ne kanıtım var? Jason yıllardır bundan paçayı sıyırmış. Onun KB

olduğuna dair bir kanıt *olmayabilir*." Pip sindi. "Onlara güvenmiyorum, Ravi. Daha önce polise güvendim ve her seferinde beni hayal kırıklığına uğrattılar. Onları ararsam en olası sonuç hayatımın kalanını hapiste geçirmek olacak. Hawkins zaten kafayı yediğimi düşünüyor. Belki de öyle. Onu öldürdüm, Ravi. Ne yaptığımı biliyordum. Ve pişman olduğumu sanmıyorum bile."

"Çünkü seni öldürecekti. Çünkü o bir canavar," dedi Ravi, eline uzandı ama kanı hatırlayınca kolu yanına düştü. "Dünya onsuz daha iyi. Daha güvenli."

"Öyle," dedi Pip, arkaya bakıp Jason'ın hareket edip etmediğini, dinleyip dinlemediğini kontrol etti. "Ama başka kimse anlamayacak."

"Tamam, peki ne halt edeceğiz?" diye sordu Ravi, ağırlığını bir bacağından diğerine verirken dudakları seğirdi. "Cinayet yüzünden hapse giremezsin. Bu adil değil, olmaz. Sen... bunun doğru bir şey olduğunu söyleyebilir miyiz bilmiyorum ama yanlış değil. Onun o kadınlara yaptığı gibi bir şey değil. O bunu hak etti. Ve ben seni kaybetmek istemiyorum, seni kaybedemem. Bu senin tüm hayatın, Pip. Tüm hayatımız."

"Biliyorum," dedi Pip yeni bir tür dehşet zihninde yuvalanıyordu. Ama orada, o dehşeti geride tutan başka bir şey daha vardı. Bir plan. Sadece bir plana ihtiyaçları vardı.

"Polise gidip onlara anlatamaz mı..." Ravi susup alt dudağını ısırarak bedensiz ayaklarına bir kez daha baktı. Bir an sessiz kaldı ve bir an daha, kıpır kıpır gözlerinin ardında zihni meşguldü. "Polise gidemeyiz. Sal konusunda yanıldılar, değil mi? Ve Jamie Reynolds konusunda. Peki senin hayatın söz konusu olduğunda on iki kişilik jüriye güvenebilir miyim? Max Hastings'in masum olduğuna karar veren jüri gibi bir jüriye? Hayır, olmaz. Sana olmaz, sen önemlisin."

Pip onun elini tutabilmeyi, parmaklarını her zaman yaptıkları gibi kenetlediklerinde sıcaklığını teninde hissedebilmeyi

istedi. Ravi ve Pip takımı. Yuva. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıp sessizce konuştular. Sonunda Ravi gözlerini kırptı.

"Peki, biz ne...? Bundan nasıl paçayı sıyıracağız?" dedi, soru neredeyse güldürecek kadar saçmaydı. Cinayetten paçayı kurtarmak. "Varsayımsal konuşuyorum. Biz... bilmiyorum, kimse bulamasın diye onu bir yere mi gömeceğiz?"

Pip başını iki yana salladı. "Hayır. Hep bulurlar, eninde sonunda. Tıpkı Andie gibi." Derin bir nefes aldı. "Tıpkı senin gibi ben de bir sürü cinayet dosyası inceledim, yüzlerce gerçek suç *podcast*'i dinledim. Bundan paçayı sıyırmanın tek bir yolu var."

"Neymiş?"

"Hiç kanıt bırakmamak ve ölüm saatinde burada olmamak. Ölüm saati aralığında sağlam bir mazeretle çok uzaklarda olmak."

"Ama sen *buradaydın*." Ravi ona baktı. "Saat kaçta...? Sen ne zaman...?"

Pip, Jason'ın kullan at telefonundan saate baktı. "Sanırım altı buçuk civarında oldu. Yani bir saat olmak üzere."

"O kimin telefonu?" Ravi başıyla işaret etti. "Beni *onun* telefonundan aramadın, değil mi?"

"Hayır, hayır bu bir kullan at telefon. Benimki değil, onun, Jason'ın ama o..." Ravi'nin sorgulayan bakışlarını görünce sustu. Pip artık ona söylemesi gerektiğini biliyordu. Artık daha büyük sırları vardı, bunun için yer kalmamıştı. "Benim de sana hiç bahsetmediğim bir kullan at telefonum var. Evde."

Ravi'nin dudaklarında neredeyse gülümsemeye yakın bir kıpırdanma oldu. "Sonunda senin de bir kullan at telefonun olacağını hep söyledim," dedi. "Ni-niçin bir kullan at telefon aldın?"

"Aslında altı tane aldım," diyerek iç çekti Pip, nedense bunu söylemek bir adam öldürdüğünü söylemekten daha zor geliyordu. "Ben, şey... ben üstesinden pek gelemiyordum, Stanley'le olanların. İyi olduğumu söyledim ama iyi değildim. Üzgünüm. Ben şey, doktor reçete etmeyi bıraktıktan sonra Luke Eaton'dan

Xanax almaya başladım. Sadece uyuyabilmek istedim. Üzgünüm." Gozlerini kaçırıp spor ayakkabılarına baktı. Onların da üzerinde kan lekeleri vardı.

Ravi incinmiş, şaşırmış görünüyordu. "Ben de uzgünum," dedi usulca. "İyi olmadığını biliyordum ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece zamana, ortam değişikliğine ihtiyacın olduğunu düşündüm." İç çekti. "Bana soylemeliydin, Pip. Ne olduğunun önemi yok. Ne olursa olsun söylemeliydin." Jason'ın cesedine kısa bir bakış attı. "Ama artık aramızda sır yok, tamam mı? Biz bir takımız. Biz takımız, sen ve ben ve bunu biz düzelteceğiz. Birlikte. Bunu atlatacağımıza söz veriyorum."

Pip ona koşup sarılmak, kollarının arasına girmek ve orada kaybolmak istedi. Ama yapamazdı. Vücudu, giysileri bir olay yeriydi ve Ravi'yi kirletemezdi. Ravi bunu biliyor, gözlerinden okuyor gibiydi. Ona doğru bir adım attı, uzandı, tek parmağını kullanarak dikkatle çenesinin altında kan olmayan bir yeri okşadı, verdiği his aynıydı.

"Pekâlâ, eğer saat 18.30'da öldüyse," dedi Ravi gözlerinin içine bakarak. "Burada olduğun hâlde saat 18.30 için sana nasıl sağlam bir mazeret bulacağız?"

"Bulamayız, o şekilde olmaz," dedi aklında şekillenen fikri düşünerek. Belki imkânsızdı ama belki de... belki de değildi. "Ama düşündüm ki, seni beklerken bu konuyu düşündüm. Ölum zamanı tahminidir ve adli tabip bu tahmin için üç faktör kullanır. Ölüm katılığı, ölümün ardından kasların sertleşmesi; olüm lekesi, kanın vücutta çökmesi ve vücut sıcaklığı. Ölüm zamanını daraltmak için bu üç faktör kullanılır. İşte bu yüzden duşündüm ki bu üç faktörü manipüle edebilirsek, bunları geciktirebilirsek adli tıp uzmanının onun öldükten saatler sonra olduğunü düşünmesini sağlayabiliriz. Ve o zaman aralığında senin ve benim ayrı ayrı sağlam mazeretlerimiz olur; insanlarla, kameralarla, itiraz edilemez delillerle."

Ravi alt dudağını ısırarak bunu bir süre düşündü.

"O faktörleri nasıl manipüle edeceğiz?" derken bakışları Jason'ın cesedine gidip geldi.

"Sıcaklık," dedi Pip. "Sıcaklık esas olan. Düşük sıcaklıklar ölüm katılığının ve ölüm morluklarının, yani kan birikmesinin başlamasını yavaşlatır. Ama aynı zamanda morarma konusunda, kan oturmadan ceset döndürülürse kan yeniden dağılır. Ve eğer vücudu soğutmanın yanı sıra ceset birkaç kez çevrilirse saatler kazanılabilir."

Ravi başıyla onayladı, sonra etrafını inceledi. "İyi de vücudunu nasıl soğutacağız? Sanırım Jason Bell'in bunun yerine dondurucu şirketinin olmasını istemek biraz fazla olur."

"Sorun vücut ısısı. Eğer sertleşme ve morarma için onu soğukta tutarsak vücut ısısı da düşer. Çok soğuk olur ve plan işe yaramaz. Bu yüzden onu soğutmamız ve yeniden ısıtmamız gerekecek."

"Evet," dedi Ravi inanamayarak. "Yani onu önce bir dondurucuya koymamız, sonra da bir mikrodalgaya atmamız gerek. Kahretsin, bunu konuştuğumuza inanamıyorum. Bu çılgınlık. Çılgınlık, Pip."

"Dondurucu değil," dedi Pip, Ravi'nin sözlerini düşünerek Green Scene'e yeni bir gözle baktı. "O çok soğuk olur. Daha ziyade buzdolabı soğukluğu. Ve tabii ki onu yeniden ısıttıktan sonra polis ve adli tabibin cesedi birkaç saat sonra bulmalarını sağlamalıyız. Aksi hâlde hiçbiri işe yaramaz. Onu bulduklarında sıcak ve sertleşmiş olmalı, tenin rengi bastırıldığında solmalı; bu, biriken kanın hareket ettiği anlamına gelir. Sabahın erken saatlerinde bulunursa onun altı ila sekiz saat önce öldüğünü düşünmeleri gerekir."

"İşe yarayacak mı?"

Pip omuz silkti, gırtlağından kahkaha benzeri bir ses yükseldi. Ravi haklıydı; bu çılgınlıktı. Ama o hayatta kalmıştı, kalmıştı ve az kalsın kalamayacaktı. En azından bu, ondan daha iyiydi. "Bilmiyorum, daha önce kimseyi öldürüp cinayetten paçayı sı-

yırmadım," dedi burnunu çekerek. "Ama yaramalı. Bilim çalışır. Jane Doe olayına bakarken çok fazla araştırma yaptım. Eğer her şeyi yapabilirsek onu soğutabilir, birkaç kez dondürebilir ve tekrar ısıtabilirsek işe yaraması gerekir. O zaman daha çok -bilmiyorum- dokuz-on gibi ölmüş görünecek. Ve o sırada ikimiz de başka yerde görüneceğiz. Sağlam kanıt."

"Tamam." Ravi başını salladı. "Bu kulağa, bilirsin, kulağa çılgınca geliyor ama bence yapabiliriz. Bence gerçekten bunu becerebiliriz. Cinayet konusunda uzmanlaşmış olman iyi bir şey."

Pip ona bakıp yüzünü ekşitti.

"Hayır, demek istediğim araştırmalar sayesinde, insanları öldürerek değil. Bunun ilk ve son olduğunu umuyorum." Ravi ağırlığını diğer ayağına verirken gülümsemeye çalıştı ama başarısız oldu. "Ama bir şey var: Diyelim bunu gerçekten başarmayı denedik, ölüm saati manipülasyonunun işe yaraması için polisin cesedi bulmasını istiyoruz. Yine de polis onu *birinin* öldürdüğünü bilecek. Ve bulana kadar da bir katil arayacaklar. Polis böyle yapar, Pip. Bir katilleri olmalı."

Pip başını eğip Ravi'nin gözlerinin içine baktı, yansıması orada tutsaktı. Bu yüzden ona ihtiyacı vardı; ihtiyacı olduğunu bilmediği zamanlarda onu ileri itiyor ya da dizginliyordu. Ravi haklıydı. Bu asla işe yaramayacaktı. Ölüm saatini değiştirebilirler ve o zaman çerçevesi içinde uzakta olmayı başarabilirlerdi ama yine de polisin bir katile ihtiyacı olacaktı. Bir tane bulana kadar aramaya devam edeceklerdi ve o ve Ravi bir tek hata bile yapsalar o zaman...

"Haklısın," dedi Pip başını sallayarak, elini uzattı ama sonra hatırladı. "İşe yaramayacak. Bir katil gerek. Jason Bell'i biri öldürmeli. Başka biri."

"Tamam, peki..." diye başladı Ravi onları en başa döndürerek ama Pip'in aklı ona olayların arka planındaki her şeyi göstermek için uzaklara gitmişti. Sakladığı şeyleri: korku, utanç,

ellerindeki kan, kırmızı, şiddet dolu düşünceler ve orada asılı duran köşeli, soluk bir yüz.

"Biliyorum," diyerek Ravi'nin sözünü kesti. "Katilin kim olduğunu biliyorum. Jason Bell'i kimin öldürdüğünü biliyorum."

"Ne?" Ravi ona baktı. "Kim?"

Bu kaçınılmazdı. Çember. Son başlangıçtı ve başlangıç sondu. Her şeyi düzeltmek için en başa, kökene dönmeliydi.

"Max Hastings," dedi.

Otuz Bir

On iki dakika.

On iki dakika sürdü. Pip bunu biliyordu çünkü Ravi ile bunun hakkında konuşurken kullan at telefondan saate bakmıştı. Birini cinayet tuzağına sürüklemek için yapılan planın daha uzun süreceğini düşünmüştü, daha uzun *sürmeliydi.* İşkence gibi saatler, minik ama kritik bir dizi ayrıntı. Böyle olacağı düşünülürdü, Pip böyle düşünmüştü. Ama on iki dakikada tamamlamışlardı. Fikirler gelip gitmiş, yanlışlar ortaya konmuş ve buldukları boşlukları doldurmuşlardı. Kim, nerede ve ne zaman... Pip başka kimseyi bulaştırmak istemiyordu ama Ravi onun yardım almadan bunun olamayacağını görmesini sağlamıştı. Ravi'nin şirkette üzerinde çalıştığı bir davadan aklına gelen baz istasyonu fikriyle her şey çözülmüştü ve Pip tam olarak hangi aramayı yapacağını biliyordu. On iki dakika ve işte plan somut bir şeymiş gibi ortaya çıkmıştı. Değerli, sağlam, açık ve bağlayıcı. Asla geri adım atamazlar, eskiden oldukları kişiliklerine geri dönemezlerdi. Zor olacaktı, zorlu olacaktı, yanlış adam atamazlardı, ciddiye almamazlık edemezlerdi. Yanlışa yer yoktu.

Ama plan teoride işe yarıyordu. Cinayetten paçayı böyle sıyıracaklardı.

Jason Bell ölüydü ama henüz ölmemişti, birkaç saate ölecekti. Ve onu öldüren Max Hastings olacaktı. Nihayet ait olduğu yere kapatılacaktı.

"Bunu hak ettiler," dedi Pip geride durarak. "İkisi de hak etti, değil mi?" Jason için artık çok geçti ama Max... Pip tüm benliğiyle ondan nefret ediyordu, peki bu nefret onu kör mü ediyordu yoksa yol mu gösteriyordu?

"Evet," dedi Ravi ama Pip onun da Max'ten nefret ettiğini biliyordu. "Onlar insanlara zarar verdiler. Jason beş kadın öldürdü; seni de öldürecekti. Andie ve Sal'ı ölüme götüren her

şeyi o başlattı. Ve Max. Bir şey yapmazsak Max insanlara zarar vermeye devam edecek. Bunu biliyoruz. Bunu ikisi de hak etti." Parmağını nazikçe Pip'in çenesinin altındaki güvenli yere koyup ona bakması için başını kaldırdı. "Bu seninle Max arasında bir seçim ve ben seni seçiyorum. Seni kaybedemem."

Pip söylemedi ama Elliot Ward'ı düşünmeden edemedi, o da kendini ve kızlarını kurtarmak için tam olarak böyle bir seçim yapıp Sal'ı katil gibi göstermişti. Ve şimdi de Pip o karmaşık gri alanın içindeydi ve Ravi'yi de beraberinde sürüklüyordu. Son ve başlangıç.

"Tamam," dedi Pip kendini toplayarak. Plan zorlayıcıydı, artık başlamaları gerekiyordu çünkü zaman onlardan yana değildi. "Hâlâ çözmemiz gereken birkaç şey var ama en önemlisi..."

"Cesedi soğutup ısıtmak," diye tamamladı cümleyi Ravi ve yine orada bırakılmış ayaklara baktı. Cesedi hâlâ yakından görmemişti, Pip'in Jason'a ne yaptığını görmemişti. Pip, onu gördüğünde Ravi'nin fikrini değiştirmemesini, Pip'e farklı bir gözle bakmamasını umuyordu. Ravi, arkalarındaki yan tarafı oluklu demir levhalarla kaplı kimyasal deposundan ayrı duran tuğla binayı işaret etti. "Burası daha çok, ofis personelinin çalıştığı ofis binası gibi görünüyor. Muhtemelen orada bir mutfak vardır, değil mi? İçinde bir buzdolabı ve dondurucusu olan."

"Evet, muhtemelen," dedi Pip. "Ama bir insanın sığacağı boyutta değildir."

Ravi nefesini dışarı üfledi, ifadesi gergindi. "Gerçekten, neden Jason Bell'in dev buzdolapları olan bir et işleme tesisi yok?"

"Haydi gidip etrafa bakalım," diyen Pip, Jason'ın ayaklarının eşikte durduğu açık metal kapıya doğru döndü. "Anahtarlar var." Başıyla işaret etti, anahtarlar hâlâ Jason'ın onları bıraktığı yerde, kilitte takılı duruyordu. "O buranın sahibi, buradaki her kapının anahtarı onda olmalı. Ve bana alarmları ve güvenlik kameralarının hepsini devre dışı bıraktığını söyledi. İsterse koca bir hafta sonunu kullanabileceğini söyledi. Yani sorun olmayacak."

"Evet, güzel," dedi Ravi ama adım atmadı çünkü kapıya doğru adım atmak aynı zamanda cesede doğru adım atmak anlamına geliyordu.

Önce Pip gitti, oraya doğru yürürken nefesini tuttu, gözleri Jason'ın kırık kafasına takıldı. Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kaçırdı ve ağır anahtar halkasını kilitten çıkardı. "Dokunduğumuz -benim dokunduğum- her şeyi hatırlamalıyız, böylece sonra silebiliriz," dedi anahtarları tutarak. "Gel, bu taraftan."

Pip, başının etrafındaki kan halesinden uzak durarak Jason'ın üstünden atladı. Ravi hemen arkasındaydı. Pip onun cesede baktığını, sanki tüm bunların yok olmasını istermiş gibi gözlerini sertçe kırpıştırdığını gördü.

Pip'in arkasından yürümeye devam ederken hafifçe öksürdü.

Hiçbir şey demediler. Zaten söylenecek ne vardı?

Deponun arkasında, çalışma tezgâhının yanındaki kapının anahtarını bulmak için Pip'in birkaç deneme yapması gerekti. Kapıyı açınca karanlık ve mağaramsı bir oda ortaya çıktı.

Ravi kazağının kolunu parmaklarına kadar çekip elektrik düğmesine bastı.

Tepedeki ışıklar uğuldayarak yanmaya çalışırken oda titrek ışıkla aydınlandı. Pip hayli yüksek tavana bakarken bu binanın bir zamanlar tahıl ambarı olarak kullanıldığını anladı. Hemen önlerinde sıra sıra dizilmiş makineler duruyordu. Çim biçme makineleri, çalı tırpanları, yaprak üfleyiciler, ne olduğunu anlamadığı makineler, çalı makası gibi küçük aletlerin bulunduğu masalar vardı. Sağ tarafta Pip'in üzerine binilerek kullanılan çim biçme makineleri olduğunu düşündüğü üzeri siyah muşambayla örtülü büyük makineler vardı. Işıkta parlayan metal aletlerin, kırmızı bidonların ve toprak torbalarının bulunduğu raflar vardı.

Pip, gözlerini bir o yana bir bu yana çevirerek odayı tarayan Ravi'ye döndü. "Bu ne?" Huni şeklinde bir tepesi olan uzun, parlak turuncu bir makineyi işaret etti.

"Sanırım o bir öğütücü," dedi Pip. "Ya da ağaç yonga makinesi, artık adı her neyse. Dallar içine giriyor ve makine onları minik parçalar hâlinde kıyıyor."

Ravi dudaklarını büktü, bir şey düşünüyor gibiydi.

"Hayır," dedi Pip sertçe aklından geçeni anlayarak.

"Bir şey demedim," diyerek kendini savundu Ravi. "Ama belli ki burada devasa bir buzdolabı yok, değil mi?"

"Ama," Pip'in bakışları sıra sıra çim biçme makineleri üstünde gezdi, "çim biçme makineleri benzinle çalışıyor, değil mi?"

Ravi gözlerine baktı, ne düşündüğünü anlayınca gözleri kocaman açıldı. "Ah, ateş için," dedi.

"Daha da iyisi," dedi Pip. "Benzin sadece yanmaz. Patlar."

"İyi, bu iyi," diye onayladı Ravi. "Ama o en son adım ve ondan önce önümüzde uzun bir gece var. Onu nasıl soğutacağımızı bulamazsak gerisi bir işe yaramaz."

"Ve nasıl ısıtacağımızı," diye ekledi Pip. Ravi'nin gözlerindeki bakışı yakaladı. Ümitsizlik. Plan başlamadan bitmiş olabilirdi. Hayatı sallantıdaydı ve terazinin diğer tarafı giderek daha ağır basıyordu. Hadi, düşün. Ne kullanabilirlerdi? Bir şey olmalıydı.

"Ofis binalarını kontrol edelim," dedi Ravi kontrolü ele alıp. Pip'i sıralı çim biçme makinelerinden uzaklaştırıp kimyasal deposuna geri götürdü, dökülen otkıran ve saçılan kanın arasında ilerlediler. Her geçen saniye daha ölü olan cesedin etrafından sanki bu çocukça bir oyunmuş gibi tüy kadar hafif adımlarla dolandılar.

Pip depoya, saç tutamları ve kan lekeleriyle dolu koli bandı tomarına baktı. "DNA'm bu odanın her yerinde," dedi. "Koli bandını yanıma alıp kıyafetlerle birlikte yok edeceğim. Ama bu rafları da silmemiz gerek. Yakmadan önce hepsini temizlemeliyiz."

"Evet," dedi Ravi anahtarları onun elinden alırken. "Ve bunları." Salladı. "Ofiste temizleme malzemeleri vardır bence."

Pip yanından geçerlerken Jason'ın arabasının camındaki yansımasını gördü. Gözleri çok karanlıktı, aşırı büyümüş gözbe-

bekleri küçülen elanın kenarlarını aşındırıyordu. Yansımasının Jason'ın camında kalması, orada sonsuza dek bir iz bırakması ihtimaline karşın çok uzun bakmaması gerekiyordu. İşte o an bir şey hatırladı.

"Lanet olsun," dedi, Ravi'nin çakıl taşları üstündeki adımları bir anda durdu.

"Ne?" diye sordu arabadaki yansımasına katılarak, onun gözleri de çok büyük ve karanlıktı.

"DNA'm. Bu arabanın bagajının da her yerinde."

"Sorun yok, onlarla da sonra ilgileniriz," dedi Ravi'nin yansıması. Pip yansımasının eline doğru uzandığını ama sonra hatırlayıp geri çekildiğini gördü.

"Hayır, demek istediğim bagajın *her yerinde*," dedi, panik yeniden artıyordu. "Saç, deri. Parmak izlerim ki zaten polisin dosyasında var. Elimden geldiğince çok bıraktım. Öleceğimi düşünüyordum ve yardım etmeye çalıştım. Onu bulmanız, yakalamanız için kanıt bıraktım."

Ravi'nin gözlerinde ıssız, sessiz yeni bir bakış ve dudaklarında ağlamamaya çalışıyormuş gibi bir titreme oldu. "Çok korkmuş olmalısın," dedi usulca.

"Evet," dedi. Bu plan ve başarısız olurlarsa neler olacağı ne kadar korkutucu olursa olsun o bagajda ya da ölüm maskesine sarıldığı o depoda hissettiğiyle mukayese edilemezdi. İzleri hâlâ burada, cildinde, gözlerindeki çöküklerdeydi.

"Çözeceğiz, tamam mı?" dedi Ravi yüksek sesle sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak. "Arabayı sonra halledeceğiz, geri dönünce. Öncelikle bizim..."

"Onu soğutacak bir şey bulmamız gerekiyor," diye tamamladı Pip yansımasından öteye, Jason'ın arabasının içine bakarak. "Önce soğutacak, sonra da ısıtacak," dedi gözleri direksiyonun yanındaki kontrol panelinde geziyordu. Fikir ufak ufak oluşmaya, küçük bir *acaba* kelimesi giderek büyüyüp büyüdükçe Pip'in tek düşünebildiği şey olmaya başladı. "Aman Tanrım,"

diye fısıldadı ve ardından bu kez yüksek sesle tekrarladı, "Aman Tanrım!"

"Ne?" diye sordu Ravi düşünmeden omzunun üstünden etrafı kontrol ederek.

"Araba!" Pip ona döndü. "*Araba* bizim buzdolabımız. Bu yeni bir araba sayılır, lüks bir SUV, sence klima ne kadar soğutur?"

Fikir Ravi'nin de aklına yatmış gibiydi, Pip onun bakışlarında heyecana yakın bir şey görebiliyordu. "Fazlasıyla soğutur," dedi. "En soğuk ayarda, tüm havalandırma delikleri açık, kapalı alan. Evet, çok soğuk olabilir," dedi Ravi gülümsemeye yakın bir ifadeyle.

"Standart bir buzdolabı yaklaşık 4 santigrat derecedir, sence bunu başarabilir miyiz?"

"Standart bir buzdolabının derecesini nereden biliyorsun?" diye sordu Ravi.

"Ravi, bir sürü şey biliyorum. Sen şimdiye kadar benim bir sürü şey bildiğimi nasıl öğrenemedin?"

"Pekâlâ," dedi Ravi gökyüzüne bakarak, "bu gece hava serin. On beş dereceden fazla olamaz. Yani arabayı on derece falan soğutmalıyız... evet, evet, bence bu mümkün."

Pip'in göğüs kafesindeki bir kıpırtı, rahatlama benzeri bir his ona nefes alması için göğsünde biraz daha alan açtı. Bunu yapabilirlerdi. Bunu gerçekten yapabilirlerdi. Tanrıyı oynamak. Bir başkası öldürebilsin diye bir adamı birkaç saatliğine hayata döndürmek.

"Ve," dedi Pip, "daha sonra geri döndüğümüzde..."

"Bu sefer klimayı en sıcak ayarda tam güç çalıştıracağız," diye devam etti Ravi çabuk çabuk konuşarak.

"Vücut ısısını tekrar yükselteceğiz," diye tamamladı Pip.

Ravi başıyla onayladı, fikri tekrar aklından geçirirken gözleri bir o yana bir bu yana kayıyordu. "Evet. Bu işe yarayacak, Pip. İyi olacaksın."

Olabilirdi, belki de olabilirdi. Ama daha başlamamışlardı ve zaman ilerliyordu.

"Bunu en son yaptığımız seferi hatırlıyor musun?" diye sordu Ravi ofis binasında şirket logosu taşıyan üniformalarla dolu bir dolapta buldukları işçi eldivenleri takarken.

"Bir ceset taşımayı mı?" diye sordu Pip, eldivenli ellerini birbirine vurmasıyla küçük çamur parçaları gözlerinin önünde toz hâline geldi.

"Hayır, bunu daha önce yapmadık," dedi Ravi. "En son bir suç işlemek için bahçe eldivenleri giydiğimiz zamanı kastediyorum. Bell ailesinin, *onun* evine girmiştik." Kimyasal ilaçların olduğu depoya doğru başını salladı. "Biz, şey..." Sustu.

"Yapma," dedi Pip sertçe bakarak.

"Ne?"

"*Biz işleri bayağı ilerlettik* diyecektin, Ravi. Anlayabiliyorum."

"Ah, unutmuşum," dedi. "Sen bir sürü şey *biliyorsun*."

Biliyordu ve Ravi'nin esprilerinin bir taktik olduğunu, başa çıkma şekli olduğunu da biliyordu.

"Tamam, yapalım hadi," dedi Pip.

Çömelip aşırı büyük çim biçme makinesini örten muşambanın bir ucunu tuttu. Siyah plastik, kaldırıp makinenin üstüne doğru atarken buruştu. Ravi diğer taraftan çekti. Kurtulan muşambayı Ravi kabaca katladı.

Pip onu büyük odaya, kimyasalların bulunduğu depo alanına yönlendirdi, otkıranın kokusu hâlâ çok keskindi, baş ağrısı kendini hafiften hissettirmeye başlamıştı.

Ravi muşambayı kana basmamaya özen göstererek Jason'ın cesedinin yanına, beton zemine yaydı.

Pip, ağzının şeklinden ve kendisinde de olduğundan emin olduğu uzak bakışlarından Ravi'nin gerildiğini anlayabiliyordu.

"Ona bakma, Ravi," dedi. "Ona bakmak zorunda değilsin."

Ravi sıradaki kısımda yardım edecekmiş gibi Pip'e doğru bir adım attı.

"Hayır," dedi Pip onu uzaklaştırarak. "Ona dokunma. Gerekmediği sürece hiçbir şey dokunma. Burada olduğuna dair iz bırakmanı istemiyorum."

Bu aklının ucundan geçemeyecek olandan bile daha kötü olurdu. Kendisinin hapse girmesi bir şeydi ama Ravi'yi peşinden sürüklemesi bambaşkaydı. Hayır, bu olayın ucu ona dokunmamalıydı, bu yüzden de Ravi olay yerine dokunmamalıydı. Eğer başarısız olurlarsa hepsi Pip'in suçu olacaktı, anlaşma buydu. Ravi hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir şey görmemişti. Hiçbir şey yapmamıştı.

Pip, Jason'ın yanına çömeldi, yavaşça uzandı, omzunu ve kolunu tuttu. Henüz sertleşmemişti ama yakında başlayacaktı.

Öne eğildi, iterek Jason'ı ve kırık başını öne çevirdi. Yüzünde bir şey yoktu. Soluk ve durgundu, uyuyor gibi görünüyordu. Pip bir kez daha tutup onu yuvarladı, yüzüstü şekilde muşambanın kenarına, bir kez daha yuvarlayıp yüzü yukarı bakacak şekilde muşambanın ortasına götürdü.

"Tamam," dedi. Muşambanın bir kenarını tutup üstüne örttü. Ravi de diğer taraftan muşambayı üstüne attı.

Jason gitmişti, yerine konmuştu. KB Katili'nin kalıntıları sadece koyu kırmızı bir göl ve sarılı bir muşambadan ibaretti.

"Morarma yüzünden arabada sırtüstü yatmalı," dedi Pip ve Jason'ın omuzları olması gereken yerde kendini konumlandırdı. "Ve geri döndüğümüzde onu yüzüstü çevireceğiz. Kan yeniden yerleşecek ve bu saatler hiç yaşanmamış gibi görünecek."

"Evet, tamam," dedi Ravi, öne eğilip muşambanın üstünden Jason'ın bileklerini kavradı. "Bir, iki, üç, kaldır."

Ağırdı, çok ağırdı, Pip muşambanın üstünden omuzlarını beceriksizce kavrayabiliyordu. Ama birlikte onu kaldırdılar, yavaşça metal kapıdan dışarı çıkarlarken Ravi geri geri yürüyor, kana basmadığından emin olmak için gözünü yerden ayırmıyordu.

Dışarıda motorun hafif uğultusu duyuluyordu. Jason'ın arabasını çalıştırıp klimayı en soğuğa almışlardı, bütün havalandırmalar sonuna kadar açılmıştı. Ravi ofis binasındaki soğutucuda iş kazaları için tutulduğunu varsaydıkları buz paketleri bulmuştu. O buz paketleri şimdi içeriyi daha da soğutması için arabanın içinde fanların yakınına konmuştu.

"Kapıyı açayım," dedi Ravi, eğilip Jason'ın bacaklarını nazikçe çakılların üstüne bıraktı. Pip bacağını öne atıp ağırlığın bir kısmını alması için Jason'ın sırtına dayadı.

Ravi arka kapıyı açtı.

"İçerisi şimdiden soğumuş," dedi, dönüp Jason'ın ayak ucundan tutarak bir iniltiyle kaldırdı.

Dikkatle, her seferinde yarım adım atıp sarılı muşambayı arabanın kapısından soktular, Jason'ı arka koltuktan içeri doğru ittiler.

İçerisi gerçekten soğuktu. Pip, Jason'ı iterken sanki bir buzluğun içine eğilmiş gibi ağzından çıkan nefesin buharını görebiliyordu. Başı, dağılmış kafası içeri sığmamıştı.

"Bekle," diyen Pip arabanın arkasından koşup diğer kapıyı açtı. Muşambanın ucundan Jason'ın bileklerini tutup dizlerini bükmek için itti ve kalan boşluğu onu çekmek için kullandı. Pozisyonunu koruyarak kapıyı yavaşça kapamasıyla sanki tekmeleyerek kurtulmaya çalışıyormuş gibi ayakları kapıya çarptı.

Ravi diğer taraftaki kapıyı kapatıp geri çekildi, gergin bir nefesle birlikte ellerini çırptı.

"Biz yokken saatlerce çalışacak mı?" diye kontrol etti Pip bir kez daha.

"Evet, depo neredeyse dolu. Gerektiği kadar çalışacak," diye yanıtladı Ravi.

"Güzel, güzel," dedi Pip anlamsız olduğunu bildiği bir başka sözcüğü kullanarak. "O hâlde şimdi gidiyoruz. Eve. Plan."

"Plan," diye tekrarladı Ravi. "Üzerinde sana ait görünmez izlerle onu burada böyle bırakmak biraz korkutucu geliyor."

"Biliyorum," dedi Pip. "Ama güvenli; kimse gelmeyecek. Jason kendi söyledi. Beni burada öldürmeyi planlıyordu, bütün gece, koca hafta sonu onundu. Kamera yok, alarm yok. Yani bizim için de aynısı geçerli. Geri döndüğümüzde her şey aynı olacak. Ve sonra izleri silip yenilerini yerleştireceğiz." Arabanın camından sarılı muşambaya ve içinde henüz ölmemiş olan ölü adama baktı. Her şey yolunda giderse durum bu olacaktı.

Ravi eldivenlerini çıkardı. "Sırt çantanı alacak mısın?"

"Evet," dedi Pip. Eldivenlerini çıkardı, fermuarı açıp Ravi'ninkilerle birlikte çantasına attı. Depodan aldığı koli bandı tomarı da çantadaydı: el ve ayak bileklerinden çıkardığı, saçlarını yolarak söktüğü maskesi.

"Evet, hepsi burada," deyip fermuarı kapadı. "Bu öğlen koyduğum her şey. Şimdi de eldivenler, kullanılmış koli bandı. Jason'ın kullan at telefonu. Geride hiçbir şey bırakmadım."

"Ya çekiç?" diye sordu Ravi.

"O burada kalabilir." Doğrulup çantayı omzuna attı. "Parmak izlerimi sonra temizleriz. Max'in de bir cinayet silahına ihtiyacı olacak."

"Tamam," dedi Ravi demek istediğini anlayarak. Green Scene kapısının yanına bıraktığı arabasına doğru yürüdü. "Hadi, eve gidelim."

Otuz İki

Son bir kontrol.

Ravi el frenine doğru eğilip Pip'i incelerken solukları yumuşak ama ifadesi sertti.

"Yüzünde hâlâ biraz kurumuş şey var. Ve ellerinde." Bakışlarını aşağı indirdi. "Ve taytında da lekeler var. Kimse seni görmeden hemen yukarı çıkmalısın."

Pip başını sallayarak onayladı. "Evet, bunu yapabilirim," dedi.

Ravi'nin arabasına kan bulaşmasın diye yedek tişörtünü koltuğa sermişti. Ravi arka yollardan giderken yedek iç çamaşırına şişesinden biraz su döküp yüzündeki ve ellerindeki kanı silmeye çalışmıştı. Bu işe yaramalıydı.

Pip dirseğiyle arabanın kapısını açıp indi, üstüne oturduğu tişörtü alıp çantasına tıkıştırdı ve fermuarı kapadı. Evin anahtarları diğer elindeydi.

"Emin misin?" diye sordu Ravi tekrardan.

"Evet," dedi Pip. Planın üstünden geçmişlerdi. Yol boyu, tekrar tekrar. "Bu kısmı tek başıma yapabilirim. Ne demek istediğimi biliyorsun?"

"Yardım edebilirim," dedi Ravi çaresizce.

Pip ona baktı, her şeyiyle içine çekip geriye bir parçasını bile bırakmadı. "Zaten yardım ettin, Ravi, sandığından da çok. Orada hayatta kalmama yardım ettin. Beni almaya geldin. Bu kısmı yalnız yapabilirim. Bana en büyük yardımın güvende olman. İstediğim bu. Eğer bir terslik olursa sana zarar gelmesini istemiyorum."

"Biliyorum ama..."

Pip onun sözünü kesti. "Tamam, şimdi tüm akşam için mazeretini oluşturmaya gidiyorsun. Zamanlamamızın işe yaramaması

ve ölüm saatini yeterince ileri atamama ihtimalimize karşı. Ne yapacaksın?" Bir kez daha ondan duymak istedi: sağlam, kuvvetli.

"Eve gidip telefonumu alacağım, ardından kuzenim Rahul'u almak için Amersham'a gideceğim," dedi Ravi önüne bakarak. "Trafik kameralarına yakalanmak için anayolları kullanacağım. ATM'den para çekeceğim, böylece güvenlik kamerası beni çekecek. Sonra Pizza Express'e gideceğiz ya da başka zincir restoranlardan birine, yemek sipariş edeceğiz ve benim kartımla ödeyeceğiz. Gürültülü olup dikkat çekeceğiz, böylece insanlar orada olduğumuzu hatırlayacak. Telefonunda fotoğraf ve video çekip orada olduğumuzu göstereceğiz. Bu arada bir de arama yapacağım, muhtemelen annemi arayıp kaç gibi evde olacağımı söylerim. Sana mesaj atıp akşamının nasıl geçtiğini soracağım çünkü tüm gün birbirimizi görmedik ve telefonunu kaybettiğini henüz bilmiyorum." Hızlıca bir soluk aldı. "Sonra kuzenimin arkadaşlarının takıldığı bara gideceğiz, bir sürü tanık olacak. Saat on bir buçuğa kadar orada takılacağım. Ardından Rahul'u eve bırakıp eve döneceğim, başka bir güvenlik kamerasının kaydına girmek için dönüş yolunda benzin alacağım. Eve gelip yatacakmış gibi yapacağım."

"İyi, evet," dedi Pip arabanın kontrol panelindeki saate bakarak. Sekizi on geçiyordu. "Benimle gece yarısı buluşacaksın."

"Gece yarısı buluşacağım. Beni arayacak mısın?" diye sordu Ravi. "Kullan at telefonundan, bir terslik çıkarsa."

"Terslik çıkmayacak," diye cevapladı Pip bakışlarıyla ona güvence vermeye çalışarak.

"Dikkatli ol," deyip elini tutuyormuşçasına direksiyonu sıktı. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye tekrarladı son bir kez daha. Ama son olmayacaktı, birkaç saat sonra onu yine görecekti.

Pip kapıyı kapadı, sinyal verip uzaklaşan Ravi'ye el salladı. Kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı ve ardından dönüp garaj yolundan kapıya doğru yürüdü.

Pencereden ailesini gördü, TV'nin ışığı yuzlerine yansıyordu. Orada karanlıkta durup bir süre onları izledi. Josh pijamalarıyla halıda oturmuş Legolarıyla oynuyordu. Babası TV'de bir şeye gulüyordu ve Pip durduğu yerden bile titreşimleri hissedebiliyordu. Annesi kıkırdadı, elini onun göğsüne vururken Pip onun, "Ah Victor, bu komik değil," dediğini duydu.

"İnsanların düşmesi hep komik olur," diye cevapladı babası gür sesiyle.

Pip gözlerinin yandığını, boğazının tıkandığını hissetti. Onları bir daha asla göremeyeceğini sanmıştı. Onlarla birlikte gülüp ağlayamayacağını, ebeveynleri yaşlanırken kendisinin büyüyemeyeceğini, babasının patates püresi yapması ya da annesinin Noel ağacını süslemesi gibi gelenekleri kendisinin devam ettiremeyeceğini. Josh'ın yetişkin bir adam olduğunu göremeyeceğini, sesinin nasıl olacağını ya da onu neyin mutlu ettiğini asla bilemeyeceğini. Bir ömür boyu süren tüm o irili ufaklı anlar. Pip onları kaybetmiş ve şimdi yeniden bulmuştu. Bu işten kurtulursa da bir daha kaybetmeyecekti.

Pip boğazını temizleyip yumruyu kaldırdı, elinden geldiğince ses çıkarmadan kapıyı açtı.

Sessizce içeri girdi, kapıyı arkasından belli belirsiz bir tıkırtıyla kapadı ve TV'den gelen alkış seslerinin tıkırtıyı bastırmasını umdu. Anahtarları şıngırdamaması için elinde sıkıca tutuyordu.

Yavaşça, dikkatle, nefesini tutarak oturma odasının kapısının önünden geçti, koltuktan başlarının arkasına baktı. Babası kıpırdandı, Pip'in kalbi duracak gibi oldu, donup kaldı. Hayır, sorun yoktu, babası sadece pozisyonunu değiştirmiş, kolunu annesinin omzuna atmıştı.

Merdivenleri usul usul tırmanmaya başladı. Üçüncü basamak ağırlığıyla gıcırdadı.

"Pip? Sen misin?" diye seslendi annesi arkasını dönerek.

"Evet," diye seslendi Pip ve annesi onu goremesin diye kalan basamakları koşarak çıktı. "Benim! Üzgünüm, çok çişim geldi."

"Aşağıda da tuvalet olduğunu biliyorsun," diye bağırdı babası Pip koridora vardığı sırada. "Tabii *çiş* derken aslında kasettiğin..."

"Ravilerde kalacağını sanıyordum?" Bu kez konuşan annesiydi.

"İki dakika!" diye bağırdı Pip doğruca banyoya koşup kapıyı kapayarak kilitledi. O kapı kolunu da temizlemeliydi.

Ramak kalmıştı. Ama normal davranıyorlardı, hiçbir şey görmemişlerdi; ne kan lekelerini, ne darmadağın saçlarını ne de yüzündeki sıyrıkları. Ve bunlar Pip'in ilk göreviydi.

Sweatshirt'ünü başının üstünden çekip çıkarırken kurumuş kanın girmemesi için ağzını ve gözlerini kapadı. Ters yüz edip dikkatle fayansların üzerine bıraktı. Spor ayakkabılarını, çoraplarını ardından koyu renk taytını çıkardı. Kumaşta kan göremiyordu ama orada olduklarını, liflerin arasında bir yerde saklandıklarını biliyordu. Sıra sporcu sutyenindeydi, ortasına yakın bir yerde *sweatshirt*'ünden sızan küçük bir leke vardı. Giysiler bir yığın hâlinde bırakıp duş musluğunu açtı.

Ilık. Sıcak. Daha da sıcak. O kadar sıcaktı ki akan suyun altına girmek canını yaktı. Ama sıcak olması, cildinin üst katmanının soyuluyor gibi hissetmesi gerekiyordu. KB'den arındığını başka nasıl hissedebilirdi? Duş jeliyle vücudunu ovalarken kana bulanmış pembemsi suyun bacaklarından ayak parmaklarının arasına, sonra da giderden aşağı akmasını izledi. Yarısı dolu duş jelini bitirene kadar tekrar tekrar ovaladı, tırnaklarının altını temizledi. Saçlarını üç kez yıkadı, tutamlar artık daha ince, daha kırılgan gibiydi. Şampuan elmacık kemiğindeki sıyrıkları yaktı.

Nihayet temiz hissettiğinde havluya sarınıp çıktı ama duş teknesindeki kan kalıntılarını temizlemesi için suyu bir süre daha akıtmaya devam ettin. Daha sonra orayı da temizleyecekti.

Havluyu koltukaltlarına sıkıştırıp klozetin yanındaki açılır kapanır kapaklı çöp kutusunu alıp içindeki plastik kovayı çıkardı. İçinde sadece iki boş tuvalet kâğıdı rulosu vardı. Pip onları alıp pencere pervazına koydu. Lavabonun altındaki dolapta tuvalet temizleyicisi buldu, kapağını açtı ve plastik kovanın içine biraz döktü. Biraz daha. Hepsini. Ayağa kalktı, kovayı yarısına kadar sıcak suyla doldurup keskin kokulu güçlü çamaşır suyunu seyreltti.

Yatak odasına iki sefer yapması gerekecekti ama ailesi aşağıdaydı, koridor boş olmalıydı. Pip ağırlaşan kovayı kaldırdı, bir koluyla kovayı göğsüne bastırırken diğer eliyle banyo kapısını açtı. Sendeleyerek dışarı çıktı, koridoru geçip odasına girdi, kovayı yere bıraktı, suyu köşelere doğru tehlikeli biçimde salladı.

Kanlı giysilerini ve çantasını almak için banyoya geri dönerken TV'deki izleyicilerin onu alkışlayan ürkütücü seslerini duydu.

"Pip?" diye seslendi annesi aşağıdan.

Kahretsin.

"Duş aldım! İki dakikaya ineceğim!" diye seslendi Pip ve aceleyle odasına koşup kapıyı kapadı.

Giysilerini kovanın yanına bıraktı, ardından dizlerinin üzerine çöktü, yavaş hareketlerle birer birer çamaşır suyu karışımının içine daldırdı. Kovaya koyduğu spor ayakkabılarının yarısı yüzeye çıktı.

Sırt çantasından yüzüne, el ve ayak bileklerine sarılan koli bandı tomarını çıkarıp kovanın içine attı. Jason'ın kullan at telefonunu aldı, arka kapağı açıp SIM kartı çıkardı. Küçük kartı ortadan kırdı ve telefonu suya bıraktı. Ardından yüzündeki kanı silmek için kullandığı iç çamaşırını ve üstüne oturduğu yedek tişörtü ekledi. Son olarak o ve Ravi'nin kullandığı ve muhtemelen en suçlayıcı delil olan Green Scene eldivenlerini en dibe batırdı. Çamaşır suyu görünmeyen kan lekelerinin icabına bakacaktı ve muhtemelen kumaş boyalarını da solduracaktı ama bu sadece

bir önlemdi: Yarın bu saatlerde hepsi gitmiş olacaktı. Sonra yapılacak bir iş daha.

Pip kovayı halıda sürükledi, spor ayakkabılarını dibe doğru ittikten sonra dolabın içine sakladı. Ağartıcının kokusu keskindi ama odasına kimse gelmeyecekti.

Pip kurulandı, siyah kapüşonlu *sweatshirt*'ünü ve siyah taytını giydi, ardından yüzüyle ilgilenmek için aynaya döndü. Saçları zayıf, ıslak tutamlar hâlinde sarkıyordu, derisi saçlarını fırçalayamayacağı kadar hassastı. Başının tepesinde, koli bandının saçlarını yolduğu kısımda küçük, saçsız bir parça gördü. Onu saklamalıydı. Parmaklarıyla saçlarını düzelttikten sonra tepede sıkı rahatsız bir atkuyruğu yaptı. Ravi ile Green Scene'e döndüklerinde kullanmak için bileğine iki toka daha taktı. Yüzü hâlâ kırmızı ve kabarıktı. Kapatmak için fondöten sürünce hasta gibi göründü. En kötü kısımlara kapatıcı ilave etti. Yüzü solgun, yer yer soyulmuş deri dokusu pürüzlü görünüyordu ama idare ederdi.

Sırt çantasını boşaltıp yeniden doldurmaya başladı; Ravi ile birlikte oluşturup beynine bir mantra gibi kazınan listedeki öğeleri tek tek işaretledi. İki bere, beş çift çorap. Çekmecesinden üç kulan at telefon alıp hepsini açtı. Gizli bölmeden sakladığı nakitlerini de her ihtimale karşı yanına aldı. Dolapta çamaşır suyu kovasının üstünde duran en şık ceketinin cebinden arabuluculuk görüşmesinden beri dokunmadığı kabartmalı kartviziti çıkarıp dikkatlice çantanın ön cebine yerleştirdi. Sessizce anne ve babasının yatak odasına koştu, annesinin saç boyamak için kullandığı eldivenlerden bir avuç aldı; her birinden az üçer çift bulunuyordu. En üste cüzdanını koydu, kredi kartı orada mı diye kontrol etti, mazereti için buna ihtiyacı olacaktı. Ve araba anahtarları.

Evet, üst kattan alacaklarının hepsi buydu. Üstünden bir daha geçip plan için ihtiyacı olan her şeyi alıp almadığını kontrol etti. Bir şekilde anne, babasının ve her şeye burnunu sokan

kardeşinin dikkatli bakışlarına yakalanmadan aşağıdan alması gereken birkaç şey kalmıştı.

"Hey," dedi merdivenlerden inerken nefes nefese. "Dışarı çıkacağım ve koşu yaptığım için duş almam gerekti." Yalan ağzından çok hızlı çıkmıştı, biraz yavaşlaması, nefes almayı hatırlaması gerekiyordu.

Annesi kanepeden başını çevirip ona baktı. "Akşam yemeğini Ravilerde yiyip orada kalacağını sanıyordum."

"Yatıya kalmak," diyen sesi duyuldu Joshua'nın, Pip kanepe yüzünden onu göremiyordu.

"Planlar değişti," dedi Pip omuz silkerek. "Ravi'nin kuzenini görmesi gerekiyormuş, ben de gidip Cara ile takılacağım."

"Kimse bana yatıya kalmaktan bahsetmedi," dedi babası.

Pip'in annesi gözlerini kısıp kızını inceledi. Görebiliyor muydu, o makyajın altında ne sakladığını görebiliyor muydu? Yoksa Pip'in gözlerinde, kaygılı uzak bakışlarında bir farklılık mı vardı? Evden annesinin küçük kızı olarak çıkmıştı ama vahşi bir şekilde ölmenin, o çizgiyi aşıp geri dönmenin nasıl bir şey olduğunu bilen biri olarak geri dönmüştü. Sadece bu da değildi, o artık bir katildi. Bu onu annesinin gözünde değiştirmiş miydi? Ya kendi gözünde? Onu yeniden şekillendirmiş miydi?

"Kavga etmediniz, değil mi?" diye sordu.

"Ne?" dedi Pip şaşkınlıkla. "Ben ve Ravi mi? Hayır, biz iyiyiz." Umursamazca burnunu çekip bu fikri aklından uzaklaştırdı. Erkek arkadaşıyla kavga etmek gibi normal, sıradan bir şey olmasını ne kadar isterdi. "Mutfaktan biraz atıştırmalık alıp çıkacağım."

"Tamam tatlım," diyen annesi ona inanmamış gibiydi. Ama bu iyiydi, annesi Ravi'yle kavga ettiklerine inanmak istiyorsa sorun yoktu. Hatta iyiydi. Gerçek olanlardan, Pip'in bir seri katili öldürmüş olmasından ve şimdi, tam şu anda işlediği suçu bir tecavüzcüye yıkmaya gidiyor olmasından çok daha iyiydi.

Mutfakta, adanın en üstünde, annesinin alüminyum folyo, pişirme kâğıdı ve buzdolabı poşetlerini sakladığı çekmeceyi açtı. Dört tane kilitli saklama poşeti, iki tane büyük buzdolabı poşeti alıp çantasına tıkıştırdı. Ivır zıvır çekmecesinden bir çakmak alıp onu da çantaya attı.

Şimdi sırada listedeki son parça kalmıştı ki bu belli bir şey değil daha çok çözülecek bir problemdi. Pip şimdiye kadar bir şey bulacağını düşünmüştü ama aklına hiçbir şey gelmemişti. Pip aylar önce kararı öğrenip evlerine saldırdıktan sonra Hastings ailesi kapının iki tarafına güvenlik kamerası taktırmıştı. O kameraları halledecek bir şey bulmalıydı ama ne?

Pip garaja açılan kapıyı açtı, içerisi soğuktu, adrenalin yüzünden hâlâ yanan teninde serin havayı hissetmek iyi gelmişti. Odayı inceledi, bakışları ebeveynlerinin bisikletleri, babasının alet çantası ve annesinin ısrarla bir yer bulacaklarını iddia ettiği aynalı şifonyer üzerinde gezindi. Pip kameraları devre dışı bırakmak için ne kullanabilirdi? Bakışları onu odanın diğer tarafından kendine çeken alet çantasına odaklandı. Kapağı kaldırıp içine baktı. En üstte küçük bir çekiç vardı. Onu alıp kameraları kırmayı düşündü ama ses çıkacaktı ve Max duyabilirdi. Yan keskiyi alabilirdi ama kablolar açıkta mı bilmiyordu. Daha az kalıcı, hikâyeye daha uygun bir şey arıyordu.

Gözleri başka bir şeye takıldı, alet kutusunun üzerindeki rafta, başının hizasında duran bir şey ona cansız nesnelerin baktığı gibi bakıyordu. Pip nefesini tuttu, iç çekti, mükemmeldi.

Neredeyse hiç kullanılmamış bir gri koli bandı rulosuydu.

İhtiyacı olan tam olarak buydu.

"Kahrolası koli bandı," diye mırıldandı Pip kendi kendine bandı alıp çantasına sokarken.

Garajın kapısına gelince donup kaldı. Babası mutfakta, buzdolabının önünde bir yandan kalan yemekleri tıkıştırıyor bir yanda da ona bakıyordu.

"Orada ne yapıyorsun?" diye sordu alnını kırıştırarak.

"Ah, şey... mavi Converse ayakkabılarımı arıyordum," dedi Pip seri düşünerek. "Sen orada ne yapıyorsun?"

"Kapının yanındaki raftalar," dedi babası başıyla koridoru işaret ederek. "Ben annene bir kadeh şarap koyuyorum."

"Ah... şarap o tavuk tabağının altında mı?" dedi Pip babasının yanından geçip çantasını sırtına atarken.

"Evet. Ona ulaşmak için yolu açmalıyım," diye cevap verdi babası. "Kaçta evde olacaksın?"

"On bir buçuk gibi," diyen Pip annesine ve kardeşine veda etti. Annesi sabah Legoland'e gidecekleri için geç kalmamasını söyleyince Josh'tan küçük bir heyecan çığlığı yükseldi. Pip vakitli geleceğini söyledi ve sahnenin normalliği midesine bir yumruk gibi indi, onu sarstı, onların yüzüne bakmasını bile güçleştirdi. Yaptıklarından sonra bir daha böyle bir sahnenin parçası olacak mıydı? Tek istediği normal olmaktı, tüm bunları onun için yapmıştı ama artık o normallik sonsuza dek ulaşılmaz mı olmuştu? Jason'ın cinayetinden tutuklanırsa kesinlikle öyle olacaktı.

Pip kapıyı arkasından kapatıp derin bir iç çekti. Şimdi bu sorular için vakti yoktu, odaklanması gerekiyordu. On beş kilometre ötede bir ceset vardı ve zamana karşı yarışıyordu.

Saat 20.27 olmuştu, çoktan programın gerisinde kalmıştı.

Arabanın kilidini açtı, içine bindi, çantasını yolcu koltuğuna koydu. Kontak anahtarını çevirip arabayı hareket ettirdiğinde pedalın üstündeki bacağı titriyordu. Birinci aşama tamamlanmıştı.

Şimdi sıradakine geçiyordu.

Otuz Üç

Koyu kırmızı kapı Pip'in önünde açıldı, aralıkta bir yüzün gölgesi göründü.

"Sana söyledim zaten," dedi gölge karşısında kim olduğunu anlayınca. "Henüz elimde yok."

Luke Eaton kapıyı ardına kadar açtı, arkasındaki koridor karanlıktı, dışarıdaki sokak lambaları etini bir arada tutan ağ gibi boynuna tırmanan dövmesini aydınlatıyordu.

"Kaç değişik telefondan kaç kere mesaj attığın önemli değil, yok," dedi sabrının taştığını belli edercesine. "Kafana estiğinde buraya..."

"Daha güçlü bir şey ver," dedi Pip sözünü keserek.

"Ne?" Luke ona baktı, bir elini tıraşlı başında gezdirdi.

"Daha güçlü bir şey," diye tekrarladı Pip. "Rohypnol. İhtiyacım var. Şimdi." İfadesiz yüzü bir kalkan ya da maske misali arkasındaki ölümden dönen kızı saklıyordu. Ama *sweatshirt*'ünün cebinde huzursuzca kıpırdanan parmakları onu ele verebilirdi. Eğer Luke'ta yoksa, tüm zulasını çoktan Max Hastings'e sattıysa o zaman her şey biterdi. Planın bir parçası bile başarısız olamazdı, aksi hâlde omuzlarında tehlikeli biçimde dengelenmiş bir iskambil kulesi gibi tamamı yerle bir olurdu. Tüm hayatı orada, Luke'un gri dövmeli ellerindeydi.

"Hah?" dedi Luke onu inceleyerek ama maskenin ardını göremeyecekti. "Emin misin?"

Pip'in omuzları gevşedi, kartlar yine dengeye oturdu. Demek ki elinde vardı.

"Evet," dedi istediğinden daha sert bir tonla. Kelime dişlerinin arasından bir ıslık gibi çıkmıştı. "Evet, ihtiyacım var. Benim... bu gece uyumalıyım. Uyuyabilmeliyim." Çektiği burnunu koluna sildi.

"Evet." Luke ona bakmaya devam etti. "İyi görünmüyorsun. Her zamankinden daha pahalı ama."

"Ne kadar olduğu umurumda değil. İhtiyacım var." Pip cebinden küçük bir para destesi çıkardı. Seksen poundu vardı, hepsini Luke'un uzattığı eline bıraktı. "Bununla kaç tane alabiliyorsam," dedi, "o kadar."

Luke eline sıkıştırılan paraya baktı, bilinmeyen bir şey düşünürken yanağında bir kas seğirdi. Pip ona baktı, onu harekete geçirmek için başının içine görünmez kukla ipleri geçirip hayatı buna bağlıymış gibi çekiştirdi.

"Tamam, burada bekle," dedi Luke kapıyı neredeyse tamamen kapatırken. Çıplak ayaklarıyla karanlık koridorda ilerledi.

Rahatlama büyük ama kısa süreliydi. Pip'in önünde hâlâ uzun bir gece ve bir şeylerin ters gitmesi için binlerce ihtimal vardı. Yaşıyor olabilirdi ama bu gece hayatı için tıpkı o koli bantlarına sarılmış olduğundaki gibi sıkı bir mücadele veriyordu.

"Al," dedi Luke, geri dönmüş, kapıyı hafifçe aralamıştı, aralıkta gözleri parlıyordu. Boşluktan uzattığı kesekâğıdını Pip aldı.

Açıp içine baktı: Her birinde dörder tane yosun yeşili hap olan iki küçük şeffaf poşet vardı.

"Teşekkürler," dedi Pip, kesekâğıdını buruşturup cebine tıkıştırdı.

"Evet, tamam," dedi Luke bir adım geri çekilirken. Ama kapıyı kapamadan önce geri döndü ve başını aralıktan uzattı. "Geçen gün için özür dilerim. Karşıya geçtiğini görmedim."

Pip başını salladı, kendini ele vermemek için kapalı dudaklarına gülümser gibi bir şekil verdi. "Sorun yok, isteyerek olmadığından eminim."

"Evet," diye onayladı Luke dilini dişlerinde gezdirerek. "Şey, dinle. Onlardan çok fazla alma, tamam mı? Senin kullandıklarından çok daha güçlüler. Bir tanesi seni bayıltır."

"Anladım, teşekkürler," dedi yüzündeki ifadeyi yakalayarak, neredeyse Pip için endişelenmiş gibiydi. Bunun için en beklen-

medik yer, en beklenmedik kişiydi. Gerçekten berbat görünüyor olmalıydı.

Pip, Luke'un parlak beyaz BMW'sinin yanından geçerek arabasına doğru giderken kapının yavaşça kapandığını duydu; yansıması arabanın karanlık camlarında kendisine eşlik ediyordu.

Arabasına binince kesekâğıdını cebinden çıkardı. Şeffaf poşetleri içinden alıp sokak lambalarının ışığında onlara baktı. Bir taraflarında 1 mg yazan sekiz hap. Luke bir tanesinin onu bayıltmaya yeteceğini söylemişti ama bilincini kaybetmesi gereken kişi kendisi değildi. Pip bunun hızla devreye girdiğinden emin olmalı ama aşırı doza da neden olmamalıydı. Bu onu bir günde ikinci kez katil yapardı.

Küçük poşetleri açtı ve birinin içinden iki hap aldı. Haplardan birini diğer poşete ekledi, artık birinde beş hap vardı. Elinde kalanı ikiye bölüp her bir yarıyı bir poşete koydu. İki buçuk mg. Ne yaptığını bilmiyordu ama işe yarar gibi görünüyordu.

İçinde fazla hap olan poşeti kesekâğıdına koyup sırt çantasına tıktı. Diğer her şeyle birlikte onlardan da daha sonra kurtulacaktı. Kendine onları tutacak kadar güvenmiyordu.

İçinde iki buçuk hap olan diğer poşetin ağzının sıkıca kapalı olduğundan emin olduktan sonra pedalların yanına yere bıraktı. Ayağını poşetin üstüne yerleştirip hapları topuğunun altında ezdi. Kırıldıklarını duydu. Tamamen ezilene kadar her topağın üstüne topuğunu sertçe bastırdı.

Poşeti yerden alıp gözlerinin önüne kaldırdı. Haplar gitmiş, yerini yeşil bir toz almıştı. Pip parça kalmadığından emin olmak için poşeti salladı

"İyi," dedi kendi kendine ve toz poşetini cebine soktu ve orada olduğundan emin olmak için hafifçe dokundu.

Arabayı çalıştırdı, farlar dışarıdaki karanlığı delse de başının içindeki karanlığa dokunamıyordu.

Saat 20.33'tü, 20.34 oldu ve Kilton'da hâlâ ziyaret etmesi gereken üç ev vardı.

Otuz Dört

Reynolds ailesinin Cedar Yolu'ndaki evi bir suratı andırıyordu. Pip küçüklüğünden beri hep böyle düşünmüştü. Pencerelerin onu izlediği giriş yolundan dişe benzeyen ön kapıya doğru yürürken de aynı şeyi düşünüyordu. İçinde yaşayan ailenin sadık koruyucusuydu. Ev onu içeri almamalı, onu geri göndermeliydi. Ama içindeki insanlar bunu yapmayacaktı, Pip içten içe bunu biliyordu.

Kapıya sertçe vurup vitray camdan bir siluetin yaklaştığını gördü.

"Sel... Ah, merhaba Pip," dedi Jamie, kapıyı ardına kadara açarken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Geleceğini bilmiyordum. Üçümüz pizza siparişi verecektik, katılmak ister misin?"

Pip'in sesi boğazında düğümlendi. Söze nasıl başlayacağını bilmiyordu ama gerek kalmadı çünkü Nat koridorda, Jamie'nin arkasına belirdi. Tavan ışıklarının vurduğu sarı beyaz saçları parlıyordu.

"Pip," dedi Jamie'nin yanına gelip. "Sen iyi misin? Bir süre önce Ravi aradı ve sana ulaşamadığını söyledi. Bir konuda konuşmak için bana uğrayacağını söyledi ama gelmedin." Gözlerini kısıp Pip'in yüzüne odakladı. Nat maskenin ardını görebilirdi, kendisi de maske takmayı biliyordu. "İyi misin?" diye sordu bir kez daha, şaşkınlığı yerini endişeye bırakıyordu.

"Şey..." dedi Pip sesi hâlâ pürüzlü ve boğuktu. "Ben..."

"Ah, selam, Pip," dedi yeni ama çok iyi tanıdığı bir ses. Connor mutfaktan çıktı, gözleri kapıda toplanan kalabalıktan telefonuna kaydı. "Biz de tam pizza siparişi veriyorduk, bize..."

"Connor dur," diye kesti Jamie, Pip onun gözlerinde de Nat'inkiyle aynı bakışı görebiliyordu. Biliyorlardı. Anlamışlardı. İfadesinden okuyabiliyorlardı. "Sorun ne?" diye sordu. "İyi misin?"

Connor arkalarına geçip Pip'e baktı.

"Şey." Pip kendini toplamak için derin bir nefes aldı. "Hayır. Hayır, iyi değilim."

"Ne..." diye başladı Nat.

"Bir şey oldu. Kötü bir şey oldu," diyen Pip bakışlarını indirince parmaklarının titrediğini fark etti. Temizlerdi ama uçlarından kan damlıyordu ve Pip bunun Stanley'nin mi, Jason'ın mı yoksa kendisinin mi kanı olduğunu bilmiyordu. Ellerini cebine, toz poşetinin ve kullan at telefonun yanına sakladı. "Ve... Sizden yardım istemem gerek. Hepinizden. Ve hayır diyebilirsiniz, bana hayır diyebilirsiniz ve yemin ederim anlarım."

"Evet, ne olursa," dedi Connor bakışları Pip'in korktuğunu anlayıp bulanıklaşmıştı.

"Hayır, Connor dur," dedi Pip üçüne de bakarak. Kaybolduğunda onu arayacaklarını düşündüğü üç kişi. Ateşin içinden birlikte geçtiği üç kişi. Ve o an kaybolan sen olduğunda seni arayacak insanlarla, bir cinayetten paçayı sıyırmak için yardım isteyeceklerinin aynı kişiler olduklarını anladı. "Hemen evet diyemezsin çünkü, siz... siz..." Durdu. "Yardımınıza ihtiyacım var ama bana neden ya da ne oldu diye soramazsınız. Size asla anlatamam."

Hepsi Pip'e bakıyordu.

"Asla," diye yineledi Pip. "İnkârınızın gerçekçi olması lazım. Nedenini asla bilemezsiniz. Ama bunun... bunun hepimizin istediği bir şey olduğunu düşünüyorum. Bedelini ödetmek, başından beri hak ettiğini bulmasını sağlamak. Ama asla bilemezsiniz, asla..."

Nat eşikten öne doğru bir adım attı, elini Pip'in omzuna koydu. Tutuşu sıkı, sıcak ve sakinleştiriciydi.

"Pip," dedi nazikçe, gözlerine bakarak. "Polisi aramamıza gerek var mı?"

"Hayır," dedi Pip burnunu çekip. "Polis olmaz, asla."

"*Bedelini ödetmek* derken ne kastediyorsun?" diye sordu Connor. "Max'i, Max Hastings'i mi kastediyorsun?"

Pip, Nat'in kasıldığını omzundaki kemikte hissetti.

Pip başını kaldırıp belli belirsiz salladı.

"Onu sonsuza dek içeri tıkmak," diye fısıldadı, bir elini cebinden çıkarıp Nat'inkinin üstüne koyarak sıcaklığını hissetti. "Eğer işe yararsa ama asla bilemeyeceksiniz, anlatamam ve siz de kimseye söyleyemezsiniz..."

"Ben varım," dedi Jamie, ifadesi sert, çenesi gerilmişti. "Her neyse yaparım. Sen beni kurtardın, Pip. Sen beni kurtardın, ben de seni kurtaracağım. Nedenini bilmeme gerek yok. Yardımıma ihtiyacın varsa ederim. Onu içeri tıkmak için her ne gerekirse yaparım." Pip'ten Nat'e kayan bakışları yumuşadı.

"Evet," dedi Connor, koyu sarı saçları çilli yüzüne dökülmüştü. Birlikte büyüdüğü, yıllar içinde tıpkı onunki gibi değişen bir yüzdü. "Ben de varım. İhtiyacım olduğunda oradaydın." Kemikli kolunu beceriksiz bir omuz silkmeyle salladı. "Elbette yardım edeceğim."

Pip, Reynolds kardeşlere bakarken gözlerinin dolduğunu hissetti. Kendini bildi bileli tanıdığı iki yüz, geçmişindeki iki oyuncuydu. Bir yanı kendi iyilikleri için hayır demelerini istemişti. Ama onların güvende olduklarından emin olacaktı. Plan işe yarayacaktı ve eğer yaramazsa o zaman bunun bedelini tek başına ödeyecekti. Onlara sessizce bunun sözünü verdi. Bu hiç yaşanmamıştı, Pip asla yardım istemek için kapılarına gitmemişti. Hiçbiri şu an orada değildi.

Pip bakışlarını Nat'e çevirdi ve gözlerinin parlak mavisinde kendi yüzünün yansımasını gördü. Gerçekten önemli olan oydu. Pip'e inanmadıkları kadar ona da inanmamışlardı; inanılmamanın akılalmaz şiddeti. O karanlığı paylaşmışlardı, Pip kararın verildiği o gün Nat'in çığlığını kendisinin gibi benimsemiş ve birbirlerine bağlanmışlardı. Maskelerinin ardından birbirlerine baktılar.

"Bu başını belaya sokacak mı?" diye sordu Nat.

"Başım zaten belada," dedi Pip usulca.

Nat yavaşça nefes aldı. Pip'in omzunu bırakıp elini sıkıca tutarak parmaklarını onunkilere kenetledi.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.

Otuz Beş

Tudor Yolu. Little Kilton'da, Pip'in kendini, dönüştüğü kişiyi içinden çıkaramadığı, içinde bir atardamarın yerine oturmuş yollardan biriydi. Kaçınılmazmış gibi, bu yolculuk kaderine kazınmış gibi bir kez daha buraya dönmüştü.

Pip başını kaldırdı, Hastings ailesinin evi ileride, sağda görünüyordu. Her şey burada başlamıştı, yıllar önceki başlangıcın bir kolu da burasıydı. Beş genç: Sal Singh, Naomi Ward ve Max Hastings onlardan üçüydü. Sal'ın her zaman sahip olduğu, Elliot Ward yüzünden arkadaşlarının ondan aldığı mazeretiydi. Ve işte Pip her şeyi burada bitirecekti.

Sokağın aşağısına park etmiş Jamie'nin arabasında oturan üçüne dönüp baktı. Kendi arabası onun arkasındaydı. Yolcu koltuğunun karanlığından Nat'in başını salladığını gördü ve bu ona devam etme cesareti verdi.

Pip sırt çantasının askılarını tutup karşıya geçti. Ön bahçeyi çevreleyen çitin önünde durdu ve bir ağacın dallarının arasından baktı. Tahmin ettiği gibi garaj yolunda sadece Max'in arabası vardı. Ebeveynleri Pip'in neden olduğu *duygusal stres* sebebiyle İtalya'daki diğer evlerindeydi. Ve -eğer yanılmıyorsa- Max saat sekiz civarı akşam koşusundan dönmüş olmalıydı. Aylardır karşılaşıyor olmalarının boşuna olmadığı ortaya çıkmıştı.

Max içeride yalnızdı ve Pip'in onun için geldiğini bilmiyordu. Ama Pip söylemişti. Aylar önce onu uyarmıştı. *Tecavüzcü. Seni yakalayacağım.*

Pip gözlerini ön kapıya çevirdi, duvarın iki tarafındaki güvenlik kameralarına baktı. Küçüktüler, bahçe yoluna bakacak şekilde çaprazlama olarak takılmışlardı. Gerçek kamera olmayabilirlerdi, belki de caydırma amacıyla konulmuşlardı ama Pip

gerçek olduklarını varsaymalıydı. Ama bu sorun değildi çünkü bariz bir kor noktaları vardı: Diğer taraftan, duvarın dibinden yaklaşabilirdi. O kör noktada kaybolabilirdi.

Pip cebini yoklayıp bir çift lateks eldivenin yanı sıra koli bandının, kullan at telefonun ve toz poşetinin orada olup olmadığını kontrol etti. Ardından ellerini dış çitteki bel hizasına gelen parmaklıkların üzerine koydu ve bacaklarını üstünden geçirdi. Diğer taraftaki çimlere sessizce indi, dalların arasında bir gölgeden ibaretti. Bahçenin sağ tarafında çalı çitlerinin dibinden eve doğru ilerledi. Köşeyi dönüp birkaç ay önce kırdığı pencerelerden birinin önünden geçti.

Oda karanlıktı, bir tür ofise benziyordu ama Pip açık kapısından koridorun ışıklarının açık olduğunu görebiliyordu.

Evin duvarına yaslanıp hiçbir şeyden şüphelenmeyen kameraya doğru ilerledi. Hemen altında durup başını kaldırdı. Cebine uzanıp koli bandını çıkardı ve kalkık ucu buldu. Rulodan bir parça çekip kopardı. Parmak uçlarında iyice yükseldi, kolunu kameraya doğru kıvırdı. Bant parmaklarının arsında hazırdı. Merceği tamamen kapayacak şekilde camın üstüne koyup bastırdı. İyice kapandığından emin olmak için bir parça daha bant ekledi.

Biri gitmiş biri kalmıştı. Ama görüntüye gireceği için ona doğru yürüyemezdi. Geldiği yoldan geri dönüp çitlerin dibinden ev boyunca ilerledi ve ağacın altında saklanan çitin üstünden geçti. Kapüşonu başında, başı önünde kaldırımdan evin diğer tarafına yürüdü. İki çalı arasında bir açıklık vardı. Oradan geçip evin bu tarafındaki duvar dibinden ilerledi. Kapıya doğru kaydı. Biraz daha bant kopardı, uzanıp kamerayı kapadı.

Nefes aldı. Tamam, kameralar devre dışıydı ve onları devre dışı bırakanın kim olduğuna dair bir iz yakalayamamışlardı. Çünkü bunu yapan o değil Max'ti. Kameraları kapatan Max'ti.

Pip evin dış köşesine geri döndü, evin yan tarafından dolanarak dikkatle arka taraftaki ışıklı pencereye doğru yürüdü. Eğilip içeri baktı.

Tavandaki sarı spotlarla ışıklandırılmış oda aydınlıktı. Ama başka bir ışık daha vardı, titreşen mavi ışık sarı ile mücadele ediyordu. Pip'in gözleri ışığın kaynağını buldu: Arka duvara monte edilmiş devasa bir TV'ydi. TV'nin karşısında koltuğun kolçağından dağınık sarı saçları görünen Max Hastings oturuyordu. Ellerinde tuttuğu bir kumandanın düğmesine tekrar tekrar bastıkça ekranda bir silah ateşleniyordu. Ayakları meşe kahve sehpasının üzerinde, her yere götürdüğü iğrenç mavi su şişesinin yanındaydı.

Max kıpırdanınca Pip başı pencerenin altına gelecek şekilde kendini çimlerin üstüne bıraktı. Tuğlalara yaslanıp iki derin nefes alırken sırtındaki çantası ezildi. Bu, Ravi'nin en çok endişelendiği kısımdı, sayısız küçük faktör planın bozulmasına, kontrolden çıkmasına neden olabilirdi, bu yüzden orada olup yardım etmeliydi.

Ama Max ve mavi su şişesi oradaydı. Ve Pip'in tek ihtiyacı olan içeri girebilmekti. Max asla bilmeyecekti.

İçeri nasıl gireceğini çözmek için fazla zamanı yoktu. Hatta sadece dakikaları vardı. Nat'e ona mümkün olduğunca çok zaman kazandırmasını söylemişti ama iki dakikaya sahip olmak bile iyimser bir tahmindi. Dikkat dağıtmak için başta Jamie gönüllü olmuş, Max'i kapıda uzun süre oyalayabileceğini söylemişti. Okula beraber gitmişlerdi ve Jamie konuşacak bir şeyler bulabilirdi ama Nat öne çıkıp başını iki yana sallamıştı.

"Onu sonsuza dek içeri tıkacağını mı söyledin?" diye sormuştu Pip'e.

"Otuz yıl ile ömür boyu," diye yanıtlamıştı Pip.

"Tamam o zaman, bu ona veda etmek için son şansım. Onu ben oyalayacağım," demişti dişlerini sıkarak kararlı bir ifadeyle.

Şimdi elini cebine atıp lateks eldivenleri tutarken aynı bakış Pip'in gözlerinde de vardı. Eldivenleri çıkarıp taktı, parmaklarını dibe kadar itti. Sırada yeni bir numara kaydettiği kullan at telefon vardı. Az önce Jamie ve Connor'a verdiği diğer kullan at telefonun numarası.

Hazırım, diye yazdı yavaşça. Eldivenli parmakları hareket etmekte zorlanıyordu. Sadece birkaç saniye sonra uzakta bir araba kapısının kapandığını duydu.

Nat yoldaydı.

Zil her an çalabilirdi. Ve her şey, tüm plan, Pip'in hayatı, gelecek doksan saniyeye bağlıydı.

Kapı zilinin keskin sesi Pip'in kulaklarına bir çığlık olarak ulaştı.

Hadi.

Otuz Altı

Nefesle buğulanmış bir cam ve göğsünden kaçmaya çalışan çırpınan bir kalp.

Pip'in gözleri pencerenin altından video oyununu durduran Max'in üstündeydi.

Ayağa kalktı, kumandayı koltuğa attı. Kollarını başının üstünde gerdi, ardından ellerini koşu şortuna kuruladı.

Arkasını döndü.

Koridora doğru yürüdü.

Şimdi.

Pip hem felç olmuş hem de uçuyormuş gibi hissediyordu.

Bacakları onu evin arka tarafına götürdü.

Kapı ziline yeniden, iki kez daha basıldığını duydu.

İçeriden Max'in boğuk sesleri geliyordu. "Geliyorum, geliyorum!"

Arkada daha çok pencere vardı. Kapalıydılar. Elbette kapalı olacaklardı, soğuk bir eylül akşamıydı. Pip gerekirse bir tanesini kıracaktı, mandalı açıp içeri girecekti. Max'in duymaması için, çok geç olana kadar odaya dönmemesi için dua etti. Ama kırık bir cam da hikâyeye uymuyordu.

Ne kadar olmuştu? Max kapıyı çoktan açıp dışarının karanlığında duranın Nat da Silva olduğunu görünce şok olmuş muydu?

Dur. Bunları düşünmeyi kes ve kımılda.

Pip eğilerek evin arkasına koştu.

İleride kapalı bir güneşlikle, üstü örtülü bir masanın bulunduğu veranda vardı. Hemen arkasında beyaz boyalı çerçeveler içinde küçük kare camlardan oluşan geniş teras kapıları görünüyordu. İçeriden süzülen ışık yoktu ama Pip yaklaştıkça ay bir kez daha yolunu aydınlatıp ona içerideki büyük yemek odasını gösterdi. Oturma odasına açılıyor olması gereken kapı kapalıydı, çerçevesinden sarı ışık çizgileri görünüyordu.

Adrenalinin artmasıyla sıklaşan nefesi canını yakıyordu.

Teras kapısına koştu, camdan içerideki kapı tokmağını ve kilitteki anahtarları görebiliyordu. İşte buydu. İçeri giriş yolu. Tek yapması gereken küçük kare camlardan birini kırmaktı, böylece kapıyı açmak için kilidi açabilecekti. Mükemmel çözüm değildi ama işe yarardı.

Hızlıydı.

Bir eliyle tokmağı kavradı, diğer kolunun dirseğini büktü. Ama cama vurmadan önce diğer eli boşa düştü. Kapının kolu ağırlığıyla aşağı inmişti. Ve asıl şaşırtıcı olan çekmesiyle dışarı doğru açılmasıydı.

Kapı kilitli değildi.

Kilit açık olmamalıydı, plan böyle değildi. Ama belki Max gece onu dışarıda pusuda bekleyen tehlikeden korkmuyordu çünkü zaten kendisi tehlikeydi. Gecenin karanlığında gizlenen türden değil apaçık ortada olan bir tehlikeydi. Ya da belki sadece unutkandı. Pip duraksamadı, daha fazla sorgulayarak oyalanmadı, aralıktan içeri girip teras kapısını arkasından yavaşça kapadı.

İçerideydi.

Ne kadar sürmüştü? Daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Nat onu daha ne kadar oyalayabilirdi?

Pip evin içinde dolanan seslerini duyabiliyordu. Yemek odasının kapısını açıp oturma odasına geçene kadar ne konuştuklarını anlayamadı.

Açık plan oda, koridora kadar uzanıyordu. Pip ileri baktı, Max hemen orada, sırtı ona dönük hâlde kapıda duruyordu. Pip, onun ötesinde, sadece Nat'in beyaz saçlarının halesini görebiliyordu.

"Buraya neden geldiğini anlamıyorum," dediğini duydu Max'in, ses her zamankinden daha alçak ve güvensizdi.

"Sadece seninle konuşmak istedim," dedi Nat.

Pip nefesini tutup bir adım attı. Yavaşça, sessizce. Bakışlarını

Max'ten önündeki kahve sehpasında duran mavi şişesine çevirdi

"Avukatım olmadan seninle konuşmamam gerektiğini düşünüyorum," diye yanıtladı Max.

"Bu da her şeyi açıklamıyor mu?" dedi Nat burnunu çekerek.

Şişede biraz su vardı, neredeyse üçte biri doluydu. Pip daha çok olmasını ummuştu ama bu da yeterdi. Tatsız olmalıydı. Ayakları cilalı parkenin üstünden odanın ortasındaki büyük, aşırı desenli halıya doğru kaydı. Burada, içinde kaybolabileceği gölgeler, arkasına saklanabileceği hiçbir şey yoktu. Oda aydınlıktı ve Max arkasını dönerse onu görecekti.

"Peki, ne söylemek istiyorsun?" Max hafifçe öksürdü, Pip irkilip omzunun üzerinden kontrol etti.

"Pip'e açtığın iftira davası hakkında konuşmak istiyorum."

Pip ileri doğru süzüldü, döşemelerin gıcırdama ihtimaline karşı her adımını kontrollü basıyordu.

Büyük köşe koltuğun kenarına ulaştı, yanına çömeldi, emekleyerek şişeye doğru gitti. Uzaktan kumanda ve Max'in telefonu koltukta duruyordu.

"Ne olmuş?" diye sordu Max.

Pip eldivenli elini uzatıp parmaklarını şişenin sert plastiğine doladı. Ağzı açıktı, kenarlara onun tükürükleri bulaşmıştı.

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi Nat.

Pip şişenin kapağını çevirdi.

"Mecburum," dedi Max. "Hatırı sayılır sayıda insana hakkımda yalanlar yaydı. İtibarımı zedeledi."

Uzun pipet takılı kapak açıldı.

"İtibar," dedi Nat karanlık bir kahkahayla.

Pip kapağı sehpanın üstüne bıraktı, pipetin ucundan halıya birkaç damla su düştü.

"Evet, itibarım."

Elini cebine attı, içinde yeşil toz olan kilitli küçük poşeti çıkardı. Şişeyi dirsek kıvrımına tutturup poşetin ağzını açtı.

"Ancak onlar yalan değil, bunu biliyorsun. Tanrı aşkına Max, itirafını kaydetti. Becca Bell'e yaptığın şeyi. Ve bana. Ve tüm diğerlerine. Hepimiz biliyoruz."

Pip poşeti şişenin üstüne devirdi. Yeşil toz hafif bir tıslamayla kayarak suya döküldü.

"O kayıtla oynanmış. Asla öyle bir şey söylemem."

Yeşil tozun bir kısmı şişenin duvarlarına yapışırken bir kısmı suyun dibine çöktü.

"Bunu o kadar çok söyledin ki sonunda kendin de mi inandın?" diye sordu Nat.

Pip kalıntıları almak için suyu şişenin içinde çevirdi. Nazikçe. Suyun suya çarpmasıyla küçük bir şıpırtı sesi çıktı.

"Bak, bunun için zamanım yok."

Pip dondu.

Kanepenin arkasını göremiyordu. Bitmiş miydi? Max kapıyı kapatıyor muydu? Onu orada, halının üstünde çömelmiş, elinde şu şişesiyle yakalayacak mıydı?

Bir ses. Sürtünme sesi. Ardından sanki ahşabın bir şeye çarpması gibi daha sert bir ses.

"Daha bitirmedim," dedi Nat yüksek bir sesle. Çok yüksekti. Bu bir tür sinyal miydi? Çık oradan, onu daha fazla oyalayamayacak.

Pip şişeyi son kez salladı. Toz çözülerek suyu bulandırdı ama Max koyu mavi plastiğin içinde bunu fark edemezdi. Kapağı takıp çevirerek kapadı.

"Ne yapıyorsun?" diyen Max'in sesi de yükselmişti. Pip sıçradı. Ama hayır, onunla konuşmuyordu. Hâlâ kapıda Nat'le konuşuyordu. "Ne istiyorsun?"

Nat öksürdü, doğal olmayan sert bir öksürüktü. Bu bir sinyaldi, Pip emindi.

Şişeyi kahve sehpasına, tam bulduğu yere bıraktı ve döndü. Geldiği yönde emekleyerek geri çekildi.

"Sana şunu söylemek istedim..."

"Evet?" diye çıkıştı Max sabırsızca.

Pip kanepeyi geçip doğruldu. Kapıya doğru baktı, Nat'in ayağı eşikteydi, kapının kapanmasını engelliyordu.

"Eğer Pip'e karşı şu iftira davasını açarsan her gün orada olacağım."

Pip bir ayağını diğerinin önüne kaydırarak yavaşça ilerlerken çantası omuzlarına sürtünüyordu. Çok ses çıkarıyordu. Karşıya baktı, Max'in omzunun üstünden Nat ile göz göze geldi.

"Sana karşı ifade vereceğim. Diğerleri de verecek, bundan eminim."

Pip bakışlarını önündeki yemek odasının kapalı kapısına odakladı. Max'in oraya girmeyeceğinden emindi. Orada ya da dışarıda bekleyebilirdi.

"Sana yemin olsun bu işten yakanı ikinci kez kurtaramayacaksın. Seni yakalayacağız."

Biraz daha sürtünme sesi. Kumaşın kumaşa sürtünmesi. Derken bir gümleme.

Biri bağırdı.

Max.

Pip bunu yapamayacaktı. Çok uzaktı. Yemek odası yerine sağa, merdivenlerin altındaki ahşap çıtalı kapıya doğru koştu. Kapıyı açıp kendini süpürge ve yer silme paspasının arasındaki küçük boşluğa attı. Eğilip kapıyı çekti.

Kapı çarptı. Gürültüyle.

Hayır, bu onun kapısı değildi.

Çarpan ön kapıydı.

Yankısı koridorun cilalı parkelerinde yankılandı.

Hayır, bu yankı değil ayak sesiydi.

Max'in.

Ahşap zeminde gümlüyordu, çıtaların önünden insan şeklinde bir bulanıklık geçti.

Tam orada durdu, Pip nefes almadı.

Otuz Yedi

Pip hâlâ nefes almıyordu.

Gözlerini kapıya çevirip ötesindeki kesik görüntüyü görmeye çalıştı.

Max dışarıda bir an durakladı. Ardından tek elini yüzüne, gözünün üstüne koyup yanından geçti.

Pip'in dikkatle verdiği nefes sekip yüzüne çarptı. Nat ona vurmuş olmalıydı. Pip'in duyduğu gümleme buydu. Planın parçası değildi ama işe yaramıştı. Pip'e merdiven altı dolabına girmesi için zaman kazandırmıştı.

Max onu görmemişti, içeride birinin olduğunu bilmiyordu. Haplar yerini bulmuş, mavi su şişesinin içinde çözülmüştü. Başarmıştı. Ravi'nin planın dağılmasından korktuğu yer burasıydı. Ve Pip parçaları bir araya getirmek üzereydi.

Şimdi yapacağı şey beklemekti.

Max oradan uzaklaştı, oturma odasını geçip bir kemerin altından mutfağa doğru yürüdü. Pip tıkırtıları, Max'in kendi kendine homurdanmasını ve ardından bir kapının daha çarpıldığını duydu. Bir dakika sonra gözüne dayadığı bir şeyle geri döndü.

Max koltuğa doğru yürürken Pip daha iyi görebilmek için biraz kımıldadı. Gözüne yeşil plastik bir şey koymuştu, dondurulmuş bezelye paketi olabilirdi. İyi. Pip, Nat'in kendini tutamamasını ummuştu. Gerçi şimdi Max'in açıklaması gereken morarmış bir gözü olacaktı. Ama belki bu kötü bir şey değildi, hatta belki iyiydi. Max ve Jason Bell arasında bir kavga. Jason onu yumruklamıştı, Max gitmiş ve bir çekiçle geri dönüp arkasından sinsice yaklaşmıştı. Evet, Max'in yüzünde oluşan morluk eğilip bükülerek Pip'in on beş kilometre ötede henüz ölmemiş ölü adamla ilgili yarattığı hikâyeye tam olarak uydurulabilirdi.

Max kanepedeki yerine çöktü. Pip artık yüzünü göremiyordu, sadece çıtalar arasından yol yol başının arkasını görebiliyordu. Bir homurtu ve bir hışırtı duydu, muhtemelen bezelye paketinin yerini değiştirmişti. Öne eğilirken başı hareket etti.

Pip göremiyordu. Olduğu yerden suyu içip içmediğini göremiyordu.

Ama duyabiliyordu. Pipetten gelen iğrenç emme sesi sessiz evi delip geçiyor, içine işliyordu.

Pip yavaşça ayağa kalkarken çantası süpürgeye takıldı. Askıyı kurtarıp doğruldu ve tekrar çıtaların arasından baktı. Bu yükseklikten şimdi onu görebiliyordu. Bir eli gözünün üstündeki donmuş bezelye paketinin üstündeydi, diğer eliyle şişesini kavramıştı. Şişeyi bırakmadan önce en az dört yudum çekti. Bu yeterli değildi. Hepsini, çoğunu içmeliydi.

Pip kapüşonlusunun cebindeki kullan at telefonu çıkardı. Saat 20.57'ydi. Kahretsin, dokuz olmuştu bile. Pip, Jason'ın cesedi üstünde yaptıklarıyla en az üç saat kazanabileceklerini düşünüyordu. Bu da tahmini ölüm saati penceresinin açılmasına sadece yarım saati kaldığı anlamına geliyordu. Kırk beş dakika içinde mazeretini oluşturması gerekiyordu.

Yine de şu an yapabileceği bir şey yoktu. Yapabileceği tek şey beklemekti. Saklandığı yerden Max'i izlemek. Zihnindeki karanlık yeri kullanarak onu orada oturtup biraz daha içmesini sağlayarak tanrıyı oynamaya çalışmak.

Max onu dinlemiyordu. Öne eğildi ama sadece telefonunu kahve sehpasına koydu. Ardından kumandayı aldı ve oyunu başlattı. Silah sesleri. Bir sürüydü ama Pip sadece göğsüne çarpan altı el duydu, Stanley'nin kanı karanlık dolapta ellerine bulaştı. Stanley'nin kanıydı, Jason'ın değil. Her nasılsa aradaki farkı ayırt edebiliyordu.

Max saat tam 21'de bir yudum daha aldı.

21.03'te üç yudum daha.

Saat 21.05'te alt kattaki tuvalete gitti. Pip'in saklandığı dolabın hemen yanındaydı ve Pip her şeyi duyabiliyordu. Max sifonu çekmedi, Pip nefes almadı.

Saat 21.06 kanepeye dönünce pipetten gelen emme sesiyle bir yudum daha çekti. Şişeyi bıraktı, sonra yine alıp ayağa kalktı. Ne yapıyordu? Şişeyi nereye götürüyordu? Pip göremiyordu, çıtaların arasında bakmak için başını çevirdi. Max kemerin altından geçip mutfağa girdi. Pip musluktan akan suyun sesini duyabiliyordu. Max yine görüntüye girdi, mavi şişe elindeydi. Üstündeki kapağı kapamak için bileğini çevirdi. Şişeyi doldurmuştu. Hepsini içmiş olmalıydı ya da en azından yeniden doldurma ihtiyacı duyacak kadar dibe yaklaşmıştı.

Haplar gitmişti. Sistemindeydi.

Max kendi ayağına takılarak sendeledi. Bir an durup kafası karışmış gibi ayaklarına baktı, bir gözünün altındaki kırmızı leke koyulaşıyordu.

İlaç etkisini göstermeye başlamış olmalıydı. Bir kısmı on dakika önce sistemine girmişti. Kendinden geçmesi ne kadar sürecekti?

Max dikkatli bir adım attı, hafifçe sallandı, ardından hızlıca bir adım daha atıp kanepeye koştu. Hemen oturup bir yudum daha su çekti. Pip başının döndüğünü anlayabiliyordu. Yaklaşık bir yıl önce Bell ailesinin mutfağında Becca'nın karşısında otururken aynı duyguyu hissetmişti. Ama ona iki buçuk miligramdan fazlası verilmişti. Yoğun bir yorgunluk hissiydi, sanki bedeni zihninden ayrılıyordu. Yakında ayakları onu taşımayacaktı.

Pip, oyunu başlatıp yıkık bir duvarı siper alarak yeniden ateş etmeye başladığı şu anda ne düşündüğünü merak etti. Belki de baş dönmesinin Nat'in yumruğuyla kafasına aldığı darbeden kaynaklandığını düşünüyordu. Belki yorgun hissediyordu ve uyku giderek daha da bastırdıkça kendi kendine biraz uyuması gerektiğini söylüyordu. Uykuya dalar dalmaz evden çıkıp bir adam öldüreceğini hiç bilmeyecek, asla şüphelenmeyecekti.

Max'in başı kanepenin koluna, donmuş bezelye paketinin üstüne düştü. Pip yüzünü, gözlerini göremiyordu. Ateş etmeye devam etmesine bakılırsa hâlâ açık olmalılardı.

Ekrandaki karakter yavaş hareket etse de Max başparmaklarının kontrolünü kaybederken etrafını saran vahşi dünya baş döndürücü bir hızla daireler çizmeye başladı.

Pip bekledi, bakışları Max ve TV arasında mekik dokuyordu.

Bekledi. Bekledi.

Saate baktı, dakikalar hızla geçip gidiyordu.

Başını kaldırdığında ikisinin de kıpırdamadığını gördü. Ne başı kolçakta kanepede uzanan Max ne de savaş alanın ortasında darbe üstüne darbe alarak hayat çubuğu tükenen ekrandaki karakter.

Öldün, diyen oyun bir yükleme ekranına geri döndü.

Max tepki vermedi, kımıldamadı.

Kendinden geçmiş olmalıydı, değil mi? Bilincini kaybetmiş olmalıydı. Saat 21.17 olmuştu, ilk yudumu almasının üstünden yirmi dakika geçmişti.

Pip bilmiyordu. Bu merdiven altındaki dolapta kapana kısılmışken nasıl kesin olarak emin olacağını bilmiyordu. Saklandığı yerden çıkarsa ve Max uyumamışsa plan bozulur, Pip'in işi biterdi.

Pip ahşap çıtalı kapıyı yavaşça iterek birkaç santim araladı. Etrafına bakınıp test etmek için küçük bir şey aradı. Bakışları süpürgenin fişine kaydı, uzun kablosu makinenin etrafına sarılmıştı. Bu işe yarardı. Pip kablonun bir kısmını açtı, Max'in tepki verme ihtimaline karşı dolabın kapısını kapatıp kordonu sarmak için kendini hazırladı.

Fişi oturma odasına doğru attı. Ahşap zeminde üç kez sıçrayarak takırdadı.

Hiçbir şey olmadı.

Max hiç kıpırdanmadı, kanepede ölü gibi yatıyordu.

Bayılmıştı.

Pip çektiği kordon plastik zeminde ses çıkarıyordu ama Max kımıldamıyordu. Kabloyu geri sardı, dolaptan çıkıp kapısını kapadı.

Baygın olduğunu biliyordu, yine de bir ayağını diğerinin önüne kaydırarak büyük halıya, kanepeye, ona doğru dikkatlice yürüdü. Yaklaşınca yüzünü görebildi, yanağı kanepenin sert kenarına dayanmıştı, ıslık sesi çıkaran nefesi derindi. En azından nefes alıyor olması iyiydi.

Pip kahve sehpasına yaklaşırken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ağırlaşan göz kapakları kapalı olsa da Max onu izliyor gibi hissetti. Bir gözü morarmaya başlamıştı. Orada yatarken çaresiz görünüyordu, yüzünde çocuksu, masum bir ifade vardı. İnsanlar uyurken hep masum görünürdü; saf, dünyadan ve onun kötülüklerinden uzak. Ama Max masum değildi. Önünde çaresizce yatan kaç kıza böyle bakmıştı? Şu an Pip'in kendini hissettiği gibi o da kendini suçlu hissetmiş miydi? Hayır, hissetmemişti; o, kan emiciydi. Kötü doğmuş ya da kötü yetiştirilmiş, hangisi olduğunun önemi yoktu.

Pip gözlerini kaçırırken bunun sadece kendi hayatını kurtarmakla ilgili olmadığını biliyordu, artık kendini iyice tanımıştı. Zihnindeki karanlık yerde yeteri kadar uzun düşünmüştü.

Bu aynı zamanda intikamdı.

Bu kasaba ikisi için yeterince büyük değildi. Bu dünya da. İkisinden biri gitmeliydi ve Pip onun gitmesi için müthiş bir mücadele verecekti.

Öne uzanıp eldivenli parmaklarını Max'in telefonuna doladı. Eline almasıyla ekran aydınlandı ve saatin 21.19 olduğunu söyledi, acele etmesi gerekiyordu.

Üstteki sembol ona pilin yarısının dolu olduğunu gösteriyordu. İyi, bu yeterli olmalıydı.

Pip, Max'ten uzaklaşıp kanepenin arkasına geçti. Yan düğmeyi itip telefonu sessize aldı, ardından dizlerinin üzerine çö-

melip sırt çantasına uzandı. İçinden şeffaf kilitli saklama poşetlerinden birini alıp cebindeki boş poşetle koli bandı rulosunu çantaya koydu.

Temiz poşeti açıp Max'in telefonunu içine bıraktıktan sonra ağzını kapadı. Dizlerinde bir çıtırtıyla ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Çantasını yerde bırakmıştı çünkü burada işi henüz bitmemişti, bir dakika sonra geri dönecekti. Ama şimdi Max'in telefonunu Jamie ve Connor'a vermeliydi.

Koridorda yanından geçtiği büfenin üstünde içinde bozuk paralar ve anahtarlar olan ahşap bir kâse vardı. Pip, Audi araba anahtarını bulana kadar kâseyi karıştırdı, anahtarı aldı. Max'in arabasının anahtarı olmalıydı, anahtarlıktaki diğer anahtarlar da evinkiler olmalıydı. Pip'in onlara da ihtiyacı olacaktı.

Pip, bir elinde anahtarlar, diğerinde poşete koyduğu telefonla Hastings ailesinin kapısını açıp akşamın serinliğine adım attı. Kapıyı ardından usulca kapadı. Ön patikada yürürken koli bandı takılı kameralara hızlıca bir bakış attı. Pip onları görebiliyordu ama kameralar Pip'i göremiyordu.

Tudor Hatti'ndan Jamie'nin arabasının karanlık siluetine doğru yürüdü.

Yolcu kapısı açıldı, Nat başını dışarı uzattı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, bakışlarındaki rahatlama barizdi.

"E-evet, iyi," dedi Pip şaşkınlıkla. "Sen hâlâ burada ne yapıyorsun, Nat? Hemen buradan gitmeli, ağabeyinin evinde sağlam bir mazeret oluşturmalıydın?"

"Seni burada *onunla* yalnız bırakamazdım," dedi Nat sertçe. "Güvende olduğunu bilene kadar olmazdı.

Pip başını salladı. Onu anlıyordu. Her ne kadar Jamie ve Connor orada olduğu için yalnız olmasa da onu anlıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu arka koltuktaki Connor.

"Evet, uyudu," dedi Pip.

"Ona vurmak zorunda kaldığım için üzgünüm." Nat ona baktı. "Beni itip kapıyı kapatmaya çalışıyordu ve senin hâlâ orada olduğunu görüyordum, bu yüzden..."

"Hayır, sorun değil," diye araya girdi Pip. "Aslında daha iyi olmuş bile olabilir."

"İyi de hissettirdi." Nat gülümsedi. "Bunu yapmayı uzun süredir istiyordum."

"Ama şimdi ağabeyinin evine gitmelisin," dedi Pip sertleşen sesiyle. "Max sohbet etmek için uğradığını söylediğinde muhtemelen kimse inanmayacak ama yine de olabildiğince güvende olmanı istiyorum."

"İyi olacağım," diye yanıtladı Nat. "Dan çoktan beşinci birasına geçmiştir. Ona saatin 20.25 olduğunu söyleyeceğim, anlamaz bile. Kim ve bebek zaten annesinin evinde."

"Tamam." Pip dikkatini direksiyonun arkasındaki Jamie'ye çevirdi. Nat'in üzerinden eğilip Max'in poşet içindeki telefonunu ona verdi. Jamie başını hafifçe sallayarak telefonu aldı ve kucağına bıraktı. "Sessize aldım," dedi. "Şarjı da iyi durumda."

Jamie yine başını salladı. "Konumu navigasyona girdim," dedi Jamie arabanın dahili sistemini işaret ederek. Oradan iki kez sağa dönüp Green Scene Limited'e gideceğiz. Sadece arka yollardan."

"Telefonlarınız kapalı mı?" diye sordu Pip.

"Telefonlar kapalı."

"Connor?" Ona döndü.

"Evet," dedi, arka koltukta gözleri parlıyordu. "Evde kapadık. Temiz olana kadar da açmayacağız."

"İyi." Pip bir soluk verdi. "Pekâlâ, oraya gittiğinizde kapının açık olduğunu göreceksiniz. İçeri girmeyin, anladınız mı? İçeri girmemelisiniz. Söz verin."

"Hayır, girmeyeceğiz," dedi Connor. İki kardeş kısa bir bakış paylaştı.

"Söz," diye ekledi Jamie.

"Kapıdan içeri bile bakmayın, yola çekin," dedi Pip. "Max'in telefonunu poşette bırakın ve ne olursa olsun dokunmayın. Orada bazı taşlar var, büyük kayalar, çimlerin üstünde, kapıya giden yolun kenarında. Telefonu poşetiyle ilk büyük kayanın arkasına bırakın. Sadece poşeti oraya koyun ve gidin."

"Pip, anladık," dedi Jamie.

"Üzgünüm, sadece... hata yapamayız. Tek bir şey bile ters gidemez."

"Gitmeyecek," dedi Jamie gerginliğini yatıştırmak için usulca ve nazikçe. "Seni anladık."

"Sonrasında nereye gideceğinizi buldunuz mu?" diye sordu.

"Evet," dedi Connor dikiz aynasındaki sarı ışığa doğru eğilerek. "Wycombe sinemalarından birinde geç saatte başlayan Marvel filmleri festivali var. Oraya gideceğiz. Otoparka girince telefonlarımızı açacağız. Oradayken birkaç arama yapıp mesaj göndereceğiz. Her yerde kamera var. İyi olacağız."

"Tamam," Pip basını salladı. "Güzel, evet, bu iyi fikir Connor."

Connor zayıfça gülümsedi, Pip onun korktuğunu görebiliyordu. Korkunç bir şey olduğunu bildiği için korkuyordu ve neyin parçası olduğunu asla öğrenemeyecekti. Elbette haberlerde görünce tahmin edeceklerdi. Ama yüksek sesle söylenmediği, kesin olarak bilmedikleri sürece şüphenin ötesine geçemeyecekti. Connor'ın korkmasına gerek yoktu, işler ters giderse Pip her şeyi üstlenecekti. Geri kalanlar güvende olacaktı. Onlar sadece geç saatteki bir sinema gösterimindeydi, hiçbir şey bilmiyorlardı. Gözleriyle tüm bunları Connor'a anlatmaya çalıştı.

"Ve Green Scene'den ayrılır ayrılmaz kullan at telefondan beni arayacaksınız," dedi Pip. "En az beş dakika gidin, sonra beni arayıp Max'in telefonunun yerinde olduğunu söyleyin."

"Evet, evet, arayacağız," dedi Connor, Pip'in verdiği kullan at telefonu sallayarak.

"Tamam, sanırım her şeyi ayarladık." Pip arabadan bir adım geri çekildi.

"Nat'i ağabeyinin evine bırakıp oradan doğruca yola koyulacağız," dedi Jamie, kontağa basarken motorun gürültüsü sessiz geceyi boldü.

"İyi şanslar," dedi Nat ve kapıyı kapamadan önce Pip'in gözlerine bir saniye boyunca baktı.

Farlar açıktı, Pip gözlerini koruyarak geri çekilip uzaklaşmalarını izledi. Ama sadece bir saniye. Oyalanacak, şüphe edecek, değer verdiği herkesi kendisiyle birlikte aşağı çekip çekmediğini düşünecek zamanı yoktu. Zaman ondan yana değildi.

Kaldırımda aceleyle Hastingslerin evine doğru yürüdü. Denediği iki anahtarın ardından doğru anahtarı bulup kilidi açtı, kapıyı yavaşça itti. Max kendinden geçmişti ama yine de şansını zorlamak istemiyordu.

Araba anahtarlarını koridorda, çantasının yanına yere bıraktı, böylece çıkarken unutmayacaktı. Zihni Jamie'nin nezaketi, Nat'in endişesi ve Connor'ın korkusuyla dağılmıştı ama yeniden odaklanması gerekiyordu. Plan işliyordu ve şimdi sırada zihnindeki diğer liste vardı. Ravi ile birlikte Max'in evinden alması gerekenlerin ne olduğuna dair oluşturdukları liste.

Üç şey vardı.

Pip merdivenlerden yukarı çıktı, üst kattaki koridorda köşeyi dönüp Max'in odasına yöneldi. Hangisi olduğunu biliyordu. Andie Bell'in uyuşturucu sattığını ilk öğrendiğinde buraya gelmişti. Hiç değişmemiş gibiydi: aynı bordo yatak örtüsü, aynı yere atılmış giysi yığınları.

Pip, mantar panoya iğnelenmiş *Rezevuar Köpekleri* posterinin arkasında Andie Bell'in fotoğrafının olduğunu biliyordu. Andie'nin Elliot Ward'ın sınıfında bıraktığı üstsüz fotoğrafını Max bulmuş ve bunca zaman saklamıştı.

Orada olduğunu bilmek Pip'in midesini bulandırıyordu, bir yanı gizli fotoğrafı oradan söküp almak, Andie'yi hayaletiyle birlikte güvenli bir şekilde eve götürmek istiyordu. Andie vahşi

adamların elinde yeterince acı çekmişti. Ama Pip bunu yapamazdı. Max kimsenin eve girdiğini bilmemeliydi.

Pip dikkatini tıka basa dolu olan beyaz çamaşır sepetine çevirdi, kapağı her an düşecekmiş gibi üstünde duruyordu. Kapağı kaldırdı, Max'in kirli çamaşırlarını karıştırdı, elinde eldiven olduğu için minnettardı. Yarıya indiğinde işe yarayacak bir şey buldu. Fermuarlı, kırışık, buruşuk koyu gri bir *sweatshirt*'tü. Pip onu Max'in yatağına fırlattı, ardından çamaşır sepetini bulduğu gibi geri doldurdu.

Sonra gömme dolaba doğru yöneldi. Ayakkabılar. Bir çift ayakkabıya ihtiyacı vardı. Tercihen benzersiz bir tabanı olmalıydı. Pip kapıları açıp içeri baktı, bakışlarını alt kısma çevirince onu darmadağın duran ayakkabılar karşıladı. Çömelip arkaya uzandı. Eğer ayakkabılar arkadaysa bu Max'in onları pek sık giymediği anlamına geliyordu. Pip bir çift koyu renkli koşu ayakkabısı çıkardı, tabanları zamanla düzleşmişti. Hemen yanında başka bir çift beyaz spor ayakkabı buldu, altlarını çevirdi, gözlerini zikzak çizgiler üstünde gezdirdi. Evet, bunlar iyi iz bırakırdı, ayrıca günlük koşuda kullandığı ayakkabılarından değildi. Ayakkabı yığını içinde diğer teki aradı ve birbirine dolanmış bağcıkların arasından çekip aldı.

Ayağa kalktı, dolabı kapatmak üzereyken başka bir şey gözüne ilişti. Önünde beyaz tik işareti olan koyu yeşil beyzbol şapkası kancaya takılmıştı. Evet, bu da işe yarabilirdi, teşekkürler Max diye düşünüp alırken zihnindeki listeye ekledi.

Gri *sweatshirt*'ü, beyaz spor ayakkabıları ve şapkayı kucaklayıp merdivenlerde inerek Max'in derin uyku nefeslerinin olduğu yere geri döndü. Giysileri çantasının yanına bıraktı.

Tek bir şey kalmıştı, ondan sonra buradan çıkacaktı. Yapmaktan en çok korktuğu şeydi.

Çantasından bir tane daha kilitli saklama poşeti çıkardı.

Gerek olmamasına rağmen nefesini tuttu. Max bir şey duyabiliyor olsa bu, göğsünde deli gibi çarpan kalbinin sesi olurdu.

Pes edip durmadan önce ne kadar süre bu hızda atmaya devam edebilirdi? Sessizce arkasına, kanepenin başının durduğu diğer tarafına geçip üst dudağını titreten soluklarını dinledi.

İyice yaklaştı, ardından çömeldi, kemiğinin çıtırtısı sessiz odada yankılanınca bileğine küfür etti. Saklama poşetini açıp Max'in başının altına getirdi. Eldivenli diğer elinin baş ve işaretparmaklarını birbirine yaklaştırıp yavaşça Max'in saçlarının arasından kafasına doğru soktu. Başından saç koparırken ancak bu kadar nazik olabilirdi. Ama bunu yapması gerekiyordu. Onları kesemezdi, dipteki DNA'sını taşıyan kök ve deri hücrelerine ihtiyacı vardı. Koyu sarı saçlarından küçük bir tutamı parmaklarının arasına dikkatle sıkıştırdı.

Elini geri çekti.

Max burnunu çekti. Derin bir nefesle göğsü inip kalktı. Ama kıpırdamadı.

Pip parmaklarının arasındaki saçı incelerken kalbinin deli gibi çarptığını dişlerinde bile hissedebiliyordu. Uzun, dalgalı saçlarının diplerinde birkaç görünür deri topağı vardı. Çok fazla değildi ama iş görmesi gerekecekti. Pip bir kez daha deneyerek risk almak istemiyordu.

Parmaklarını saklama poşetinin içine sokup ovuşturdu, şeffaf torbaya düşen sarı saçları görülebiliyordu. Birkaçı hâlâ eldivene yapışıktı. Onları kanepeye sürdü, poşetin ağzını kilitledi ve uzaklaştı.

Koridorda Max'in *sweatshirt*'ünü büyük buzdolabı poşetine soktu, ayakkabılarını ve şapkasını başka bir poşete sokup sırt çantasına koydu. Çanta artık dolmuştu, fermuarı kapanırken zorlanıyordu ama sorun yoktu, ihtiyacı olan her şeyi almıştı. Max'in saçı olan poşeti ön cebe soktu, ardından çantayı sırtına astı.

Çıkmadan önce oturma odasının ışıklarını söndürdü, bunu neden yaptığını bilmiyordu. Sarı ışıklar sert olsa da Max'i uyandırmaya yetecek kadar güçlü değildi. Yine de işini şansa bırak-

mak istemiyordu, birkaç saat sonra geri döndüğünde onu bu hâlde bulmak istiyordu. Max'in hayatında defalarca yaptığı gibi Pip de haplara güveniyordu ama hiçbir şeyden o kadar emin olamazdı. Kendinden bile.

Yerdeki anahtarları aldı, dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Anahtarın üzerindeki bir düğmeye bastı, Max'in siyah arabasının arka lambaları yanıp sönerek kilidin açıldığını söyledi. Pip sürücu tarafındaki kapıyı açtı, anahtarları koltuğa attı, ardından yine kapattı, arabayı ardında bırakıp caddeye doğru yürüdü.

Lateks eldivenleri çekti. Terden eline yapışmışlardı -o kadar karanlıktı ki ter mi yoksa Stanley'nin kanı mı emin olamıyordu- elini kurtarabilmek için dişlerini kullanması gerekti. Kullanılmış eldivenleri cebine tıkıştırırken akşamın soğuğunu parmaklarında hissetti.

Arabası ileride onu bekliyordu. Planın bir sonraki aşaması için bekliyordu.

Başka yerde olduğunu kanıtlamasını.

Otuz Sekiz

"Hey selam, *quelle surprise*.* Burada ne yapıyorsun, *muchacha*"?"

Cara'nın yüzündeki gülümseme kapıyı tamamen açıp koridorun ışığı Pip'in gözlerini aydınlatınca söndü. Anlamıştı. Pip anlayabileceğini biliyordu. O sadece bir arkadaş değil daha çok kardeş gibiydi. Pip'in gözlerinde doğal olmayan bir şey vardı; bu uzun, korkunç gün her nasılsa gözlerine kazınmıştı ve elbette Cara anlamıştı. Ama asla bilemezdi. Hepsini bilemezdi. Tıpkı diğerleri gibi. Bilmemek onu güvende tutacaktı.

"Sorun ne?" dedi Cara sesini bir oktav düşürerek. "Ne oldu?"

Pip'in alt dudağı titredi ama kendini tuttu.

"Be-ben şey..." diye başladı titreyerek. Cara'ya ihtiyacı olmasıyla onu güvende tutma, kendinden koruma ihtiyacı arasında ikiye bölünmüştü. Hemen karşısında durup ona göz kırpan eski, normal hayatıyla ondan kalan ne varsa arasında ikiye bölünmüştü. "Yardımına ihtiyacım var. Evet demek zorunda değilsin, bana gitmemi söyleyebilirsin ama..."

"Elbette," diye araya girdi Cara omzundan tutup onu içeri yönlendirdi. "İçeri gir." Koridorda durdular, Cara'nın gözlerindeki bakış Pip'in şimdiye kadar gördüğü en ciddi bakıştı. "Ne oldu?" diye sordu. "Ravi iyi mi?"

Pip başını iki yana sallayıp burnunu çekti. "Evet, yok, Ravi iyi. Onunla ilgisi yok."

"Ailen?"

"Hayır, bu... onlar da iyi," dedi Pip. "Benim sadece bir konuda yardım etmene ihtiyacım var ama ne olduğunu asla bilemezsin. Bana soramazsın ve ben de söyleyemem."

---

* Fra. Bu ne sürpriz! (e.n.)

** İsp. Genç hanım. (e.n.)

Arka planda yükselen TV sesi kesildi, sürüklenerek ilerleyen ayak sesleri duyuldu. Ah kahretsin. Steph burada değildi, değil mi? Hayır hayır. Pip kaybolduğunda onu arayacak olanlar dışında başka kimse bunu bilemezdi.

Steph değildi. Naomi koridora çıktı, bir elini kaldırıp hafifçe salladı.

Pip onun burada olacağını düşünmemişti, Naomi'nin burada olmasını planlamamıştı. Ama sorun yoktu, şimdi düşünüyordu da Naomi de onlardan biriydi, aynı çemberin içindeydi. Cara bir kardeşse o zaman Naomi de öyleydi. Ve Pip onu da dahil etmekten kendini alamadı, plan değişti ve bir kişiyi daha alacak şekilde uyarlandı.

Cara ablasını fark etmedi.

"Sen neden bahsediyorsun, Pip?" diye sordu telaşla.

"Dediğim gibi sana söyleyemem. Asla söyleyemem."

Konuşmaları kesildi ama araya giren Naomi değil Pip'in cebinden gelen tiz sesli 8 bitlik bir zil sesiydi.

Pip'in gözleri fal taşı gibi açıldı, Cara'nınkiler de.

"Üzgünüm, bunu cevaplamam lazım," dedi Pip, kullan at telefonu alıp çağrıyı kabul etti. Sırtını Cara'ya döndü ve küçük telefonu kulağına götürdü.

"Selam," dedi.

"Selam, benim," dedi Connor hattın diğer ucundan.

"Her şey yolunda mı?" diye soran Pip hemen arkasında Naomi'nin Cara'ya neler olduğunu sorduğunu duydu.

"Evet, yolunda," dedi Connor biraz nefes nefese. "Jamie bizi şimdi Wycombe'ye götürüyor. Telefon yerinde, birinci kayanın arkasında. Kapıdan girmedik, hatta bakmadık. Her şey yolunda."

"Teşekkür ederim," diyen Pip göğsünde hafif bir rahatlama hissetti. "Teşekkürler Co..." Az kalsın adını söyleyecekti, neyse ki çok geç olmadan Cara ve Naomi'ye bakış atıp kendini tuttu. Başka kimlerin dahil olduğunu bilmemelilerdi, bu onları daha

da güvende tutacaktı. Hepsini. "Bu konuda son kez konuşuyoruz. Bu hiç yaşanmadı, anladın mı? Asla bahsetmek yok: Ne telefonda ne mesajlarda hatta ne de kendi aramızda. Asla."

"Biliyorum ama..."

Pip devam etti.

"Şimdi kapatacağım. Ve sizden o telefonu yok etmenizi istiyorum. Telefonu da SIM kartı da kırın. Ardından halka açık bir çöp kutusuna atın."

"Evet, evet, tamam, yapacağız," dedi Connor ardından ağabeyine döndü. "Jamie, telefonu kırmamızı ve bir çöp kutusuna atmamızı istiyor."

Tekerlek sesleri arasından Jamie'nin sesini duydu. "Halloldu bil."

"Şimdi kapatmam lazım," dedi Pip. "Hoşça kal." *Hoşça kal.* Böylesi anormal bir konuşma için ne normal bir kelimeydi.

Pip aramayı sonlandırdı, telefonu kulağından indirdi, yavaşça dönüp arkasında duran Naomi ve Cara'ya baktı. İkisinin de gözlerinde aynı şaşkın ve korkulu ifade vardı.

"Bu da ne böyle?" dedi Cara. "Neler oluyor? Kiminle konuşuyordun? O telefon da ne?"

Pip iç çekti. Bir zamanlar Cara'ya her şeyi, günüyle ilgili en alelade ayrıntıyı bile anlatırdı ama şimdi ona hiçbir şey açıklayamazdı. Sadece bilmesi gereken kısmı söyleyebilirdi. Aralarında daha önce hiç olmayan gerçek, tarifsiz bir bariyer vardı.

"Bunu söyleyemem," dedi Pip.

"Pip, sen iyi misin?" Naomi araya girmişti. "Bizi korkutuyorsun."

"Üzgünüm, ben..." Pip'in sesi boğuldu. Bunu yapamazdı. Açıklamak istiyordu ama plan buna izin vermiyordu. Bir arama daha yapması gerekiyordu. Hemen. "Bir dakika içinde elimden geldiği kadarını açıklayacağım ama önce birini aramam lazım. Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

Cara gözlerini kırpıştırdı, Naomi'nin kaşları kalktı.

"Kafam karıştı," dedi Cara.

"İki dakika sürer, sonra açıklayacağım. Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

Yavaşça ve tereddütle başlarını salladılar.

Pip yanlarından geçip mutfağa gitti, peşinden gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Sırt çantasını sandalyelerden birinin üstüne bıraktı, ön cebin fermuarını açıp Christopher Epps'in kartvizitini çıkardı. Ward ailesinin sabit hattının bağlı olduğu ahizeyi kaldırıp her seferinde üç rakamı ezberine alarak cep telefonunu tuşladı.

Pip ahizeyi kulağına götürürken Cara ve Naomi onu izliyordu.

Hattın ucunda bir hışırtı oldu, biri boğazını temizledi.

"Alo?" dedi Epps, gecenin içinde tanımadığı bir numaranın aramasının getirdiği belirsizlikle sesi tereddütlü çıkmıştı.

"Selam Christopher Epps," dedi Pip sesini yumuşatarak. "Benim, Pip Fitz-Amobi."

"Oh!" şaşırmış gibiydi. "Oh," dedi tekrar, kontrolü ele alıp boğazını temizledi. "Doğru."

"Üzgünüm," dedi Pip. "Cumartesi olduğunu ve saatin ilerlediğini biliyorum. Ama bana kartını verirken istediğin zaman arayabilirsin demiştin."

"Evet, öyle dedim, değil mi?" dedi Epps. "Pekâlâ, sizin için ne yapabilirim, Bayan Fitz-Amobi?"

"Şey." Pip hafifçe öksürdü. "Bana arabuluculuk toplantısından sonra söylediğiniz şeyi yaptım, birkaç hafta düşündüm, her şey *sakinleşince*."

"Tamam. Peki herhangi bir karar verebildiniz mi?"

"Evet," dedi Pip. Söylemek üzere olduğu şeyden nefret ediyor, Epps'in kibirli yüzündeki zafer kazanmış ifadeyi gözünde canlandırabiliyordu. Ama bu aramanın gerçek nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bunu düşündüm, hem de çok ve sanırım bir davadan kaçınmanın herkesin çıkarına olduğu konusunda

haklısınız. Yani sanırım teklif ettiğiniz anlaşmayı kabul edeceğim. Beş bin poundluk hasar."

"Bunu duymak güzel, Bayan Fitz-Amobi. Ama sadece beş bin pound değildi, hatırlıyor musunuz?" diyen Epps küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi kelimeleri tek tek telaffuz ediyordu. "Anlaşmanın en önemli kısmı halka açık bir özürle iftira niteliğindeki açıklamaların geri alındığını ve yayınladığınız ses kaydı üzerinde oynandığını kabul eden bir bildiri yayınlanmasıydı. Müvekkilim bunların olmadığı hiçbir anlaşmayı kabul etmeyecektir."

"Evet," dedi Pip dişlerini sıkarak. "Hatırlıyorum, teşekkür ederim. Hepsini yapacağım. Para, kamuoyu önünde özür, ifadenin ve ses kaydının geri alınması. Hepsini. Sadece hemen bitmesini istiyorum."

Hattın ucunda memnuniyet yüklü bir burun çekiş duydu. "Pekâlâ, doğru kararı verdiğinizi düşündüğümü söylemeliyim. Bu herkesin iyiliğine olacak. Bu kadar olgun davrandığınız için teşekkür ederim."

Pip, sıktığı telefon elini keserken gözlerinde oluşan kırmızı parıltıyı gözlerini kırparak uzaklaştırdı. "Hayır, tabii ve aklımı başıma getirdiğiniz için teşekkürler," dedi kendi sesinden ürpererek. "Evet, sanırım şimdi Max'e teklifi kabul ettiğimi söyleyeceksiniz."

"Evet, öyle yapacağım" dedi Epps. "Bunu duyduğuna çok sevinecek. Ve pazartesi günü avukatınızı arayıp işlemleri halledeceğim. Uygun mu?"

"Uygun," dedi Pip, bu da tıpkı *iyi* gibi anlamsız, içi boş bir kelimeydi.

"Pekâlâ, iyi akşamlar Bayan Fitz-Amobi."

"Size de."

Hat kesildi. Kesilen hattın diğer ucunda, kilometrelerce ötede Epps'in şimdi başka bir numarayı bulmak için telefonuna baktığını hayal edebiliyordu. Çünkü o sadece aile avukatı değil

aynı zamanda ailenin dostuydu. Tam olarak Pip'in istediği şeyi yapacaktı.

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi Cara gözlerini kocaman açarak. Onları çevreleyen yüzü büyümüştü ama gözleri yıllar önce tanıdığı altı yaşındaki ürkek çocuğunkiyle aynıydı. "Neden bu anlaşmayı kabul ettin? Neler oluyor?"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Pip ellerini teslim oluyormuş gibi kaldırarak. "Bunların hiçbirinin mantıklı görünmediğini biliyorum. Bir şey oldu, başım belada ama kurtulmamın bir yolu var. Sadece yardımınıza ihtiyacım olduğunu söyleyebilirim. Sizin iyiliğiniz için."

"Ne oldu?" dedi Cara tekrar, sesi çaresizlikle kısılmıştı.

"Bize anlatamaz," dedi Naomi kardeşine dönerek, bakışlarında artık anlayış vardı. "Bize anlatamaz çünkü makul inkâr etme seçeneğine sahip olmamızı istiyor."

Cara, Pip'e döndü. "Kö-kötü bir şey mi?"

Pip başını salladı.

"Ama iyi olacak, düzelteceğim, düzeltebilirim. Sadece bu kısımda yardımınıza ihtiyacım var. Bana yardım edecek misiniz?"

Cara'nın boğazından bir ses yükseldi. "Elbette sana yardım edeceğim," dedi usulca. "Senin için adam öldüreceğimi biliyorsun. Ama..."

"O kadar kötü bir şey değil," diye kesti sözünü Pip kullanılmış telefonun ekranına bakarak. "Bakın, saat 21.43 oldu, gördünüz mü? Asla yalan söylemeniz gerekmeyecek. Sadece buraya birkaç dakika önce geldim ve telefonumu kaybettiğim için Max'in avukatını sizin ev telefonunuzdan aradım."

"Telefonunu mu kaybettin?" diye sordu Cara.

"Kötü olan şey bu değil," dedi Pip.

"Evet, belliydi," dedi Cara gergin bir kahkahayla.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Naomi dudaklarında kararlı bir ifadeyle. "Max Hastings'le ilgiliyse yardım edeceğimi biliyorsun."

Pip buna cevap vermedi, gereğinden fazlasını bilmelerini istemiyordu. Ama Naomi'nin de onlarla olmasına memnundu, bir biçimde doğru gibi geliyordu. Tam çember.

"Sadece benimle gelmelisiniz. Arabayla. Birkaç saat benimle olmalısınız, böylece başka bir yerde değil sizinle olacağım."

Pip ifadelerindeki değişimden anladıklarını ya da anlamak üzere olduklarını görebiliyordu.

"Tanıklık," diyerek söylenmeyeni dile getirdi Cara.

Pip başını minicik hareketlerle aşağı yukarı salladı, tam olarak bir onaylama bile denemezdi.

"Asla yalan söylemeniz gerekmeyecek," dedi. "Hiçbir şey hakkında, küçücük bir detay bile. Tek söylemeniz gereken, tek bilmeniz gereken ne yaptığımız. Yanlış, yasadışı bir şey yapmayacaksınız. Bir arkadaşınızla takılacaksınız hepsi bu, tek bildiğiniz bu. Saat 21.44 ve sadece benimle gelmelisiniz."

Cara başını sallayarak onayladı, gözlerindeki bakış değişip kederlenmişti. Hâlâ korkuyordu ama kendisi için değil. Karşısında duran arkadaşı için korkuyordu. Hayatı boyunca tanıdığı arkadaşı için. Bu, birbirleri için ölecek öldürecek bir arkadaşlıktı ve buna ihtiyacı olan ilk kişi Pip olmuştu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Naomi.

Pip nefes verdi ve gergin bir gülümsemeyle onlara baktı. Çantasının fermuarını çekti ve omzuna astı.

"Mc Donalds'a gidiyoruz," dedi.

Otuz Dokuz

Yolda pek fazla konuşmadılar. Ne söyleyeceklerini, neyi soyleyebileceklerini, hatta ne kadar hareket edeceklerini bilemiyorlardı. Cara ön tarafta oturuyordu, ellerini bacaklarının arasına sıkıştırmıştı, kaskatı omuzlarını büzmüştü, elinden geldiğince az yer kaplıyordu.

Naomi arkadaydı, dimdik oturuyor, sırtı neredeyse koltuğa değmiyordu. Pip dikiz aynasına baktı, Naomi'nin yüzüne şeritler çizen far ve sokak lambalarının gözlerine yeniden hayat verdiğini gördü.

Pip sessizlik yerine yola odaklandı. Anayollardan gidiyor, mümkün olduğunca çok kameraya yakalanmaya çalışıyordu. Bu kez kameraların kendisini görmelerini istiyordu, bütün mesele buydu. Güçlü, sağlam kanıt. Eğer gerekirse polis tüm bu kameraların gözlerinden Pip ve arabasının izlediği rotayı takip edebilecek, adımlarının izini sürebilecekti. Başka bir yerde değil burada olduğunun, bir adamı öldürmediğinin kanıtı olacaktı.

"Steph nasıl?" diye sordu Pip arabanın içindeki sessizlik fazla gürültülü olunca. Bir süre önce radyoyu kapatmıştı, üçünün birlikte yaptığı en anormal yolculuk için ürkütücü, sinir bozucu derecede normaldi.

"Şey." Cara pencereden dışarı bakarak hafifçe öksürdü. "Evet, o iyi." Bu kadardı, yine sessizlik olmuştu. Pip onları da buna dahil ederek ne beklemişti? Onlardan çok fazla şey isteyerek.

Pip'in bakışları ilerideki McDonalds tabelasına takıldı, farları sarı renkli M harfini aydınlatıyordu. Otoyol dinlenme istasyonunda, Beaconsfield'ın hemen dışındaydı. Bu yüzden Ravi'yle burayı seçmişlerdi. Her yerde kameralar vardı.

Pip kavşaktan çıkıp saatin on olmasına rağmen hâlâ araba ve insanlarla dolu büyük servis istasyonu otoparkına girdi.

İlerleri gidip önde, büyük gri cam binanın hemen yanında bir yer açılmasını bekledi. Arabayı park edip motoru durdurdu.

Motorun sakladığı sessizlik daha da büyüdü. Sessizliği arabanın önünden sendeleyerek geçip iyi aydınlatılmış istasyonun kapılarından geçen, sarhoş oldukları bariz bir grup erkeğin bağrışmaları bozdu.

"Erken başlamışlar," dedi Cara başını gruba doğru sallayarak, sözleri sessizliğin içinde uzayıp gitmişti.

Pip iki eliyle onlara sarıldı.

"Benim gecelere akmam gibi," dedi Pip. "Saat on birde yatakta oluyorum."

"Ben de," dedi Cara, ona çevirdiği yüzünde küçük bir tebessüm vardı. "Tabii sonu cipsle biterse."

Pip'in gırtlaktan gelen kahkahası öksürüğe dönüştü. Bunu istemek zorunda kaldığı için kendinden nefret etse de yanında oldukları için minnettardı. "Bunun için özür dilerim," dedi önlerinden geçen diğer insanlara bakarak. Uzun yola çıkan, eve dönen ya da çok uzun olmayan seyahatlere çıkan insanlar. Uykulu küçük çocuklarıyla aile ziyaretlerine giden, geceyi dışarıda geçiren ya da eve giderken uğrayıp yemek alan insanlar. Normal hayatlar yaşayan normal insanlar. Ve bir de arabadaki üçü.

"Dileme," dedi Naomi elini Pip'in omzuna koyarak. "Sen de bizim için yapardın."

Naomi haklıydı, yapardı ve yapmıştı. Naomi'nin karıştığı vur-kaç olayını sır olarak saklamıştı. Sal'ın adını temize çıkarmak için başka bir yol bulmuş, böylece Cara babasının yanı sıra ablasını da kaybetmemişti. Ama bu, şu an onlardan istediği şey konusunda kendini daha iyi hissetmesine neden olmuyordu. Bu asla karşılık beklemeyeceğinizi umduğunuz türden bir iyilikti.

Ama Pip hâlâ anlamamış mıydı? Her şey geri dönüyordu, o çember hepsini geriye doğru sürüklüyordu.

"Kesinlikle," diyen Cara, Pip'in elmacık kemiği üstünde kötü kapatılmış sıyrığa parmağını nazikçe bastırdı, sanki dokunmak

ona ne olduğunu, asla kesin olarak bilemeyeceği şeyi anlatacaktı. "Sadece senin iyi olmanı istiyoruz. Bize ne yapacağımızı söyle. Yolu göster ve ne yapacağımızı söyle."

"Olay da bu," dedi Pip. "Bir şey yapmamıza gerek yok. Sadece normal davranacağız. Mutlu." Burnunu çekti. "Sanki kötü bir şey olmamış gibi."

"Babamız erkek arkadaşının ağabeyini öldürdü ve beş yıl boyunca bir kızı alıkoydu," dedi Cara Naomi'ye hızlı bir bakış atarak. "Yanında normal davranma konusunda iki uzman var."

"Hizmetinde," diye ekledi Naomi.

"Teşekkür ederim," dedi Pip içten içe bu iki kelimenin ne kadar yetersiz olduğunu bilerek. "Gidelim."

Pip kapıyı açıp indi ve Cara'nın diğer taraftan uzattığı sırt çantasını aldı. Çantayı omzuna takıp etrafa bakındı. Arkasında, otoparkı endüstriyel sarı ışıkla aydınlatan uzun bir sokak lambası direği vardı. Pip, direğin ortasında iki kamera olduğunu gördü, biri onlara doğru bakıyordu. Pip kameranın yüzünü görebilmesi için başını kaldırıp bir saniyeliğine yıldızlara baktı. Gökyüzünün karanlık boşluğunda milyonlarca ışık vardı.

"Tamam," dedi Naomi, arka kapıyı kapadıktan sonra hırkasına sarındı. Pip arabayı kilitledi ve üçü birden yürüyerek otomatik kapılardan geçip servis istasyonuna girdiler.

Burada tüm servis istasyonlarında olan o titreşim, aynı enerji vardı: çok yorgun olanlarla çok enerjik olanların, *neredeyse varanlarla henüz yola çıkanların* uyuşmazlıkları. Pip onlardan hiçbiri değildi. Son daha görünürde değildi, bu uzun gece daha da uzayacaktı ama planın yarısını geçmiş, tik attığı kutucukları zihninin gerilerine atmıştı. Derinlere gömmüştü. Devam etmesi gerekiyordu. Adım adım. Ravi ile buluşmasına iki saat vardı.

"Bu taraftan," dedi Cara ve Naomi'yi devasa binanın arkasındaki McDonalds'a doğru yönlendirerek.

Sarhoş adamlar da orada, ortalardaki bir masadaydı. Hâlâ bağrışıyorlardı ama şimdi ağızları patates kızartmasıyla doluydu.

Pip onlara yakın olan ama çok diplerinde olmayan bölmedeki bir masayı seçti, çantasını sandalyelerden birinin üstüne attı. Açıp cüzdanını aldı ve Naomi ile Cara görmemesi gereken bir şeyi görmeden önce fermuarı çekti.

"Oturun," dedi Pip görmediği ama orada bir yerde olduğunu bildiği kameralara gülümseyerek. Cara ve Naomi parlak, plastik kaplı koltuklarda kayarlarken giysilerine sürtünen kaplama malzemesi ses çıkardı. "Ben yemekleri alacağım. Ne yemek istersiniz?"

Kardeşler birbirlerine baktı.

"Biz evde yemek yemiştik," dedi Cara temkinli bir ifadeyle.

Pip başını salladı. "O zaman Naomi sana sebze burger. Ve tabii ki Cara'ya da tavuk *nugget*, söylemene bile gerek yok. Kola?"

Başlarını salladılar.

"Tamam, mükemmel. Hemen dönerim."

Pip cüzdanını sallayarak sarhoş adamların masasının yanından geçti ve kasalara yürüdü. Önünde üç kişinin olduğu bir sıra vardı. Pip ileri bakıp kasaların arkasında, tavana asılmış güvenlik kameralarını kontrol etti. Sırada beklerken iyi bir görüntü alabilmeleri için birkaç adım yana kaydı. Sanki izlendiğini bilmiyormuş gibi normal, doğal davranmaya çalıştı. Ve artık normalinin rol yapma ve oyunculuktan ibaret olup olmadığını düşünmekten kendini alamadı.

Sıra kendisine gelince tedirginliğini gizlemek için kasiyere gülümsedi. O da Cara ve Naomi gibi bir şey yemek istemiyordu. Ama ne istediğinin önemi yoktu. Tüm bunlar bir gösteri, kameralar için sergilenen bir performans, arkasında bıraktığı izler için inandırıcı bir hikâyeydi.

"Selam," dedi kendini toplayarak. "Bir sebze burger menü ve... şey, iki tavuk *nugget* menü lütfen. İçecekler kola."

"Tamam," dedi kasiyer önündeki ekrana bir şeyler girerek. "Sos ister misiniz?"

"Şey... sadece ketçap lütfen."

"Tamam," dedi şapkasının altında başını kaşıyarak. "Başka bir şey var mı?"

Pip başını salladı ve siparişi iş arkadaşına tekrarlayan kasiyerin başının arkasındaki kameraya bakmamaya çalıştı. Çünkü bu, gelecek haftalarda kayıtları izleyecek olan dedektifin doğrudan gözlerine bakması ve bu kez onu kendisine inanmaması için teşvik etmesi anlamına gelecekti. Muhtemelen Hawkins olurdu, değil mi? Jason, Little Kilton'da yaşıyordu, bu yüzden cinayetiyle muhtemelen Amersham Karakolu'nda çalışan Thames Valley polis memurları ilgilenecekti. Yeni oyuncularla oynanan yeni bir oyun: Pip'e karşı Dedektif Hawkins olacaktı ve Max Hastings onun teklifi olacaktı.

"Merhaba?" dedi kasiyer gözlerini kısarak. "On dört pound sekiz peni dedim."

"Özür dilerim." Pip cüzdanını açtı.

"Kartla mı ödeyeceksiniz?" diye sordu kasiyer.

"Evet," dedi biraz fazla yüksek sesle, bir an için karakterinden çıkmıştı. Elbette kartla ödeyecekti, bu saatte burada olduğuna dair şüphe götürmez bir iz bırakması gerekiyordu. Kredi kartını çıkardı, temassız okuyucuya tuttu. Pos cihazı bipledi, kasiyer fişi uzattı. Onu da saklaması gerektiğini düşündü, katlayıp cüzdanına sıkıştırdı.

"Bir dakikaya çıkacak," dedi kasiyer ve sırada bekleyen adamın siparişini almak için yana kaymasını işaret etti.

Pip sola kaydı, ışıklı menüye yaslandı, hâlâ kameranın görüş alanındaydı. Hawkins için sakin, düşünceli olmayan bir ifade takındı ama aslında onun ayaklarının duruşunu, omuzlarının eğimini ve gözlerindeki bakışı incelediğini düşünüyordu. Beklerken gergin bir görüntü verme ihtimaline karşı fazla kıpırdanmamaya çalıştı. Gergin değildi, buraya sadece arkadaşlarıyla birlikte sağlıksız bir yemek yemeye gelmişti. Cara ve Naomi'ye bakıp el salladı. Gördün mü Hawkins? Sadece arkadaşlarıma yemek alıyorum, görülecek bir şey yok.

Biri Pip'e siparişini uzattı, Pip kameralar ve Hawkins için gülümseyerek ona teşekkür etti. Bir eliyle üç kesekâğıdını tutup diğer eliyle içeceklerin olduğu tepsiyi dengeleyerek dikkatle masalarına doğru yürüdü.

"İşte geldi." Pip içecek tepsisini Cara'ya verdi ve yemeklerin olduğu kesekâğıtlarını masanın üstüne bıraktı. "Bu senin Naomi," dedi en önde duranı ona uzatarak.

"Teşekkürler," diyen Naomi kesekâğıdını açmaya tereddüt etti. "Yani..." Sustu, Pip'in gözlerine bakıp cevaplar aradı. "Sadece yiyip konuşacak mıyız?"

"Kesinlikle." Pip döndü ve sanki Naomi komik bir şey söylemiş gibi hafif bir kahkaha attı. "Sadece yemek yiyip konuşacağız." Kendi kesekâğıdını açtı, içinden altılı tavuk *nugget* kutusunu ve kızarmış patatesleri çıkardı, birkaçı dökülüp sırılsıklam hâlde kâğıdın altına yapışmıştı. "Ah, ketçap da aldım," deyip Naomi ve Cara'ya birer tane uzattı.

Cara küçük paketi alırken Pip'in uzattığı koluna baktı, *sweatshirt*'ünün kolu dirseğine doğru sıyrılmıştı.

"Bileğine ne oldu?" diye sordu kısık sesle, gözleri koli bandının geride bıraktığı hassas yırtık derisindeydi. "Ve yüzüne?"

Pip boğazını temizledi, kollarını elinin üstüne kadar çekti. "Bunun hakkında konuşamayız," dedi Cara'nın gözlerine bakmaktan kaçınarak. "Bunun dışında her şeyden konuşabiliriz."

"Ama biri sana zarar verdiyse biz..." diye başladı Cara ama bu kez onun sözünü Naomi kesti.

"Cara, pipet alabilir misin?" diye sordu abla tonunu kullanarak.

Cara'nın bakışları ikisinin arasında gidip geldi. Pip başını salladı.

"Tamam," dedi, kalkıp bölmeden birkaç masa ileride pipet ve peçetelerin durduğu tezgâha gitti. Herkes için birkaç pipetle geri döndü.

"Teşekkürler," dedi Pip ve pipeti kola bardağının kapağından içeri sokup bir yudum çekti. Asit boğazında çığlıklarda oluşan tahrişleri yaktı.

Bir tane tavuk parçası aldı. Yemek istemiyordu, yiyemezdi ama yine de ağzına atıp çiğnedi. Dokusu lastik gibiydi, dili tükürükle kaplandı. Cara'nın yemeğine başlamadığını ve dikkatle kendine baktığını fark ederek lokmasını yutmak için kendini zorladı.

"Sadece," dedi Cara sesi bir fısıltı gibiydi, "biri sana zarar verdiyse onu öldürür..."

Pip boğulacak gibi oldu, ağzına gelen yemeği geri yuttu. "Ee Cara," dedi kendini toparlayıp. "Sen ve Steph tatilde nereye gideceğinize karar verdiniz mi? Senin Tayland'a gitmek istediğini biliyorum."

Cara cevap vermeden önce Naomi'ye baktı. "Şey, evet," dedi sonunda kendi *nugget* kutusunu açıp ketçaba batırırken. "Evet. Tayland'a gitmek istiyoruz, orada dalış yapacağız sanırım. Steph de Avustralya'ya gitmek istiyor, belki bir tur falan yaparız."

"Kulağa harika geliyor," dedi Pip bu kez kızarmış patateslerden alarak bir tane yutmaya çalıştı. "Güneş kremini almayı unutmazsın, değil mi?"

Cara burnunu çekti. "Tam da Pip'in söyleyeceği bir şey."

"Evet," dedi Pip gülümseyerek. "Hâlâ benim." Bunun doğru olmasını umdu.

"Paraşütle atlama ya da *bungee jumping* yapmayacaksınız, değil mi?" dedi Naomi sebze burgerinden bir ısırık alıp isteksizce çiğnerken. "Babam kendini bir binanın tepesinden ya da uçaktan attığını öğrenirse çıldırır."

"Bilmem." Cara başını iki yana sallayıp ellerine baktı. "Üzgünüm. Bu gerçekten çok tuhaf, ben..."

"Gayet iyi gidiyorsun," diyen Pip bir lokma daha yutmak için kolasından bir yudum içti. "Gerçekten."

"Yardım etmek istiyorum."

"Yardım *ediyorsun*." Pip, Cara'nın gözlerine bakıp onunla gözleriyle konuşmaya çalıştı. Şu an onun hayatını kurtarıyorlardı. Bir servis istasyonundaki McDonalds'ta oturmuş kızarmış patatesleri yutmaya çalışıyor; tuhaf, yapmacık sohbetler ediyorlardı ama gerçekte onun hayatını kurtarıyorlardı.

Pip'in arkasında bir gürültü oldu. Başını çevirince sarhoş adamlardan birinin sandalyeye takılıp yere devrildiğini gördü. Ama Pip'in kulaklarına ulaşan ses bu değildi. Onu şaşırtan bunun Jason Bell'in kırılan kafatasının sesi de olmamasıydı. Ses hâlâ Stanley'nin göğsünde onarılamaz bir delik açan silah sesiydi. Ve ellerindeki teri; koyu, kopkoyu bir kırmızıya boyuyordu.

"Pip?" diye seslendi Cara. "Sen iyi misin?"

"Evet," deyip ellerini temiz bir peçeteye kuruladı. "İyiyim. İyiyim. Ne var biliyor musunuz?" Öne doğru eğilip masanın üstünde yüzüstü duran Cara'nın telefonunu işaret etti. "Birkaç resim çekmeliyiz. Video da."

"Neyin videosunu?"

"Bizim," dedi Pip. "Beraber takılıp normal davranırken. Meta veriler zaman kaydını ve coğrafi konumu etiketleyecektir. Hadi."

Pip sandalyesinden kalktı, bölmenin diğer yanına geçip Cara'nın yanına oturdu. Cara'nın telefonunu alıp kamerayı açtı. "Gülümseyin," dedi üçünün *selfie*'sini çekmek için kamerayı yukarı kaldırarak. Naomi sahte bir gülümsemeyle McDonalds bardağını kaldırdı.

"Evet, bu iyiydi Naomi," dedi Pip fotoğrafı incelerken. Gülümsemelerinin gerçek olmadığını söyleyebilirdi. Ama Hawkins anlayamazdı.

Pip'in aklına bir fikir daha geldi ve nereden geldiğini fark edince kollarındaki tüyler diken diken oldu. Planı gerçekleştirirken bir adımını diğerinin önüne atıyor olabilirdi ama adımlar düz bir çizgi hâlinde değildi. Onu her şeyin başlangıcına geri döndürüyorlardı.

"Naomi," dedi kamerayı yine yukarı kaldırarak. "Bir sonrakinde ekranı fotoğrafta görebileceğimiz biçimde eğip telefonuna bakar mısın? Ekran kilitli olsun ki saati görebilelim."

İkisi de ne olduğunu anlayarak bir an ona baktı. Belki onlar da her şeyi gören çemberin kendilerini içeri çektiğini hissedebiliyorlardı. Bu fikrin nereden geldiğini de biliyorlardı. Pip, arkadaşlarının Sal Singh'in mazeretini ondan aldığını tam olarak böyle çözmüştü. Sal'ın çektiği bir fotoğrafın arka tarafında on sekiz yaşındaki Naomi telefonunun kilitli ekranına bakıyordu. Her şeyi ele veren saat olmuştu. Sal Singh'in arkadaşlarının ayrıldığını söylediğinden çok sonra bile orada olduğunu kanıtlamıştı. Anide Bell'i öldürmeye yetecek zamanı olmadığını kanıtlamıştı.

"E-evet," dedi Naomi titreyerek. "İyi fikir."

Pip, Cara'nın telefonunun ön kamerasından fotoğrafı çekmek için Naomi'nin doğru pozisyona gelmesini bekledi. Fotoğrafı çekti. Gülüşünü ve bakışını değiştirip bir tane daha çekerken Cara yanında kıpırdanıyordu.

"İyi," dedi fotoğrafı inceleyip. Bakışları Naomi'nin ana ekranında saatin tam olarak 10:51 olduğunu gösteren rakamlarına kaydı. Daha önce bir davayı çözmesine yardım eden rakamlar şimdi bir dava yaratmasına yardım ediyordu. Sağlam kanıt. Hadi buna da inanma Hawkins.

Daha çok fotoğraf ve video çektiler. Naomi, ağzına bir seferde ne kadar kızarmış patates sığdıracağını görmeye çalışan ve sarhoş adamların tezahüratları arasında onları çöpe tüküren Cara'yı çekti. Cara, kolasını yudumlayan Pip'in yüzünü görüntüde sadece burun delikleri kalana kadar yakınlaştırırken Pip masumca, "Sen beni mi çekiyorsun?" diye sordu. Önceden hazırlanmış bir cümleydi.

Hepsi bir gösteriydi. Hepsi sahte ve düzenlenmişti. Birkaç gün, belki de haftalar sonra Dedektif Hawkins'in izlemesi için birer şovdu.

Pip bir tane daha tavuk parçası yutmak için kendini zorladı, midesi itiraz etti, köpürdü, kaynadı. Dilinin arkasındaki o metalik tadı hissetti.

"Pardon," dedi aniden kalkarken. "Çişimi yapmam lazım."

Pip açık alanda tuvaletlere doğru koşarken spor ayakkabıları az önce paspaslanmış fayanslar üstünde gıcırdıyordu.

Kapıyı itip açtı, az kalsın ellerini kurulayan birine çarpacaktı.

"Özür dilerim," demeyi başardı ama geliyordu. Boğazında yükseliyordu.

Kabinlerden birine koştu, kapıyı kapadı ama kilitleyecek zamanı yoktu.

Dizlerinin üzerine çöküp tam zamanında klozete eğildi.

Kustu. Tekrar kusarken benliğinin en derin kısımlarına kadar ürperdi. Vücudu kasılıyor, kendini bu karanlıktan kurtarmaya çalışıyordu. Ama tüm bu karanlığın Pip'in kafasında olduğunu bilmiyor muydu? Sindirilmemiş yemekleri içinden attı ve sadece renksiz bir su çıkana kadar kusmaya devam etti. Ta ki içi boşalana ve çıkaracak bir şey kalmayıp kuru kuru öğürene kadar kustu ama karanlık orada kaldı.

Pip klozetin yanına oturdu, elinin tersiyle ağzını kuruladı. Sifonu çekti ve bir süre daha oturdu, güçlükle nefes alırken başını tuvaletin soğuk fayanslarına yasladı. Şakaklarından ve koltukaltlarından ter damlıyordu. Biri kabinin kapısını açmaya çalıştı ama Pip tek ayağıyla iterek kapadı.

Burada çok fazla kalamazdı. Kendini toparlamalıydı. Eğer o çökerse plan da çökerdi ve kurtulamazdı. Sadece birkaç saat daha, kafasında işaretlemesi gereken birkaç kutu daha kalmıştı ve sonra her şey bitecekti. Güvende olacaktı. Kalk, dedi kendi kendine, kafasının içindeki Ravi de aynısını söyleyince dinlemek zorunda kaldı.

Pip titreyerek ayağa kalktı ve kabinin kapısını açtı. Ellerini yıkamak için lavaboya giderken annesi yaşında iki kadın ona bakıyordu. Yüzünü de yıkadı ama altındaki bant izlerini kapa-

yan fondötenin çıkmaması için çok bastırmadı. Soğuk suyla ağzını çalkalayıp tükürdü. Deneme amaçlı küçük bir yudum içti.

Kadınların bakışları yoğunlaşmıştı, üst dudaklarını tiksintiyle sarkıtmışlardı.

"Çok fazla *Jagerbomb*'," dedi Pip omuz silkerek. Banyodan çıkmadan önce kadınlardan birine, "Dişine ruj bulaşmış," dedi.

"İyi misin?" diye sordu Naomi, Pip yerine otururken.

"Evet." Pip başını salladı ama gözleri hâlâ sulanıyordu. "Bana yetti," diyerek yemekleri öteye itti ve saati kontrol etmek için Cara'nın telefonuna baktı. 23.21 olmuştu. On dakikaya kalkmaları gerekiyordu. "Gitmeden önce birer tane McFlurry'e ne dersiniz?" dedi kartını son bir kez daha kullanıp Hawkins'e bıraktığı izlere bir ekmek kırıntısı daha eklemeyi düşünerek.

"Ben gerçekten başka bir şey yiyemem." Cara başını iki yana salladı. "Kusacağım."

"İki McFlurry geliyor, o hâlde." Pip cüzdanını alıp ayağa kalktı. Kısık sesle ekledi. "Paket yaptırırız. Sizi eve bırakınca çöpe atarsınız."

Her seferinde birkaç adım ilerleyerek sırada bekledi. Dondurmaları sipariş ettiği kasiyere neli olduklarını önemsemediğini söyledi. Ödeme yapmak için kartı okuttu, bip sesi içini rahatlattı. Makineler onun tarafındaydı, dünyaya saat on bir buçuğa kadar burada olduğunu söylüyorlardı. Makineler yalan söylemezdi, sadece insanlar söylerdi.

"İşte geldim," diyen Pip buz gibi McFlurry bardaklarını onlara verirken kokularından uzaklaştığına memnundu. "Hadi gidelim."

Aynı anayolları ters istikamette kullandıkları dönüş yolunda da pek konuşmadılar. Pip artık yanlarında değildi, zamanda ilerlemiş, Green Scene Ltd. ve beton zemindeki kan gölüne dönmüştü. Ravi'yle yapmaları gereken şeyleri düşünüyordu. Hiçbir şeyi unutmasın diye adımları ezberliyordu. Hiçbir şey unutulamazdı.

---

* Enerji içeceği eklenerek yapılan alkollü içecek. (ç.n.)

"Hoşça kalın," dedi, bu kelimenin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark ettiğinde neredeyse kahkaha atacaktı. Cara ve Naomi arabadan inerlerken dondurma bardakları hâlâ ellerindeydi. "Teşekkür ederim. Ben... asla yeterince teşekkür edemem... ama bunu bir daha konuşamayız. Asla. Ve unutmayın, yalan söylemenize gerek yok. Buraya geldim, bir telefon görüşmesi yaptım, ardından McDonalds'a gittik ve sizi eve bıraktım," Pip kontrol panelinden saate baktı. "Saat 23.51'de tüm bildikleriniz bu kadar. Eğer biri sorarsa tek söyleyeceğiniz bunlar."

Başlarını salladılar, anlamışlardı.

"Sen iyi olacak mısın?" diye sordu Cara, eli yolcu tarafının kapısının üstündeydi.

"Sanırım. Umarım." İşin aslı hâlâ ters gidebilecek bir sürü şey vardı, o zaman tüm bunlar boşuna olacaktı ve Pip bir daha asla iyi olmayacaktı. Ama bunu onlara söyleyemezdi.

Cara hâlâ tedirgindi, net bir cevap istiyordu ama Pip bunu veremezdi. Anlamış olacak ki uzanıp Pip'in elini sıktı, ardından arabanın kapısını kapadı.

Kızlar, Pip'in garaj yolundan geri geri çıkmasını izleyip son bir kez el salladı.

Tamam, Pip kendi kendine başını sallayarak tepeden aşağı doğru sürdü. Mazeret: Tamam.

Ayı ve planı takip ediyordu ve o anda ikisi onu eve ve Ravi'ye götürmek için bir oldu.

Kırk

Pip eve vardığında ebeveynleri çoktan yatak odalarına geçmiş onu bekliyorlardı. Pekâlâ içlerinden biri bekliyordu.

"Çok geç kalma demiştim," dedi annesi başucu lambasının soluk ışığında gözlerini kısarak. "Sabah Legoland'a gitmek için sekizde kalkacağız."

"Daha yeni gece yarısı oldu," dedi Pip kapı eşiğinde durarak. "Görünüşe göre üniversitede geceler daha geç bitiyor. Alıştırma yapıyorum."

Babası yarı uykulu bir sesle homurdandı, açık kitabı göğsüne düşmüştü.

"Ah, bu arada bil diye söylüyorum, telefonu kaybettim," diye fısıldadı Pip.

"Ne, ne zaman?" dedi annesi sesini alçak tutmayı becerememeyerek.

Babasından onaylayan bir homurtu daha yükseldi ama neyi onayladığına dair bir fikri yoktu.

"Sanırım koşuda," dedi Pip. "Cebimden fırlamış olmalı, fark etmemişim. Haftaya yeni bir tane alırım, endişelenme."

"Eşyalarına daha çok özen göstermelisin," dedi annesi iç çekerek.

Pip bu gece telefonundan daha fazlasını kaybedecekti.

"Evet, biliyorum. Yetişkin olmak," dedi, "bunun için de çalışıyorum. Her neyse, yatıyorum. İyi geceler."

"İyi geceler, tatlım," diyen annesine babasının homurtusu eşlik etti.

Pip kapılarını yavaşça kapadı, koridorda yürürken annesinin babasına madem uyuyorsun, Tanrı aşkına, kitabı kenara koy diye söylendiğini duyabiliyordu.

Pip yatak odasına girip kendi kapısını da kapattı. Kapıyı ses çıkararak kapatmıştı -zaten huysuz olan Josh'ı uyandıracak

kadar değil- ama annesinin yatmaya hazırlandığını duyacağı kadar yüksek sesle.

İçerisi hâlâ çamaşır suyu kokuyordu. Pip dolabı açtı, eğilip kovanın içine baktı. Giysi parçaları ve koli bandı yüzüyordu. Spor ayakkabılarını yine suyun dibine doğru bastırdı. Kenarlarındaki mavi işaretler kumaşın içinde kaybolarak beyazlaşmaya başlamıştı. Tıpkı tabanlarındaki kan lekeleri gibi.

İyi. Her şey plana uygun gidiyordu. Ama tam olarak değil. Ravi ile buluşmaya geç kalmıştı. Onu gayet iyi tanıdığı hâlde paniğe kapılmamış olmasını umdu. Pip'in birkaç dakika daha beklemesi gerekiyordu. Annesinin daldığından emin olmalıydı.

Sırt çantasını bir kez daha kontrol etti ve her şeyi ihtiyaç duyacağını düşündüğü sırayla yeniden yerleştirdi. At kuyruğunun üstüne bir tane daha toka takıp gevşek bir topuz yaptı. Ardından başına bir bere geçirip uçuşan saç tellerini altına sokarak bütün saçlarını sağlama aldı. Sırt çantasını omzuna asıp yatak odasının kapısında beklemeye başladı. Ses çıkmaması için kapıyı yavaş yavaş aralayarak başını dışarı çıkarıp koridoru kontrol etti. Ebeveynlerinin kapısının altındaki boşluktan annesinin başucu lambasından süzülen zayıf sarı ışığını izledi. Babasının yumuşak horlamalarını dinleyerek kendisinden uzaklaşan zamanı ölçüyordu.

Işık ardında karanlık bırakarak söndü, Pip birkaç dakika daha bekledi. Ardından yatak odasının kapısını kapatarak koridorda ilerledi, adımları dikkatli ve sessizdi. Basamaklardan inerken bu kez gıcırdayan alttan üçüncü basamağı atlamayı hatırladı.

Kapıdan çıkıp bir kez daha gecenin soğuğuna adım attı, kapıyı yavaşça çekti, tek ses kilidin mekanizma içinde kayarken çıkardığı tıkırtıydı. Annesinin uykusu ağırdı, homurdanan ve horlayan bir adamın yanında yattığı düşünülürse öyle olmak zorundaydı.

Garaj yolunda yürüdü, arabasını geçip Martinsend Yolu'na doğru sağa döndü. Geç, karanlık ve yalnız olmasına rağmen

korkmuyordu. Ya da korkuyorsa bile bu cansız, sıradan bir korkuydu, birkaç saat önce hissettiği ve izlerini hâlâ üstünde taşıdığı o dehşetin yanında neredeyse önemsiz kalıyordu.

Pip önce arabayı fark etti; siyah bir Audi Pip'le Max'in sokaklarının kesiştiği köşede bekliyordu.

Ravi onu görmüş olmalıydı, Max'in arabasının farları gece yarısının karanlığını delen iki tünel gibi yanıp söndü. Gece yarısını geçmişti. Epeyce geçmişti. Ravi'nin saat konusunda panığe kapıldığından emindi ama artık buradaydı.

Pip *sweatshirt*'ünün koluyla kapıyı açıp yolcu koltuğuna oturdu.

"On sekiz dakika geçti." Ravi ona döndü, gözleri tam da Pip'in tahmin ettiği gibi korkuyla kocaman açılmıştı. "Bekledim. Başına kötü bir şey geldi sandım."

"Üzgünüm," dedi Pip giysi kolunu kullanarak kapıyı çekerken. "Kötü bir şey yok. Sadece biraz geç kaldım."

"*Biraz geç kalmak* altı dakika falandır," dedi bakışlarını geri çekmeyerek. "Ben o kadar geç kaldım, Max'in evine ormandan yürümek sandığımdan uzun sürdü. On sekiz dakika *çok* geç kalmaktır."

"İşler nasıl gitti?" diye sordu Pip ve öne eğilip alnını onun alnına dayadı, tıpkı her zaman Ravi'nin yaptığı gibi. Baş ağrısının yarısını ya da gerginliğinin yarısını almak için olduğunu söylerdi. Ve şimdi Pip onun korkusunun yarısını alıyordu çünkü bu sıradan bir korkuydu ve bunla başa çıkabilirdi.

İşe yaradı, geri çekilirken Ravi'nin ifadesi bir parça yumuşamıştı.

"Evet," dedi Ravi. "Evet, benim tarafımda her şey iyiydi. ATM'ye ve benzin istasyonuna gittim. Her şeyi kredi kartıyla ödedim. Evet, iyiydi. Rahul kafamın başka yerde olduğuna dair bir yorum yaptı ama seninle tartıştığımızı falan sandı. Gayet iyiydi. Annem ve babam uyuduğumu sanıyor. Peki senin tarafta neler oldu? Her şey yolunda gitti mi?"

Pip başını evet anlamında salladı. "Nasıl bilmiyorum ama her şey bir biçimde iyi gitti. Max'in evinden gerekli her şeyi aldım. Sen arabayı alırken sorun çıktı mı?"

"Sence?" dedi gözleriyle arabayı işaret ederek. "Gayet güzel bir arabası var. Evde hareket yok gibiydi. Karanlıktı. Onu uyutman çok sürdü mü?"

"On beş-yirmi dakika," diye cevapladı Pip. "Nat bana zaman kazandırmak için ona vurmak zorunda kaldı ama bence hikâye için daha iyi oldu."

Ravi bir süre bunu düşündü. "Evet ve belki Max sabah kafasındaki zonklamanın sebebinin bu olduğunu düşünür. Peki telefonu?"

"Connor ve Jamie saat 21.40 gibi yerine bıraktı. Hemen sonrasında Epps'i aradım."

"Ya mazeretin?" diye sordu.

"Hallettim. 21.41'den gece yarısına kadar bir sürü kameraya girdim. Annem de yattığımı duydu."

Ravi ön camdan güçlü far ışıkları arasında süzülen havaya bakarak başını salladı. "O hâlde ölüm saatini üç saat ileri atmayı başarmayı umalım."

"Ondan söz etmişken," dedi Pip çantasına uzanarak, "bir an önce gidip çevirmeliyiz. Uzun süredir aynı tarafta yatıyor." Bir avuç lateks eldiven çıkardı, bereyle birlikte bir çift eldiveni Ravi'ye uzattı.

"Teşekkürler," dedi Ravi bereyi takarken. Pip bütün tutamları içine sokmasına yardım etti. Ravi elindeki mor eldivenleri çıkarıp temiz eldivenleri taktı. "Evde bir tek bunları bulabildim, annemin." Mor eldivenleri uzattığı Pip onları sırt çantasını sokuşturdu. "Sanırım doğum gününde ona ne alacağımı biliyorum." Arabayı çalıştırdı, motor Pip'in bacaklarını titreterek sessizce uğuldadı. "Arka yollardan mı?" dedi Ravi.

"Arka yollardan," diye yanıtladı Pip. "Hadi gidelim."

Kırk Bir

Grene Scene Ltd.'nin açık ama hoş karşılamayan kapıları onlar ters ters bakıp farların güçlü ışıklarını gözlerine yansıttı.

Ravi kapıların hemen dışına park etti, motoru durdurdu Sessizlik olunca rölantide çalışan başka bir motor sesini duydu lar. Jason Bell'in arabası ileride, kapıların ötesinde onun cesedi ni soğutuyordu.

Pip arabadan inip kapıyı kapadı, ses gecenin içinde gök gürültüsü gibi yankılandı. Madem ki kimse çığlıklarını duyamazdı, o zaman bu da duyulamazdı. "Bekle," dedi arabadan inip kapıya yönelen Ravi'ye. "Telefon," diye hatırlattı, kapıya giden yol kenarındaki kayalar boyunca ilerledi. Yola en yakın büyük kayanın önünde durdu, arkasına geçip çömeldi. Rahat bir soluk aldı. İşte, Max'in telefonu poşetin içinde onu bekliyordu.

Pip uzanıp telefonu alırken içinden bir teşekkür daha edip Jamie ve Connor'a gönderdi. Eldivenli eliyle poşetin üstünden yan düğmeye bastı, kilitli ekran aydınlandı. Gözlerini üstünde gezdirdi, beyaz ışık o kadar parlaktı ki Pip çevresinde ona doğru sürünerek yaklaşan hayaletimsi gümüş bir hale gördü. Belki de öyleydi: Burada çok fazla hayalet vardı. Jason, öldürdüğü beş kadına eklenmişti ve Pip'in kendi hayaleti zamandan kopuk olarak bir bilgisayar ekranının arkasından yolda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Gözlerini kısıp parlak ışığa baktı.

"Evet," diye tıslayıp eldivenli başparmağını Ravi'ye doğru kaldırdı.

"Ne var?" diye sordu Ravi yanına giderek.

"Saat 21.46'da *Christopher Epps'ten* bir cevapsız çağrı. *Annem*'den saat 21.57 ve bir tane de 22.09 gelen cevapsız çağrılar. Ve son olarak *Baba*'dan saat 22.48'de gelen cevapsız bir arama."

"Mükemmel." Ravi'nin gülümsemeyle gerilen ağzındaki dişler gecenin karanlığında parladı.

"Mükemmel," diyerek onayladı Pip poşetteki telefonu dikkatlice çantasına geri koyarken.

Max'i arayarak ona iyi haber vereceklerini, Pip'in anlaşmayı kabul ettiğini, ifadesini geri çekeceğini söyleyeceklerini düşünmüşlerdi. Ama yaptıkları bu değildi; Pip ve Ravi'nin onlar için hazırladığı tuzağa düşmüşlerdi. Max'in telefonuna yapılan bu aramalar yerel mobil baz istasyonu üzerinden yönlendirilmişti. Bu da Max'i ve telefonu polisin ölü bir adam bulacağı olay yerine yerleştirdikleri anlamına geliyordu. Üzerinde oynanmış ölüm saati aralığının tam ortasındaki bir olay yerine.

Çünkü Jason Bell'i Pip değil Max Hastings öldürmüştü. Ailesi ve avukatı az önce Pip'in bunu başarmasına yardım etmişti.

Pip ayağa kalktı, Ravi eline uzandı, plastik eldivene takılan parmaklarını onunkilere doladı. Sıktı.

"Bitmek üzere, Komiser," dedi dudaklarını kaşının üstünde koli bandının sıyırdığı yere bastırarak. "Son aşama."

Pip onun beresine bakıp uzun siyah saçlarından hiçbir telin dışarıda olmadığından emin oldu.

Ravi elini bırakıp kendi ellerini çırptı. "Tamam, hadi yapalım," dedi.

Kapıdan geçtiler, adımları dönüşümlü olarak çakılları gıcırdatıyordu. Gecenin içinde parlayan kırmızı gözlere doğru yürüdüler: Jason'ın arabasının stop lambalarına ve çalışan motorun sakin hırıltısına doğru.

Pip arka yolcu penceresinden yansımasına baktı, uzun gece tüm yüzüne kazınmıştı. Kapıyı açtı.

İçerisi çok soğuktu, içeri uzattığı eldivenli elinin parmakları karıncalandı. Eğilirken önünde buğulanan kendi nefesini bile görebiliyordu.

Ravi diğer taraftaki kapıyı açtı.

"Lanet olsun, buz gibi," dedi öne eğilip muşambanın üstünden Jason'ın ayak bileklerini tutmak için kollarını hazırlarken. Başını kaldırdı, Pip'in ellerini Jason'ın omuzlarının altına sokmasını izledi. "Hazır mısın?" diye sordu. "Üç, iki, bir, kaldır."

Onu kaldırdılar, Pip bir ayağını koltuğa dayayıp vücudu desteklemek için dizini kaldırdı.

"Tamam," dedi, ağırlıkla mücadele eden kollarında güç kalmamıştı ama kurtulma umudu devam etmesini sağlıyordu. Dizini kullanarak muşamba rulosunu nazikçe döndürdüler, cesedi çevirip tekrar koltuğa bıraktılar. Öldüğü zamanki gibi yine yüzüstüydü.

Pip muşambanın bir tarafını açtı, Jason'ın kafasının arkasındaki kırığa bakmamaya çalışırken "Nasıl görünüyor?" diye sordu Ravi. Pip kendini bunu yapan kişiden kopmuş, bir şekilde ayrılmış hissediyordu çünkü geçen saatler içinde yüz ömür yaşamıştı. Derisinin altındaki kasları hissetmek için boynuna dokundu, kan lekeli gömleğini omzundan kaydırdı.

"Sertleşme başlamış," dedi. "Çenede ve boyunda başlıyor ama daha ileri gitmemiş."

Ravi gözlerinde soruyla ona baktı.

"Bu iyi," diyerek cevapladı Pip sorulmamış soruyu. "Bu, sertleşmenin başlamasını geciktirdiğimizi gösteriyor... epeyce. Henüz kollarının altına ulaşmamış. Ölüm sertleşmesi normalde altı ila on iki saat arasında gerçekleşir. Jason altı saat önce öldü ve sertleşme vücudunun üst kısmında. Bu iyi," dedi Ravi kadar kendini de ikna etmeye çalışarak.

"Tamam, güzel," dedi Ravi, kelimeler ağzından soğuk havada bulut gibi dökülüyordu. "Peki ya diğer şey?"

"Morarma," dedi Pip. Dişlerini sıkıp muşambayı biraz daha açtı. Öne eğildi, Jason'ın gömleğini dikkatle bir santim kadar sıyırıp altındaki deriye yakından baktı.

Morarmış görünüyordu; biriken kan alacalı, kırmızı mor hafif bir renk vermişti.

"Evet, başlamış," dedi Pip ve bir ayağını arabanın marşpiyeline* dayayarak biraz daha yaklaştı. Uzandı, eldivenli başparmağını

* Aracın kapısının alt hizasından başlayarak araç eteklerine kadar inen çelik kısımdır. Aracın ön ve arka çamurluklarının başlangıç ve bitiş alanlarını da kapsamaktadır. (e.n.)

Jason'ın sırtına bastırdı. Geri çektiğinde baş parmağının izi, küçük beyaz bir yarım daire, rengi solmuş derinin çevrelediği bir ada olarak geride kaldı.

"Bu demek oluyor ki...?"

"Bu demek oluyor ki onu şimdi çevirdiğimden kan yeniden hareket edip diğer tarafa yerleşmeye başlayacak. Beş saat bu pozisyonda yatmamış gibi görünmesini sağlayacak. Bize zaman kazandıracak."

"Teşekkürler yer çekimi," dedi Ravi düşünceli bir ifadeyle başını sallayarak. "Takımın gerçek en iyi oyuncusu."

"Evet, peki." Pip başını eğip arabadan çıktı. "Şimdi bu iki süreç yüksek vitese geçecek çünkü şimdi sıra..."

"Mikrodalgaya atmada."

"*Mikrodalgaya atmak* demeyi bırakır mısın?"

"Sadece espriyle ortamı yumuşatmaya çalıştım," dedi ciddi bir ifadeyle ve eldivenli ellerini kaldırdı. "Benim takımdaki görevim bu."

"Kendini hafife alıyorsun," dedi Pip, ardından arabanın içine yerleştirdikleri buz torbalarını işaret etti. "Onları alabilir misin?"

Ravi torbaları aldı, kollarının üstüne istifledi. "Hâlâ katı durumdalar. İçeriyi hayli soğutmuşuz."

"Evet, iyi iş çıkardık," dedi Pip ve arabanın önüne gidip sürücü tarafının kapısını açtı.

"Bunları geri götüreyim," dedi Ravi buz torbalarını işaret ederek.

"Tamam ama önce bir çalkala, şey gibi kokma ihtimaline karşı... bilirsin," diye seslendi. "Ve ah, Ravi, temizleme malzemesi var mı diye de bak. Antibakteriyel sprey, bez. Belki bir süpürge, böylece tüm kılları süpürebiliriz."

"Tamam, bakarım," dedi ve çakılları ezerek ofis binasına doğru koştu.

Pip sürücü koltuğuna oturup omzunun üzerinden Jason Bell'e baktı, gözlerini üzerine sabitledi. Yine yalnızdılar. Bu kü-

çük, kapalı alanda sadece ikisi vardı. Ve olmuş olmasına rağmen Pip arkasını döndüğü anda Jason'ın onu yakalamayacağına güvenemiyordu. Saçmalama. O ölmüştü, iki saat once olmuş gibi gorunmesine rağmen altı saat önce ölmüştü. Ölu ve savunmasızdı, zaten yardımı da hak etmiyordu.

"Bana kendimi kötü hissettirmeye çalışma," dedi Pip usulca ve önünü dönüp kontrol panelindeki duğmeleri ve kadranı inceledi. "Seni pis şeytan."

En soğuk ayarda olan kolu tuttu ve ibre parlak bir kırmızı üçgeni gösterene kadar diğer yone doğru çekti. Sistem zaten en yuksek ayar olan 5'te çalışıyor, hava fanlardan tıslayarak çıkıyordu. Pip eldivenli elini birinin önüne götürdü ve akım soğuktan ılığa ve sonra sıcağa dönene kadar orada tuttu. Parmaklarını saç kurutma makinesinin önünde tutmak gibiydi. Mutlak bir bilim değildi, bu şekilde Jason'ın vücut sıcaklığını ne kadar yukseltebileceğini bilmiyordu. Ama hava akımı ona yeterince sıcak geldi, olay yerinin geri kalanıyla ilgilenirlerken onu ısıtacak zamanları olacaktı. Ama çok fazla olmamalıydı çünkü sıcaklık hem sertleşmeyi hem de morarmayı hızlandırırdı. Bu, üç faktörün dengelenmesi işiydi.

"Mutlu ısınmalar," dedi Pip; arabadan indi ve kapıyı kapadı. Diğer kapıları da kapatarak Jason'ı ısınan arabanın, geçici mezarlığının içine hapsetti.

Bir tıkırtı duydu. Ayak sesleri.

Boğazında çıkmaya hazır bir iniltiyle arkasını döndü. Ama gelen, ofisten dönen Ravi'ydi.

Onu bakışlarıyla azarladı.

"Üzgünüm," dedi Ravi. "Bak, ne buldum." Bir elinde içi çeşitli antibakteriyel sprey şişeleri, çamaşır suyu ve bezlerle dolu bir market torbası vardı. Onların üstünde siyah, endüstriyel bir uzatma kablosu duruyordu. Diğer kolunda dirseğine sıkıştırıp boynuna doladığı bir elektrikli süpürge vardı. Kırmızıydı ve gözleri karanlık gökyüzüne mahcup bir ifadeyle bakıyordu.

"Henry Hoover buldum," deyip minik makineyi selam veriyormuş gibi görünmesi için hafifçe salladı.

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi Pip.

"Ve devasa uzatma kordonu. Böylece girdiğin her yeri arkada saç kalma ihtimaline karşı süpürebiliriz. Bagajı da." Jason arabasını işaret etti.

"Evet," dedi Pip ama bir olay yerini temizlemelerine yardım etmekten mutlu gibi görünen Henry Hoover'ın yüzündeki masum gülümseme sinirlerini bozmuştu. "Korkarım senin işini çalacak."

"Ne, espriyle rahatlama mı?" diye sordu Ravi. "Sorun yok, o bu işe daha uygun. Ben daha çok liderlik rolünü oynuyorum. Ravi ve Pip takımının Eş-CEO'su."

"Ravi?"

"Evet, tamam, üzgünüm, gerginim ve saçmaladım. Hâlâ bu kadar yakından bir ceset görmeye alışamadım. Hadi gidelim."

Kimyasalların saklandığı depo alanından başladılar, kan birikintisinin üstünden ve kenarından yürüyerek dikkatle içeri girdiler. Bunu temizlemelerine gerek yoktu, kanı dokunmadan burada bırakacaklardı; sonuçta Max'in Jason'ı bir yerde öldürmüş olması gerekiyordu. Kanı, insanlara burada, çok ama çok kötü bir şey olduğunu söyleyen bir işaret olarak kullanacaklardı. Böylece bir ceset aramaya başlayacaklar ve Jason'ı hâlâ sıcak ve sertleşmişken bulacaklardı. Bu önemliydi.

Ravi uzatma kablosunu makinelerin tutulduğu büyük depodaki bir prize takıp süpürmeye başladı. Pip'in gösterdiği yerlerin üstünden tekrar tekrar geçti. Pip'in sürüklendiği, panik içinde yürüdüğü ve koştuğu her yeri süpürdü. Kendisinin geçtiği her yeri de. Jason'ın öldüğü yerin ve kan gölünün çevresine çok yaklaşmamaya dikkat etti.

Pip bir elinde sprey şişesi diğerinde bezle raflarla ilgileniyordu. Devrik rafların, metal ayakların önünde bir aşağı bir yukarı yürüyüp dokunduğu ya da sürtündüğü her yere sprey sıkıp sildi.

Her koşeyi, her açıyı. Raftan söktüğü vidayı ve somunu bulup onları da temizledi. Dosyada parmak izleri vardı, arkasında kısmı de olsa parmak izi bırakamazdı.

Devrik raflara bir merdiven gibi yeniden tırmandı, dokunmuş olabileceği her yeri özenle sildi: metal rafların kenarları, otkıran ve gübre fıçıları. Duvardan kırılan pencere çerçevesine kadar, hatta çerçevede kalmış kırık cam parçalarına kadar her şeyi dokunmuş olma ihtimaline karşı sildi.

Dikkatlice aşağı indi, etrafı süpüren Ravi'ye çarpmamaya çalışıp diğer taraftaki çalışma tezgâhında duran alet kutusuna gitti. Pip içindeki her şeyi çıkardı. Elini içine daldırdığında her şeye dokunmuş olabilirdi. Matkap uçları ve bağlantı parçaları da dahil her bir aleti tek tek sildi. Spreyin birini bitirince diğerini açıp devam etti. Mavi ekibin aletleriyle ilgili nota da dokunmuştu, gayet iyi hatırlıyordu. Notu aldı, buruşturdu ve eve götürmek için sırt çantasının ön cebine soktu.

Pip, durduğu yerden aldığında çekicin üstündeki kan neredeyse kurumuştu, Jason'ın saçları kan pıhtısına yapışmıştı. Pip kafa kısmını olduğu gibi bırakıp sapını defalarca silip üstündeki izlerini temizledi. Onu kan gölünün yakınına bırakarak sahneledi.

Kapı kollarını, kilitleri, Jason'ın Green Scene Ltd. anahtarlarını taktığı halkayı, ışık düğmelerini, Ravi'nin dokunduğu ofisteki dolapları. Hepsini tekrar tekrar sildi. Emin olmak için rafların üstünden bir daha geçti.

Pip nihayet başını kaldırdığında zihninde bir kutuya tik attı ve kullan at telefondan saate baktı. 02.30'u henüz geçmişti. Yaklaşık iki saattir temizlik yapıyorlardı ve Pip *sweatshirt*'ünün altında ter içindeydi.

"Sanırım bitirdim," dedi Ravi elinde boş bir bidonla büyük olan depodan çıkarak.

"Evet." Nefes nefese kalan Pip başını salladı. "Sadece araba kaldı. Çoğunlukla bagaj. Ve araba anahtarları. Ama neredeyse

iki saat oldu," dedi deponun açık kapısından gecenin karanlığına bakarak. "Sanırım vakti geldi."

"Onu çıkarmanın mı?" diye sordu Ravi.

Pip onun taze pişti türünden bir espri yapmak üzere olduğunu ama sonra bir kez daha düşündüğünü görebiliyordu. "Evet. Onu yine çevireceğiz ama sertleşmenin çok ilerlemesini istemiyorum çünkü onu bulduklarında hâlâ sert olması gerekiyor. İçeresi şimdi kırk derecelerde olmalı, belki daha da yüksek. Umarım vücut ısısı otuzlara çıkmıştır. Onu arabadan çıkardığımız anda yeniden soğumaya başlayacak, ortam sıcaklığına ulaşana kadar vücut ısısı her saat sıfır virgül sekiz derece düşecek."

"Bana bunu cinayetten paçayı nasıl sıyırırız terimleriyle açıklar mısın?" dedi Ravi elindeki bidonun tepesiyle oynarken.

"Pekâlâ, ceset bulunur ve adli tabip onu olay yerinde saat 6 gibi incelemeye başlarsa –üç buçuk saat kadar sonra– sıfır virgül sekiz kuralını geriye doğru hesaplayacak ve bu da onun saat dokuz-on gibi öldüğünü gösterecek. Sertleşme ve morarma da bunu desteklemeli."

"Tamam," dedi Ravi. "O hâlde onu çıkaralım."

Pip'in peşinden Jason'ın arabasına doğru yürüdü, içeri baktı.

"Dur." Pip sırt çantasının yanına çömeldi. "Max'ten aldıklarıma ihtiyacım var."

Max'in gri kapüşonlusunun bulunduğu buzdolabı poşetiyle spor ayakkabılarının ve şapkasının olduğu poşeti çıkardı. Ravi ayakkabı poşetine doğru uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Pip, sesi istediğinden de sert çıkmış, onu ürkütüp elini çekmesine neden olmuştu.

"Max'in ayakkabılarını giyeceğim," dedi tereddütle. "Cesedi bıraktığımız yerde toprakta iz bırakmak istediğimizi sandım. Ayakkabı tabanının izleri."

"Evet, bunu yapacağız," dedi Pip çantadan başka bir şey daha çıkartırken. Top hâline getirilmiş beş çift çorap. "Bunları bu yüzden getirdim. Spor ayakkabılarını *ben* giyeceğim. Onu ben

sürükleyeceğim." Converse ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını uzatarak çorapları teker teker giymeye başladı.

"Yardım edebilirim," dedi Ravi onu izlerken.

"Hayır, edemezsin." Pip kalınlaştırdığı ilk ayağını Max'in ayakkabısının içine soktu ve bağcıkları sıkıca bağladı. "Sadece tek bir ayak izi olmalı. Sadece Max'in. Ve cesedi sen atmayacaksın, bunu yapmana izin vermem. Ben yapacağım. Onu ben öldürdüm, bizi bu işe ben bulaştırdım." İkinci ayakkabıyı da bağlayıp ayağa kalkarak çakıl taşları üzerinde bir deneme yaptı. Ayağı adım attıkça biraz kayıyordu ama iş görürdü.

"Bizi bu işe *sen* bulaştırmadın, *o* yaptı," dedi Ravi başparmağıyla Jason'ın cesedini işaret ederek. "Yapabileceğinden emin misin?"

"Eğer Max, Jason'ın cesedini ağaçlara sürükleyebilirse ben de yapabilmeliyim." Pip, Max'in *sweatshirt*'ünün olduğu poşeti açıp kendisininkinin üstüne giydi. Ravi başındaki bereyi kıpırdatmamaya ve saçlarından hiçbir telin yakasına dökülmemesine dikkat ederek ona yardım etti.

"Tamamsın," dedi Ravi bir adım geri çekilip ona bakarak. "En azından arabadan çıkarmana yardım edebilirim."

Evet, en azından buna yardım edebilirdi. Pip başını sallayarak kabul etti, Jason'ın başının olduğu arka kapıya doğru gitti. Ravi diğer tarafa geçti.

Kapıları aynı anda açtılar.

"Vay canına," dedi Ravi eğilerek. "Sıcak, çok sıcak."

"Sakın!" dedi Pip sertçe koltuğun diğer tarafından.

"Ne?" Muşambanın üstünden ona baktı. "Şarkı söyleyecek değilim. Ben bile çizgiyi aşmamam gereken yeri biliyorum."

"Kesin."

"Söylemek istediğim burası gerçekten sıcak," dedi. "Kırktan fazla olduğunu söyleyebilirim. Neredeyse *fırını açtığında yüzüne vuran sıcak* gibi."

"Doğru." Pip burnunu çekti. "Sen bu tarafa doğru it ben çekeceğim."

Pip, Ravi'nin diğer taraftan itmesi sayesinde onu arabadan çekmeyi başardı. Jason'ın muşambaya sarılı ayakları küt diye çakılların üzerine indi.

"Tuttun mu?" diye sordu Ravi yanına gelerek.

"Evet." Pip onu nazikçe yere bıraktı. Sırt çantasının yanına gitti, ön cebi açıp Max'in saçlarının olduğu küçük kilitli poşeti çıkardı. "Bu lazım," diye açıkladı Ravi'ye ve poşeti Max'in kapüşonlusunun cebine soktu.

"Onu muşambada mı bırakacaksın?" Ravi, onun cesedin yanına dönüp Jason'ı omuzlarının altından tutup kaldırmaya çalışmasını izledi. Kolları artık sertleşmişti ve kıpırdamıyordu.

"Evet, muşambanın içinde kalabilir," dedi Pip, Jason'ın ayaklarını taşların üzerinden sürüklemek için harcadığı eforla inleyerek. Muşambaya sarılı olduğu için minnettardı, böylece Jason'ın aşağı bakan ölü yüzü bunu yaparken onu izlemeyecekti. "Max de onu örtmeye çalışabilirdi."

Pip bir adım geri gidip çekti.

Ne yaptığını düşünmemeye çalışıyordu. Düşünmemek için zihninin içine bir bariyer inşa edip bir çit çekti. Yaptığının sadece tik atılacak kutucuklardan biri olduğunu söyledi kendi kendine. Ona odaklandı. Tıpkı şimdiye kadar yaptığı tüm planlar, küçük, hatta sıradan olanlardaki gibi tamamlanması gereken bir görevdi. Bir fark yoktu.

Ama o karanlık ses, utancın arkasına saklanan, bariyeri parça parça ortadan kaldıran karanlık ses öyle olmadığını hatırlattı. Gecenin çok geç saatiyle sabahın çok erken saati arasında kalan bir saatti ve Pip Fitz-Amobi bir ceset sürüklüyordu.

Kırk İki

Ölü Jason ağırdı ve Pip yavaş ilerliyordu, zihni kendini ellerindeki şeyden, hatta ellerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Küçük taşlardan çimlere geçtiğinde işi biraz daha kolaylaştı, bir şeye takılmamak için iki adımda bir arkasını kontrol ediyordu.

Ravi çakılların üstünde kalmıştı. "O zaman ben de bagajı temizlemeye başlıyorum," dedi. "Her santimini süpüreceğim."

"Plastik kenarları da sil," diye seslendi Pip nefesi göğsünde sıkışırken. "Onlara da dokundum."

Ravi başparmağını kaldırıp arkasını döndü.

Pip ağırlığını alması için bir süre Jason'ı bacağına yaslayıp kollarını dinlendirdi. Omzundaki kaslar isyan etmeye başlamıştı. Ama devam etmesi gerekiyordu. Bu onun işi, onun yüküydü.

Onu ağaçlara doğru çekti, Max'in ayakkabıları dökülen yaprakların üstünde hışırdayarak ilerliyordu. Pip iki dakikalığına onu yere yatırdı, kollarını gerip boynunu rahatlatmak için sağa sola çevirdi. Ne halt ettiğini sormak için aya baktı. Ardından cesedi yine kaldırdı.

Onu ağaçların arasından ve etrafından sürükledi. Yapraklar Jason'ın ayağının etrafında birikiyor, Jason onları nihai dinlenme yerine götürmek için beraberinde sürüklüyordu.

Pip çok uzağa gitmedi. Gerek yoktu. Ormanın elli adım kadar içinde, ağaçların sıklaşıp yolu kapamaya başladığı yerdeydi. Uzaktan Ravi'nin çalıştırdığı süpürgenin uğultusu duyuluyordu. Pip arkasını kontrol edip en büyük, yaşlı ve budaklı ağacı buldu. Bu işe yarardı.

Jason'ı o ağaca kadar sürükledi ve altına yatırdı. Plastik muşamba hışırdarken kurumuş yapraklar, muşambaya sarılı Jason'ı yüzüstü yatıran Pip'e karanlık tehditler fısıldadı.

Pip bir tarafına çömeldi, sertleşmiş bedeni iterek yuvarladı. Artık sırtüstü yatıyordu ve kan bir kez daha sırtına toplanacaktı.

Pip onu çevirirken hafifçe sıyrılan muşambanın bir köşesi açılarak ölü yüzünü ona bir kez daha gösterdi. Bu görüntüyü sonsuza dek gözkapaklarının ardına kazımak için. Karanlıkta gözlerini kırptığında onu bekleyen yeni bir dehşetti. Jason Bell. Slough Strangler. KB Katili. Andie Bell'i kovalayan canavar içine tıkılıp kaldıkları bu tırtıklı çemberi, bu korkunç atlı karıncayı yaratmıştı.

Ama en azından yüzü ona musallat olsa da Pip hâlâ hayattaydı. Tam tersi söz konusu olsaydı Jason bu durumu Pip'in yüzü ona musallat olacak kadar umursamazdı. Zaten yüzünü ondan çalmaya çalışmıştı. Onu yüzü bantla sarılı, cildi morarmış, bedeni etten değil de betondan yapılmış gibi sertleşmiş hâlde böyle görmekten keyif alırdı. Sarılı bir oyuncak bebek ve onu ölü görmenin nasıl bir his olduğunu her zaman hatırlatan bir ganimet. Coşku. Heyecan. Güç.

Yani evet, Pip onun ölü yüzünü hatırlayacaktı ve buna memnundu. Çünkü bu, ondan artık korkmasına gerek olmadığı anlamına geliyordu. Pip kazanmış, Jason ölmüştü ve bu görüntü istese de istemese de onun kanıtı, ganimetiydi.

Muşambanın aynı tarafını kaldırıp yüzünden bacaklarına kadar vücudunun bir yarısını açtı ve Max'in *sweatshirt*'ünün cebine koyduğu saklama poşetini çıkardı.

Kilidi açtı, eldivenli elini içine soktu ve koyu sarı saçlardan birazını aldı. Çömelip telleri Jason'ın gömleğinin üzerine serpiştirdi, ikisi yakasına yapıştı. Elleri kaskatıydı ve açılmıyordu ama Pip birkaç tel saçı başparmağıyla işaretparmağı arasındaki boşluktan avucuna kaydırdı. Zayıf ay ışığı poşette birkaç telin kaldığını gösterdi. Bir tanecik daha alıp Jason'ın sağ başparmak tırnağının altına sıkıştırdı.

Doğruldu, poşeti kilitleyip cebine soktu. Onu incelerken zihninin karanlık köşesinde sahneyi oluşturup gözlerinin önünde

canlandırdı. Tartışıp kavga ediyorlardı. Depodaki raflardan birini devirdiler. Jason, Max'in yüzüne yumruk atıp gözunu morarttı, belki saçının bir kısmını da o ara yolmuştu. İşte oradaydı, tırnağının altına, parmak kıvrımlarına, giysilerine takılmıştı. Max öfkeyle gitmiş ama daha da öfkeli bir hâlde geri dönmüştu ve elinde bir çekiçle sessizce Jason'a yaklaşmıştı. Jason'ın kafasını kırmıştı. Öfke cinayeti. Anlık patlama. Sakinleşince ne yaptığını anlamıştı. Onu muşambaya sarıp ağaçların arasına sürüklemişti. Bir cinayet mahallini temizlemeye niyetlendiğinde saçını örtmeliydin, Max. Cinayet silahındaki, Jason'ı öldürdüğü odadaki parmak izlerini silmişti ama saçları unutmuştu, değil mi? Görülmeyecek kadar açık ve inceydi. Bir adamı öldürdükten sona aşırı paniklemişti.

Pip ayakkabısıyla muşambayı Jason'ın üstüne attı. Max'in ayakkabısıyla. Max en azından cesedi örtmek, saklamak için biraz çaba göstermişti. Ama çok iyi, çok uzağa saklayamamıştı çünkü Pip polisin Jason'ı hemen, mülkte yaptıkları ilk aramada bulmasını istiyordu.

Jason'ın etrafında dolanıp Max'in ayakkabılarının zikzaklı izini çamura bastırdı, izlerin etrafına yapraklar birikmişti.

Böylesi benzersiz bir deseni olan spor ayakkabılar giymemeliydin, değil mi Max? Ve bir adamı öldürüp kendini temize çıkarmaya çalışırken kesinlikle cep telefonunu açık tutmamalıydın.

Pip dönüp yürümeye başladı. Max'in ayakkabı izleriyle ağaçların ve çimlerin arasından çakılların üstüne yeni bir yol çizerek uzaklaşırken ölü Jason arkasından seslenmedi.

Kapıdan geçip kimyasalların tutulduğu depoya girdi ve Max'in ayakkabılarındaki toprağı betona silkeledi.

"Hey, oraları daha yeni süpürdüm," diye seslendi Ravi sinirlenmiş gibi yaparak. Yüzünde saklamaya çalıştığı bir gülümsemeyle kapı eşiğinde duruyordu. Pip, Ravi'nin onu sakinleştirmeye, yaptığı şeyin ardından kendini yine normal hissettirmeye

çalıştığını biliyordu. Ama zihnindeki işaretlenmemiş kutucukları hatırlamak için düşüncelerine odaklanmıştı. Artık çok fazla şey kalmamıştı.

"Toprağı, cesedi attıktan sonra geri dönen Max getirdi," dedi usulca, sesi sanki transta gibiydi. İleri doğru yürüdü, kuruyan kan gölüne giderek daha çok yaklaşıyordu. Tabanını yere dayayıp ayakkabının burnunu kana bastırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ravi.

"Max geri dönerken kazayla kana bastı," diye cevapladı, çömelip Max'in kapüşonlusunun kol ucunu da göle sürterek gri kumaşta kırmızı bir leke bıraktı. "Ve biraz da giysisine bulaştı. Evde lekeyi yıkamaya çalışacak ama iyi iş çıkaramayacak."

Cebindeki saklama poşetini yine çıkardı ve kalan saç tellerini alıp kuruyan kan gölüne attı.

Ravi'ye doğru yürüdü, Max'in sol ayakkabısı betonda üçüncü adımda solan kırmızı zikzaklı izler bıraktı.

"Tamam, tamam," dedi Ravi nazikçe. "Pip'i geri alabilir miyim artık? Max Hastings'i istemiyorum."

Pip onu kafasından attı, uzaklara dalan gözlerini odakladı ve Ravi'ye bakarken bakışları yumuşadı. "Evet, bitti," dedi.

"Peki. Ben de bagajı hallettim. Dört kez falan süpürdüm. Tavanı ve o çıkarılan kapak şeyini de. Tüm plastik kısımları antibakteriyelle sildim. Arabayı stop ettim ve anahtarları da sildim. Temizleme malzemelerini ve süpürgeyi bulduğum yere bıraktım. Kullandığımız bezler senin sırt çantanda. Bütün izlerini temizlemek gerekti. İzlerimizi."

Pip başıyla onayladı. "Kalanını yangın halleder."

"Ondan bahsetmişken." Ravi sonunda elinde ne olduğunu ona gösterdi: benzin bidonu. Yarısına kadar dolu olduğunu göstermek için salladı. "Çim biçme makinesinden benzin çekmeyi başardım. Rafta şu küçük boruyu buldum. Sadece bunu tankın içine sokuyorsun, biraz üflüyorsun ve benzin dışarı akmaya başlıyor."

"O hâlde bu borudan da kurtulmamız gerek," dedi Pip zihnindeki listeye bir şey daha ekleyerek.

"Evet, kıyafetlerine yaptığının aynısını yaparsın diye düşündüm. Sence ne kadara ihtiyacımız var?" diye sordu bidonu tekrar sallayarak.

Pip biraz düşündü. "Belki üç."

"Ben de öyle düşündüm. Hadi, o çim biçme arabalarında bir sürü var."

Ravi onu büyük depoya götürdü, makineler vızıldayan endüstriyel ışıkların altında parlıyordu. Ravi onları bir çim biçme makinesine doğru yönlendirdi, Pip küçük boruyu tankın içine sokmasına yardım etti. Ravi boruya üflemeden önce eldivenli elleriyle hava kaçmasın diye kenarları kapadı.

Sarımsı kahverengi sıvı, borudan çıkıp Pip'in tuttuğu bidona akarken keskin bir benzin kokusu odayı doldurdu. Bidon dolunca yeni bir bidon alıp başka bir makinenin başına gittiler.

Pip'in başı dönmeye başladı; gazdan, uykusuzluktan, ölüme gidip gelişinden, hangisinden olduğunu bilmiyordu. Tutuşanın sıvı değil gaz olduğunu biliyordu ve eğer bunlar içinde olsa o zaman belki o da yanardı.

"Bitmek üzere," dedi Ravi ama onunla mı yoksa bidonla mı konuştuğundan Pip emin değildi.

Üçüncü bidonda neredeyse dolunca ayağa kalktı ve ellerini çırptı. "Yangını başlatacak bir şey lazım, tutuşacak."

Pip devasa odada etrafına bakınıp rafları taradı.

"İşte," dedi içi plastik saksılarla dolu bir karton kutuya doğru yürürken. Kartondan birkaç parça yırtıp Max'in cebine tıktı.

"Mükemmel," dedi Ravi iki bidonu kendi alıp sadece birini ona bıraktı. Bidon Pip'e olması gerekenden ağır gibi gelmişti; sanki ölü bedenin ağırlığı hâlâ kollarındaydı.

"Yangını buraya yönlendirmeliyiz," diyen Pip depoları dolu olan bir dizi çim biçme arabasını benzinle ıslattı ve kimyasalların olduğu depoya geri dönerlerken yol boyu dökmeye devam

etti. "*Patlama* olmasını istiyoruz. Pencereler kırılsın ki benim kırdığım dikkat çekmesin."

"Burada *patlama* yapacak çok şey var," dedi Ravi dirseğiyle ışığı söndürüp Pip'in peşinden giderken. Yürümeye devam ederlerken bidonlardan birini eğip Pip'inkinin yanına bolca benzin döktü. Pip çalışma tezgâhına benzin püskürttü, Ravi devrik rafla devam etti, bidonu yukarı kaldırarak her tarafına benzin sıçrattı. Plastik fıçılara sıçrayan benzin metal raflardan aşağı damladı.

Tüm odayı, duvarları, zemini kapladılar; oluktaki otkıranın yanında zemin boyunca yeni bir nehir oluştu. Pip'in bidonu neredeyse boşalmıştı, son damlaları zemine akıtırken kan gölünden uzak durdular; onun yanmasını istemiyorlardı. Yangın, polisi buraya getirecek, kan ise onları Jason'a götürecekti. Gece, ateş, kan ve Pip'in bıraktığı şeyi bulmak için ağaçların arasının aranmasıyla bitecekti.

Ravi, bidonu boşalınca omzunun üstünden içeri doğru attı.

Pip dışarı çıktı, gece esintisinin yüzüne çarpmasına izin verdi, sakinleşene kadar havayı içine çekti. Ama Ravi yanına gelip eldivenli elini tutana kadar sakinleşemedi. Ona güven veren bu küçük hareket oldu. Diğer elinde son bidon vardı.

Bakışlarıyla sorduğu soruya Pip başını sallayarak cevap verdi.

Ravi, Jason'ın SUV'una döndü. Bagajdan başladı, zemindeki halıyı ve plastik kenarları iyice ıslattı. Çıkarılabilen kapağın üstüne ve tavandaki yumuşak malzemeye döktü. Arka koltuğun yanı sıra marşpiyellere ve ön tarafa da benzin döktü. İçinde az miktarda benzin kalan bidonu Jason'ı yatırdıkları arka koltukta bıraktı.

Boom, diye hareket yaptı elleriyle.

Pip artık Max'in beyzbol şapkasını takabilirdi. Zaten başında olan berenin üstüne geçirecek, böylece ona değmeyecek, ondan bir iz kalmayacaktı. Askıları omzuna asmadan önce çantadan son bir şey çıkaracaktı. Ravi'nin ağzına soktuğu lastik boru içeri

girerken annesinin her gece baharat kokulu mumlarını yakmak için kullandığı çakmak dışarı çıktı.

Pip çakmağı elinde hazırlayıp cebindeki karton parçasını çıkardı.

Çakmağı çaktı, ucunda mavimsi küçük ateş belirdi. Pip kartonu yaklaştırıp tutuşmasını bekledi. Ona fısıldayıp dünyaya davet ederek büyümesine izin verdi.

Öne doğru eğilip yanan kartonu Jason'ın arabasının bagajına atarken "Geri çekil," dedi Ravi'ye.

Yüksek bir kükremeyle patlak veren parlak sarı alevler girdabı büyüyüp yayılarak yüzünü yaladı.

İnanılmaz sıcak, gözlerini kuruturken gırtlağına yapıştı.

"Hiçbir şey alevler kadar temizleyemez," diyen Pip çakmağı ve başka bir karton parçasını depoya doğru yürüyen Ravi'ye verdi.

Çakmağın tıkırtısıyla kartonu yavaşça yakalayan yeniyetme bir alevdi. Ta ki Ravi onu yeni nehirlerine atana kadar, sonrasında o küçük alev büyük öfkeli bir cehenneme dönüştü. Plastiği büküp metali eritirken hayaletler çığlık atmaya başladı.

"İçten içe hep bir şeyleri ateşe vermek istemişimdir," dedi Ravi, Pip'in yanına dönüp elini tutarken. Çakıllar ayaklarının altında gıcırdayıp alevler arkalarında parlarken parmaklarını birbirlerine kenetlediler.

"Pekâlâ," dedi Pip, pürüzlü ve yanık bir sesle, "kundakçılık, bu gece listeden çıkarabileceğimiz başka bir suç."

"Muhtemelen şimdiye kadar bir dünya işlemişizdir," diye yanıtladı Ravi. "Bingo."

Max'in arabasına doğru yürüdüler.

Grene Scene Ltd.'nin kapısından geçtiler, açık bir çene gibi görünen çivili metal direkler, vücudu yanarken onları dışarı tükürdü.

Pip gözlerini kırpıştırdı, bu kapıların birkaç saat sonraki hâlini hayal etti: mavi beyaz olay yeri şeridi çekilerek engellenen

giriş, duman içinde mırıldanan sesler ve polis telsizlerinin hışırtısı. Bir ceset torbası ve bir sedyenin gıcırdayan tekerlekleri.

Ateşi takip etmek, kanı takip etmek, hikâyeyi takip etmek. Tek yapmaları gereken buydu. Artık Pip'in yapacak bir şeyi kalmamıştı.

Pip sürücü koltuğuna yönelirken parmakları birbirinden ayrıldı. Ravi arka kapıyı açtı, içeri girdi ve ayak boşluğunun olduğu yere uzanıp saklandı. Görünmemeliydi. Little Kilton'a anayollardan, mümkün olduğunca çok trafik kamerasına yakalanarak döneceklerdi. Çünkü bu kez arabayı kullanan Pip değil Max'ti. Bir adamın kafatasını kırıp olay yerini ateşe verdikten sonra eve dönüyordu. Bu kameralar ön camdan içeriyi görüyorsa işte *sweatshirt*'ü ve şapkasıyla buradaydı. Pip onun ayakkabısıyla pedallara basarak kan izi bırakıyordu.

Max motoru çalıştırdı ve geri döndü. Patlamalar başlarken oradan ayrıldılar. Sıra sıra çim biçme makineleri patlıyordu, gecenin karanlığında çıkan sesler silah sesi gibiydi. Stanley'nin göğsünde altı delik açan silah sesleri.

Gökyüzünü aydınlatan sarımsı parlama, dikiz aynasında giderek küçüldü. Max arabayı sürerken biri o sesleri duyacak, dedi Pip kendi kendine. Bin çığlıktan daha yüksek bir patlamayla çevredeki zemini çatlatan başka bir patlama oldu. Yükselen dumanlar alçalan ayın görülmesini engelliyordu.

Kırk Üç

Max Hastings Jason Bell'i öldürdükten sonra saat 03.27'de eve döndü.

Pip arabayı Hastings ailesinin evinin önündeki garaj yoluna sokup tam olarak gecenin başında olduğu yere park etti. Motoru susturdu, farlar söndü ve karanlık içeri süzüldü.

Ravi uzandığı yerden kalkıp boynunu esnetti. "Benzin ışığının yanıp bu gece son bir adrenalin patlaması yaşatması iyi oldu. Gerçekten son bir heyecana ihtiyacımız vardı."

"Evet," Pip soluğunu bıraktı, "oldukça eğlenceli bir senaryo değişikliği olurdu."

Depoyu doldurmak için duramazlardı, onlar güya Max Hastings'ti ve benzin istasyonları güvenlik kameralarıyla doluydu. Ama eve varmayı başarmışlardı -Pip'in gözleri sürekli ikaz lambasına kaymıştı- ama artık bir önemi yoktu.

"İçeri yalnız girmeliyim," dedi Pip ve sırt çantasını alıp anahtarları kontaktan çıkardı. "Mümkün olduğunca hızlı ve sessiz olacağım. Daha ne kadar derin uyur bilmiyorum. Sen eve dönebilirsin."

"Bekleyeceğim," dedi Ravi arabadan inip kapıyı yavaşça iterken. "İyi olduğundan emin olacağım."

Pip arabadan indi, Max'in arabasını kilitlemek için düğmeye basarken karanlıkta Ravi'nin yüzünü inceledi, gözleri kızarmıştı.

"Bilinci kapalı," dedi.

"Yine de hâlâ bir tecavüzcü," diye karşılık verdi Ravi. "Bekleyeceğim. Hadi, bitir işini."

"Tamam."

Pip sessizce ön kapıya doğru yürüdü, her iki taraftaki bant yapıştırılmış kameralara baktı. Anahtarı kilide kaydırdı ve uyuyan karanlık eve girdi.

Max'in kanepeden gelen nefes seslerini duyabiliyordu, adımlarını gizlemek için nefes alıp verişleriyle uyumlu ilerledi. Araba anahtarlarını Max'in kapüşonlusuna sildi; ikisi de ona çıplak elle dokunmamıştı ama emin olmak istiyordu.

Önce yukarı çıktı, olay yerindeki çamuru halıya bırakan adımları yavaş ve temkinliydi. Max'in odasının ışığını yaktı, çantasını yere bıraktı, Max'in şapkasını ve kendi *sweatshirt*'ünün üstüne giydiği kapüşonlusunu çıkardı. Berenin oynamaması için çok dikkatli hareket ediyordu. Gri kumaşa yapışan koyu saç teli olup olmadığını kontrol etti. Temizdi.

Kol kısmına bakıp kan lekesini buldu. Koridordan usulca banyoya geçti. Işığı açtı. Musluğu açtı. Kanlı kolu suyun altına soktu, kan soluk kahverengi bir lekeye dönüşene kadar eldivenli parmaklarıyla ovaladı. Yanında yatak odasına geri götürüp çamaşır sepetinin yanına koydu. Sepetteki kirlileri kenara çekip *sweatshirt*'ü en dibe itti.

Max'in ayakkabılarını çıkardı, beş çift çorapla kocaman ve gülünç görünen ayaklarına baktı. Ayakkabıların zikzaklı tabanlarında hâlâ çamur vardı. Pip onları gardırobun en arkasına koyarken tabandaki topraklar döküldü. Etraflarına başka ayakkabılar yığıp sakladı. Onları esas önemsediği kişilerden, adli tıp ekibinden değil Max'ten saklıyordu.

Dönüp şapkayı aldı ve yine askıların üstüne koyup dolabı kapadı. Çantasına dönüp kendi ayakkabılarını giydikten sonra Max'in poşetteki telefonunu aldı. Elinde tutarak merdivenlerden aşağı indi.

Pip koridorda ayaklarını sürüyerek ona yaklaşırken aslında tek istediği geri çekilmek, o köşeli yüzündeki parlak gözlerini açma ihtimaline karşı saklanmaktı. Bir katilin yüzü, herkesin inanması gereken buydu.

Bir adım daha atınca kanepenin arkasından Max'i gördü, altı saatten uzun bir süre önce bıraktığı gibi yatıyordu. Yanağı kanepenin kolunda, bir tükürükle bağlandığı çözülmüş bezelye

paketinin ustundeydi. Gözunun etrafındakı çuruk koyulaşmıştı. Solukları o kadar derindi kı tüm vucudunu titretiyordu.

Hâlâ ölu gibi uyuyordu. Pip kımıldanırsa arkasına çokmek ıçın hazır bir şekilde kanepeyi durterek kontrol ettı. Ama kımıldamadı.

İleri doğru bir adım attı, telefonu saklama poşetinden çıkarıp sehpanın ustüne koydu. Mavi su şişesini alıp karanlık mutfağa gitti. Birkaç kez çalkalayıp yeniden doldurdu, böylece dıbında bır ız ya da ilaç artığı kalmayacaktı.

Şişeyi kahve sehpasına koydu, pipeti açıktı. Bakışları bir iç çekiş gibi ağır ve titrek nefesler alan Max'ın yüzüne takıldı.

"Evet," diye fısıldadı Pip ona bakarak. Max Hastings. Onun mihenk taşı. Kendisini, onun olduğu ama kendisinin olmadığı her şey olarak tanımladığı baş aşağı ayna. "Birinin içeceğine bir şey katıp hayatını mahvetmesi berbat, değil mi?"

Yürüyüp gözlerini aşırı parlak yıldızlardan koruyarak geceye adım attı.

"İyi misin?" diye sordu Ravi.

Ağzından kahkahaya benzer bir nefes sesi kaçtı. Ne kastettiğini biliyordu ama soru derinlere saplandı, içinde yankılanıp orada kaldı. Hayır, iyi değildi. Bugünden sonra bir daha asla olmayacaktı.

"Yorgunum," dedi, alt dudağı titredi. Silkelenip kendini topladı. Henüz pes edemezdi. Daha bitmemişti ama çok yaklaşmıştı. "İyiyim," dedi. "Sadece kameralardaki bantları almam gerek."

Pip bunu hallederken Ravi onu yolun aşağısında bekledi. Daha önce bantları yapıştırırken kullandığı aynı yolu izleyip evin duvarına yapışarak ilk bandı, ardından arkadan dolanıp diğerini çıkardı. Elbette bunları yapan o değil, Max Hastings'ti. Ve bu, son kez Max oluşuydu. Orada, onun kafasında olmaktan ya da Max'in onun kafasına girmesinden hoşlanmamıştı. Orada hoş karşılanmamıştı.

Pip ön taraftaki çitlerin üstünden atlayıp ay ışığıyla aydınlanan sokakta Ravi'yi buldu. İkisi de onu bırakmamıştı, ay hâlâ ona yol gosteriyordu.

Nihayet lateks eldivenleri çıkardılar, Pip parmaklarını ait oldukları ya da hâlâ oraya ait olmalarını umduğu yere kaydırırken ikisinin ellerinin derisi de buruş buruş ve nemliydi. Ravi onunla eve kadar yürüdü, ikisi de konuşmadı, sadece el ele tutuştular. Sanki her şeyi konuşmuşlar da söyleyecek bir şey kalmamıştı. Sadece iki kelime, Ravi garaj yolunda veda ederken sadece o ikisi önemliydi.

Ravi kollarını ona sımsıkı doladı, sanki bu sarılma Pip'i kaybolmaktan alıkoyan tek şeymiş gibi. Çünkü bunu bugün bir kez yapmıştı, kaybolmuştu ve Ravi'ye son kez veda etmişti. Pip yüzünü boynuyla omzunun birleştiği, hiç neden yokken bile sıcak olan o yere gömdü.

"Seni seviyorum," dedi.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdi Ravi.

Pip bu kelimelere sarıldı, kilidi sessizce açıp içeri girerken kafasının içindeki Ravi'yi tekrarlamaya zorladı.

Gıcırdayan basamağı atlayıp üst kata çıktı, çamaşır suyu kokan odasına girdi.

İlk yaptığı şey ağlamak oldu.

Yatağın üstüne çöktü, yüzüne bir yastık sararak tıpkı KB'nin yaptığı gibi onu aldı. Sessiz, acı verici çığlıklar boğazını yırttı, göğsündeki ipleri çözüp onları sökük ve çıplak bıraktı.

Ağladı, birkaç dakika boyunca bir daha olamayacağı kızın yasını tutmak için ağlamasına izin verdi.

Ardından kendini ayağa kalkmaya zorladı, kendini topladı çünkü henüz işi bitmemişti. Daha önce hiç tatmadığı bir yorgunlukla yürüyen ölü bir kız gibi halının üstünde tökezleyerek ilerledi.

Çamaşır suyu karışımı olan kovayı dikkatle odasından çıkardı, koridorda babasının gürültülü soluklarıyla aynı anda adım

atarak kendi hareketlerini gizledi. Önce banyoya, sonra duşa girdi, karışımı yavaşça giderden akıttı. Geride kalan giysileri ve koli bandı sırılsıklamdı, ağartıcı üzerlerindeki renkleri soldurmaya başlamıştı.

Pip kovayı aldı, her şeyi içine doldurup odasına geri döndü. Kapıyı itti ama tam kapamadı, sonraki birkaç saat boyunca girip çıkacaktı.

Halıyı korumak için çantasından şimdi boş olan büyük boy torbalardan birini alıp yaydı ve kovadaki ıslak, çamaşır sulu şeyleri çıkardı. Üstlerine çantasında olan ve kurtulması gereken diğer şeyleri ekledi. Yok edecek, kurtulacak, böylece asla onu bir şeyle ilişkilendiremeyeceklerdi. Bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Masasının üst çekmecesinden büyük boy bir makas çıkardı, parmaklarını kırmızı plastik tutacaklarına kaydırdı. Yığının önünde durup hepsini gözden geçirdi, zihninde işaretlemek için yeni kutucuklar oluşturdu. Küçük ve başarılabilir görevlerdi.

- Sporcu sutyeni
- Tayt
- Sweatshirt
- Spor ayakkabılar
- Lastik boru
- Green Scene eldivenleri x2
- Kullanılmış lateks eldivenler x3
- Nisha Singh'in eldivenleri
- Temizlik bezleri
- Rohypnol tabletleri
- Yedek iç çamaşırı
- Yedek tişört
- Koli bandı
- Kullan at telefon
- Jason'ın kullan at telefonu

Daha önce giydiği ıslak, lekeli beyaz sporcu sutyeniyle başladı, kan lekesi çıplak gözle görünmüyordu ama izi hep orada olacaktı.

"En sevdiğim sporcu sutyenimdi, seni pislik," diye mırıldandı kendi kendine makasın arasına sokup esnek kumaşı önce minik şeritler, ardından da küçük kareler hâlinde keserken. Aynı şeyi taytına, *sweatshirt*'üne ve Jason Bell ya da kanıyla temas etmiş tüm giysilerine yaptı. Temizlik bezlerini de kesti. Keserken on beş kilometre ötede bir olay yerini hayal etti. Çığlıkları duyamayacak kadar uzak ama gecenin içinde havai fişek olup olmadıklarını merak ettiği patlamaları duyacak kadar yakın, ilgili bir komşunun çağrısıyla gelen itfaiye orta ölçekli bir çevre düzenlemesi ve temizlik şirketinde kontrolden çıkan yangına müdahale ediyordu.

Önünde uyumsuz kareler hâlinde kesilmiş ıslak bir kumaş yığını birikiyordu.

Sırada eldivenler vardı, lateks olanları iki santimlik parçalar hâlinde kesti. Green Scene işçi eldivenlerinin malzemesi daha kalın olduğundan kesmesi zordu ama Pip direndi, logonun iyice yok olduğundan emin oldu. Ravi'nin annesinin eldivenlerini de kesti, olay yeriyle ilgisi yoktu ama Ravi, Max'in arabasını alırken onları takıyordu ve içeride lif kalmış olabilirdi, dolayısıyla onlarında yok edilmesi gerekiyordu. Hataya yer yoktu, mikroskobik bir yanlış bile planın ve Pip'in mahvolması anlamına gelebilirdi.

Koli bandını da iki santimlik parçalar hâlinde kesti, sol kaşındaki boşluğun nereden geldiğini buldu, küçük kıllar yüzüne sarılan koli bandına yapışmıştı. Ve son olarak lastik boruyu kesti, spor ayakkabılar ve kullan at telefonları kenara ayırdı, onlardan başka bir şekilde kurtulması gerekecekti.

Ama geri kalanı, önündeki bu yığın, hepsi bir yere gidecekti: klozete.

Merkezi kanalizasyon sistemine teşekkür etti. Evin borularını tıkamadığı sürece -ve bunun olmamasını sağlamak için kü-

çük parçalara kesmişti- buradaki her şey, tüm bu suçlayıcı deliller halka açık bir kanalizasyon arıtma merkezine gidecek, izleri ona veya bu eve sürülemeyecekti. Zaten bulunacaklarından da değildi; insanlar her türden şeyi tuvalete atıyorlardı. Hepsi lağımda filtrelenecek, bir yerlerdeki bir çöpluğe atılacak, hatta belki yakılacaktı. Ortadan kaybolmaya mümkün olduğu kadar yakındı. İz yok. Sıkı, sağlam. Hiç yaşanmamış.

Pip önce Rohypnol haplarının kalanlarının olduğu küçük poşeti aldı, ona bakış biçimlerinden hoşlanmamıştı ve onlar etraftayken kendine güvenmiyordu. Bir avuç da kırpılmış kumaş aldı, yavaşça tuvalete gitti, kapıyı kapadı, ellerini klozete eğip hepsini içine attı.

Sifonu çekip kaybolmalarını izledi, girdabın yuttuğu son şey haplar oldu. Ebeveynleri uyanmamalıydı, ölü gibi uyuyorlardı. Sifon fazla ses çıkarmıyordu, özelikle de banyo kapısı kapalıyken dışarı ses gitmezdi.

Klozetin içi yine suyla doldu. İyi. İtmesi gerekmeyecekti, her seferinde küçük bir avuç dökmeli, her sifon çekişi arasında birkaç dakika beklemeliydi, böylece boruların içinde bir yerde birikme olmayacaktı.

Pip kafasında her şeyi çabucak hesapladı. Burada, üst kattaki büyük banyoydu, bir tane de aşağıda kapının yanında vardı. İki tuvalet, küçük miktarlar, büyük kanıtlar. Bu biraz zaman alacaktı. Ama ailesi uyanmadan bitirmeliydi. Öte yandan yorgunluğunun acele etmesine, bir seferde çok miktar atmasına ve boruların tıkanmasına neden olmasına izin vermezdi.

Pip odasına dönüp bir avuç daha aldı, merdivenlerden aşağı sessizce süzüldü -üçüncü basamağı atladı- ve tuvalete atıp sifonu çekti.

Banyo ve alt kattaki tuvalete yaptığı turlar arasında sifonun dolmasına yetecek kadar süreler bırakıyordu. Sifonu her çektiğinde tedirgin oluyor, tuvalet yeniden dolmuyormuş gibi göründüğü o kısa panik saniyesinde boruları tıkamış olduğunu, işinin

bittiğini, her şeyin bittiğini düşünüyordu ama su her seferinde geri dönüyordu.

İtfaiyenin yanmış arabayı ve benzin kokusunu alır almaz polisi arayıp aramadığını merak etti. Açık bir kundaklama olayıydı. Yoksa yangını kontrol altına alıp harap olmuş binanın zemininde ki kanı görünceye kadar bekleyecekler miydi?

Bir avuç daha. Bir sifon daha. Pip zihnini boşaltıp tüm işi ve düşünmeyi ellerinin yapması için bıraktı. Aşağı ve yukarı, yığından al ve at.

Saat 6 olduğunda kuruyan gözlerinin ardında zihni hayata döndü, polisin duman altındaki olay yerine gidip gitmediğini, cinayetin bariz işaretlerini gösteren itfaiyecilere başlarını sallayıp sallamadığını düşündü. Burada birinin ağır şekilde yaralandığı, hatta belki de öldürüldüğü açıktı. Çekice bakın, bunun cinayet silahı olabileceğini düşünüyoruz. Çevreyi aramaya başlamışlar mıydı? Muşambayı ve içindeki ölü adamı bulmaları çok sürmezdi.

O zaman olay yerine bir dedektif çağrılacak mıydı? Pazar günü dinlenirken rahatsız edilen, koyu yeşil ceketini giyerken olay yeri teknisyenlerini arayıp onunla hemen orada buluşmalarını söyleyen Dedektif Hawkins mi olacaktı?

Merdivenlerden aşağı. Sifon. Merdivenlerden yukarı. Bir avuç.

"Olay mahallini emniyete alın," diye bağıracaktı Hawkins sabahın erken saatlerinin soğuğu yüzünü ısırırken. "Adli tabip nerede? Fotoğraflar çekilip ayak izleri alınana kadar kimse cesede yaklaşmasın."

Sifon.

Akreple yelkovan altı buçuk ile yedi arasındaki yerlerini aldı. Adli tabip şimdi plastik olay yeri inceleme giysileri içinde olay yerinde olmalıydı. İlk ne yapacaktı? Vücut sıcaklığını mı ölçecekti? Sertleşme aşamasını anlamak için kaslarını mı kontrol edecekti? Cilt renginin hâlâ beyazlayıp beyazlamadığını görmek

için Jason'ın sırtına başparmağıyla mı basacaktı? Sıcak. Sert. Bevazlaşma.

Şu an, tam şu saniye bu testlerle ölü adamın olası olum aralığını mı hesaplamaya çalışıyorlardı? İlk gözlemleri yapıp fotoğraf mı çekiyorlardı? Hawkins de tüm bunları uzaktan izliyordu. Şimdi mi oluyordu? On beş kilometre ötede, her şeyden sorumlu olan, Pip'in yaşayıp yaşamayacağına karar veren kişi.

Merdivenlerde aşağı. Sifon.

Ölü adamın kim olduğunu anlaşılmış mıydı? Dedektif Hawkins onu tanıyordu -hatta belki arkadaştılar-, yüzünü görünce tanımış olmalıydı. Dawn Bell'e ne zaman söyleyecekti? Becca'yı ne zaman arayacaktı?

Pip'in parmakları halının üstündeki plastik poşete surtündü. İşte bu kadardı, sadece dört parça kalmıştı. Biri taytın, ikisi lateks eldivenin ve son olan da *sweatshirt*'ünün parçası gibi görünüyordu.

Pip doğruldu, sifonu çekmeden önce törensel bir soluk aldı ve son parçaların suyla birlikte akıp gitmesini, kaybolmasını izledi.

Hepsi gitmişti.

Hiç yaşanmamıştı.

Pip giysilerini çıkarıp tekrar duşa girdi. Teninde hiçbir şey yoktu ama yine de bir şekilde kendini hâlâ kirli, işaretlenmiş gibi hissediyordu. Siyah *sweatshirt*'ünü ve taytını kirli sepetine attı, onlarda suçla ilişkilendirilebilecek hiçbir şey olmamalıydı, yine de emin olmak için sıcak suyla yıkanmalıydı.

Üzerine pijamalarını geçirip titreyerek yorganın altına girdi.

Gözlerini kapayamazdı. Tek istediği buydu ama yapamayacağını biliyordu çünkü her an...

Pip ebeveynlerinin odasından gelen alarm sesini duydu, yumuşak olması gereken kuş cıvıltılarıydı ama annesinin telefonunu sesi çok açık olduğundan cıvıltılar hiç yumuşak çıkmıyordu. Pip kulağa dünyanın sonu, pencereye çarpan başsız güvercin sürüsü gibi geldiğini düşündü.

Saat 07.45'ti. Pazar sabahı için çok erkendi. Ama ebeveynleri Joshua'yı Legoland'e götürmeye söz vermişti.

Pip Legoland'e gitmeyecekti.

Gidemezdi çünkü gecenin tamamını kusarak ve tuvalette oturarak geçirmişti. Midesi çalkalanıp kasılırken ikisi arasında gidip gelmişti. Sifonu çektikten sonra bu kez orada tuvalete eğilip durmuştu. Çöp kutusunun kovasını da bu yüzden odasına getirmişti, çamaşır suyu kokusunun nedeni de buydu. Kusmuk kokusunu bastırmaya çalışmıştı.

Pip koridorda mırıldanmalar duydu, annesi Josh'ı uyandırıyordu. Sabahın erken saatinde neden kalktığını hatırlayan kardeşi heyecanla küçük bir çığlık attı. Yükselip alçalan sesler, babasının yataktan kalkış sesi, gerinirken yaptığı gürültülü iç çekiş.

Yatak odasının kapısında nazik bir tıkırtı.

"Gel," dedi Pip sesi hırıltılı ve boğuktu. Hasta numarası yapmasına gerek bile yoktu, sesi dağılmış gibiydi? Dağılmış mıydı? Pip en uzun gün başlamadan çok önce bu hâlde olduğunu düşündü.

Annesi başını içeri uzattı ve ânında yüzünü buruşturdu.

"Burası çamaşır suyu kokuyor," dedi. Kafası karışmıştı, gözleri Pip'in yatağının yanında duran kovaya kaydı. "Ah, hayır, hayatım hasta mısın? Josh gece boyunca sifon sesi duyduğunu söyledi."

"Gece 2'den beri kusuyorum," dedi Pip burnunu çekerek. "Bir de şey var. Özür dilerim, kimseyi uyandırmamaya çalıştım. Kovayı buraya getirdim ama o kadar pis kokuyordu ki çamaşır suyuyla çalkaladım."

"Ah, hayır, tatlım." Annesi yatağın ucuna oturdu, elinin tersiyle Pip'in alnına dokundu.

Pip az kalsın o anda, orada, annesinin dokunuşu karşısında kendini bırakacaktı. Sahnenin yıkıcı normalliği karşısında. Kızını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını bilmeyen bir annenin

karşısında. Ve plan işe yaramazsa, adlı tabibin Hawkins'e tam şu an söylediği sayılar olmasını bekledikleri değilse yine de kaybedecekti. Otopside çıkabilecek bir şeyi gözden kaçırdıysa.

"Ateşin var gibi. Mikrop mu kaptın?" dedi; sesi de dokunuşu kadar yumuşaktı ve Pip hayatta kalıp bu sesi yine duyabildiği için minnettardı.

"Belki. Belki de yediğim bir şeydendir."

"Ne yedin?"

"McDonalds," dedi Pip ağzı kapalı bir gülümsemeyle.

Annesi gözlerini *şimdi anlaşıldı* der gibi açtı. Arkasındaki kapıya doğru baktı. "Josh'a Legoland'e gideceğimizi söylemiştim," dedi tereddütle.

"Siz yine de gidin," dedi Pip. Lütfen gidin.

"Ama iyi değilsin," dedi annesi. "Kalıp seninle ilgilenmeliyim."

Pip başını iki yana salladı. "Gerçekten, bir süredir kusmuyorum. Bence geçti. Sadece biraz uyumak istiyorum. Gerçekten. Sizin gitmenizi istiyorum." Annesinin düşünürken titreyen gözlerine baktı. "Gitmezseniz Josh'ın ne kadar huysuzlaşacağını düşünün."

Annesi gülümsedi, Pip'in çenesinin altını okşadı. Pip annesinin titremeyi fark etmemesini umdu. "O konuda tartışamam. İyi olacağından emin misin? Belki de gelip seni kontrol etmesi için Ravi'yi ararım."

"Anne, gerçekten ben iyiyim. Sadece biraz uyuyacağım. Gündüz uykusu. Üniversite için alıştırma."

"Tamam. En azından sana bir bardak su getirmeme izin ver."

Pip'in iyi olmadığı ve gelemeyeceği söylenince tabii ki babası da odaya gelmek zorundaydı.

"Ah hayır, benim küçük turşum hasta olmasın," dedi. Yatağın ucuna oturup o tarafın çökmesine neden oldu. Hiç gücü kalmayan Pip neredeyse babasının kucağına yuvarlanacaktı. "Berbat görünüyorsun. Asker yaralandı mı?"

"Asker yaralandı," diye yanıtladı Pip.

"Bol bol su iç," dedi babası. "Bunu söylemek bana acı verse de hafif bir şeyler ye. Yağsız tost, lapa."

"Evet, biliyorum baba."

"Tamam. Annen telefonunu kaybettiğini söyledi, görünüşe göre sen de bana dün gece söylemişsin ama öyle bir şey hatırlamıyorum. Birkaç saat sonra evi arayıp hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol edeceğim."

Kapıdan çıkmak üzereydi.

"Bekle!" Pip yorganı sıyırarak doğruldu. Babası kapı eşiğinde durdu. "Seni seviyorum, baba," dedi usulca çünkü en son ne zaman söylediğini hatırlamıyordu ve hâlâ hayattaydı.

Babasının yüzüne bir gülümseme oturdu.

"Ne istiyorsun?" dedi gülerek. "Cüzdanım diğer odada."

"Hayır, hiçbir şey," dedi. "Sadece söyledim."

"Ah, pekâlâ, o zaman ben de sadece söyleyeyim. Seni seviyorum, turşu."

Pip, onlar gidene kadar bekledi, araba garaj yolundan çıkınca perdeyi aralayıp uzaklaşmalarını izledi.

Ardından kalan gücünü toplayarak yataktan kalktı, ayaklarını sürüyerek odanın diğer tarafına gitti. Çantasının arkasına sakladığı ıslak spor ayakkabılarını ve iki kullan at telefonu aldı.

Tik atılacak üç kutu kalmıştı, bunu yapabilirdi. Bitiş çizgisine doğru sürünerek ilerlerken kafasının içindeki Ravi başarabileceğini söylüyordu. Kendi kullan at telefonunun arka kapağını kaydırdı. Batarya ve SIM kartı çıkardı. Plastik kartı başparmaklarının arasına alıp Jason'ınkine yaptığı gibi çipin ortasından ikiye ayırdı. Hepsini alt kata indirdi.

Garaja girip babasının alet kutusuna yöneldi. Koli bandını "Kahrolası koli bandı," diye söylenerek aldığı yere koydu. Sonra babasının matkabını aldı, düğmesine basıp bir an ucunun hava parçacıkları arasında dönmesini izledi. Matkabın ucuyla eskiden çekmecesinde duran küçük Nokia telefonun ekranını par-

çaladı, yeni deliğin etrafına küçük siyah plastik parçalar saçıldı. Aynı şeyi KB Katili'ne ait telefona yaptı.

Siyah bir çöp torbasına spor ayakkabılarını koyup ağzını sıkıca bağladı. SIM kartları ve bataryaları başka bir çöp torbasına attı. Bir başkasına ait parçalanmış kullan at telefonları.

Kapının yanındaki askıdan uzun paltosunu aldı, ayağına uymadığı hâlde annesinin ayakkabılarını geçirdi.

Saat daha erkendi, sokakta neredeyse kimse olmazdı. Bir elinde çöp torbaları, diğerinde sıkıca tuttuğu paltosuyla sokağa çıktı. İleride Bayan Yardley'nin köpeğini gezdirdiğini gördü. Pip diğer tarafa döndü.

Ay gitmişti, bu yüzden Pip yolu kendi bulacaktı ama gözlerinde bir sorun vardı, dünya etrafında tuhaf bir şekilde dönüyor, sanki yerine doğru düzgün oturmamış gibi titriyordu.

Çok yorgundu. Vücudu pes etmeye yakındı. Adım atmakta zorlandığından ayaklarını sürükledi, kaldırımın kenarına takıldı.

West Yolu'ndan yukarı doğru yürüyüp rasgele bir ev seçti: on üç numara. Bir daha düşününce belki de o kadar rasgele değildi. Garaj yolunun sonundaki genel çöpler için kullanılan siyah renkli tekerlekli çöp kutusuna gitti. Kapağı açtı, içinde başka çöp torbası olup olmadığını kontrol etti. En üsttekini çıkardı, pis kokuyordu, spor ayakkabılarının olduğu torbayı atıp diğer çöp torbalarının altına sıkıştırdı.

Howie Bowers'ın yaşadığı Romer Geçidi'ne ilerledi. Onun evinin önünde durdu, gerçi artık onun evi değildi, tekerlekli çöp kutusunu açtı, SIM kartlar ve bataryalar olan siyah torbayı attı.

Son torbada ortalarında delikler açılmış Nokia 8120 ve başka bir model Nokia vardı. Pip bunu Wyvil Yolu'ndaki ön bahçesinde Pip'in sevdiği kırmızı ağaç olan güzel evin dışındaki çöp kutusuna bıraktı.

Kafasındaki son kutucuğa tik atarken o ağaca gülümsedi. Onlarla geçen bir bütün gece şimdi zihninde parçalara ayrılıyordu.

Çöpler salı günü toplanıyordu. Pip bunu biliyordu çünkü her pazartesi akşamı annesi evde "Ah Victor, çöpü çıkarmayı unutmuşsun!" diye bağırırdı.

İki gün içinde kullan at telefonlar ve spor ayakkabılar kendilerini bir katı atık sahasında bulacaklar ve diğer her şeyle birlikte ortadan kaybolacaklardı.

Onlardan kurtulmuştu, bitmişti.

Eve döndü, ayakları pes etmeye çalışırken sendeleyerek kapıdan içeri girdi. Artık titriyordu, belki de böyle bir gecenin sonrasında en çok ihtiyaç duydukları anda onları ayakta tutan adrenalin tarafından yok edilen vücutların yapması gereken buydu.

Ama artık yapılacak bir şey yoktu. Gidilecek bir yer.

Pip kendini yatağa attı, başını yastığa koyacak kadar bile gücü kalmamıştı. Burası iyiydi, rahat, güvenli ve sakindi.

Plan bitmişti, şimdilik. Duraksamadaydı.

Artık Pip'in yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Aslında hiçbir şey yapmaması gerekiyordu, hayatını arkadaşlarıyla abur cubur yemeye gitmiş, sonra yatıp uyumuş ve başka bir şey olmamış gibi yaşamalıydı. Daha sonra ev telefonundan Ravi'yi arayıp cep telefonunu kaybettiğini söylemeliydi çünkü onu görmemişti, böylece konuşmanın bir kaydı olacaktı. Pazartesi yeni telefon alacaktı.

Sadece yaşayacaktı. Ve bekleyecekti.

Onun ismini Google'da aramayacaktı. Evinin önünden geçmeyecekti. Sabırsızca haber sitelerini yenilemeyecekti. Bu, bir katilin yapacağı bir şeydi ve Pip onlardan biri olmayacaktı.

Haber, zamanı gelince duyulacaktı. Jason Bell ölü bulundu. Cinayet.

O zamana kadar sadece yaşamalıydı, nasıl olduğunu hatırlayıp hatırlamadığına bakacaktı.

Gözleri kapandı, boşalan göğsünde solukları derinleşti, yeni bir karanlık içeri süzülüp onu yok etti.

Pip sonunda uyudu.

Kırk Dört

Pip bekledi.

Yüzündeki ve bileklerinin çevresindeki soyulmuş deri iyileşmeye başladı ve bekledi.

Haber pazartesi gelmedi; Pip saat on haberleri başladığında kanepede oturuyor, annesi babasına çöpü dışarı çıkarmasını hatırlatıyordu.

Salı günü de gelmedi. Pip tüm gün yeni telefonunu kurarken arka planda BBC News açıktı. Hiçbir şey yoktu. Hiç ceset bulunmamıştı. Akşama doğru Ravi geldiğinde de açıktı, kaygılı bakışları ve ellerinin kısa dokunuşlarıyla konuşuyorlardı çünkü kelimeleri kullanamazlardı. Yatak odasının kapalı kapısının arkasına geçene kadar olmazdı.

Onu bulamamışlar mıydı? Bu imkânsızdı: yangın, kan. Green Scene çalışanları kesinlikle biliyor olmalıydı, onlara bir sorun olduğu, neden işe gidemedikleri söylenmiş olmalıydı: yangın, olay yeri. Pip gidip bir baka...

Hayır. Herhangi bir şeye gidip bakamazdı. Bu iz bırakırdı.

Sadece beklemeli, öğrenme dürtüsüyle mücadele etmeliydi. Bu onu ele verecekti.

Uyumak zordu, ne bekliyordu ki? İçecek bir şeyi kalmamıştı ve belki de şimdi her zamankinden çok ihtiyacı vardı çünkü gözlerini her kapadığında bir daha asla açamamaktan, onların da nefes almak için çabalayan ağzı gibi bantlanmış olmalarından korkuyordu. Kalp atışlarında silah sesleri vardı. Onu sakin tutan bitkinliğiydi.

"Selam uykucu," dedi annesi çarşamba sabahı Pip alışkanlıkla üçüncü basamağı atlayarak aşağı inerken. "Bu sabah birkaç randevum ertelendi, ben de ikizime kahve yapıp kahvaltı hazırladım."

Pankek.

Pip mutfaktaki adaya oturdu ve kahvesinden bir yudum aldı, hâlâ hassas boğazı için çok sıcaktı.

"Üniversiteye gidince seni özleyeceğim," dedi annesi karşısına otururken.

"Beni her zaman görebileceksin," dedi Pip dolu ağzıyla. Aç değildi, sadece annesini mutlu etmek istiyordu.

"Biliyorum ama aynı şey değil, değil mi? Ne kadar büyüdün, zaman şıp diye geçiyor." Parmaklarını şaklatırken tezgâhta titreyen telefonuna baktı. "Çok tuhaf," dedi telefonu eline alıp. "İşyerinden Siobhan hemen haberleri aç diye mesaj atmış."

Pip'in sıkışan göğsü, başını kırılan kaburga sesleriyle doldurdu. Ensesi buz kesmişti, yüzü alev alevdi. Buydu, değil mi? Siobhan başka ne kastediyor olabilirdi? Kayıtsız bir ifade takındı, ellerini oyalamak için çatalını pankeke batırdı. "Neden?" diye sordu üstünkörü annesinin asık yüzüne bakarken.

"Sadece aç demiş, bilmiyorum. Belki okulda bir şey olmuştur." Annesi sandalyeden kalkıp oturma odasına koştu.

Pip bir saniye bekledi, bir saniye daha bekledi, içinde kabaran paniği bastırmaya çalıştı. Her şeyin gerçek olduğu ve gerçek olmadığı an buydu; rolünü oynaması, hem de iyi oynaması gerekiyordu, bu hayatının rolüydü. Çatalını bırakıp annesinin peşinden gitti.

Kumanda annesini elindeydi ve TV açıldı. Kanal dün gece Pip'in bıraktığı BBC News'ti.

Bir haber spikeri alttan kayan metinle ikiye bölünmüştü.

Son dakika.

Kameraya konuşurken kaşları çatılmıştı.

"... trajedilerden payına düşeni fazlasıyla almış bir kasaba olan Buckinghamshire'da. Altı yıl önce iki genç -Andie Bell ve Sal Singh- ülkede en çok konuşulan suç vakalarından biri hâline gelen bir olayda öldüler. Ve bu yılın başında Stanley Forbes adıyla Little Kilton'da yaşayan ve Çocuk Brunswick olduğu doğrulanan

bir adam vurularak öldürüldü. Şüpheli Charlie Green daha geçen hafta tutuklandı. Ve işte şimdi, yerel polisin Amide Bell'in babası Jason Bell'in ölü bulunduğuna dair yaptığı açıklamayla aynı küçük kasaba yine haberlerde yer alıyor."

Annesinin dehşetle açılan ağzından bir inilti yükseldi. Pip aynı ifadeyi taklit ederek ona baktı.

"Ölümünü şüpheli olarak değerlendiren polis, kısa bir süre önce Amersham Polis Karakolu önünde bir açıklama yaptı."

Görüntü haber odasından gri bir gökyüzü ve gri bir binanın bulunduğu dış mekâna geçti. Pip burayı iyi biliyordu. Kötü, çok ama çok kötü bir yerdi.

Otoparka bir kürsü konulmuştu, üstündeki mikrofon rüzgârda yavaşça sallanıyordu.

Temiz gömleği, yeni ceketiyle kürsünün arkasında duruyordu, belli ki yeşil renkli kapitone olan basın toplantısı için uygun görülmemişti.

Dedektif Hawkins boğazını temizledi. "Little Kilton'da yaşayan kırk sekiz yaşındaki Jason Bell'in pazar sabahı erken saatte ölü bulunduğunu üzülerek açıklıyoruz. Cesedi, sahibi olduğu Knotty Green'deki işyerinde bulundu. Jason'ın ölümünü cinayet olarak soruşturuyoruz; soruşturma henüz başlangıç aşamasında olduğu için davanın ayrıntıları hakkında fazla yorum yapamayacağım. Cumartesi akşamı geç saatlerde Knotty Green bölgesinde özelikle de Witheridge Geçidi yakınlarında olup şüpheli bir şey görmüş olabilecek tüm tanıkları ifade vermeye çağırıyoruz."

Tanık yok, diye düşünen Pip, TV ekranının camından bakışlarıyla ona söyledi. Yakınlarda onun çığlıklarını duyacak kimseler yoktu. Ve şu diğer şey: Cumartesi akşamı geç saatler, öyle demişti, değil mi? Peki saat kaçı kastediyordu? Bu, sorulan kişiye göre yedi, hatta daha erken bir saat bile olabilirdi. Terim çok muğlak, çok belirsizdi; üstesinden gelip gelemediklerini bilmiyordu.

"Sorusu olan var mı?" Hawkins durup kameraya baktı. "Evet," diyerek birini işaret etti.

Ekranda görünmeyen bir ses: "Nasıl öldürülmüş?" diye sordu.

Hawkins yüzünü buruşturdu. "Bunu söyleyemeyeceğimi biliyorsunuz, hâlâ aktif olan bir soruşturma."

Başına çekiçle vurularak, diye cevapladı Pip içinden. En az dokuz kere vurulmuş. Aşırı güç kullanılmış. Öfke, bir öfke cinayeti.

"Bu korkunç," dedi annesi elleriyle ağzını kapatarak.

Pip başıyla onayladı.

Kameranın arkasından başka bir ses duyuldu: "Kızının; Andie'nin ölümüyle bir ilgisi var mı?"

Hawkins bir an için adamı inceledi. "Andie Bell trajik bir biçimde altı yıl önce öldü ve dava geçen yıl sonuçlandırıldı. Kaybolduğunda yürütülen soruşturmanın bizzat ben başındaydım. Bell ailesiyle yakınlığım var ve Jason'a ne olduğunu, onu kimin öldürdüğünü bulacağıma söz veriyorum. Teşekkürler."

Hawkins elini sertçe sallayarak kürsüden indi ve görüntü, haber odasına geri döndü.

"Korkunç, korkunç," dedi Pip'in annesi başını sallayarak. "İnanamıyorum. Zavallı aile. Jason Bell öldü. Öldürüldü." Dönüp Pip'e baktı ve ifadesini sertleştirdi. "Hayır," dedi bir parmağını kaldırarak.

Pip ifadesinde nasıl bir sorun olduğunu bilmiyordu. Jason Bell ölmeyi hak etmişti ama annesi bunu yüzünden okumuş olamazdı, değil mi? "Ne?" diye sordu.

"O bakışın ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorum. Bunu takıntı hâline *getiremezsin*. Bunu araştırmaya *başlamayacaksın*."

Pip TV'ye bakıp omuz silkti.

Ancak kesinlikle bunu yapacaktı.

Eğer bunu ilk kez duyuyor olsa yapacağı şey bu olurdu. Onun yaptığı şey buydu: Araştırmak. Ölen ya da kaybolan insanlara

doğru çekilip nedenlerini ve nasıllarını araştırırdı. Ondan beklenen, normal olan buydu. Ve Pip insanların beklediği gibi normal davranmalıydı.

Planın, dün gece Ravi'yle endişeli fısıltılarla defalarca tekrarladıkları son kısmı devreye giriyordu. Müdahale et ama çok fazla değil. Yol göster ama öncülük etme.

Polisin bir katili vardı. Sadece onu nerede arayacaklarını bilmeleri gerekiyordu.

Pip, bıraktığı tüm kanıtların arkasındaki kişiyi bulmaları için doğru yöne bakmalarını sağlayabilirdi. Bunu yapmak için mükemmel, beklenen ve normal bir yolu vardı. *Podcast*'i.

İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi Sezon 3: Jason Bell'i Kim Öldürdü?

Ve ilk olarak kiminle röportaj yapacağını biliyordu.

Kırk Beş

Pip'in karanlıktaki yüzünü dizüstü bilgisayarının hayaletsi parıltısı aydınlatıyor, gölgeler gözlerinin etrafında çürük gibi görünüyordu. Dün kaydettiği röportajı dinlerken kulağında kafedeki Jackie'nin sesiyle kendi sesi çınlıyordu, arka planda Cara'nın mırıltıları duyuluyordu. Mükemmel geçmişti: Pip söylemesi gerekeni söylemesi için onu doğru miktarda zorlamıştı. Birbirinin etrafında dans eden cümleler ve anlamlı sessizlikler vardı. Max'in adını söylerken Jackie'nin dişlerinin arasından sesinin tıslaması Pip'in ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu.

Gecenin karanlığında bir kez daha dinledi, dizüstü bilgisayara eski beyaz kulaklıklarını takmıştı. Siyah olanları FIFA oynamak için Josh yürütmüş olmalıydı ama sorun yoktu. Kardeşi ondan ne isterse alabilirdi. Sadece bir hafta önce onu bir daha göremeyeceğini, Josh için düşünmemeye çalıştığı bir hayalet olacağını sanmıştı. Ondan ne isterse alabilirdi ve Pip onu iki kat daha fazla sevecekti.

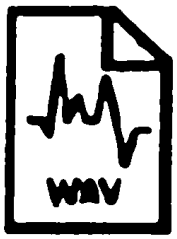
Ses yazılımındaki mavi çizgileri, kendi sesinin gerektiğinde sert gerektiğinde sakin, yukarı aşağı, dağlar ve vadiler hâlindeki düzensiz resmini inceledi. Bir parçayı kırptı ve yeni bir dosyaya kopyaladı.

Pip, Hawkins'in aynı kelimeleri birkaç gün içinde dinlediğini, dikkat kesildiğini, başka bir zamandaki Pip'in iplerini çekmesiyle sandalyesinden fırladığını hayal etti. Bakması gerekirse aynı Pip'i McDonalds'ın güvenlik kameralarına sırıtırken bulacaktı. Max'in ismini koyamazdı, bunu Hawkins bulmalıydı ama Pip ona tam olarak nereye bakması gerektiğini gösterecekti.

İzleri takip et, Hawkins. Tıpkı bir zamanlar Sal Singh'te izlediği gibi en kolay yolu izlemeliydi. Pip onun için durumu kolay-

laştırıyordu. Hawkins'in tek yapması gereken Pip'in onun için yarattığı dunyaya adım atmasıydı.

Dosya Adı:

İBKCR 3. Sezon Tanıtımı: Jason Bell'i Kim Öldürdü?.wav

[Jenerik müziği]

[Klip ekle]

Haber Spikeri: *"Little Kilton [...] trajedilerden payına düşeni fazlasıyla almış bir kasaba [...] yerel polisin Andie Bell'in babası Jason Bell'in olu bulunduğuna dair yaptığı açıklamasıyla aynı kuçuk kasaba yine haberlerde yer alıyor [...] ölümünü şüpheli olarak değerlendiren polis [...]*

[Klip Sonu]

[Polis sireni ses dosyası ekle]

Pip: Merhaba, benim adım Pip Fitz-Amobi, küçuk bir kasabada yaşıyorum. Altı yıl önce iki genç bu küçük kasabada oldurüldü. Birkaç ay once bir adam, bu küçük kasabada vurularak öldürüldü. Şoyle bir deyiş vardır, değil mi? Olaylar üçlenir, cinayetler de bile. Küçuk bir kasaba ve bu hafta birinin daha öldürüldüğünü öğrendik.

[Klip ekle]

Dedektif Hawkins: *Little Kilton'da yaşayan [...] Jason Bell'in pazar sabahı erken saatte olu bulunduğunu [...]*

[Klip Sonu]

Pip: Andie ve Becca Bell'in babası Jason Bell yakın kasabadaki işyerinde ölü bulundu.

[Klip ekle]

Dedektif Hawkins: *Jason'ın ölümünü cinayet olarak soruşturuyoruz [. . .]*

[Klip sonu]

Pip: Bir kaza ya da doğal yollarla bir ölüm değildi. Biri onu öldürdü ama bunun dışında davayla ilgili fazla detay bilinmiyor. Polisin bölgedeki olası tanıkları ifade vermeye çağırırken verdiği bilgilerden cinayetin 15 Eylül akşamı işlendiği anlaşılıyor. Jason, sahibi olduğu çevre düzenleme ve temizlik şirketi olan Green Scene ve Clean Scene Ltd. isimli işyerinde bulundu. Bu kadar. Çok fazla bilgimiz olmasa da bildiğimiz bir şey var: Dışarıda bir yerlerde bir katil ve yakalanması gereken biri var. Aktif polis soruşturmasıyla yan yana bu vakanın parçalarını bir araya getirmeye çalışacağımız yeni sezonda bize katılın. Biri onu öldürdü, yani biri onun ölmesini istedi ve bir yerlerde bir iz olmalı. Küçük kasabada insanlar konuşur. Geçen hafta da çok fazla konuşuldu; kasaba, fısıldanan sırlar ve kaçamak bakışlarla âdeta çatırdıyor. Çoğu dinlemeye değer değil ama bazıları da göz ardı edilemez.

[Klip ekle]

Pip: *Selam Jackie, önce seni tanıtalım, Little Kilton'da anacaddede bir kafe sahibisin.*

Jackie: *Evet, o benim.*

[...]

Pip: *Bana ne olduğunu anlatabilir misin?*

Jackie: *Pekâlâ, birkaç hafta önce Jason Bell buradaydı, kahve siparişi vermek için sırada bekliyordu. Sık sık gelirdi. Ve sırada onun önünde biri vardı, o [---BİİİİİP---] [...] Jason onu itti, kahve üstüne döküldü, [...] ona yolundan çekilmesini söyledi.*

Pip: Fiziksel bir münakaşa diyebilir misin?

Jackie *Evet, oldukça sert, oldukça öfkeli diyebilirim [ ] Birbirlerinden hoşlanmadıkları çok açık*

Pip *Ve bunun Jason öldürulmeden sadece iki hafta once olduğunu mu söylüyorsun?*

Jackie *Evet.*

Pip *Onu oldürenin [BİİP] olabileceğini mi ima ediyorsun?*

Jackie *Hayır, ben... hayır, elbette öyle bir şey ima etmiyorum Ben sadece aralarında zaten bir husumet vardı diye duşünüyorum*

Pip *Düşmanlık mı?*

Jackie *Evet [...] [BİİP] Jason'ın kızı Becca'ya yaptığı şey yüzünden Suçlu bulunmamış olsa bile. Bu durumun Jason'a ondan nefret etmesı ıçın bır sürü neden verdiğinden eminim.*

[Klıp sonu]

Pip Sizi bilmem ama benim Olağan Şüpheliler listemde şimdiden bır ısım var. Tüm bunlar ve daha fazlası birinci bölümde yayınlanacak. İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi 3. Sezon: Jason Bell'i Kim Öldürdü? Bize katılın.

[Klıp ekle]

Dedektif Hawkins: *Jason'a ne olduğunu, onu kimin öldurduğünü bulacağıma söz veriyorum.*

[Klip sonu]

Pip Ben de.

[Jenerık müziği]

Kırk Altı

Bir telefonla başladı.

"Merhaba Pip, ben Dedektif Hawkins. Bugün biraz konuşmak için karakola uğrayabilir misin?"

"Tabii," demişti Pip. "Neyle alakalı?"

"Birkaç gün önce yayınladığın *podcast* tanıtımı, Jason Bell vakası. Sadece sana sormak istediğim birkaç soru var, hepsi bu. Gönüllü bir görüşme."

Pip düşünüyormuş gibi yaptı. "Tamam. Bir saate gelebilirim."

Bir saat geçmişti ve işte burada, çok ama çok kötü yerin dışında duruyordu. Amersham Polis Karakolu'nun gri binası, kalbinde patlayan bir kurşun, ter ve Stanley'nin kanıyla ıslanan elleri. Pip arabasını kilitledi, kırmızı ellerini kotuna kuruladı.

Yolda Ravi'yi arayıp nereye gittiğini söylemişti. Ravi sürekli tekrarladığı kahretsin kelimesi dışında fazla bir şey dememişti ama Pip ona sorun olmadığını, panik yapmamasını söylemişti. Bunu bekliyordu; ya Jackie ile yaptığı röportaj ya da o gece Max'in avukatıyla yaptığı telefon görüşmesi yüzünden davaya dolaylı olarak dahil olmuştu. Görüşme bunlarla ilgili olacaktı ve Pip kendi rolünü nasıl oynaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Bu cinayetin sınırlarında çevresel bir oyuncuydu, hepsi bu. Hawkins ondan bilgi istiyordu.

Ve Pip de karşılığında ondan biraz bilgi almak istiyordu. Aklından atamadığı, her düşüncesine musallat olan sorunun cevabını alabilirdi. Pip'in başarıp başaramadığını, ölüm zamanı numaralarının işe yarayıp yaramadığını öğrendiği an olabilirdi. Eğer işe yaradıysa özgürdü. Kurtulmuştu. Orada hiç bulunmamış ve Jason Bell'i öldürmemişti. İşe yaramadıysa... şimdilik bunu düşünmeye değmezdi. Bu düşünceyi zihninin arkasındaki karanlık yere kilitledi ve otomatik açılır kapılardan içeri girdi.

"Merhaba Pip." Giriş bankosunun arkasındaki gözaltı memuru Eliza gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Korkarım herkes yoğun," dedi elindeki kâğıt yığınlarıyla oynarken.

"Dedektif Hawkins beni arayıp konuşmaya çağırdı," diye cevap verdi Pip ve ellerini arka ceplerine soktu, böylece Eliza titrediklerini görmeyecekti. Sakin olmalıydı. Sakin olması gerekti. İçeriden un ufak olabilirdi ama bunu gösteremezdi.

"Ah, doğru." Eliza geri çekildi. "O hâlde gidip burada olduğunu haber vereyim."

Pip bekledi.

Tanıdığı bir memur olan Soraya'nın sadece kısa bir *merhaba, nasılsın* için duraklayarak on bankoya koşmasını izledi. Pip bu kez kan içinde değildi, en azından gözle görülecek biçimde değildi.

Soraya arkadaki kilitli kapılara doğru yürürken diğer yönden başka biri geldi. Dedektif Hawkins'in seyrek saçları geriye taranmıştı, yüzü her zamankinden daha solgun ve daha griydi, sanki bu binada çok fazla zaman geçirmiş ve binanın rengi ona da nüfuz etmiş, ona sahip çıkmıştı.

Jason'ın cesedi bulunduğundan beri çok fazla uyumamış olmalıydı.

"Selam Pip." Onu çağırdı ve Pip peşinden gitti.

Aynı koridordan geçip çok ama çok kötü yerden çok daha kötü yere ilerlediler. Pip yine zamansız ayak izlerini takip ediyordu. Ama bu kez Pip kontrolü elinde tutuyordu, artık ölümü ilk kez görmüş olan o korkak kız değildi. Şu an 3 numaralı sorgu odasına doğru Hawkins'i takip ediyor olabilirdi ama gerçekte o Pip'i takip ediyordu.

"Otur lütfen." Hawkins bir sandalyeyi işaret etti, kendisi de oturdu. Hemen yanında yerde açık duran kutunun içinde bir sürü dosya, metal masanın üstünde de bir kayıt cihazı vardı.

Pip sandalyenin ucuna oturdu, başını salladı ve onun başlamasını bekledi.

Ama Hawkins bir şey demeden sadece onu ve hızlı hareket eden gözlerini inceledi.

"Evet," dedi Pip boğazını temizleyerek. "Bana ne sormak istedin?"

Hawkins sandalyesinde öne doğru eğilip kayıt cihazına uzanırken boynundaki kemikler çıtırdadı. "Bu görüşme gönüllü de olsa, sadece araştırmalarımızda bize yardım etmeni istesek de yine de seni uyarmam ve konuşmamızı kaydetmem gerektiğini anlıyorsun, değil mi?" Bakışlarıyla yüzünü inceledi.

Evet, Pip bunu anlıyordu. Onun bir ilgisi olduğunu ciddi olarak düşünüyor olsalar tutuklanmış olurdu. Bu, standart uygulamaydı ama Hawkins'in bakışlarında tuhaf bir şey vardı, sanki onun korkmasını istiyor gibiydi. Ama Pip korkmuyordu, burada kontrol ondaydı. Başını sallayarak onayladı.

Hawkins düğmeye bastı. "Ben Dedektif Hawkins, 25 Eylül Salı, saat 11.31, Pippa Fitz-Amobi'yi sorguluyorum. Bu Jason Bell'in ölümüyle ilgili yürüttüğümüz soruşturma hakkında gönüllü bir görüşme ve istediğin zaman ayrılabilirsin, anlıyor musun?"

"Evet," dedi Pip sesini doğrudan kayıt cihazına yönlendirerek.

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ancak sorgu sırasında daha sonra mahkemede dayanak olarak sunacağın bir durumdan bahsetmemen savunmana zarar verebilir. Söyleyeceğin her şey kanıt olarak kullanılabilir." Hawkins arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırdadı. "Pekâlâ," dedi, "yüz binlerce insan gibi ben de *podcast*'inin yeni sezonunun tanıtımını dinledim."

Pip omuz silkti. "Bu vakada biraz yardım alabilirsiniz diye düşündüm. Daha önce iki davayı çözmek için yardımıma ihtiyacın olduğunu dikkate alarak. Bu yüzden mi bugün görüşmek istedin? Bana ihtiyacın mı var? *Podcast* için özel bir şey mi paylaşacaksın?"

"Hayır, Pip." Hava dişlerinin arasından ıslık çalarak çıktı. "Yardımına ihtiyacım yok. Bu devam eden bir soruşturma, bir cinayet soruşturması. Müdahale edemeyeceğini ve önemli bil-

gileri internette yayınlayamayacağını biliyorsun. Adalet böyle çalışmaz. Gazetecilik standartları senin için de geçerli. Hatta birileri bunu hakaret olarak alabilir."

"Henüz herhangi bir 'önemli bilgi' paylaşmadım, sadece bir tanıtımdı," dedi Pip. "Basın toplantısında söylenenler dışında dava ile ilgili hiçbir ayrıntı bilmiyorum."

"Bir röportaj yayınladın..." Hawkins notlarına baktı. "Jackie Miller'la ve o Jason Bell'i kimin öldürmüş olabileceğine dair spekülasyon yapıyor," derken sanki bir sayı kazanmış gibi gözlerini kocaman açtı.

"Tüm röportajı değil," dedi Pip, "sadece en ilgi çekici kısmını yayınladım. Ve bahsedilen kişinin ismini vermedim. Bunun, gelecekteki olası bir duruşmayı etkileyebileceğini biliyorum. Ne yaptığımı biliyorum."

"İçeriğin kimden bahsettiğinizi gayet açıkça ortaya koyduğunu söyleyebilirim," diyen Hawkins yanındaki kutuya eğildi. Doğrulduğunda elinde küçük bir kâğıt yığını vardı. "Tanıtımını dinledikten sonra soruşturmamızın bir parçası olarak Jackie ile kendim görüştüm." Kâğıtları Pip'e doğru salladı ve Pip onların soruşturma tutanağı olduğunu anladı. Hawkins metal masanın üstüne koyduğu tutanağın sayfalarını çevirdi. *"Ben, Max Hastings ve Jason Bell arasında bir düşmanlık olduğunu düşünüyorum,"* diye yüksek sesle okudu. *"Bu tür şeyleri kasabada duyarsınız, özellikle de anacadde üzerindeki bir kafenin sahibiyseniz... Jason, Becca'ya yaptığı şey ve bunun Andie'nin ölümüyle olan bağlantısı yüzünden Max'ten nefret ediyor olmalıydı... Max de Jason'dan hoşlanmıyor gibi görünüyordu... Çok fazla öfke vardı. Oldukça sertti. Daha önce iki müşteri arasında böyle bir duruma şahit olmadım. Ve Pip'in de dediği gibi bunun Jason'ın öldürülmesinde iki hafta önce olması düşündürücü, değil mi?"* Hawkins okumayı bitirdi, dosyayı kapatıp Pip'e baktı.

"Bunun bir soruşturmada oldukça standart bir ilk adım olduğunu söyleyebilirim," dedi Pip göz temasını kesmeden, bakışlarını

ilk kaçıran o olmayacaktı. "Son zamanlarda kurbanın hayatında olağandışı bir şey olup olmadığını öğrenmek, ona karşı kin besleyen kişileri, olası şüphelileri tespit etmek. Bir tanıkla görüşmek, öldürülmesine yol açan bir kavgayı öğrenmek. Bu konudan senden önce davrandıysam özür dilerim."

"Max Hastings," dedi Hawkins ve ismini söylerken dili üç kez tısladı.

"Kasaba da pek popüler değil gibi görünüyor," dedi Pip. "Çok fazla düşmanı var. Ve anlaşılan Jason Bell de onlardan biriymiş."

"Çok fazla düşman," diye tekrarladı Hawkins bakışlarını sertleştirerek. "Kendini onun düşmanlarından biri olarak mı görüyorsun?"

"Yani," Pip yüzünü buruşturdu, "o serbest bırakılan seri bir tecavüzcü ve çok değer verdiğim insanlardan bazılarına zarar verdi. Evet, ondan nefret ediyorum. Ama *onun* en büyük düşmanlarından biri olma onuruna layık mıyım bilmiyorum."

"Sana dava açıyor, değil mi?" Hawkins eline aldığı bir kalemle dişlerine vurdu. "Cinsel saldırı davasında hükmün okunduğu gün sosyal medyaya yüklediğin iftira, ifade ve ses kaydı yüzünden."

"Evet, açacaktı," diye yanıt verdi Pip. "Dediğim gibi, harika çocuk. Ama aslında mahkemeye götürmeden anlaşıyoruz."

"İlginç," dedi Hawkins.

"Öyle mi?"

"Pekâlâ." Elindeki kalemin ucunu açıp kapıyordu, Pip'in tek duyduğu *KB KB KB* sesiydi. "Bir avuç karşılaşmamızdan karakterini tanıdığım kadarıyla anlaşma yapmaya, bedel ödemeye karar vermene şaşırdığımı söyleyebilirim, Pip. Senin sonuna kadar savaşan biri olduğun izlenimini edinmiştim."

"Normalde öyleyim." Pip başını salladı. "Ama sanırım mahkemelere, ceza ya da sivil adalet sistemine olan güvenimi kaybettim. Ve yoruldum. Her şeyi geride bırakıp üniversitede yeni bir başlangıç yapmak istiyorum."

"Peki, bu kabul etme kararını ne zaman verdin?"

"Yakın zaman önce," dedi Pip. "Geçen hafta sonu."

Hawkins başını salladı, kutunun ustundeki dosyadan başka bir kâğıt parçası çekti. "Bu iftira meselesinde Max Hastings'i temsil eden Avukat Christopher Epps ile konuştum ve bana onu 15 Eylül Cumartesi saat 21.41'de aradığını soyledi. Birkaç hafta önce teklif ettiği anlaşmayı kabul ettiğini ona o zaman soyledi-ğini anlattı."

Pip başını sallayarak onayladı.

"Aramak için biraz tuhaf bir saat olduğunu düşunmüyor musun? Cumartesi akşamı geç bir saatte?"

"Hayır aslında," dedi Pip. "Bana onu istediğim zaman arayabileceğimi soylemişti. Tüm gün düşünmüştüm ve nihayet kararımı vermiştim, daha fazla ertelemek için neden gormedim. Bildiğim kadarıyla pazartesi ilk iş davayı açacaktı."

Hawkins sözlerini başını sallayarak onaylarken kâğıdın ustüne Pip'in tersten okuyamadığı bir şey yazdı.

"Neden bana Max Hastings'in avukatıyla yaptığı bir konuşma hakkında sorular soruyorsun?" diye sordu Pip gözlerini şaşkınlıkla kırıştırarak. "Bu Max'i şüpheli kişi olarak soruşturmaya *başladığın* anlamına mı geliyor?"

Hawkins bir şey söylemedi ama Pip'in buna ihtiyacı yoktu. Biliyordu. Hawkins Epps'in birkaç dakika sonra Max'i aradığını bilmese Pip'in Epps ile yaptığı görüşmeden haberi olmayacaktı. Ve bunu bilmesinin tek yolu Max'in telefon kayıtlarına bakmış olmasıydı. Muhtemelen izin çıkartmaya bile ihtiyaç duymamıştı, Max telefonunu saklayacak bir şeyi olmadığını düşünen Epps'in tavsiyesi üzerine kendi rızasıyla vermişti.

Hawkins, Epps'in arama saatinde, sonrasında annesinden ve babasından gelen çağrılarla Max'i çoktan olay yerine yerleştirmiş olabilirdi, bu Max'in evi ve arabası için arama izni çıkarmak için geçerli bir sebepti, değil mi? DNA örneği alıp olay yerinde bulduklarıyla karşılaştırmak için? Tabii Max'in orada olduğu saat Jason'ın ölüm saatiyle uyuşuyorsa. Bu hâlâ belli değildi.

Pip kısılmış gözlerinde abartılı olmayan bir ilgiyle Hawkins'e bakarken yüzünün gölgelenmesine izin vermemeye çalıştı.

"Jason Bell'i ne kadar iyi tanıyordun?" diye sordu Hawkins kollarını göğsünde katlayarak.

"Senin kadar iyi değil," dedi. "Onu tanımaktan ziyade hakkında çok şey biliyordum demek daha doğru. Hiçbir zaman doğru düzgün konuşmadık ama tabii ki Andie'ye ne olduğunu araştırırken onun hayatını da araştırdım. Yollarımız kesişti ama gerçekte birbirimizi tanımıyorduk."

"Yine de *podcast*'in için onun katilini bulma konusunda kararlı görünüyorsun."

"Benim yaptığım bu," dedi Pip. "Adaleti hak ettiğini düşünmek için onu iyi tanıyor olmama gerek yok. Little Kilton'daki davalar ben dahil olmadan çözülmüyor gibi görünüyor."

Masanın diğer tarafındaki Hawkins gürültülü bir kahkaha patlatıp eliyle sakalını ovuşturdu.

"Biliyorsun, Jason *podcast*'inin ilk sezonunu yayınlandıktan sonra bana dert yandı. Basın ve internet üzerinden taciz edildiğini söyledi. Senden hoşlanmadığını söylemek adil olur mu? Bu sebepten yani?"

"Bir fikrim yok," dedi Pip, "ve ne alakası olduğunu da anlamadım. Benden hoşlanmıyor olsa da yine de adaletin yerini bulmasını hak ediyor ve ben de elimden geldiğince buna yardım edeceğim."

"Peki, yakın zamanda Jason Bell ile bağlantı kurdun mu?" diye sordu Hawkins.

"Yakın zamanda mı?" Pip hafızasını yokluyormuş gibi tavana baktı. Elbette çok düşünmesine gerek yoktu, cesedini ağaçların arasına sürükleyeli daha on gün olmuştu. Ve öncesinde de Green Scene ve KB Katili hakkında soru sormak için kapısına gitmişti. Ama Hawkins bu konuşmayı öğrenemezdi. Pip zaten dolaylı olarak davaya iki yerden bağlanmıştı. Jason ile yakın zamanda kurulan bir bağlantı fazla riskliydi; özellikle de Hawkins'in ona

şu anki bakışı ve onu inceleme biçimine bakılırsa DNA örneği almak için geçerli bir sebep bile olabilirdi. "Hayır. Onunla konuşmadım, onu kasabada görmeyeli bile aylar olmuştur," dedi. "Sanırım en son Andie ve Sal için yapılan altıncı yıl anmasında karşılaştık, hatırlıyor musun? Sen de oradaydın. Jamie Reynolds'ın kaybolduğu gece."

"Yani Jason'la hatırladığın en son karşılaşman o mu?" diye sordu Hawkins. "Nisan sonu mu?"

"Doğru."

Önündeki çizgili kâğıda bir şey daha yazdı, kâğıda sürtünen kalemin sesi ensesine kadar tırmandı. Ne yazıyordu? O anda Pip karşısında oturup onu sorgulayan kişinin Hawkins değil de kendisinin bir yıl önceki hâli olduğuna dair huzursuz duyguyu üstünden atamadı. Bağlamı ne olursa olsun boğucu gri alana aldırış etmeden tek önemli şeyin gerçek olduğunu düşünen on yedi yaşındaki kızdı. Tıpkı Hawkins için olduğu gibi onun için de hedef de yol da gerçekti. Karşısında oturan oydu: Eski hâli dönüştüğü kişiyi sorguluyordu. Ve bu karşılaşmayı yeni kişiliği kazanmalıydı.

"Christopher Epps'i aramak için kullandığın telefon numarası," dedi Hawkins parmaklarını basılı bir kâğıt üzerinde gezdirerek, "senin cep telefonu numaran değil. Ev telefonun da değil."

"Hayır," dedi Pip. "Bir arkadaşımın evinden aradım."

"Neden?"

"Çünkü oradaydım," dedi Pip, "o gün telefonu kaybetmiştim."

Hawkins öne eğildi, dudakları sanki az önce söylediğini değerlendiriyormuş gibi kasılmıştı. "Cep telefonunu o gün mü kaybettin? Ayın 15'inde, Cumartesi günü?"

Pip başını salladı, ardından Hawkins'in bakışlarından hareketle kayıt cihazı için, "Evet," diye ekledi. "Öğleden sonra koşuya çıkmıştım, sanırım cebimden düşmüş. Bulamadım. Yenisini aldım."

Kâğıda bir not daha, Pip'in ensesinde bir ürperme daha. Ne yazıyordu? Kontrolü elinde tutması, ne yazdığını biliyor olması gerekiyordu.

"Pip." Hawkins durdu, gözlerini yüzünde gezdirdi. "Bana 15 Eylül Cumartesi, saat 21.30 ile gece yarısı arasında nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

İşte bu kadardı. Son bilinmeyen.

Pip'in göğsünde bir şey gevşedi, silah sesiyle çarpan kalbinin etrafında nefes almak için biraz yer açıldı. Omuzlarında bir hafifleme, kasılan çenesinde bir gevşeme oldu. Ellerindeki kan sadece terdi.

Başarmışlardı.

Bitmişti.

İfadesini doğal tuttu ama ağzının kenarlarında bir seğirme, görünmez bir gülümseme, sessiz bir iç çekiş vardı.

Hawkins ona saat 21.30 ile gece yarısı arasında nerede olduğunu soruyordu çünkü tahmini ölüm aralığı buydu. Başarmışlardı. Ölüm zamanını üç saatten fazla ileri itmişlerdi, güvendeydi. Pip kurtulmuştu. Ravi ve yardım istediği diğer herkes iyi olacaktı. Çünkü Jason Bell'i Pip öldürmüş olamazdı, tüm bu süre boyunca başka yerdeydi.

Ona söylemek için çok hevesli ya da önceden prova etmiş gibi görünmek istemedi.

"Bu Jason Bell'in öldürüldüğü akşam, değil mi?" diye sordu kontrol etmek için.

"Evet öyle."

"Şey, evet bir arkadaşımın evine gittim..."

"Hangi arkadaş?"

"Cara Ward ve Naomi Ward," dedi Pip Hawkins'in not almasını izlerken. "Hogg Hill'de yaşıyorlar. Christopher Epps'i aradığımda da oradaydım... saat kaç demiştin?"

"21.41," dedi Hawkins, cevap dilinin ucundaydı.

"Evet, 21.40 civarı, aramadan birkaç dakika önce gitmiştim, demek ki 21.30'da onların evine doğru yoldaydım."

"Tamam," dedi Hawkins, "Ward ailesinin evinde ne kadar kaldın?"

"Pek değil," dedi Pip.

"Öyle mi?" Ona baktı.

"Hayır, sadece bir süre orada takıldık, sonra acıktığımıza karar verdik. Bu yüzden üçümüz yemek yemeye gittik."

Hawkins başka bir şeyler yazdı. "Yemek mi?" dedi. "Nereye gittiniz?"

"McDonalds'a," dedi Pip küçük, utangaç bir gülümsemeyle başını eğerek. "Beaconsfield'daki servis istasyonundakine."

"Beaconsfield mı?" Kaleminin arkasını ısırdı. "Yemek yiyebileceğiniz en yakın yer orası mıydı?"

"En yakın Mcdonalds orasıydı ve bizim de canımız onu çekmişti."

"Saat kaçta McDonalds'a gittiniz?"

"Şey..." Pip bir düşündü. "Yani telefonum da olmadığı için sürekli saati kontrol etmiyordum ama Epps'i aradıktan kısa süre sonra çıktık, sanırım saat on civarı falan gitmişizdir."

"Arabayı senin kullandığını söyledin. Kendi araban mıydı?" diye sordu.

"Evet."

"Arabanın markası ne?"

Pip burnunu çekti. "VW Beetle. Gri."

"Plakası?"

Pip plakayı söylerken Hawkins'in not edip altını çizmesini izledi.

"Pekâlâ, saat on gibi McDonalds'a geldiniz," dedi. "Yemek için geç bir saat değil mi?"

Pip omuz silkti. "Ne diyebilirim ki hâlâ genciz."

"İçki içtin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Pip net bir ifadeyle, "çünkü bu bir suç olurdu."

"Doğru," diyen Hawkins bakışlarını notları üzerinden gezdirdi. "Peki McDonalds'da ne kadar kaldınız?"

"Uzun bir süre," dedi Pip. "Menülerimizi aldık ve yaklaşık bir-bir buçuk saat falan orada oturduk. Sonra dönüş yolunda yemek için dondurma aldım. Bankanın uygulamasından saati kontrol edebilirim, yemekleri ben ödedim."

Hawkins başını yavaşça iki yana salladı. Buna Pip'in telefonundan bakmasına gerek yoktu, mazeretini doğrulamak için kendi yöntemleri vardı. Ve onu kamera kayıtlarında kameraya bakmadan sırada beklerken gayet açık görecekti. Kredi kartıyla iki ayrı ödeme yapmıştı. Sapasağlam, Hawkins.

"Pekâlâ, yani McDonalds'tan saat on bir buçuk gibi mi çıktığını düşünüyorsun?"

"Sanırım öyle, evet," dedi. "Kontrol edebilirim."

"Oradan nereye gittiniz?"

"Eve," dedi Pip kaşlarını çatarak çünkü cevap çok barizdi. "Kilton'a geri döndük, Ward kardeşleri eve bıraktım ve sonra eve gittim."

"Eve vardığında saat kaçtı?"

"Dediğim gibi gerçekten gözüm saatte değildi, özellikle de telefonum olmadığından," dedi. "Ama içeri girdiğimde annem yatakta beni bekliyordu, on ikiyi geçmiş olacak ki gece yarısından sonra eve gelmemle ilgili yorum yaptı. Ertesi sabah erken kalkacaktık."

"Ya sonra?" Başını kaldırdı.

"Ve sonra yattım. Uyudum."

Tüm ölüm zamanı aralığı boyunca mazereti vardı. Pip bunu Hawkins'in alnında beliren yeni kırışıklıklarda görebiliyordu. Elbette yalan söylüyor olabilirdi, belki de düşündüğü buydu. Kontrol etmesi gerekecekti. Ama yalan söylemiyordu, en azından bu kısım hakkında, tüm kanıtlar da orada Hawkins'i bekliyordu.

Hawkins nefes verdi, gözlerini yine kâğıt üstünde gezdirdi, onu rahatsız eden bir şey vardı, Pip bunu gözlerinde görebiliyordu. "Sorgu 11.43'te duraklatıldı." Makinenin *stop* düğmesine

bastı. "Gidip kahve alacağım," dedi ayağa kalkıp dosyalarını toplarken. "Sen de ister misin?"

Hayır, istemezdi. Adrenalin yüzünden kendini kötü hissediyordu, kurtulduğunu, kazandığını, Jason'ı Max'in öldürdüğünü ve kendisinin olamayacağını öğrendiğinden midesindeki düğüm nihayet çözülüyordu. Ama daha tamamen çözülmemişti, Hawkins'in bakışlarında anlayamadığı bir şey vardı. Dedektif cevap vermesini bekliyordu.

"Evet, lütfen," dedi istemediği hâlde. "Sütlü şekersiz." Masum bir insan, saklayacak, endişelenecek bir şeyi olmayan biri kahve isterdi.

"İki dakika." Hawkins ona gülümseyip kapıdan çıktı. Kapı arkasında kapandı, Pip ayakkabılarının koridorda ilerlerken çıkardığı boğuk tıkırtıyı dinledi. Belki kahve alacaktı ama muhtemelen bu bilgiyi başka bir memura verecek ve ondan Pip'in mazeretini kontrol etmeye başlamasını isteyecekti.

Nefesini bıraktı, sandalyesinde çöktü. Şimdilik rol yapmasına gerek yoktu, kimse izlemiyordu. Bir yanı elleriyle yüzünü kapatıp ağlamak istiyordu. Bağırmak. Haykırmak. Kahkaha atmak. Çünkü özgürdü, bitmişti. O korkuyu kilitleyebilir ve bir daha dışarı çıkarmayabilirdi. Ve belki bir gün, yıllar sonra unutmayı bile başarabilirdi ya da hayat, tesirini azaltarak neredeyse ölmek üzere olduğu hissini unutturabilirdi. Sadece iyi bir hayat bunu yapar, diye düşündü. Normal bir hayat. Ve belki, belki de buna sahip olurdu. Belki de bu hayatı geri kazanmıştı.

Pip'in cebindeki telefonu titredi. Çıkarıp ekrana baktı.

Ravi'den mesaj gelmişti.

Günün nasıl geçiyor?

Birbirlerine mesaj atarken dikkatli olmalılardı, mesaj kalıcı bir kayıt bırakıyordu. Artık mesajlarının çoğu şifreliydi, kısaydı ya da sadece konuşmak için zaman ayarlıyorlardı. *Günün nasıl geçiyor?* aslında *Neler oluyor? İşe yaramış mı?* demekti. Dışarıdan bakan çoğu göz için öyle olmasa da kendi aralarında tıpkı

birbirlerine *seni seviyorum* demenin milyonlarca yolu gibi işe yarayan gizli bir dildi.

Pip klavyede emojilere tıkladı. Başparmak sembolünü bulana kadar klavyeyi kaydırdı, tıklayıp gönderdi. Günü iyi geçiyordu, teşekkürler, anlamına geliyor olabilirdi. Ama aslında anlamı şuydu: *Başardık. Temiziz.* Ravi anlayacaktı. Şu an ekrana bakıyor, derin bir soluk veriyor olmalıydı; rahatlama sandalyesinde oturma şeklini, kemiklerinin duruşunu, tenindeki hissi değiştiren fiziksel bir duyguydu. Güvendeydiler, özgürdüler, hiç orada olmamışlardı.

Sorgu odasının kapısı tıkırdayarak açılırken Pip telefonunu kaldırdı. Elinde iki fincan olan Hawkins kapıyı sırtıyla açtığı için arkası dönük olarak girmişti.

"İşte." Chelsea futbol takımının fincanlarından birini ona uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Pip ve kendini iki elinin arasında tuttuğu fincandan küçük bir yudum almaya zorladı. Çok acı, çok sıcaktı ama yine de gülümseyip teşekkür etti.

Hawkins içmedi. Fincanını masaya koyup öteye itti. Kayıt cihazına uzanıp çalıştırdı.

"Sorgu," kolunu çekip saatine baktı, "11.48'de yeniden başladı."

Bir saniye boyunca Pip'i izledi, Pip de ona baktı. Ona daha soracak ne vardı? Epps ile yaptığı konuşmayı açıklamış, mazeretlerini bildirmişti, ondan öğrenmesi gereken başka ne kalmış olabilirdi? Pip'in aklına bir şey gelmiyordu. Gözden kaçırdığı bir şey mi vardı? Hayır, her şey plana göre gitmişti, hiçbir şeyi atlamış olamazdı. Panik yapma, sadece kahveni yudumla, dinle, cevap ver. Ama önce ellerini kurulamalıydı çünkü Stanley'nin kanı geri dönmüştü.

"Pekâlâ," dedi Hawkins aniden bir eliyle masaya vurarak, "şu *podcast*, araştırma, her neyse devam etmeyi düşünüyor musun?"

"Bunu işim gibi görüyorum," dedi Pip. "Ve senin de dediğin gibi bir şeye başladım mı sonuna kadar gitmeyi isterim. O kadar inatçıyım."

"Soruşturmamızı engelleyecek herhangi bir şeyi yayınlayamayacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, bunu biliyorum. Ve yapmayacağım, hiçbir şey bilmiyorum. Şu an elimde sadece belirsiz teoriler ve geçmiş var. Çevrimiçi iftira hakkında dersimi aldım, yani 'iddiaya göre' ya da 'bir kaynağa göre' demeden hiçbir şey yayınlamayacağım. Ve eğer sağlam bir şey bulursam önce sana geleceğim."

"Ah," dedi Hawkins. "Şey buna minnettar olurum. Peki şu *podcast*'te röportajları nasıl kaydediyorsun?"

Bunu neden bilmek istiyordu? Yoksa sadece bir şey beklerken havadan sudan mı konuşuyordu? Ne bekliyordu, bir iş arkadaşının mazeretini araştırmasını mı? Elbette bu saatler sürerdi.

"Sadece şu ses yazılımını kullanarak," dedi Pip. "Eğer bir telefon görüşmesiyse onu da kaydeden bir uygulamam var."

"Diyelim biriyle yüz yüze görüşüyorsun o zaman mikrofon kullanıyor musun?"

"Evet." Pip başını salladı. "Dizüstü bilgisayarıma USB ile takılan mikrofonlardan."

"Ah, çok zekice," dedi.

Pip başını salladı. "Bu arkadaştan daha derli toplu," dedi başıyla ses kayıt cihazını işaret ederek.

"Evet." Hawkins güldü. "Oldukça. Biriyle röportaj yaparken kulaklık takıyor musun? Kayıt yaparken dinliyor musun?"

"Şey," dedi Pip, "evet, ses seviyesini, kişinin mikrofona çok yakın olup olmadığını ya da geri plan gürültüsünü kontrol etmek için başta takıyorum. Ama tüm röportaj sırasında gerek görmüyorum."

"Ah, anlıyorum," dedi Hawkins. "Bu amaçla kullanılan profesyonel kulaklıklar mı gerekiyor? Yeğenim *podcast* başlatmak istiyor ve doğum günü de yaklaşıyor."

"Ah, evet," dedi Pip gülümseyerek. "Hayır benimkiler profesyonel değil. Sadece biraz büyük, kulağın üstünü kapatıp gürültü önleyenlerden."

"Onları günlük olarak da kullanabilir misin?" diye sordu Hawkins. "Müzik veya *podcast* dinlemek için?"

"Evet, ben kullanıyorum," dedi Pip Hawkins'in gözlerindeki bakışı anlamaya çalışarak. Neden bundan bahsediyorlardı? "Benimki Bluetooth ile telefonuma bağlanıyor, koşarken ya da yürürken müzik dinlemek için güzel."

"Ah, yani günlük kullanım için iyi mi?"

"Evet," diyerek başını salladı Pip.

"Sen günlük kullandığını söyleyebilir misin? Kullanmayacağı bir şey almak istemem, özellikle de pahalıysa."

"Evet, ben her zaman kullanıyorum."

"Ah, harika." Hawkins gülümsedi. "Seninkinin markası ne? Amazon'a şöyle bir baktım ve bazıları gülünç derecede komik."

"Benimki Sony," dedi.

Hawkins başını salladı, bakışlarında bir değişiklik, sanki bir parıltı oldu.

"Siyah mı?" diye sordu.

"E-evet," dedi Pip zihni geri sarıp bu konuşmanın nereye gittiğini anlamaya çalışırken sesi boğazında düğümlendi. Neden içinde kötü bir his vardı, onun farkında olmadığı neyi fark etmişti?

"*İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi*," dedi Hawkins bir elini kazağının koluna sürterken. "*Podcast*'in adı buydu, değil mi?"

"Evet."

"Güzel isim," dedi Hawkins.

"Heyecan uyandırıyor," diye yanıtladı Pip.

"Biliyor musun, sana sormak istediğim bir şey kaldı." Hawkins arkasına yaslanırken bir eli ceket cebinin dışına doğru kaydı. "Jason Bell ile hiç temasın olmadığını söyledin. Nisan ayındaki anmadan beri, doğru mu?"

Pip tereddüt etti. "Doğru."

Gözlerini indiren Hawkins'in yanağında bir seğirme oldu, bakışlarını cebine giren parmaklarına doğru çevirdi, Pip so-

nunda o cebin şişkin olduğunu fark etti. "O hâlde bana her gün kullandığın kulaklıklarının neden aylardır temas kurmadığın, öldürülmüş bir adamın evinde bulunduğunu açıklar mısın?"

Dışarı bir şey çıkardı. Şeffaf poşetin üstündeki kırımızı şeritte *Kanıt* yazıyordu. Poşetin içinde Pip'in kulaklıkları vardı. Onun olduğu inkâr edilemezdi: bir tarafta Ravi'nin onun için yaptırdığı *İBKCR* etiketi yapışıktı.

Onundu.

Jason Bell'in evinde bulunmuştu.

Ve Hawkins bunu kayıtta kabul etmesini sağlamıştı.

Kırk Yedi

Şok uzun sürmeyip yerini paniğe bıraktı. Midesinde kıvrılıp omurgasına tırmanırken bir böceğin bacakları ya da ölü bir adamın parmakları kadar hızlıydı.

Pip kanıt torbasındaki kulaklıklarına baktı ve anlayamadı. Hayır, bu doğru olamazdı. Onları geçen hafta görmüştü, değil mi? Jackie'nin röportaj kaydı üzerinde çalışırken. Hayır hayır, onları bulamamış, yine Josh'ın aldığını düşünmüştü.

Hayır, onları en son... *o* gün görmüştü. Nat'in kapısını çalmadan önce kulaklıkları çıkarmış ve sırt çantasına koymuştu. Ama sonra Jason onu yakalamıştı.

"Bunlar senin mi?" diye sordu Hawkins, herhangi bir açık vermesi için onu izleyen bakışlarını yüzünde görmezden gelmediği bir kaşıntı misali fiziksel olarak hissediyordu. Pip açık vermezdi.

"Çok benziyorlar," dedi Pip, panik ve hızla atan kalbine rağmen yavaş ve kendinden emin konuşuyordu. "Yakından bakabilir miyim?"

Hawkins kanıt torbasını masanın üstünden kaydırdı, Pip zaman kazanmak için onları inceliyormuş gibi yaparak kulaklıklara baktı.

Jason sırt çantasını arabaya almıştı. Ravi ile birlikte olay yerinden ayrılmadan önce kontrol etmiş ve o öğlen çantasına koyduğu her şeyin içinde olduğunu düşünmüştü. Öyleydi de, kulaklıklar hariç. Daha önce de ortadan kaybolduklarını için kulaklıkları hiç düşünmemişti. Ama nerede, ne zaman...

Hayır. O hasta pislik.

Jason onları çıkarmış olmalıydı. Pip'i koli bandına sarılı hâlde bıraktığında eve gitmişti. Çantayı karıştırmıştı. Kulaklıkları bulmuş ve onları almıştı. Çünkü bu onun ganimetiydi. Altıncı kurbanının sembolü. Onu öldürmenin heyecanını yeniden ya-

şamak için sıkıca sarılacağı şeydi. Kulaklıkları onun ganimetiydi. Bu yüzden almıştı.

Hasta pislik.

Hawkins boğazını temizledi.

Pip ona baktı. Bunu nasıl oynamalıydı? Bunu nasıl oynayabilirdi? Oynayacak oyun kalmış mıydı? Hawkins kurbanla doğrudan teması olan bir yalanını yakalamıştı.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin.

"Evet," dedi usulca. "Bunlar tabii ki benim. Etiket."

Hawkins başını salladı, Pip şimdi gözlerindeki o bakışı anlamıştı. Bu yüzden ondan nefret ediyordu. Onu tuzağa düşürmüştü. Onu yakalamıştı. Etrafını sarıp nefesini kesene kadar göremediği bir ağ örmüştü. Özgür değildi, güvende değildi, özgür değildi.

"Peki adli tıp ekibi neden kulaklığını Jason'ı evinde buldu?"

"Be-ben," diye kekeledi Pip. "Gerçekten buna cevap veremem. Bilmiyorum. Neredelerdi?"

"Yatak odasında," dedi Hawkins. "Başucu komodinin en üst çekmecesinde."

"Anlamıyorum," dedi Pip ama bu doğru değildi çünkü neden orada olduklarını, oraya nasıl gittiklerini gayet iyi biliyordu. Ama söyleyecek başka bir şey bulamamıştı çünkü zihni meşguldü, plan milyonlarca parçaya bölünüp gözlerinin arkasına yığılıyordu.

"Bana kulaklıklarını her gün kullandığını söylemedin mi? *Her zaman*," diye tekrarladı onun sözlerini. "Ama nisandan beri Jason Bell ile görüşmedin. O hâlde kulaklıkların oraya nasıl gitti?"

"Bilmiyorum," dedi sandalyesinde kıpırdanarak. Hayır, kıpırdanma çünkü bu, suçlu görünmene neden olur. Sabit dur, ona bak. "Onları her zaman kullanıyorum ama son zamanlarda görmemiştim..."

"*Son zamanları* tanımla?"

"Bilmiyorum, belki bir hafta belki de daha çok," dedi. "Belki onları bir yerde bıraktım... Gerçekten hatırlayamıyorum."

"Hatırlamıyor musun?" dedi Hawkins yumuşak bir sesle.

"Hayır." Pip bakışlarına karşılık verdi ama gözleri onunkilerden daha güçsüzdü. Ellerinde kan, kalbinde silah, boğazında safra vardı, etrafını saran kafes kollarındaki deriyi sıkıştırıyordu. Tıpkı koli bandı gibi canını acıtıyordu. "Ben de senin kadar şaşkınım."

"Açıklaman yok mu?" diye sordu Hawkins.

"Hayır, yok," dedi Pip. "Kayıp olduklarını fark etmemiştim."

"O hâlde uzun süredir kayıp olamazlar, doğru mu?" diye sordu Hawkins. "Belki dokuz-on gün? Telefonunu kaybettiğin gün onları da kaybetmiş olabilir misin?"

Pip o an anladı. Hawkins ona inanmıyordu. Onun için çizdiği yolda yürümeyecekti. Artık bu vakanın dışında kalan biri değildi, onunla Jason arasında doğrudan bir bağlantı vardı. Hawkins onu bulmuştu, bulması için yerleştirdiği kişiyi değil, gerçek Pip'i bulmuştu. O kazanmıştı.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Pip. Korku geri gelmişti, kendi zihninin içindeki o uçurumun kenarındaydı, nefesleri hızlanıyor, boğazı sıkışıyordu. "Sanırım aileme beni en son ne zaman kulaklıkla gördüklerini hatırlayıp hatırlamadıklarını sorabilirim. Ama bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum."

"Doğru," dedi Hawkins.

Pip'in gitmesi gerekiyordu, panik yüzünü ele geçirip onu daha fazla saklayamayacağı noktaya gelmeden buradan çıkmalıydı. Gitmeliydi ve gidebilirdi çünkü bu gönüllü bir sorguydu. Onu tutuklamamışlardı. Daha değil. Kulaklıklar sadece ikinci dereceden kanıttı, daha fazlasına ihtiyaçları vardı.

"Aslında sanırım gitmeliyim. Annem birazdan beni üniversite için alışverişe götürecek. Bu hafta gidiyorum ve daha hazırlanmadım. Dediği gibi her şeyi son dakikaya bıraktım. Aileme

kulaklıkları en son ne zaman gördüklerini hatırlayıp hatırlamadıklarını soracağım ve sonra da sana bilgi vereceğim."

Ayağa kalktı.

"Sorgu 11.57'de sonlandırıldı." Hawkins cihazın durdur düğmesine basıp kanıt torbasını da alarak ayağa kalktı. "Seni geçireyim," dedi.

"Hayır," dedi Pip kapının önünde. "Hayır, gerek yok. Buraya yeterince geldim, yolu biliyorum."

Çok ama çok kötü yerde, koridora adım attığında ellerinde kan vardı; ellerinde kan, yüzünde ve her yerinde var olan kan sendeleyerek dışarı çıkarken onu kırmızıya boyamıştı.

Dizüstü bilgisayarını ters çevirdi. Panikle titreyen parmaklarının arasından az kalsın yere düşürecekti. Babasının alet kutusundan bir tornavida aldı. Pip sabit diski çıkarabilirdi, bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu, mikrodalgaya atıp patlamasını izleyebilirdi. Eğer arama izni çıkarırlar ve bilgisayarını alırlarsa Jason ölmeden önce Green Scene'e baktığını, Andie'nin ikinci e-posta hesabına girdiğini, Jason veya KB Katili'ni araştırdığını bulamazlardı. Ölüm zamanı dokuz buçuk ile gece yarısı arasındaydı, Pip başka yerde olduğunu kanıtlayabiliyordu, tanığı vardı, kulaklılar ikinci dereceden kanıttı ve onun bir mazereti vardı.

Bir vidayı çıkardıktan sonra gerçeği fark etti, sağlam ve tartışılmaz olarak göğsüne saplanıp ona çarptı. Kendi inkâr ediyordu ama zihninin arkasındaki ses biliyor, ona yavaş yavaş yol gösteriyordu.

Bitmişti.

Pip her şeyi bırakıp elleriyle yüzünü kapatıp ağladı. Tanığı vardı, plan işe yaramıştı ama bir yanı itiraz etti. Hayır, hayır. Artık böyle düşünemezdi, mücadele edemezdi, bu şekilde götüremezdi. Eğer tek başına olsa yapardı ama riske attığı tek kişi kendisi değildi. Ravi, Cara, Naomi, Jamie, Connor ve Nat. Pip

istediği için ona yardım etmişlerdi çünkü tıpkı Pip'in onları sevdiği gibi onlar da Pip'i seviyordu.

İşte bu kadardı. Onları seviyordu ve bu basit ve güçlü bir gerçekti. Pip hepsini seviyordu ve kendi düşerken onları beraberinde çekemezdi.

Verdiği söz buydu.

Ve eğer bu sonun başlangıcıysa Pip'in hepsini korumak için bildiği tek bir yol vardı. Ortaya çıkmadan önce onların hikâyeden çıkarıldığından emin olması gerekiyordu. Yeni bir plan, yeni bir hikâye yaratmalıydı.

Bunu düşünmek, kendisi ve asla yaşayamayacağı hayatı için ne anlama geldiğini bilmek bile canını acıtıyordu.

İtiraf etmeliydi.

"Hayır, kahretsın, hayır," dedi Ravi, hattın ucundaki ses çatlamış, nefesi hızlanmış, paniğe kapılmıştı.

Pip telefonu kulağına bastırdı. Kullan at telefonlarından biriydi; bu konuşma için kendi telefonuna güvenmiyordu. Bırakacağı izler, Ravi'yle bağlantılar.

"Mecburum," dedi, dünyaları yıkılırken Ravi'nin gözlerinin ortaya çıkan boşluğa dalıp gittiğini hayal etti.

"Sana defalarca sordum," dedi, çatlak sesinde şimdi öfke vardı. "Sana çantadaki her şeyi kontrol ettin mi diye sordum. Bunu söyledim, Pip! Sana kontrol et dedim."

"Biliyorum, üzgünüm, ettiğimi sandım." Gözlerini kırpıştırdı, yaşlar ağzının kenarında birikti. Sesini böyle duymak midesini düğümlüyordu. "Onları unutmuşum. Benim hatam. Hepsi benim hatam, bu yüzden itiraf etmeliyim, böylece sadece ben..."

"Ama tanığın var," dedi Ravi. Pip onun ağlamamak için kendini tuttuğunu anlayabiliyordu. "Adli tabip, Jason'ı dokuz buçuk ile on iki arasında öldüğünü düşünüyor ve sen bu süre boyunca başka yerdeydin. Bitmedi, Pip. Kulaklıklar ikinci dereceden kanıt, bir şey düşünebiliriz."

"Jason ile doğrudan bir bağlantı," dedi Pip.

"Bir şey düşünebiliriz," dedi Ravi daha yuksek sesle konuşup onu bastırdı. "Yeni bir plan yap. Sen bunu yapabilirsin, bunu yapabiliriz."

"Hawkins yalanımı yakaladı, Ravi. Yalanımı yakaladı ve hem bu hem de kulaklıklar geçerli bir sebep olabilir. İsterlerse DNA'mı almak için izin çıkarabilecekleri anlamına geliyor. Ve eğer olay yerinde kazayla saç ya da herhangi bir şey bıraktıysak biter. Plan, o gece Epps'e yaptığım arama ve *podcast* dışında doğrudan bir bağlantım olmazsa işe yarardı. Bitti."

"Bitmedi!" diye bağırdı. Korkuyordu, Pip bunu telefondan bile hissedebiliyordu, korkusu ona da bulaşıyor, canlı bir şeymiş gibi derisinin altına nüfuz ediyordu. "Pes ediyorsun."

"Biliyorum," dedi Pip gözlerini kapatarak. "Pes ediyorum. Çünkü seni de kendimle birlikte batıramam. Reynold ve Ward kardeşleri, Nat'i. Anlaşma buydu. Eğer ters giderse suçu üstlenecek tek kişi bendim. Ters gitti Ravi, üzgünüm."

"Ters gitmedi." Pip onun yer değiştirdiğini, bir yastığı yumrukladığını duydu. "İşe yaradı. Lanet olası işe yaradı ve senin tanığın var. O saatte başka yerdeyken nasıl itiraf edeceksin?"

"Arabanın klimasıyla yaptığım aynı numarayı anlatacağım ama pek işe yaramadığını söyleyeceğim. Senin mazeretin o gece 20.15'ten sonrasını kapsıyor, bu yüzden onlara onu sekiz civarında öldürdüğümü söyleyebilirim, bu da seni temize çıkarır. Onu arabaya koydum ve sahte mazeret oluşturmak için Cara ve Naomi'ye gittim. Onlar hiçbir şey bilmiyor. Masumlar." Pip gözlerini kuruladı. "Bunu yaparsam araştırmayı bırakacaklar. Bir itiraf peşin hükümlü tek kanıttır, bunu Billy Karas'tan biliyoruz. Aramaya devam etmelerine gerek kalmayacak. Hawkins'e Jason'ın kim olduğunu, bana ne yapmak istediğini söyleyeceğim. Jason'ın KB olduğuna dair başka kanıt yoksa bana inanacaklarını sanmam ama belki bir yerlerde vardır. Ganimetler var. Nefsi müdafaa seçeneği özelikle de bunu örtbas etmek için yapılan ayrıntılı planla ortadan kalktı. Ama belki iyi bir avukat cinayetten kasıtlı adam öldürmeye indirgeyebilir ve ben..."

"Hayır!" dedi Ravi öfkeli ve çaresiz bir sesle. "Yıllarca, belki hayatın boyunca hapis yatacaksın. Bunun olmasına izin veremem. Jason'ı Max öldürdü, sen değil. Onu işaret eden çok daha fazla kanıt var. Bunu yapabiliriz, Pip. Hâlâ başarabiliriz."

Sesini böyle duymak canını yakıyordu. Gerçekten karşısında dururken ona nasıl veda edecekti? Kalbinin etrafına doğru kapanan kaburgalar Ravi'yi bir daha her gün göremeyeceği düşüncesiyle tüketene kadar kalbini sıkıştırdı, artık sadece soğuk

metal bir masanın karşısında, iki haftada bir yapılacak ziyaretlerle, temas olmadığından emin olmak için başlarında dikilen gardiyanlar eşliğinde görüşebileceklerdi. Bu bir hayat değildi, kendisi ya da onun için istediği hayat bu değildi.

Pip ne diyeceğini bilmiyordu, bunu düzeltemezdi.

"Bunu istemiyorum," dedi Ravi usulca. "Senin gitmeni istemiyorum."

"Eğer seninle benim aramda bir seçim yapmam gerekirse seni seçerim," diye fısıldadı Pip.

"Ben de seni seçerim," dedi Ravi.

"Gitmeden önce veda etmek için geleceğim." Pip burnunu çekti. "Şimdi aşağı inip ailemle normal bir akşam yemeği yiyeceğim. Onlar bilmese de onlara veda edeceğim. Son bir normallik anı. Sonra da veda etmek için sana geleceğim. Ardından gideceğim."

Sessizlik.

"Tamam," dedi Ravi sonunda, sesinde bir kalınlaşma Pip'in ne olduğunu anlayamadığı bir tını vardı.

"Seni seviyorum," dedi Pip.

Telefon kapanmasıyla sessizlik Pip'in kulaklarında çınladı.

"Joshua, bezelyeni ye."

Pip, babasının sahte ikaz tonuyla konuşup gözlerini gülünç derecede kocaman açmasını izlerken gülümsedi.

"Onları bugün beğenmedim," diye sızlandı Josh bezelyeleri tabağın kenarına doğru iterken. Masanın altından salladığı ayakları Pip'in dizlerine çarptı. Normalde ona durmasını söylerdi ama bu kez önemsemedi. Bu kez sondu, sonlarla dolu bir saatti ve Pip bunların hiçbirini kaçırmak istemiyordu. Onları inceledi, anılarını yıllar boyunca yaşatmak için yüzlerini zihnine kazıdı. Orada onlara ihtiyacı olacaktı.

"Çünkü bu kez onları *ben* yaptım," dedi annesi, "ve içine bir kilo tereyağı eklemedim," dedi masanın karşısındaki babasına sert bir bakış atarak.

"Bak," dedi Pip, Josh'a kendi tabağını görmezden gelerek, "bezelye futbolda daha iyi olmanı sağlar."

"Hayır, sağlamaz," dedi Josh *on yaşındayım salak değilim* sesiyle.

"Bilemedim Josh," dedi babası düşünceli bir sesle. "Ablanın nasıl her şeyi bildiğini unutma. Ve *her şeyi* derken ciddiyim."

"Hımmm." Josh tavana bakıp bunu düşündü. Bakışlarını Pip'e çevirip kendisini çok faklı nedenlerle inceleyen ablasına baktı. "Gerçekten çok şey biliyor, haklısın baba."

Yararsız bilgilerden cinayetten paçayı nasıl sıyıracağına kadar pek çok şeyi bildiğini düşündü, Pip. Ama yanılmıştı, küçük bir hata her şeyi yerle bir etmişti. Pip yıllar sonra ailesinin ondan nasıl bahsedeceğini merak etti. Babası yine onunla övünecek, herkese küçük turşusunun bilmediği bir şey olmadığını söyleyecek miydi? Yoksa dört duvarın arasından çıkmayan üstü örtülü bir konu mu olacaktı? Utanç verici bir sır, eve mahkûm bir hayalet gibi saklanacak mıydı? Josh arkadaşlarına ablasının ne olduğunu söylemek zorunda kalmasın diye ziyaret günlerin-

de bahaneler mi uyduracaktı? Belki de bir ablası yokmuş gibi davranacaktı. Yapması gereken buysa Pip onu suçlayamazdı.

"Ama yine de bu bezelyeyi beğendiğim anlamına gelmez," dedi Josh.

Pip'in annesi bıkkınlıkla gülümsedi, masanın diğer tarafından Pip'e *Erkekler he?* Der gibi baktı.

Pip göz kırptı. *Al benden de o kadar.*

"Pip benim yemeklerimi özleyecek, değil mi?" diye sordu annesi. "Üniversiteye gittiğinde."

"Evet," dedi Pip boğazındaki düğümü açmaya çalışarak. "Pek çok şeyi özleyeceğim."

"Ama en çok muhteşem babanı özleyeceksin, değil mi?" dedi babası göz kırparak.

Pip gülümsedi, gözlerinin yandığını, dolmaya başladığını hissedebiliyordu. "Gerçekten muhteşem," dedi çatalını alıp gözlerini gizlemek için aşağı baktı.

Ailesiyle normal bir akşam yemeği ama öyle değildi. Ama kimse bunun gerçek bir veda olduğunu bilmiyordu. Pip çok şanslıydı. Neden daha önce durup bunu düşünmemişti? Bunu her gün düşünmeliydi. Ve şimdi her şeyden vazgeçmesi gerekiyordu. Her birinden. Bunu yapmak istemiyordu. Bunu istemiyordu. Mücadele etmek, öfkelenmek istiyordu. Adil değildi. Ama doğru olan buydu. Pip artık iyi, kötü, doğru ya da yanlış hakkında bir şey bilmiyordu, bu kelimeler anlamsız, içleri boştu ama bunun yapmak zorunda olduğu şey olduğunu biliyordu. Belki Max Hastings yine özgür kalacaktı ama değer verdiği herkes de özgür olacaktı. Bu bir uzlaşma, bir değiş tokuştu.

Pip'in annesi bu pazar gününden önce halletmeleri geren işlerin ve almaları gereken şeylerin listesini yapmakla meşguldü.

"Hâlâ yeni nevresim takımı almadın."

"Eski takımlardan bir tane götürürüm, sorun değil," dedi Pip. Bu konuşma, asla gerçekleşmeyecek bir geleceği planlama hoşuna gitmemişti.

"Daha toplanmaya başlamamış olmana şaşırdım," dedi annesi. "Aslında çok organizesindir."

"Meşguldüm," dedi Pip, şimdi de bezelyeleri tabağın kenarına o itiyordu.

"Yeni *podcast* ile mi?" diye sordu babası. "Jason'ı başına gelen korkunç, değil mi?"

"Evet, korkunç," dedi Pip usulca.

"Ona tam olarak ne oldu?" diye sordu Josh kulaklarını dikip.

"*Hiçbir şey*," dedi Pip'in annesi anlamlı bir ses tonuyla, bu kadardı, bitmişti. Annesi boş tabaklarını ve neredeyse boş olan tabakları aldı. Bulaşık makinesi bir iç çekişle açıldı.

Pip ayağa kalktı ama ne yapacağını bilmiyordu. Hepsine sımsıkı sarılıp ağlamak istiyordu ama yapamazdı çünkü o zaman onlara söylemesi, yaptığı korkunç şeyi anlatması gerekirdi. İyi de nasıl gidebilir, nasıl veda etmeden vedalaşabilirdi? Belki de sadece Josh'la vedalaşmalıydı.

Sandalyesinden kalkarken onu yakaladı, güreşiyormuş gibi yaparak ona sıkıca sarıldı, kucağına alıp kanepeye taşıdı.

"Bırak beni," dedi Josh kıkırdayarak kurtulmaya çalışırken.

Pip ceketini aldı, evden çıkmaya kendini zorladı, aksi hâlde asla gidemeyecekti. Kapıya doğru yürüdü. Bu kapıdan son geçişi miydi? Buraya tekrar döndüğünde kırklarında, ellilerinde, altmışlarında bir kadın mı olacaktı? O bir gecede yüzünde oluşan çizgiler sonsuza dek içine kazınmıştı. Acaba bir daha eve dönemeyecek miydi?

"Hoşça kalın," diye seslendi, sesi boğazında düğümlenirken göğsünde belki de hiç kapanmayacak kara bir delik açıldı.

"Nereye gidiyorsun?" Annesi mutfaktan başını uzattı. "*Podcast* meselesi mi?"

"Evet." Pip omuzlarını silkti, ayakkabılarını giydi, dönüp annesine bakmadı çünkü bu canını çok acıtırdı.

Kapıya doğru yürüdü. Arkana bakma, arkana bakma. Kapıyı açtı.

"Sizi seviyorum," diye bağırdı yuksek sesle, istediğinden yuksek sesle bağırmıştı çünkü sesindeki çatlakları ancak boyle kapatabilirdi. Kapıyı arkasından kapadı, çarpma sesi onu aile sinden koparıp ayırdı. Tam zamanında olmuştu çunku artık ağlıyordu, arabasının kilidini açıp içine oturduğunda hıçkırıklar nefes almasını zorlaştırmıştı.

Elleriyle yüzünü kapatıp bağırarak ağladı. Sadece üçe kadar. Sadece üçe sayıncaya kadar. Artık gitmeliydi. Ravi'ye. Şimdi dağılmıştı ama bir sonraki veda ona paramparça edecekti.

Arabayı çalıştırdı ve veda edemeyeceklerini düşunerek surdu: Cara, Nat, Reynolds kardeşler, Naomi. Ama anlayacaklardı, neden veda edemediğini anlayacaklardı.

Pip anacaddede ilerledi, Gravelley Yolu'ndan Ravi'nın evine doğru saptı. Hiç yapmak istemediği vedalaşmaya doğru. Singh ailesinin evinin önüne park ederken uzun zaman once bu kapıyı çalıp kendini tanıttıktan sonra Ravi'ye ağabeyinin bir katil olmadığını soyleyen o saf kızı düşundu. Şu an burada duran kızdan çok farklıydı, yine de bir ortak noktaları vardı: Ravi. Ravi hem bu kızın hem de eski hâlinin sahip olduğu en iyi şeydi.

Ama Pip daha şimdiden bir terslik olduğunu gorebiliyordu. Garaj yolunda hiç araba yoktu. Ne Ravi'nin ne ailesinin arabası burada değildi. Yine de kapıyı çaldı. Kulağını cama yaslayıp dinledi. Hiç ses yoktu. Tekrar tekrar çaldı, canı acıyana, parmak boğumlarından görünmez kan damlayana kadar ahşabı yumrukladı.

Kapıdaki mektup bölmesini açıp içeri bağırdı. Her koşeden, her çatlaktan ona ulaşmaya çalıştı. Ama Ravi orada değildi. Geleceğini soylemişti, neden beklememişti?

Telefonda mı veda etmişlerdi? Yüz yüze, goz göze son kez vedalaşmayacaklar mıydı? Başını boynuyla omzunu birleştiği yere, yuvasına gömemeyecek miydi? Ona sımsıkı sarılamayacak, bırakmayı, ortadan kaybolmayı reddedemeyecek miydi?

Pip'in buna ihtiyacı vardı. Devam edebilmek için o âna ihtiyacı vardı. Ama belki Ravi'nin yoktu. Ona öfkeliydi. Hapishanedeki ankesörlü telefondan yapacakları konuşmalarına kadar ondan son duyduğu o tuhaf "tamam" kelimesi ve telefonu kapatırken çıkan tıkırtı olacaktı. Ravi hazırdı o hâlde Pip hazır olmalıydı.

Daha fazla erteleyemezdi. Hawkins'e bu gece söylemeliydi, hemen, daha derinlere inip o gece Pip'e yardım edenlerle bir bağ kurmadan önce. Ravi bu yüzden ondan nefret etse bile onları ve Ravi'yi kurtarmanın yolu, bir itiraftı.

"Hoşça kal," dedi Pip boş eve arkasını dönerek. Arabasına binerken içi ürperdi. Hem araba hem Pip oradan uzaklaştı.

Anayola girip Little Kilton'u dikiz aynasında geride bıraktı. Bir yanı geri dönmek, sonsuza dek az sayıda sevdiği insanla kalmak, diğer yanı da arkasından orayı yakıp kül etmek istiyordu. Alevler içinde ölmesini izlemek.

İçinin uyuştuğunu hissediyordu, arabasını Amersham'a, polis karakoluna, çok ama çok kötü yere doğru sürerken uyuşukluğun yayılmasına izin verip acıyı aldığı için göğsündeki kara deliğe teşekkür etti. Şu an sadece yola odaklanmıştı, daha sonrasını düşünmek istemiyordu, sadece bu araba ve geceyi delen iki sarı far vardı.

Pip tünelin altındaki hızlı yoldan ilerleyip köşeyi döndü, ağaçlar etrafını sarmıştı. Yolun diğer tarafından ona doğru gelen farlar yanından *şşşt* sesiyle geçiyordu. Yolun ilerisinde bir çift far daha gördü ama bir terslik vardı. Farları yanıp sönüyor, gözlerini kamaştırıyor, böylece etrafını saran dünya kayboluyordu. Araba giderek yaklaşıyordu. Korna çaldı: *uzun-kısa-uzun.*

Ravi.

Bu Ravi'nin arabasıydı, Pip yanından geçerken plakasının son üç harfini aynadan okuyunca o olduğunu anladı.

Yavaşladı, yolun ortasında tehlikeli bir biçimde savrularak döndü.

Ne yapıyordu? Burada ne işi vardı?

Pip sinyal verip yoldan çıktı, yarı yıkık bir benzin istasyonuna girişi engelleyen kapının önünde durdu. Kapıyı açıp arabadan inerken farlar, harabeye dönmüş beyaz binayı boyayan kırmızı grafitileri aydınlatıyordu.

Ravi arabasını onunkinin arkasına çekti. Pip farların parlaklığından gözlerini korumak için kolunu kaldırdı, ardından kızarmış gözlerini kuruladı.

Ravi araba durur durmaz aşağı atladı.

Sadece ikisiydi, etrafta onları fark edemeyecek kadar hızla geçen arabalardan başka kimse yoktu. Sadece ikisi; tarlalar, ağaçlar ve arkalarında yıkık bir bina vardı. Yüz yüze, göz gözeydiler.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Pip karanlık rüzgâra doğru.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Ravi de.

"Ben karakola gidiyorum," dedi ama Ravi ona doğru yaklaşıp başını iki yana sallamaya başlayınca şaşırdı.

"Hayır, gitmiyorsun," dedi, rüzgâra karışan sesi derindi.

Pip'in kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Evet, gidiyorum," dedi, sesi yalvarır gibi çıkmıştı. Bu zaten yeterince zordu. En azından öncesinde Ravi'yi görebilmişti.

"Hayır, gitmiyorsun," dedi Ravi bu kez daha yüksek sesle ve başını sallamaya devam ederek. "Ben oradan geliyorum."

Pip donup kaldı, anlamaya çalışıyordu.

"Ne demek oradan geliyorum?"

"Az önce karakoldaydım, Hawkins'le konuştum," diye bağırdı geçen başka bir arabanın sesini bastırmak için.

"Ne?!" Pip ona baktı, göğsündeki kara delik her şeyi geri verdi: panik, dehşet, korku, acı, ensesindeki ürperti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Her şey yoluna girecek," dedi Ravi. "İtiraf etmeyeceksin. Jason'ı sen öldürmedin." Yutkundu. "Bunu hallettim."

"Ne yaptın?"

Göğsünde silah altı kez patladı.

"Hallettim," dedi. "Hawkins'e kulaklıkları bırakanın ben olduğumu söyledim."

"Hayır, hayır, hayır." Pip bir adım geri çekildi. "Hayır, Ravi! Ne yaptın sen?"

"Sorun yok, düzelecek." Ravi bir adım atıp ona uzandı.

Pip vurarak elini itti. "Sen ne yaptın?" dedi, daralan boğazı kelimeleri ikiye bölüyordu. "Ona tam olarak ne anlattın?"

"Ona kulaklıklarını sürekli, hatta bazen sana haber bile vermeden ödünç aldığımı söyledim. Birkaç hafta önce bir akşam Jason'ı görmek için Bell ailesinin evine gittiğimde de yanımda götürmüş olmalıyım dedim. Ayın 12'sinde. Kulaklıkları orada unutmuş olmalıyım."

"Ne halt yemeye Jason'ı görmeye gitmiş olabilirsin ki?" diye bağırdı Pip. Zihni ondan uzaklaşıyor, ayaklarını geri çekip neredeyse kapıya dayandırıyordu. Hayır, hayır, hayır, ne yapmıştı?

"Jason'la Andie ve Sal adına bir tür okul burs projesi fikri hakkında konuşmaya gitmiştim, bir tür hayır işi. Jason'a fikrimden bahsettim, bazı çıktılar gösterdim, kulaklıklar da o ara çantadan düşmüş olmalı. Oturma odasında kanepede oturuyorduk."

"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı Pip.

"Jason fikrimi beğendi ama şu an için ilgilenecek zamanı olmadığını söyledi, işleri bu şekilde bıraktık, işte kulaklıkları da o zaman orada unutmuş olmalıyım. Sanırım onları daha sonra Jason buldu ve bana ait olduğunu anlamadı. Hawkins'e böyle anlattım."

Pip kulaklarını tıkadı, sanki onu duymazsa bunlar hiç yaşanmamış olacaktı.

"Hayır," dedi usulca, kelime dişlerinin arasında bir titreşimden ibaretti.

Ravi sonunda ona ulaştı. Ellerini yüzünden çekip kendi ellerinin arasına aldı. Sanki onu kendine bağlıyormuş gibi sıkıca tuttu. "Sorun yok, düzelttim. Plan hâlâ işliyor. Jason'ı sen öl-

dürmedin. Max oldürdü. Artık seninle doğrudan bir bağlantı kalmadı. Jason ile nisan ayından beri görüşmedin ve Hawkins senin yalanını yakalamadı. Bendim, kulaklıklarını orada ben unuttum. Sen hiçbir şey bilmiyordun. Bana bugunku goruşmenizi anlattın ve o zaman Jason'la görüşenin ve kulaklıkları orada unutanın ben olduğumu fark ettim. Bu yuzden işleri açıklığa kavuşturmak için karakola gittim. Olan bu. Hawkins bana inandı, bana inanacak. Bana 15'i akşamı nerede olduğumu sordu ve ben de söyledim: Kuzenimle birlikte Amersham'daydım, gittiğim her yeri listeledim. Gece yarısından önce eve döndüm. Güçlu, demir gibi sağlam, tıpkı planladığımız gibi. Ve seninle bir bağlantısı yok. Her şey düzelecek."

"Bunu yapmanı istemedim, Ravi," diye bağırdı Pip. "Onunla konuşmanı, mazeretini kullanmanı hiç istemedim."

"Ama güvendesin," dedi Ravi karanlıkta gözleri parlarken. "Artık gitmene gerek yok."

"Ama *sen* değilsin!" dedi. "Kendini doğrudan her şey dahil ettin. Bunun dışında kalabilirdin, olanlarla ilgin yoktu ama şimdi... ya Dawn Bell 12'sinde evdeyse ne olacak? Ya onlara yalan söylediğini söylerse?"

"Seni kaybedemem," dedi Ravi. "Bunu yapmana izin veremezdim. Sen aradıktan sonra yatağıma oturdum ve gergin, korkmuş, bir konuda kararsız olduğum zamanlarda yaptığım şeyi yaptım. Kendi kendime Pip olsa ne yapardı diye sordum. Bu durumda o ne yapardı? İşte ben de onu yaptım. Bir plan yaptım. Pervasızlık mı? Muhtemelen. Aptallık derecesinde bir cesaret mi? Sen de oylesin. Ama bunu düşündüm ve düşünmek için fazla zamanım yoktu. Senin yapacağını yaptım. Sen de olsan böyle yapardın, Pip." Nefes alırken omuzları inip kalktı. "Sen de boyle yapardın, benim için bunu yapardın, yapacağını biliyorsun. Biz bir takımız, hatırladın mı? Sen ve ben. Ve kimse seni benden alamaz, sen bile."

"Kahretsin!" diye haykırdı Pip rüzgâra çünkü Ravi haklıydı ve yanılıyordu ve Pip mutluydu ve mahvolmuştu.

"Her şey düzelecek." Ravi onu ceketinin içine sardı, oyle olması gerekmediğinde bile sıcacıktı. "Bu benim kararımdı ve ben seni seçtim. Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi nefesinin saçlarında, kafa derisindeydi.

Pip ona sarıldı, Ravi'nin omzunun üstünden karanlık yola baktı. Yavaşça gözlerini kırpıştırırken göğsündeki kara delik ona yetişmeye çalışıyordu. Gitmesine gerek yoktu. Yıllar sonra eski aile evine bakan, onu unuttuğu ya da ev onu hatırlamadığı için anımsadığından daha küçük olduğunu düşünen, ellilerindeki o kadın olmak zorunda değildi. Değer verdiği herkesin hayatlarını onsuz yaşamalarını, birkaç haftada bir metal bir masanın arkasından neler olduğunu anlatmalarını, hayatlarına devam ederken hatırasının nihayet ortadan kaybolana kadar soluklaşmasıyla ziyaretlerin giderek seyrekleşmesini, aralarının açılmasını izlemek zorunda değildi.

Bir hayat, gerçek ve normal bir hayat hâlâ mümkündü. Ravi onu kurtarmıştı, bunu yapmış ve bunu yaparken kendininkini lanetlemişti.

Başka çare yok, geri dönüş yoktu.

Artık dişlerini göstermeli ve sonuna kadar gitmeliydi.

Şüphe yok.

Merhamet yok.

Ellerinde kan, kalbinde silah ve plan.

Dört köşe. Bir tarafta o ve Ravi duruyordu. Diğerinden KB Katili. Onların karşısında Max, Max'in karşısında Dedektif Hawkins.

Ortalarda bir yerde son bir dövüş vardı ve kazanmaları gerekiyordu.

Pip ona sokuldu, iyice, kulağını sıkıca göğsüne bastırıp kalbini dinledi çünkü hâlâ oradaydı ve hâlâ yapabilirdi.

Gözlerini kapadı ve ona sessizce yeni bir söz verdi çünkü Ravi onu seçmişti ve Pip de onu seçmişti: Bu işten beraber kurtulacaklardı.

Kasaba dedikodularla uğulduyordu. Kısık ama kulak misafiri olunacak türden fısıltılardı, özellikle de Pip'in kulakları için.

Korkunç değil mi?

-Gail Yardley, köpeğini gezdirirken.

Bu kasabada yanlış olan bir şeyler var. Gitmek için sabırsızlanıyorum.

-Adam Clark, istasyonun yanında.

Daha kimse tutuklanmadı mı? Kuzenin bir polis tanıyor, değil mi?

-Bayan Morgan, kütüphanenin dışında.

Dawn Bell geçen hafta mağazaya geldi ve pek uzgün görünmuyordu... sence bununla bir ilgisi olabilir mi?

-Marketteki Leslie.

Pip'in de böyle iki konuşması olmuştu ama bunlar herkesin duyabileceği, açıkta yapılan konuşmalar değildi. Kapalı kapılar ardında sürekli fısıldanarak yapılmışlardı.

İlki çarşamba günü Nat'le olandı. İkisi de Pip'in yatağının üstünde oturuyordu.

"Beni bir polis aradı. Dedektif Hawkins. Jason Bell cinayetiyle ilgili yürüttükleri soruşturmayla ilgili olarak. Bana 15'i gecesi Max'in evine gidip gitmediğimi ve yüzüne vurup vurmadığımı sordu."

"Ve?" dedi Pip.

"Ona neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını, beni taciz eden birinin evine isteyerek gidip kendimi onunla

yalnız kalacağım bir duruma soktuğumu neden ima ettiğini anlamadığımı söyledim."

"İyi. Bu iyi."

"O gece sekizden sonra ağabeyimin evinde olduğumu söyledim. Dan çoktan içmiş, kanepede uyuyakalmıştı, yani beni doğrulayacaktır."

"İyi." Bu iyiydi. Hawkins'in Max'i en az bir kez sorguladığı, cep telefonu verilerini aldıktan sonra yeniden sorgulayıp Jason'ın öldüğü akşam nerede olduğunu bir kez daha sorduğu anlamına geliyordu. Max ona bütün gece evde tek başına olduğunu, Nat'in kapıya geldiğini ve erkenden uyuyakaldığını anlatmış olmalıydı. Ama Hawkins'in elinde telefon kayıtları vardı, Max'in evde olmadığını, çağrıların onu olay yerine yerleştiren bir baz istasyonundan yönlendirildiğini görebiliyordu. Max'in birkaç kez yalan söylediğini yakalamıştı.

Pip ve Nat arasında söylenmemiş başka bir şey daha vardı. Bu, Jason Bell'in ölümüydü. Nat asla soramaz ve Pip de asla anlatamazdı ama Nat biliyor olmalıydı, gözlerindeki bakış Pip'e böyle söylüyordu. Yine de bakışlarını kaçırmadı, Pip'in gözlerine baktı, Pip de onunkilere baktı ve asla dile getirilmese de her şey anlaşılmıştı. Jason'ı Pip değil Max öldürmüştü. Bu, onları birbirine bağlayan başka bir sırdı.

İkinci konuşmayı ertesi gün Cara ile *buraya gelebilir misin?* mesajını aldıktan sonra Wardların mutfağında yapmıştı.

"Dedektif, Naomi ve bana 15'i akşamı nerede olduğumuzu, seni görüp görmediğimizi sordu. Biz de gördüğümüzü, kaçta çıktığımızı, kaçta geri döndüğümüzü, nereye gittiğimizi anlattık. Sıradan bir geceydi, acıkmıştık, hepsi buydu. Ona telefonundaki fotoğrafları ve videoları gösterdim. Ona göndermemi istedi."

"Teşekkür ederim," dedi Pip ama kelimeler zayıf ve yetersizdi. Cara'nın gözlerinde de aynı bakış vardı. Jason hakkındaki haberler çıktığında anlamış olmalıydı, başka ne olabilirdi ki? O ve

Naomi bakışmışlar, yüksek sesle söylemiş olsunlar ya da olmasınlar anlamışlardı. Ancak Cara'nın gözlerinde sarsılmaz bir şey daha vardı, aralarındaki güven test edilmiş olsa da kırılmamıştı. Arkadaştan daha çok bir kız kardeş olan Cara Ward onun vazgeçilmezi, desteğiydi ve yüzündeki o tanıdık ifade Pip'in midesindeki düğümün gevşemesine yardım etmişti. Cara ona başka türlü baksa dayanabilir miydi bilmiyordu.

İyi olan başka bir şey daha vardı. Hawkins onun mazeretini araştırıp doğruluyordu. Tanıkları dinlemişti ve şimdi muhtemelen o akşam arabasıyla gidilen yerleri kontrol etmek için trafik kamera kayıtlarına bakacaktı. McDonalds'taki güvenlik kameralarının görüntülerini çoktan izlemiş, kredi kartıyla yaptığı harcamaları ve saatlerini görmüş olabilirdi. Gördün mü Hawkins, Jason'ın öldürüldüğü saatte Pip gerçekten de söylediği yerde, kilometrelerce uzaktaydı.

Bir diğer konuşmayı -bu konuşmadan çok bir tartışmaydı- ebeveynleriyle yapmıştı.

"Ne demek pazar günü gitmiyorum?" Annesinin ağzı açık kalmıştı.

"Gitmiyorum demek. Şimdi gidemem, bu işi bitirmem gerek. İz üstündeyim."

Nadiren bağıran babası ona bağırmıştı. Anlaşılan bu Pip'in şimdiye kadar ona yaptığı en kötü şeydi.

"Katili bulmak için yardımıma ihtiyaçları olduğunu düşünüyorum ama siz bir hafta sarhoş gezmenin daha önemli olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Cevap öfkeli bir bakıştı.

"Kaçırdığım bir şey olursa toparlarım. Bunu her zaman yaparım. Lütfen bana güvenin. Bana güvenmenize ihtiyacım var."

Tıpkı Ravi'nin güvendiği gibi onların da güvenmesine ihtiyacı vardı. Başardıklarından emin olmadan kasabadan ayrılamazdı. Merhamet yok, geri adım atmak yoktu, bu son dövüştü. Pip, polise zaten her şeyi vermişti: Baz istasyonunu kullanarak Max'i

ölüm saati aralığında suç mahalline yerleştirmiş, olay yerinde Max'in saçlarını ve ayakkabı izlerini bırakmıştı, trafik kamerası görüntüleri yangın çıkardıktan sonra arabayla kaçışını çekmişti, evdeki *sweatshirt*'ünün kolunda kan, ayakkabılarının tabanlarında çamur vardı. Belki henüz hepsini bulamamışlardı ama Pip onlara başka bir şey daha vermek üzereydi: Hikâye ve gerekçeyi birbirine bağlayan 1. bölüm. Kasabanın geçmişi, Andie ve Becca'ya olanlar. İki adam arasındaki kin, tanıkların doğruladığı bir tartışma, yara alan gurur ve belki de çok ileri giden bir kavga. Bu kişinin saklayacak bir şeyi yoksa o zaman evindeki güvenlik kameraları onu doğrulayacaktı. Jackie ile yaptığı röportajla zaten biraz yol almıştı ama Pip bir adım daha atmak istiyordu.

Olabilecek en kötü şey ondan yayını silmesini istemeleri, bu işe burnunu sokmamasını söylemeleri olurdu ama zarar çoktan verilmiş, şüphe tohumları ekilmiş olacaktı. Şüphelinin ismini veremezdi, buna gerek de yoktu; Hawkins kimden bahsettiğini anlayacaktı. Bu sadece onun içindi. Önemsediği tek dinleyici oydu. Max aleyhinde kanıtlar toplanınca o zaman Pip'e karşı kanıt toplamakla uğraşmasına gerek kalmayacaktı.

41.29MB yüklendi

İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi: Jason Bell'i Kim Öldürdü?
3. Sezon 1. Bölüm SoundCloud'a başarıya yüklendi.

Elli Bir

Kalbi ve ayakkabılarının çıkardığı uyumsuz patırtı arasında başka bir oyun, başka bir yarıştı. Pip, kendi aklından uzaklaşmak için sese odaklanarak bir ayağını diğerinin önüne attı. Eğer yeterince hızlı koşarsa belki bu gece uyuyabilirdi. Bu gece yeni bir yatakta, yeni bir şehirde olması gerekiyordu ama Little Kilton onu henüz bırakmıyordu.

Bakması gereken yer ayakları değil nereye gittiğiydi. Bunu düşünmemişti, düşünmeye gerek duymamıştı, sadece her zamanki parkurlarından, turlarından biriydi. Bir sokak diğerine açılıyor ve Pip de hiç düşünmeden takip ediyordu.

Araç ve insan sesleri duyunca başını kaldırdı ve o zaman nereye koştuğunu anladı. Tudor Hattı'nda, Hastings ailesinin evine giden yolu yarılamıştı.

Ev az ilerideydi ama Pip'in gözüne oraya ait olmayan bir şey ilişti. Evin önündeki sokağa park edilmiş üç polis arabası ve her iki yanında sarı mavi büyük kareler olan iki minibüs vardı.

Gözleri onu daha da yakına çekti ve Pip kapıdan girip çıkan insanları görene kadar ilerledi. Tepeden tırnağa her yerlerini kaplayan beyaz plastik giysiler giymişlerdi. Yüzlerinde maske, ellerinde lateks eldivenler vardı. Önce biri evden çıkardığı büyük kahverengi kesekâğıdını dışarıda bekleyen minibüse koydu, sonra bir başkası.

Adli tıp ekibiydi.

Adli tıp ekibi Max'in evinde arama yapıyordu.

Pip yavaşlayıp durdu, plastiğe sarılı insanların düzenli kaosunu izlerken ayaklarına galip gelen kalbi kendini göğüs kafesine doğru attı. Tek izleyen Pip değildi. Komşular da kendi garaj yollarının ucunda durmuş, kocaman açılmış gözleriyle ellerinin arkasından birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. Sokağın diğer tarafına park eden beyaz bir minibüsün etrafında daha çok insan vardı.

Biri olay yerinin fotoğraflarını çekiyordu, başka bir adamsa omzuna dayadığı büyük kamerayı yolun karşısına doğrultmuştu.

Reflektif yelek giyen üniformalı bir memur devriye arabalarından birinin yanında durmuş iki kişiyle konuşuyordu: bir kadın ve bir erkek. Adam polise kesik kesik hararetli bir şeyler söylüyor, konuşmaları rüzgârla taşınıyordu. Bunlar Max'in İtalya'dan dönen anne ve babasıydı, pahalı bronz tenleriyle birbirlerine sokulmuşlardı. Pip etrafa bakındı ama Max burada değildi. Hawkins de görünürde yoktu.

"Saçmalık," diye bağırdı Max'in babası telefonunu çıkarırken, hareketleri sert ve öfkeliydi.

"Bay Hastings, imzalı arama izni size gösterildi. Daha fazla uzamaz. Biraz sakin olursanız."

Bay Hastings bir hışım dönüp uzaklaşırken telefonu kulağına bastırdı. "Epps!" diye bağırdı.

Polis memuru da Bay Hastings'i gözden kaçırmamak için hareketlendi. Pip, polis onu göremeden döndü, spor ayakkabıları asfalta sürtünürken saçları arkasında savruldu.

Polis onu tanıyabilirdi ve Pip'in burada görünmemesi gerekiyordu. Mesafesini korumalıydı.

Adımlarını hızlandırıp geldiği yönde koşmaya başladı. Başka bir oyun, başka bir yarıştı ve şu an Pip kazanıyordu.

Fazla uzun sürmemeliydi, sürmezdi. Ev için arama izni çıkarılmıştı. Her yeri arayacaklar ve Max'in odasında kanlı *sweatshirt*'ü ve zikzak tabanlı spor ayakkabıları bulacaklardı. Pip onların evden kahverengi kesekâğıdı içinde çıkarıldığını çoktan görmüş olabilirdi. Evi aramak için izin aldıklarına göre büyük olasılıkla Jason'ın üstünde ve kan gölünün içinde buldukları sarı saçlarla eşleşip eşleşmediğini görmek için Max'ten DNA örneği almak için de izin çıkarmış olmalılardı. Belki de Max şu an bununla uğraşıyordu.

Köşeyi döndü, gözleri artık ayaklarında değil griye dönen gökyüzündeydi. Max'in giysilerindeki kanı ve Jason'ın üstünde

bulunan kılları doğrulayan DNA sonuçlarının laboratuvardan çıkması birkaç gün sürebilirdi. Ama sonuçlar çıktıktan sonra Hawkins'in başka seçeneği kalmayacaktı. Kanıtlar çok kuvvetliydi. Oyuncular bulundukları köşelerden birbirlerine bakarken tahtadaki taşlar hareket ediyordu.

Adımlarını daha da, daha da hızlandıran Pip sonun yaklaştığını hissedebiliyordu.

Kimden: mariakarras61@hotmail.com 11:39
Kime: İBKCR@gmail.com

Konu: yeni haberler!

Merhaba Pippa,

Umarım iyisindir! Yakın zamanda yayınladığın bölümden üçüncü sezon için vakanı bulduğunu anladım, daha doğrusu o seni buldu. Ne trajedi, zavallı Bay Bell! Gerçekten bunu ona kimin yaptığını bulmanı umarım.

Billy ve KB Katili davası yerine neden bu davaya öncelik verdiğini kesinlikle anlıyorum ama bu sabah bazı haberler aldım ve bilmek isteyeceğini düşündüm. Görünüşe bakılırsa Billy'nin davası yeniden incelenecek! Bazı yeni kanıtlar bulunmuş. Henüz tüm ayrıntıları bilmiyorum ama DNA ya da parmak izi gibi büyük bir şeye benziyor. Bu yüzden herkes bir anda ilgi göstermeye başladı. İkinci kurban Melissa Denny'nin üstünde bulunan parmak izinin kime ait olduğunu tespit edip etmediklerini merak ediyorum.

Bu işler zaman alır biliyorum ama Masumiyet Projesi'nden bir avukat mahkûmiyet kararını bozmak için ceza davaları inceleme komisyonuna bir dilekçe vermesi konusunda Billy ile temasa geçti. Yani polis ya gerçek KB Katili'ni buldu ya da en azından Billy'nin mahkûmiyetinin artık "güvenilir" olmadığına dair -terminoloji buymuş baktım- yeterli kanıt buldular.

Her neyse hepimizi çok heyecanlıyız, elbette sana haber vereceğim Kim bilir belki de oğlum Noel'de yanımda olur!

Bana ve Billy'ye inandığın için teşekkür ederim

Sevgiler,

Maria Karras

Elli İki

Pip parmaklarını bilgisayar ekranında gezdirdi ve e-postanın son satırının üstünde durdu.

Bana ve Billy'ye inandığın için teşekkür ederim.

Onlara inanmıştı çünkü Pip KB Katili'nin altıncı kurbanı olmak üzereydi ve bir bakıma her zaman öyle kalacaktı. Jason onu yakaladığı andan itibaren hapishanede masum bir adamın olduğuna hiç şüphe kalmamıştı. Ancak plan Billy'yi unutturmuştu. Hayatta kalmak, yaşamak ve intikam, Ravi'yi ve diğerlerini plandan korumak öne geçmişti. Billy'nin de kendisi kadar Jason Bell'den kurtarılmaya ihtiyacı vardı ama Pip onu arkada bırakmış, geri plana itmişti. Bir şey yapabilirdi, değil mi? Plan yalnızca Jason Bell'in KB Katili olduğunu bilmediği, onunla hiçbir ilgisi olmadığı sürece işe yarardı ama bir şeyler düşünebilirdi.

Buz gibi soğuk, taş gibi sert olan başka bir şeyi kavradı: Pip, Jason Bell'in KB Katili olduğuna dair somut bir kanıt olmadığını düşünmüştü. Bunun iki anlamı vardı: Billy Karras'ı bırakacak, kendini kurtaracak ve onu zihninin derinlerine gömecekti. İkincisi: Bunların hiçbiri yaşanmak zorunda değildi. Pip o ağaçlara doğru yürümeye devam edebilir, Jason'ın arabası arkasından Green Scene'e girebilirdi. Pip yürümeye devam eder; bir yol, bir ev, bir insan, bir telefon bulabilirdi. Belki Hawkins ona inanmayacaktı ama araştırmaya başlayabilirdi. Ve belki Jason harekete geçmeden önce davranıp Pip'in anlattıklarını destekleyecek olan şimdi bulduğu kanıtı o zaman bulabilirdi. Pip'in birinci ağızdan anlattıklarıyla Jason parmaklıkların arkasına girebilir, Billy özgür kalabilirdi.

Ama olan bu değildi. Bu seçmediği bir yol ayrımıydı.

Pip, o ağaçların karanlığında durup farklı bir tercih yapmıştı. Bu bir kaza, dürtü, savaş ya da kaç durumu değildi. İki yolu da görmüş ve bir seçim yapmıştı. Geri dönmüştü.

Ve belki başka bir hayatta diğer Pip doğru seçimi yapmıştı. Kendine güvenmeyenlere güvenmiş ve işe yaramıştı. Kendini kurtarmak için kendini kurtarmıştı, belki çoktan her şey çözülmüş, Ravi ve Pip takımı yoluna devam edip normal bir hayat yaşamaya başlamıştı. Ama Pip de kendininkinin doğru seçim olduğunu söyleyebilirdi. KB Katili'nin bir daha kimseye zarar vermeyeceğinden emin olmasının tek yolu ölmesiydi. Üstelik bu yolda Max Hastings de yok olacaktı. Bir taşta iki kuş. İki canavar, bir ölüm çemberi ve onların yüzünden ölü gözleri olan bir sürü kız. Biri ölmüştü ve her şey yolunda giderse diğeri otuz ila ömür boyu arası hapis yatacaktı. Gitmişlerdi. Ortadan kaybolmuşlardı ve onları arayacak kimse yoktu. Kim bilir, belki de böylesi daha iyiydi...

Yine de şu anda Pip'in bu hatayı düzeltmek, Billy Karras'ı unutmamak için yapabileceği bir şey vardı. Annesi muhtemelen haklıydı, Jason'ın cesedini inceleyip parmak izlerini veri tabanına girdiklerinde KB Katili ile ilgili kalan soru işaretiyle eşleşmişti. Belki onu KB cinayetlerinin olay yerlerine bağlayan başka DNA kanıtları bulunmuştu. Ve bir de şu ganimetler vardı. Pip üç tanesini kendi bulmuştu. İki tanesini Bell ailesinin bir yıl önce cinayet panosuna iğnelediği eski fotoğrafına bakarak bulmuştu. Phillipa Brockfield'a ait madeni para şeklinde ucu olan altın kolye Dawn Bell'in boynundaydı. Becca'nın kulaklarında iki parıltı vardı, açık yeşil taşlı pembe altın küpeler. O küpeleri hâlâ takıyordu. Onlar Julia Evans'a aitti. Pip, Becca'ya bir şekilde mesaj gönderebilmeyi, tüm yaşananları anlatabilmeyi, o küpeler hakkında onu uyarabilmeyi isterdi. Çünkü Becca o küpeleri taktığı sürece KB onun üzerinde kontrol sahibi olacaktı. Karısı ve kızlarını her gördüğünde o kadınları öldürdüğü anı yeniden yaşamıştı.

Polis, Jason'ın evini aramıştı. Pip'in kulaklığını bulduklarına göre belki diğer kurbanlardan alınan ganimetleri de bulmuşlardı. Andie'nin mor renkli saç fırçası, Dawn'ın taktığı kolye, Bethany Ingham'ın Casio saati, Tara Yates'in anahtarlığı.

Ve eğer o ganimetleri bulamadılarsa Pip, Hawkins'i onlara yönlendirebilirdi, tek yapması gereken ona bu fotoğrafı göstermekti.

Sadece bu da değil, Andie'nin gizli e-posta hesabı ve gönderilmemiş taslak vardı. Andie'nin son sözleri olmasa da öyle gibi hissettiren o e-posta Jason Bell'in tabutuna çivi çakacaktı. Polisi Andie'nin HE ile olan bağlantısına da götürecekti. Pip'in önce *KBKatili6* olan şifreyi daha az dikkat çekici bir şeyle değiştirmesi gerekiyordu. Hemen yapıp *AndieveBeccaTakımı* olarak değiştirdi. Andie'nin bunu daha çok seveceğini düşündü.

Poliste parmak izleri olabilirdi ama Pip onlara geri kalan her şeyi vererek Jason Bell'e karşı açılacak davayı makul şüphe olmayacak şekilde destekleyecekti. Billy'nin mahkûmiyeti bozulduğunda yeni ortaya çıkan aklayıcı deliller ışığında onu yeniden yargılayamayacaklar, tüm suçlamaları tamamen reddedeceklerdi. Billy sonunda eve dönecekti, Pip ona bu kadarını borçluydu.

Ve herkes Jason Bell'in gerçekte kim olduğunu öğrenirse Pip insanların onun öldürülmüş olmasının ne kadar korkunç olduğunu söylemelerini dinlemek zorunda kalmayacaktı

Pip aynanın karşısında pratik yaptı, tüm gün kullanılmamış sesi hırıltılıydı. "Merhaba Dedektif Hawkins, kusura bakma, aşırı meşgul olduğunu biliyorum. Sadece... evet, bildiğin gibi onu kimin öldürmüş olabileceğine dair araştırmanın bir parçası olarak Jason Bell'in geçmişini de inceliyordum. Şirketine, kişisel ilişkilerine falan bakıyordum. Ve bilmiyorum..." Durdu, yüzünde mahcup bir ifade vardı, dişlerini sıktı. "Başka bir davayla rahatsız edici bazı bağlantılar buldum. Seni bunlarla rahatsız etmek istemezdim ama gerçekten bir bakman gerektiğini düşünüyorum."

Green Scene Ltd.'den alınan koli bandı ve ip, şirketin cesetlerin atıldığı yerlerle olan bağlantısı. Tara Yates ve Andie'nin öldüğü gece şirkette bir güvenlik alarmının çalmasıyla ilgili Jess Walker'la yaptığı eski bir röportajın kaydı. Andie'nin gizli e-posta hesabının kullanıcı adı ve yeni değiştirilmiş parolası. Andie'nin masasındaki okul ajandasından çekilen bir fotoğraf ve hemen yanında duran mor saç fırçası. Ve kolyeyle küpelerin bulunduğu bu aile fotoğrafı.

"Becca o küpeleri hâlâ takıyor. Biliyorum çünkü onu ziyarete gidiyorum. Belki sadece bana mı öyle geliyor bilmiyorum ama KB Katili'nin Julia Evans'tan ganimet olarak aldığı küpelere çok benzemiyor mu?"

Kafasının içinde Ravi'ninkine benzeyen ses ona yapmamasını söyledi. Gerçek Ravi de muhtemelen aynı fikirde olur, dikkatleri üzerine çekmemesini söylerdi. Ama Pip, Billy için, annesi için ve başka bir hayatta öteki yolu seçen diğer Pip'in haklı olmaması için bunu yapmalıydı.

Bir adamı özgürlüğüne kavuşturmak için gereken her şeyi alıp evden çıktı.

Amersham Karakolu'na yine aynı yolculuğu yapıyordu ama bu kez Pip bitirmeye gidiyordu. Artık göğsünde kara bir delik yoktu, sadece kararlılık hissediyordu, sadece öfke, korku ve kararlılık. Her şeyi düzeltmek için son şansıydı. Billy'yi kurtar, Hawkins'i alt et, Jason Bell ve Max Hastings'i bitir, Ravi'yi kurtar, kendini kurtar, normal bir hayat yaşa. Son başlangıçtı ve ikisi de bitmek üzereydi.

Otoparkta boş bir yere park etti, dikiz aynasından gözlerine baktı ve kapıyı açtı.

İçindeki her şeyle sırt çantasını omzuna astı, arabanın kapısını sertçe kapadı, çıkan ses sessiz perşembe öğleden sonrasında alkış gibi yankılandı.

Ama Pip çok ama çok kötü bir yer olan tuğla binaya doğru yürürken ortalık artık sessiz değildi. Arkasındaki asfaltta bir sürü tekerlek kayarak durdu.

Pip otomatik kapıların önünde durup omzunun üstünden arkasına baktı.

Üç araba girişin önüne park etmişti. Önde sarı mavi kareleri olan bir devriye arabası, arkasında bir SUV ve en geride başka bir devriye arabası vardı.

İlk arabadan Pip'in tanımadığı iki üniformalı polis indi, biri omzundaki telsize konuşuyordu. Arkadaki ekip arabasının kapıları açıldı ve içinden Daniel da Silva ile Soraya Bouzidi çıktı. Pip'i görünce Daniel'in dudakları ince bir çizgi hâlinde gerildi.

Siyah sivil aracın sürücü tarafındaki kapısı açıldı, aşağı inen Hawkins'in yeşil kapitone ceketinin fermuarı boynuna kadar çekilmişti. Arabanın arka kapısını açıp içeri eğilirken Pip'in orada, yirmi adım ilerisinde durduğunu görmedi.

Pip önce bacaklarını, ardından asfaltın üstünde sallanan ayaklarını ve Hawkins onu arabadan indirirken önden kelepçelenmiş ellerini gördü.

Max Hastings.

Max Hastings tutuklanmıştı.

"Size söylüyorum, büyük bir hata yapıyorsunuz," dedi Hawkins'e. Sesi titriyordu ama o an Pip bunun öfkeden mi yoksa korkudan mı olduğunu anlayamadı. İkincisi olduğunu umdu. "Bununla hiçbir ilgim yok, anlamıyor..."

Max sustu, soluk gözleri karakola doğru kayarken Pip'in orada durduğunu gördü. Solukları hızlandı, gözleri kocaman açılırken bakışları öfkelendi.

Soraya ve diğer polislerden birine gelmelerini işaret eden Hawkins fark etmedi.

Ne olduğunu anlamadılar. Pip de anlamadı. Hızlı bir silkelenme hareketiyle Max kolunu Hawkins'ten kurtarıp onu yere

itti. Otoparkın karşısına doğru koşmaya başladı, o kadar hızlıydı ki Pip'in gözlerini kırpacak zamanı olmadı.

Max, Pip'e çarptı, kelepçeli ellerini boynuna yapıştırıp onu tuğla binaya doğru itti. Pip başını sertçe çarptı.

Arkada bağrışmalar, itişmeler vardı ama Pip sadece Max'in birkaç santim uzağındaki gözlerindeki parıltıyı görebildi. Ellerini boynuna doladı, parmak uçları tenini yakıyordu.

Max dişlerini gösterdi, Pip de dişlerini gösterdi.

"Bunu sen yaptın!" diye bağırdı Max tükürükler saçarak. "Bunu bir şekilde sen yaptın!"

Biraz daha itip Pip'in kafasını duvara yapıştırdı.

Pip ona karşı koymadı, elleri serbestti ama onu itmedi. Gözlerine baktı ve sadece Max'in duyabileceği bir sesle fısıldadı.

"Seni de mezara sokmadığım için şanslısın."

Max haykırdı, çığlığı köşeye sıkışmış bir hayvan misaliydi, yüzü kıpkırmızıydı, gözlerinin yanından çirkin damarlar fırlamıştı. "Seni lanet sürtük..." diye bağırıp kafasını duvara çarparken Hawkins ve Daniel onu arkadan yakalayıp çekti. Bir itişme oldu, Max yere düştü, koşarak yanına gelen memurlara tekme savurdu.

"O yaptı!" diye bağırdı Max. "Ben yapmadım. Ben hiçbir şey yapmadım. Ben masumum!"

Pip başının arkasını yokladı: Kan yoktu. Ellerinde kan yoktu.

"Ben yapmadım!"

Onu ayağa kaldırdılar.

Max başını Pip'e doğru çevirdi, kısa bir an tam da olduğu gibi göründü: Gözleri kısık ve hiddetli, ağzı açık, korkunç ve kocamandı, yüzü öfkeli ve çirkindi. İşte bu oydu: Tüm rollerinden ve maskelerinden arınmış bir tehlikeydi.

"Nasıl bilmiyorum ama o yaptı!" diye bağırdı. "O yaptı! O kafayı yemiş!"

"İçeri götürün!" dedi Dedektif Hawkins, Soraya ve iki diğer memur Max'i doğru yarı sürükleyerek yarı taşıyarak otomatik

kapılara doğru götürdü. Hawkins peşlerinden içeri girmeden önce Pip'e baktı. "Sen iyi misin?" diye sordu nefes nefese.

"İyiyim." Pip başını salladı.

"Tamam." O da başını salladı, ardından binaya girip Max'in vahşi çığlıklarını takip etti.

Arkasında biri burnunu çekince Pip dönüp baktı. Daniel da Silva, Max'in çekiştirdiği üniformasını düzeltiyordu.

"Üzgünüm," dedi. "Sen iyi misin? Seni bayağı sert itti."

"Evet, iyiyim," dedi Pip. "Sadece başımı çarptım, önemli değil. Babam zaten fazla beyin hücrem olduğunu söylüyor, birkaç tanesini kaybetmeyi göze alabilirim."

"Peki." Dan kederli bir tebessümle tekrar burnunu çekti.

"Max Hastings," dedi Pip usulca, isminin arkasında bir soru saklıydı.

"Evet," dedi Dan.

"Suçlanacak mı?" diye sordu ikisi de Max'in boğuk seslerinin geldiği girişe doğru baktı. "Cinayetle?"

Daniel başını sallayarak onayladı.

Bir şey Pip'in üstüne baskı yapıyor, omuzlarındaki ağır bir gölge göğsünü sıkıştırıyordu. Ama Daniel'in başının aşağı yukarı hareket ettiğini görünce nihayet ağırlık kalktı. Max'i Jason'ın cinayetiyle suçlayacaklardı. Kalbi kuş kanadı gibi hızla çarpıyordu ama bu korku değildi, umuda benzer başka bir şeydi.

Bitmişti, kazanmıştı. Hâlâ buradaydı.

"Pislik," diye tıslayan Dan, Pip'i çok ama çok kötü bir yerin kapılarına baktığı bu âna geri getirdi. "Bunu söylediğimi kimseye söyleme ama... Jason Bell benim için baba gibiydi ve o..." Daniel bir an devam edemedi, Max'i yutan cam kapılara baktı. "O..." Daniel gözlerini kurulayıp öksürdü.

"Üzgünüm," dedi Pip ve bu bir yalan değildi. Jason öldüğü için üzgün değildi, bir parça bile, onu öldürdüğü için de üzgün değildi ama Daniel için üzgündü. Pip, şu âna kadar üç ayrı olayda onun suçlu olabileceğini düşünmüş, KB Katili olduğuna hiç

şüphesiz ikna olmuştu. Ama değildi. Dan de sadece gri alanda süzülen, yanlış zamanlarda yanlış yerlerde olan o ruhlardan biriydi. Ve bugünlerde sürekli olduğu gibi buz gibi bir farkındalık daha yaşadı: Jason Bell, Daniel'i kullanmıştı. Dan'in polis kuvvetlerine katılmasının nedeni oydu. Bunu yapmaya onu Jason ikna etmiş, eğitimini desteklemişti. Becca, tüm bunları Pip'e geçen yıl anlatmıştı ve Pip gerçekte ne olduğunu şimdi anlıyordu. Sebep Jason'ın Daniel'i sahip olamadığı erkek evlat gibi görmesi değildi. Hayır, bunu yapmıştı çünkü KB Katili davasıyla ilgili bilgi almak istiyordu. İçeri adam sokarak soruşturmaya dahil olmak. Daniel'in KB Katili hakkında dikkat çeken soruları aslında Jason'a aitti. Daniel aracılığıyla davayla ilgileniyordu. Andie'nin "Onlardan biri sayılır," derken kastettiği buydu. Dan'i kullanmıştı. Jason Bell, tıpkı Andie ve Becca'ya olmadığı gibi Daniel'e de babalık yapmamıştı.

Pip bunu Daniel'e anlatabilirdi. Onu Jason hakkında yakında çıkacak haberlerle, KB Katili'yle olan bağlantısıyla ilgili uyarabilirdi. Ama yüzündeki kederli gülümsemeye, gözlerinin etrafındaki kızarıklara bakınca yapamadı. Bunu ondan alan kişi olmak istemiyordu. Zaten yeterince şey almıştı.

"Evet," dedi Daniel dalgınlıkla, tıslayarak açılan kapıdan birinin çıkmasını izlerken.

Dedektif Hawkins'ti. "Daniel," dedi, "acaba ...?" Başparmağıyla binanın içini işaret etti.

"Evet efendim," dedi Daniel başını sallayarak. Doğruca yürüyüp kapılardan içeri girerek gözden kayboldu.

Hawkins Pip'e yaklaştı.

"İyi misin?" diye sordu yine. "Tıbbi yardım çağırmama gerek var mı? Başın...?" Gözlerini kısıp ona baktı.

"Hayır, iyiyim," dedi Pip ısrarla.

"Üzgünüm," dedi Hawkins tuhaf bir öksürükle. "Benim hatam. Daha önce direnç göstermemişti. Böyle bir şey beklemiyordum... daha dikkatli olmalıydım, benim hatam."

"Sorun yok." Pip dudakları kapalı olarak gülümsedi. "Endişelenme."

Aralarında gergin bir sessizlik oldu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Hawkins.

"Ah, seninle bir şey hakkında konuşmaya gelmiştim."

"Öyle mi?" Ona baktı.

"Meşgul olduğunu biliyorum." Karakolun kapılarına baktı. "Ama sanırım içeride konuşmalıyız. Sana göstermem gereken bazı şeyler var, araştırmam sırasında bulduğum şeyler. Önemli olduğunu düşünüyorum."

Hawkins gözlerini ona dikti. Pip de ona bakıyordu ve gözlerini ilk kaçıran olmayacaktı.

"Evet, tabii, tamam," dedi hızlıca arkasına bakarak. "Bana on dakika verebilir misin?"

"Evet, tabii," dedi Pip. "Dışarıda bekleyeceğim."

Hawkins arkasını dönerken hafifçe başını eğdi.

"O öldürdü, öyle mi?" Pip soruyu Hawkins'in arkasından sormuştu. "Jason Bell'i Max mi öldürdü?"

Hawkins durdu, cilalı ayakkabılarını betona sürterek döndü.

Başını hafifçe hareket ettirdi, tam bir onay sayılmazdı. "Kanıtlar çok kuvvetli," dedi. Gözlerine baktı, sanki tepkisini görmek istiyormuş gibi inceledi. Pip tepki vermedi, ifadesi değişmedi. Ne yapmasını bekliyordu ki, gülmesini mi? Başından beri haklı olduğunu, yine önce davrandığını söylemesini mi?

"Bu iyi," dedi. "Kanıt yani. Şüphe yok..."

"Bugün daha sonra bir basın toplantısı olacak," dedi.

"Tamam."

Hawkins burnunu çekti. "Benim." Kapılara doğru bir adım geri çekilerek sensörleri devreye soktu.

"Tabii, burada bekleyeceğim," dedi Pip.

Hawkins bir adım daha attı, sonra durdu ve başını küçük bir kahkahayla salladı.

"Böyle bir şeye bulaşmış olsan," dedi yüzünde gülümsemeyle, "bundan paçayı nasıl sıyıracağını bilirdin."

Ona baktı, Pip'in midesine bir şey düştü ve düşmeye devam edip onu da aşağı çekti. Ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Yüzüne Hawkins'inkine benzer bir gülümseme yerleştirdi. "Şey," dedi omuz silkerek, "çok fazla gerçek suç *podcast*'i dinledim."

"Doğru," dedi Hawkins gülerek. Ayakkabılarına baktı. "Doğru." Başını salladı. "İşim bitince gelip seni bulacağım".

Karakola girdi, Pip arkasından ona baktı, duyduğu tıslama kapılardan mı yoksa kafasının içinden mi geliyordu?

kinci gecede Pip'in tavandaki karanlık gölgelere bakıp onları bir şekle sokarken tek duyduğu Hawkins'in sesiydi. Gözleri kocaman açıktı, böylece koli bandıyla kapatılamazdı. Kalbinde silah ateşleniyordu.

Böyle bir şeye bulaşmış olsan paçayı nasıl kurtaracağını bilirdin.

Pip zihninde kelimeleri tıpkı onun söylediği gibi söylüyor, hecelerin aynı yerlerinde duraksıyordu.

1 numaralı sorgu odasında otururlarken ve Pip ona Jason'ın araştırmasında bulduklarını gösterip fotoğrafları ve Andie'nin e-posta hesabının giriş bilgilerini verirken Hawkins konuyu bir daha açmamıştı. Ona dolaylı yoldan Jason'ın KB Katili ile bağlantısını bulduklarını, araştırmaya başladıklarını söylemiş ama bu bilgilerin de çok yardımcı olacağını söyleyip teşekkür etmişti. Kapıya kadar eşlik etmeden önce elini sıkmıştı. Elini biraz uzun süre tutmamış mıydı? Bir şey anlamaya mı çalışıyordu?

Pip bir kez daha cümleyi onun sesiyle tekrarlayıp her duraksamasına, her nefes alışına bakarak her açıdan inceledi.

Dışarıdan bakınca sadece bir şakaydı. Ama böyle bir niyetle söylememiş, çok yavaş ve çok belirsiz, etkisini azaltmak için gülmekten nefes nefese kalarak dillendirmişti.

Biliyordu.

Hayır, bilemezdi. Katili yakalamışlardı. Hawkins'in kanıtı yoktu ve Pip'in tanığı vardı.

Tamam, eğer bilmiyorsa o zaman küçük bir parçası -zihninin bir köşesine kilitlemiş olması gereken minik, hatta minicik bir parçası- şüpheler barındırıyordu. Gülünçtü, saçmalıktı, Pip'in başka bir yerde olduğuna dair demir gibi sağlam mazereti vardı ve Max'in aleyhindeki kanıtlar güçlüydü. Ama biraz fazla güçlü, biraz fazla kolay ve biraz fazla mı acemiceydi, diye sordu kafasının içindeki kısık ses. Güvenip güvenemeyeceğinden

emin olmadığı bir kuşkuydu. Gözlerini bu yüzden incelemiş, o kuşkunun izlerini aramıştı.

Max tutuklanmış, suçlanmıştı, polis KB Katili davasını yeninden inceliyordu. Billy Karras serbest kalacaktı. Pip kurtulmuştu. Özgür ve güvendeydi, değer verdiği herkes de öyleydi. Pip ona haber verdiğinde Ravi gülmüş, ağlamış, ona sımsıkı sarılmıştı. Ama... ama madem kazanmıştı neden öyle hissetmiyordu? Neden hâlâ batıyordu?

İşim bitince gelip seni bulacağım, dedi kafasındaki Hawkins. O an bununla ne kastettiğini biliyordu, Max'in işlemlerini bitirdikten sonra konuşmak için geleceğini söylüyordu. Ama zihninde yankılanırken başka bir anlama bürünmüştü. Bu bir sözdü. Bir tehdit. *İşim bitince gelip seni bulacağım.*

Belki biliyordu belki bilmiyordu, belki şüpheleniyordu belki şüphelenmiyordu, düşünüyordu ve çok düşünüyordu, aklından çıkarıyor ve sonra yeniden aklına geliyordu. Hangisinin olduğunun önemi yoktu, bir yerde, bir şekilde ne kadar küçük olsa da, ne kadar saçma ve mantıksız olsa da bu fikir kafasındaydı. Oradaydı. Hawkins bir saniyeliğine de olsa onu içeri almış ve Pip de şüphe tohumunun ekili olduğunu görmüştü.

O ve Hawkins karşı köşelerde kalıp birbirlerine bakan son rakiplerdi. Daha önce Sal Singh, Andie Bell ya da Jamie Reynolds'ın kaybolmasında gerçeği söylediğini anlamamıştı. Ama Pip büyümüş ve değişmişti, belki Hawkins de değişmişti. Ve o tek düşünce, zihninin köşesinden saklanan o minik şüphe Pip'in felaketiydi.

Pip ağladı, içi boşalana kadar ağladı çünkü biliyordu. Direnemezdi, her şeyden çok istediği normal hayatına geri dönemezdi. Oysa bunca şeyi bu uğurda yapmıştı. Ödemesi gereken bedel buydu. Saatlerce kendi kendine konuştu, *eğer* ve *acaba* diye sorarak farklı senaryolar üretti ve buradan çıkmanın, herkesi güvende tutmanın tek yolu olduğunu gördü. Son bir plan.

Ne yapılması gerektiğini biliyordu. Ama bunu yapmak onu öldürebilirdi.

Elli Dört

Ona bakarken yüksek ağaçların arasından süzülen güneş, gözlerini aydınlattı. Belki de durum tam tersi, diye düşündü Pip, belki de Ravi'nin gözleri güneşi aydınlatıyordu. Çarpık gülümsemesi yüzüne yayılmıştı.

"Komiser?" dedi Ravi usulca Lodge Ormanı'nda dökülen yaprakların üstünden ilerlerken, ses gevrek ve körpeydi, kulağa ev, başlangıç ve son gibi geliyordu.

"Üzgünüm." Pip ona yetişip adımlarını ona uydurdu. "Ne dedin?"

"Dedim ki," kelimeyi uzatırken hafifçe kaburgalarından dürttü, "sabah ebeveynlerin seni kaçta götürecek?" Bekledi. "Cambridge'e?" diye hatırlattı. "Merhaba? Orada kimse var mı?"

"Ah, şey, sanırım erkenden," diyen Pip kendini toplamak için başını iki yana salladı. "Muhtemelen on gibi çıkarız."

Nasıl yapacağını, nasıl söyleyeceğini, hatta nasıl başlayacağını bile bilmiyordu. Bunu anlatacak kelime yoktu, varlığının her zerresini kuşatan, kaburgaları etrafına çökerken göğsüne hapsolan bir acıydı. Kırılan kemikler, kana bulanan eller, hepsinden beter bir acıydı.

"Güzel," dedi Ravi. "O civarda gelip babanın arabayı yüklemesine yardım ederim."

Pip'in dudakları kelimeleri bırakmakla tehdit ederken sıkışan boğazı onu durdurdu. Ormanda patikadan ayrılıp yürümeye devam eden Ravi onu görmedi. *Keşif*, demişti, ikisi, Ravi ve Pip takımı vahşi doğada yalnızdı.

"Ziyarete ne zaman gelmeliyim?" dedi, eğilip bir dalın altından geçti ve bakmadan Pip'in geçmesi için tuttu. "Normalde ge-

lecek hafta sonu orada olacaktım, peki sonraki hafta sonuna ne dersin? Yemeğe falan çıkabiliriz."

Bunu yapamazdı. Onun peşinden bir adım daha atamazdı.

Gözleri hızla doldu, göğsünde asla açılmayacak bir düğüm hissetti.

"Ravi," dedi usulca.

Ravi sesinden anladı. Kocaman açılmış gözleri, çatık kaşlarıyla ona döndü.

"Hey, hey." Yanına gidip elini tuttu. "Ne oldu? Sorun ne?" Onu kendine çekti, sarıldı, bir elini ensesine koyup göğsüne bastırdı.

"Hayır." Pip elinden kurtulup uzaklaştı ama ruhu bedeninden ayrılıyor, ona geri dönüyor, kendisi yerine Ravi'yi seçiyormuş gibi hissetti. "Ravi bu... yarın arabanın yüklenmesine yardıma gelemezsin. Cambridge'e beni ziyarete gelemezsin. Yapamazsın, yapamayız..." Çatallaşan sesi göğsünden yükselen hıçkırıklarla boğuldu.

"Pip, sen nede..."

"Bu son," dedi Pip. "Bu birbirimizi son görüşümüz."

Rüzgâr ağaçların üzerinden esiyor, saçlarını yüzüne savuruyor, tutamları gözyaşlarına yapıştırıyordu.

Ravi'nin gözlerindeki ışık gitmiş, yerini korkunun karanlığına bırakmıştı.

"Sen neden bahsediyorsun? Hayır, olmaz," dedi giderek yükselen sesi ağaçların ıslığıyla mücadele ediyordu.

"Tek yol bu," dedi Pip. "Seni benden korumanın tek yolu."

"Senden korunmaya ihtiyacım yok," dedi. "Bitti. Başardık. Max suçlandı. Biz özgürüz."

"Değiliz," diye bağırdı Pip. "Hawkins biliyor ya da şüpheleniyor. Bana karakolun dışında söylediği şey. Bu düşünce orada, kafasında."

"Yani?" Ravi artık öfkelenmişti. "Önemi yok. Max'i suçladılar. Bütün kanıtlar ellerinde. Sana karşı bir şey yok. Hawkins ne isterse düşünebilir, önemi yok."

"Var."

"Neden?" diye bağırdı, sesi çaresiz, paramparçaydı. "Neden önemli?"

"Çünkü," Pip'in gözyaşlarıyla kalınlaşan sesi de yükselmişti. "Çünkü bitmedi. En sonuna kadar düşünmedik. Önce mahkemenin görülmesi gerek, Ravi. On iki kişiden oluşan bir jürinin Max'i şüpheye yer kalmayacak biçimde suçlu bulması gerekiyor. Ve eğer bunu yaparlarsa o zaman gerçekten bitecek ve özgür olacağız. Hawkins'in araştırmak için nedeni kalmayacak. Karar verildikten sonra bozulması imkânsıza yakın, istatistiklere bak, Billy Karras'a bak. O zaman özgür kalacağız."

"Evet ve bu da olacak," dedi Ravi.

"Bunu bilemeyiz," dedi burnunu çekip yüzünü koluna kurulayarak. "Daha önce bir kez paçayı kurtardı. Ya jüri onu suçlu bulmazsa, o zaman ne olacak? Dava yeniden soruşturulması için polise geri dönecek. Bir katil bulmaları gerek. Max masum bulunursa Hawkins ilk kimi araştırmaya başlayacak sanıyorsun? Beni Ravi, beni ve bana yardım eden herkesi. Çünkü gerçek bu, onun işi bu."

"Hayır," diye bağırdı Ravi.

"Evet." Pip güçlükle nefes aldı. "Mahkeme istediğimiz gibi sonuçlanmazsa benim işim biter. Ve ne seni ne de diğerlerini kendimle birlikte yakmayacağım."

"Buna sen karar veremezsin!" dedi, sesi öfkeli, gözleri doluydu.

"Evet, verebilirim. Kulaklıklar yüzünden Hawkins'e gittin ve bu da seni her şeye bağlıyor. Ama seni bundan nasıl kurtaracağımı biliyorum."

"Hayır Pip, dinlemiyorum." Gözlerini kapadı.

"Eğer karar suçsuz olursa, eğer polis seninle konuşmak için geri gelirse onlara seni zorladığımı söyleyeceksin."

"Hayır."

"Tehdit altındaydın. Seni tehdit ettim. Kendimi kurtarmak için kulaklıkların suçunu üzerine almanı söyledim. Jason'ı öldürdüğümden şüphelendin. Hayatın için endişe ettin."

"Hayır, Pip. Kes şunu!"

"Baskı altındaydın, Ravi," diye yalvardı. "Seni kurtaracak cümle bu. Baskı altındaydın. Söylediğimi yapmazsan seni öldureceğimden korktun."

"Hayır! Kimse buna inanmaz!"

"İnandır!" diye bağırdı Pip. "Onları inandırmalısın."

"Hayır." Gözünden sel gibi akan yaşlar, aralık dudaklarına döküldü. "Yapmak istemiyorum. Bunu yapmak istemiyorum."

"Onlara Cambridge'e gittiğimden beri temasımız olmadığını söyleyeceksin. Bu doğru olacak. Benden kurtuldun. Konuşmadık, görüşmedik, iletişim kurmadık. Ama yine de gerçeği polise anlatırsan olacaklardan korkuyordun. Sana yapacaklarımdan."

"Sus Pip. Kes şunu," diye bağırdı elleriyle yüzünü kapatırken.

"Birbirimizi göremeyiz. Hiçbir temasımız olamaz, aksi hâlde baskı altında olma savunması işe yaramaz, polis telefon kayıtlarımızı kontrol edecektir. Benden korkuyorsun, böyle görünmeli. Yani artık birlikte olamayız," dedi; göğsüne saplanan şey çatladı ve onu bin parçaya böldü.

"Hayır." Ravi hıçkırdı. "Hayır, bu olamaz. Yapabileceğimiz başka bir şey..." Elleri iki yanına düştü, gözlerinde bir umut ışığı parladı. "Evlenebiliriz."

"Ne?"

"Evlenebiliriz," dedi titreyerek burnunu çekerken ve ona doğru bir adım attı. "Eş ayrıcalığı. Eğer ikimiz de sanık olursak bizi birbirimize karşı tanıklık yapmaya zorlayamazlar. Evlenebiliriz."

"Hayır."

"Evet," dedi gözlerindeki umut büyürken. "Bunu yapabiliriz."

"Hayır."

"Neden?" diye sordu Ravi. Sesine bir kez daha çaresizlik hâkim olmuş, umut bir göz kırpışıyla gitmişti

"Çünkü sen birini öldürmedin Ravi, ben yaptım!" Pip onun eline uzandı, parmaklarını eskiden ait olduğu yere kaydırıp sıkıca tuttu. "Bu, seni kurtarmaz, sadece bana ve bana olacaklara

bağlar. Eğer bu noktaya varırsa ikimizi de hapse atmak için tanıklığımıza ihtiyaçları olmayabilir. Bu kabul edilmez. Sence Sal senin için bunu mu isterdi? Sence herkesin onun hakkında düşündüğü gibi senin de birinin öldürülmesinde rolün olduğunu düşünmesini ister miydi?"

"Yeter!" dedi Ravi elini sertçe sıkarak. "Bunu yapmayı kes..."

"Sadece sen değil," dedi Pip elini sıkarak. "Herkes söz konusu. Cara, Nat, Connor... Değer verdiğim, bana yardım eden herkesle ilişkimi keseceğim. Onları korumak için. Hatta ailemi, polisin onların bana yardım ettiğini ya da bir şekilde suç ortaklığı yaptıklarını düşünmelerine izin veremem, bunu yapamam. Herkesten uzak durup yalnız kalmalıyım. Mahkemeye kadar herkesle ilişkimi keseceğim. Ve sonra eğer jüri..."

"Hayır," dedi Ravi ama sesindeki mücadele gücü gitmişti, yaşlar artık daha hızlı akıyordu.

"Ben saatli bir bombayım, Ravi. Ve patladığında sevdiğim insanların yanında olamam. Özellikle de senin."

"*Eğer* patlarsa," dedi.

"*Eğer*," diyerek onayladı Pip, uzanıp gözyaşlarından birine dokundu. "Mahkeme bitene kadar. Ve eğer istediğimiz gibi biterse, jüri Max'i suçlu bulursa o zaman her şeyi geri alabilirim. Hayatımı. Ailemi. Seni. Birbirimizi yeniden bulabiliriz, söz veriyorum. Eğer istediğin hâlâ bu olursa."

Ravi yanağını eline bastırdı.

"Bu, aylar alabilir," dedi. "Hatta yıllar. Bu bir cinayet davası, mahkemeye gitmesi yıllar alabilir."

"O hâlde o kadar beklemem gerekecek," dedi Pip ağlayarak. "Ve eğer bekledikten sonra jüri onu suçsuz bulursa Hawkins'e baskı altında olduğunu söyleyeceksin. Olay yerine hiç gitmedin, Jason'ı öldürdüğümü kesin olarak bilmiyordun ama kulaklıklarla ilgili şeyi sana ben söylettim. Seni ben zorladım. Söyle Ravi."

"Baskı altındaydım," dedi usulca, yüzü paramparçaydı. "Bunu istemiyorum." Hıçkırırken Pip'in elleri arasındaki eli tit-

riyordu. "Seni kaybetmek istemiyorum. Umurumda değil, ne olursa olsun umurumda değil, seni gormemeyi, seninle konuşmamayı istemiyorum. Mahkemeyi beklemek istemiyorum. Seni seviyorum. Yapamam... yapamam. Sen benimsin, Pip ve ben de senin Ravi'nim. Biz bir takımız. Bunu istemiyorum."

Pip ona sokuldu, başını boynundaki eskiden ait olduğu yere yasladı. Eskiden orası yuvasıydı ama artık olmazdı. Ravi'nın başı Pip'in omzuna düştü. Pip başını tuttu, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek başının arkasını okşadı.

"Ben de istemiyorum," dedi, canı o kadar yanıyordu ki nefes alabileceğini sanmıyordu. Bu acıyı hiçbir şey iyileştiremezdi. Ne zaman. Ne mesafe. Hiçbir şey. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı Pip. "Bu yüzden bunu yapmalıyım, bu yüzden gitmeli ve geri dönmemeliyim. Sen de benim için aynısını yapardın," dedi Pip, "bunu biliyorsun." Ravi'nin onun kurtardığı zamanki sözlerinin yankısıydı, onu o depodan da bilmeden kurtaran Ravi'ydi. Şimdi de Pip onu kurtarmak zorundaydı, bu onun seçimiydi. Ve Pip biliyordu, hiç şüphesi yoktu, yapılması gereken doğru şey buydu. Belki de diğer seçimleri doğru değildi, belki bu noktaya kadar verdiği kararlar yanlış ve kötüydü, gidilmemiş diğer yollar ve diğer hayatlar. Bu karar hepsinden beterdi, hepsinden çok canını yakıyordu ama doğruydu, iyiydi.

Ravi omzunda ağladı, Pip yanaklarından sessiz yaşlar dökülürken onun saçlarını okşadı.

"Gitmeliyim," dedi sonunda.

"Hayır! Hayır!" Ravi onu sımsıkı tuttu, gitmesine izin veremezdi, yüzünü ceketine gömdü. "Gitme," diye yalvardı. "Lütfen beni bırakma. Lütfen gitme."

Ama ikisinden birinin ilk ayrılan olması gerekiyordu. Biri o son bakışı atmalıydı. Bunu son kez söyleyen ilk kişi olmalıydı.

Ve bu Pip olmalıydı.

Pip, Ravi'yi bıraktı. Parmak uçlarında yükseldi, Ravi'nin her zaman yaptığı gibi alnını alnına yasladı. Acının yarısını ondan

alabilmeyi isterdi. Kötü olan her şeyin yarısını alıp iyilikler için biraz yer açabilmeyi.

"Seni seviyorum," dedi geri çekilerek.

"Seni seviyorum."

Birbirlerinin gözlerine baktılar.

Pip döndü ve yürüyerek uzaklaştı.

Ravi arkasında dağılmıştı, ağaçların arasında ağlıyordu, rüzgâr hıçkırıklarını Pip'e taşıyıp onu geri çekiyordu. Yürümeye devam etti. On adım. On bir. Ayağı bir sonraki adımda tereddüt etti. Yapamazdı. Bunu yapamazdı. Bu son kez olamazdı. Pip omzunun üstünden arkasına, ağaçların arasına baktı. Ravi yaprakların içinde dizlerinin üzerine çökmüştü, ellerinin arasına aldığı yüzü görünmüyordu. Onu bu şekilde görmek canını her şeyden daha çok yaktı. Göğsü açıldı, onu uzanıp geri çekmeye çalıştı. Ona sarılmayı, acısını dindirmeyi ve kendi acısını onunla paylaşmayı istedi.

Geri dönmek istedi. Ona koşmak, kollarına atılmak, sadece Ravi ve Pip takımı olmak istedi. Tüm o gizli yollarıyla ona onu sevdiğini söylemek, yumuşak sesiyle Pip'e taktığı tüm isimleri söylediğini duymak istedi. Ama yapamazdı, bu haksızlık olurdu. Artık birbirleri için doğru kişiler değillerdi. Pip güçlü olmalıydı, ikisi de istemezken arkasını dönüp giden kişi olmalıydı. Seçim yapan kişi.

Ravi'ye son kez baktı, ardından başını çevirdi. Önündeki yol bulanıktı, gözleri doldu, yaşlar sel gibi aktı. Belki onu yine görebilecekti belki göremeyecekti ama bir daha arkasına bakamazdı, o zaman gidecek gücü bulamazdı.

Yürüdü, duyduğu çığlığın Ravi'den mi yoksa ağaçlardan mı geldiğini anlayamayacak kadar uzaklaşmıştı. Yürüdü ve arkasına bakmadı.

Elli Beş

Yetmiş ikinci gün.

Pip her bir günü sayıyor, zihninde işaretliyordu.

Cambridge'de aralık ortasında bir gündü, solan güneş, gok yüzünü yıkanmış kan pembesine boyuyordu.

Pip paltosuna sarınıp eski, dolambaçlı dar sokaklarda yüru meye devam etti. Üç gün sonra yine burada olacaktı ve o zamar yetmiş beşinci güne girmiş olacaktı, yüze doğru ilerliyordu.

Duruşma tarihi daha belirlenmemişti, işin aslı bir süredi haber almıyordu. Sadece dün küçük bir haber almıştı: Maria Karras üstünde ren geyiği deseni olan kırmızı kazağıyla gülümseyen bir Billy'nin Noel ağacını süslerken çekilmiş fotoğrafını e-posta ile göndermişti. Pip ekrandan ona gülümsemişti. Otuz birinci gün, Billy Karras o zaman serbest bırakılmış, tüm suçlamalar düşürülmüştü.

Otuz üçüncü gün Jason Bell'in KB Katili olduğu haberleri patlak vermişti.

"Hey, bu sizin kasabadaki adam değil mi?" diye sormuştu ortak salonda biri, TV'de haberler açıktı. Çoğu insan Pip ile konuşmuyordu, Pip kendi içine kapanmıştı ama aslında kendini herkesten uzak tutuyordu.

"Evet, öyle," demişti Pip televizyonun sesini açarken.

Jason Bell sadece KB Katili değildi, aynı zamanda 1990-1994 yılları arasında Londra'nın güney doğu bölgesinde tecavüzler gerçekleştiren Güneydoğu Avcısı olduğu DNA ile kanıtlanmıştı. Pip durumu çözmüştü: 1994 Andie Bell'in doğduğu yıldı. Jason ilk kızının doğumundan sonra durmuştu, Little Kilton'a taşınmışlardı. KB Katili ilk cinayetini Andie on beş yaşındayken, bir kadın gibi görünmeye başladığında işlemişti. Belki de babası bu yüzden yapmıştı. Andie ölünce durmuştu, yani neredeyse durmuştu ama kimse onun altıncı kurbanını öğrenmeyecekti.

Andie'nin tüm hayatı evinde yaşayan canavarla, onun şiddetiyle geçmişti. Andie ondan kurtulamamıştı ama Pip kurtulmuştu ve nereye giderse gitsin Andie de onunla gelecekti.

Pip köşeyi döndü, arabalar yanından vızır vızır geçiyordu, sırtındaki kitaplarla ağırlaşan çantasını düzeltti. Cebindeki telefonu titredi. Pip çıkarıp ekrana baktı.

Babası arıyordu.

Midesi düğümlendi, kalbinde bir delik açıldı. Pip yandaki düğmeye basıp aramayı görmezden gelerek telefonu cebine attı. Ertesi gün mesaj atıp aramayı kaçırdığı için üzüldüğünü, meşgul ya da kütüphanede olduğunu söyleyecekti. Telefon konuşmaları arasındaki mesafeyi haftalar, hatta aylar oluncaya kadar açacaktı. Mesajlar okunmayacak, cevaplanmayacaktı. Dönem bitmişti ve Pip tatil için de yurt ücretini ödemiş, ailesine ödevlerini bitirmek istediğini söylemişti. Noel'de de kasabaya dönmemek için bir bahane bulması gerekecekti. Pip bunun kalplerini kıracağını biliyordu, kendi kalbi kırılıyordu ama tek yol buydu. Ayrılık. *O* tehlikeydi ve üstlerine bulaşması ihtimaline karşı onları kendinden uzak tutmalıydı.

Yetmiş ikinci gün. Pip daha iki buçuk aydır sürgünde, araftaydı, bu eski Arnavut kaldırımlı sokaklarda dönüp dolaşıyordu. Her gün yürüyor, kendine sözler veriyordu. Yaptığı buydu. Nasıl farklı biri olacağına, nasıl daha iyi olacağına, hayatını ve değer verdiği herkesi nasıl hak edeceğine dair sözler veriyordu.

Bir daha asla Josh'ı futbol maçına götüreceği için sızlanmayacaktı, küçük büyük merak ettiği her sorusuna cevap verecekti. Onun ablası, öğretmeni, büyüyene kadar örnek alabileceği kişi olacak ve sonra da ona saygı duyacaktı.

Kendisi için hep en iyisini isteyen annesine karşı daha nazik davranacaktı. Pip onu daha çok dinlemeli, anlamalıydı. Annesinin gücünü, göz devirmelerini, pankeklerin sebebini hep hafife almıştı ama bir daha asla bunu yapmayacaktı. Onlar bir takımdı, en başından beri, ilk nefesinden beri öyleydiler ve Pip hayatı-

nı geri alabilirse annesi yaşadığı sürece yine takım olacaklardı. Kendi yaşlanmış eliyle annesinin daha yaşlı elini tutacaktı.

Babası. Onun kahkahasını, kendisine minik turşum dedığini tekrar duymak için neler vermezdi. Annesini ve onu seçtiği, ona öğrettiği her şey için babasına her gün teşekkür edecekti. Ona ne kadar benzediğini, bununla gurur duyduğunu anlatacak, kişiliğine şekil verenin o olduğunu söyleyecekti. Sadece yine o kişi olması gerekiyordu. Ve eğer olabilirse, belki bir gün olurdu, o zaman babasıyla kol kola okul koridorunda yürürler, babası yarı yolda durup kızıyla gurur duyduğunu söylerdi.

Arkadaşları. Onlara sürekli onlar soramadan nasıl olduklarını soracaktı. Hiçbir şeyin yollarına çıkmasına izin vermeyecekti, anlayış göstermeleri gerekmeyecekti çünkü Pip onların yerine anlayışlı olacaktı. Cara ile üç saat süren telefon konuşmalarında karnı ağrıyana kadar atılan kahkahalar, Connor'ın kötü şakaları ve tuhaf kolları, Jamie'nin nazik gülümsemesi ve kocaman kalbi, Nat'in her daim hayranlık duyduğu güçlü duruşu ve Naomi'nin en çok ihtiyaç duyduğu anda ona ablalık yapması.

Ve Becca Bell, Pip kendine bir söz vermişti: İkisi de özgür kaldığında Becca'ya her şeyi anlatacaktı. Pip onunla da irtibatı kesmek zorunda kalmıştı; ziyaretlerini, telefon görüşmelerini özlüyordu. Ama hapis Becca'nın kafesi değildi, onun kafesi babasıydı. O artık gitmişti ama Becca babası, nasıl öldüğü, Max ve tüm bunlarda Pip'in oynadığı rol hakkında her şeyi bilmeyi hak ediyordu. Ama en çok da Andie'yi bilmeyi hak ediyordu. Evlerindeki canavar olarak tanınan ablası her şeyi, Becca'yı ondan korumak için yapmıştı. Becca, Andie'nin e-postasını okumayı, ablasının onu ne çok sevdiğini, son anlarında ona zalimce şeyler söyleyen Andie'nin gerçekte onu korumaya çalışan ablası olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Andie bir gün babalarının ikisini de öldüreceğinden korkuyordu ve belki de bu durumun onu tetikleyeceğinden endişelenmişti. Pip tüm bunları Becca'ya anlatacaktı.

Becca başka bir hayatta o ve Andie'nin babalarından kaçıp beraber olabileceklerini bilmeyi hak ediyordu.

Sözler ve sözler.

Pip eğer fırsat bulursa hepsini geri kazanacaktı.

Beklediği aslında Max'in duruşması değildi. Kendisininkiydi. Son yargılanması. Jüri sadece Max'in kaderini değil aynı zamanda Pip'in kaderini, hayatını ve sevdiklerini geri alıp alamayacağını da belirleyecekti.

Özellikle de *onu*.

Ravi ile hâlâ her gün konuşuyordu. Gerçek olanla değil kafasının içinde yaşayan Ravi'yle. Korktuğunda ya da kararsız kaldığında onunla konuşuyor, orada olsa ne yapardı diye soruyordu. Yalnız kalıp telefonundaki eski fotoğraflara bakarken Ravi onun yanında oturuyordu ve Pip her zaman yalnızdı. Her gece ona iyi geceler diliyor, Pip yeniden uyumayı öğrenirken karanlıkta ona eşlik ediyordu. Pip sesinin tınısını doğru hatırlayıp hatırlamadığından, kelimeleri tıpkı onun gibi mutlu ya da endişeli telaffuz ettiğinden emin değildi. Ona nasıl "Komiser" diyordu? Sesi alçak mıydı yüksek miydi? Bunu hatırlaması, buna tutunması, onu muhafaza etmesi gerekiyordu.

Her gün Ravi'yi düşünüyordu, neredeyse günün her ânı, yetmiş iki gün dolu her an. Ne düşünüyordu, ne yapıyordu, az önce yediği sandviçi beğenir miydi -cevap evetti- iyi miydi, onu özlediği kadar Ravi de onu özlemiş miydi? Bu ayrılık küskünlüğe dönüşmüş müydü?

Pip ne yaparsa yapsın onun yeniden mutlu olmayı öğrenmesini umuyordu. İster onu bekliyor olsun, ister mahkemeyi, ister başka birini bulmayı bekliyor olsun Pip anlardı. Ravi'nin o çarpık gülümsemeyle başkasına baktığını, yeni lakaplar uydurduğunu, seni seviyorum demenin başka gizli yollarını bulduğunu düşünmek kalbini paramparça etse de bu Ravi'nin seçimiydi. Pip'in tek istediği onun mutlu olduğu, hayatına yeniden iyilikle-

rın girdiğini bilmekti, hepsi bu. Her şey onun özgürlüğü içindi ve bu tekrar tekrar yapabileceği bir seçimdi.

Ve eğer beklerse, Pip'i beklerse ve karar onların istediği gibi çıkarsa o zaman Pip, Ravi Singh'in hak ettiği gibi biri olmak için her gün çalışacaktı.

"Seni yaşlı moruk," dedi kulağına, Pip gülümsedi, kahkaha gibi bir soluk verdi.

Nefesinin arkasına saklanan başka bir ses daha vardı, zayıf bir vızıltı giderek yaklaşan tiz bir sese dönüştü.

Siren.

Birden fazlaydı.

Sesler uyumsuzca yükselip alçalıyordu.

Pip etrafına bakındı. Yolun sonunda üç devriye arabası diğer araçları sollayarak son sürat ona doğru geliyordu.

Yaklaştılar.

Yaklaştılar.

Mavi ışıklar dönerek alacakaranlığı kırıyor, gözlerini kamaştırıp sokağı aydınlatıyordu.

Pip döndü, gözlerini sımsıkı kapadı.

Buraya kadardı. Onu bulmuşlardı. Hawkins her şeyi çözmüştü. Bitmişti. Onun için gelmişlerdi.

Orada durup nefesini tuttu.

Yaklaştılar.

Önüne geldiler.

Üç.

İki.

Bir.

Kulaklarında bir çığlık duydu. Yanından birbiri ardına hızla geçen arabaların rüzgârıyla saçları uçuştu, yolun aşağısına devam edip ondan uzaklaşan siren sesleri giderek alçaldı. Onu kaldırımda bırakmışlardı.

Pip yavaşça, dikkatle gözlerini açtı.

Gitmişlerdi. Siren sesleri zayıflayarak yeniden bir vızıltıya ardından bir uğultuya dönüştü ve tamamen kayboldu.

Onun için gelmemişlerdi.

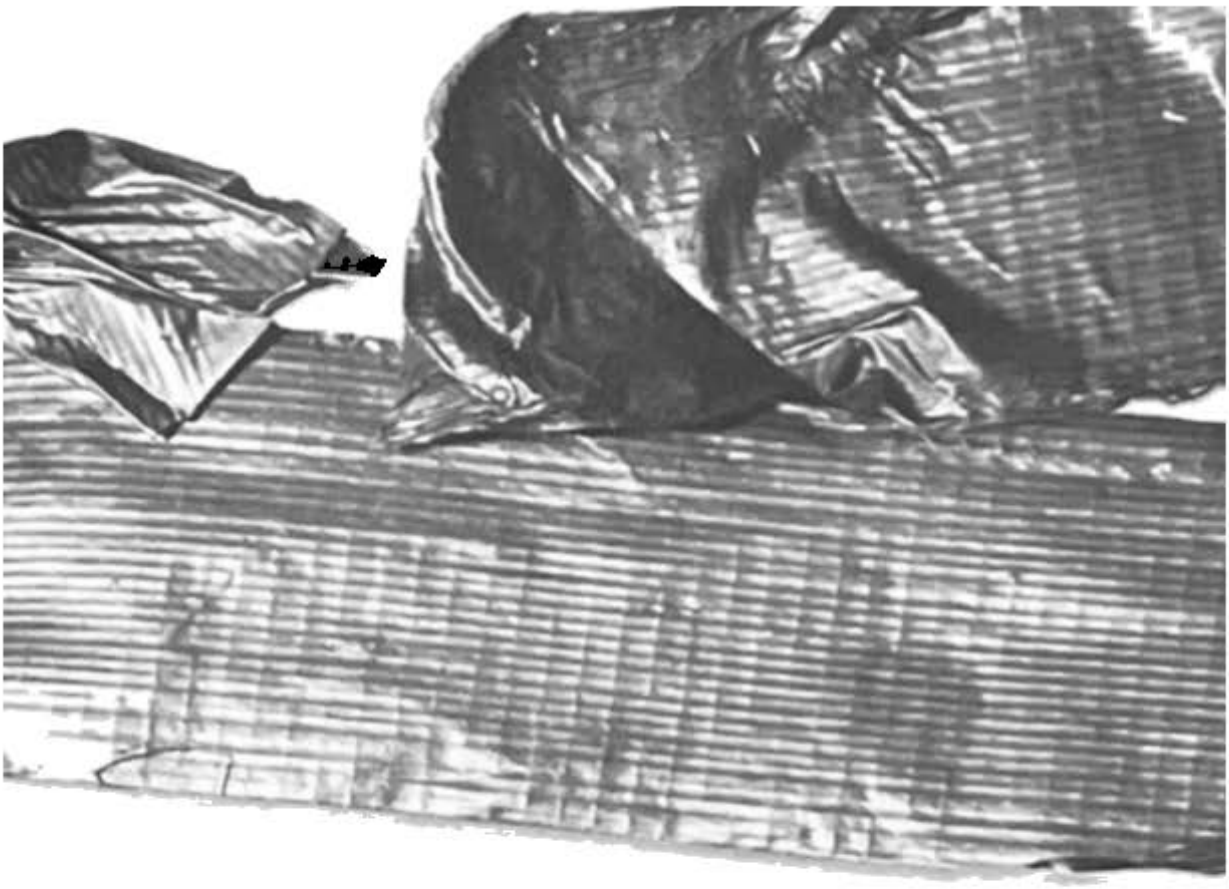
En azından bugün.

Bir gün onun için gelebilirlerdi ama yetmiş ikinci gün, o gün değildi.

Pip başını salladı adımlarını hızlandırdı.

"Sadece devam etmeliyim," dedi Ravi'ye ve kafasında yaşayan herkese. "Devam etmeliyim."

Yargılanma günü gelecekti ama şimdilik Pip yürüdü ve söz verdi. Hepsi buydu. Sürüklemesi gerekse dahi, kalbindeki delik ayakta duramayacağı noktaya kadar büyüse dahi bir ayağını diğerinin önüne atacaktı. Yürüdü ve söz verdi, Ravi yanındaydı, parmakları eskiden olduğu gibi onunkilerin arasına giriyor, parmak uçları eklemlerine değiyordu. Yeniden olabileceği gibi. Sadece bir ayağını diğerinin önüne atacaktı, tek yapması gereken buydu. Pip sonunda onu neyin beklediğini bilmiyor, o kadar uzağı göremiyordu. Işıklar soluyordu, gece çöküyordu ama belki, sadece belki bu iyi bir şeydi.

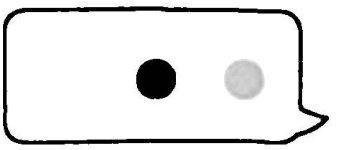
1 yıl, 8 ay ve
16 gün sonra

697. gün

Kraliyet Mahkemesinin Max Hastings hakkında verdiği kararın okunmasından 3 dakika sonra:

Teşekkürler

Her zaman olduğu gibi ilk teşekkür temsilcim Sam Copeland'e gitmeli. En iyi danışman/dert dinleyici/kötü polis/iyi polis olduğun için teşekkür ederim. Bunların hepsi Haziran 2016'da sana *eski bir cinayet davasıyla ilgili okul projesi yapan kızı* sunmamla başladı ve bak şimdi neredeyiz! Bir üçleme, sanırım teknik terim bu. Ama o zaman bana bir şans verip bu fikri yazmamı söylemeseydin tek bir kitap bile olmazdı, bu yüzden teşekkür ederim!

Sonrasında kitapları okurların eline ulaştırmak gibi harika bir iş çıkaran ve geçen yılın inanılmaz zorluklarına rağmen bunu yapmaya devam eden kitapçılara teşekkür etmek istiyorum. Kitaplara ve okumaya olan sonsuz şevkiniz ve bağlılığınız, *İBKCR* serisinin başarılı olmasında oynadığınız muazzam rol için size minnettarım. Görüşlerini ve keyif aldıkları kitapları tavsiye etmek için zaman harcayan blog yazarlarına da çok teşekkürler. *İBKCR* serisine gösterdiğiniz ilgi için ne kadar teşekkür etsem azdır. *İyi Kız, Ölüme Çok Yakın* için de yorumlarınızı görmeyi dört gözle bekliyorum.

Word belgelerini gerçek, fiziksel kitaplara çevirmek için yorulmadan çalışan Eletric Monkey ekibine teşekkürler. Bunu başarmak için çok çaba gerekiyor. Canavar büyüklüğündeki kitapta benimle birlikte ustalıkla gezinen ve tam olarak ne yapmak istediğimi anlayan Sarah Levison'a teşekkür ederim. Bu seriyi denetlemek için başından beri yürüttüğü sıkı çalışma için Lindsey Heaven'a da teşekkür ederim. Ayrıca Lucy Courtenay,

Melissa Hyder ve Susila Baybars'a taslağı şekillendirmemdeki yardımları için teşekkür ederim. Laura Bird ve Janene Spencer'a da teşekkür ederim, hikâye gerçek bir kitap gibi görünmeye başladığında sayfa düzenini ilk kez görmek sihirli bir andır. İnanılmaz kapak tasarımı için Tom Sanderson'a teşekkur ederim, o kadar karanlık ve final kitabı için o kadar uygundu ki daha iyisini isteyemezdim. Umarım bir daha kimse koli bandına aynı şekilde bakmaz. Yaptığı her şey için böyle bir pazarlama ve sosyal deha olan Jas Bansal'a her zaman olduğu gibi teşekkür ederim. Kitaplarımı yayımlamanın en sevdiğim yanlarından biri yayım öncesi ustalıkla yarattığın ilgiyi görmek. Ayrıca Kate Jennings, Olivia Carson ve Amy Dobson'a insanların kitabı duyması için yaptıkları yoğun çalışmalar için teşekkür ederim. Bu kitabı dünyaya yaymak için satış ve yayım hakları ekibine özellikle Ingrid Gilmore, Lori Tait, Leah Woods ve Brogan Furey'e ayrıca teşekkür ederim. Ve özel bir teşekkür de harika çizimleri ve KB Katili'nin robot resmini bu kadar ustalıkla hayata geçirdiği için Priscilla Coleman'a.

Geçirdiğimiz yılın ardından NHS çalışanlarına duyduğum derin minnettarlığımı ve hayranlığımı ifade etmemem bariz bir ihmal olur. Covid-19 salgını sırasında her gün gösterdiğiniz kahramanlık ve cesaret zaman zaman topluma katkımı (uydurma insanlar hakkında uydurma hikâyeler yazmak) çok küçük hissettirdi, bu kadar cesaret verici ve şefkatli olduğunuz, bu korkunç yıl boyunca hepimizle ilgilendiğiniz için sizlere teşekkür etmek isterim. Sizler gerçek kahramanlarsınız ve ulusal sağlık hizmeti ne pahasına olursa olsun korumamız gereken inanılmaz bir ayrıcalıktır.

Yazar arkadaşlarıma her zamanki gibi yayıncılığın ustalık isteyen sularında, özellikle de sokağa çıkma yasaklarının olduğu sürede yol bulmama yardım ettikleri ve de dairemden ve teslim tarihinden (geçici de olsa) sanal olarak uzaklaştıran Zoom oyun seansları için teşekkür ederim. Pandemi döneminde akıl sağlığımı korumama yardım ettikleri (uzaktan) için Flower Huns'a da

teşekkür ederim. O haftalık yarışmaları sevgiyle anımsıyorum. Bu yıl daha çok gerçek hayatta oynamak için sabırsızlanıyorum, ama yarışma yok, tamam mı?

Koşulsuz destekleri ve kimse inanmazken bile bana inandıkları için anneme ve babama teşekkur ederim. Sanırım daha küçükken bile yazar olacağımı bılıyordunuz; yine de kıtaplar, video oyunları, TV ve filmlerle dolu bir çocukluk geçirmeme izin vererek hikâyelere olan sevgimi beslediğiniz için teşekkür ederim. Bir saniyesini bile boşa harcamadım. Ayrıca ilk okur yorumu ve kitabı mukemmel bir şekilde anladığın için teşekkür ederim baba. Ve anne, kitabı okurken babama "midem bulandı" dediğin için teşekkür ederim çunkü o zaman gerçekten yapmak istediğimi yaptığımı anladım!

Kız kardeşlerim Amy ve Olivia'ya daimi destekleri ve kız kardeşlerin ne kadar onemli olduğunu gösterdikleri için teşekkür ederim. Pip'in kendi kız kardeşlerini bulması gerekti (Cara, Naomi, Nat ve *Becca*) ama ben daha en başından iki tane bulacak kadar şanslıydım. Yazdığım her kız kardeş şakalaşması/atışmasında etkinizin olacağından eminim, yani bunun içinde size teşekkür ederim.

Kitaplarımı okumak için tavsiye edilen yaştan en az on yaş küçük olmasına rağmen en sevdiği yazar olduğumu söyleyen yeğenim George'a, sana tam puan! Yeni yeğenim Kaci'ye teslim tarihleriyle dolu korkunç bir yılı atlatmam için gereken şirinliğe sahip olduğu ve aynı zamanda güçlü bir pandemi bebeği olduğu için teşekkür ederim. Ve özellikle artık bu kitapları okuyacak yaşa gelen yeğenim Danielle'e. Birkaç yıl önce, Daniel dokuz yaşlarındayken okulda yaratıcılık dersleri alıyordu ve bana en iyi hikâyelerin hep *üç nokta* ile bittiğini söylemişti... Pekâlâ Danielle, ilk üçlememi *üç nokta* ile bitirdim, umarım gurur duyuyorsundur (ve umarım haklısındır!).

Peter, Gaye ve Kate Collis'e ilk okurlarım oldukları ve birinin isteyebileceği en iyi ikinci aile oldukları için teşekkür ederim.

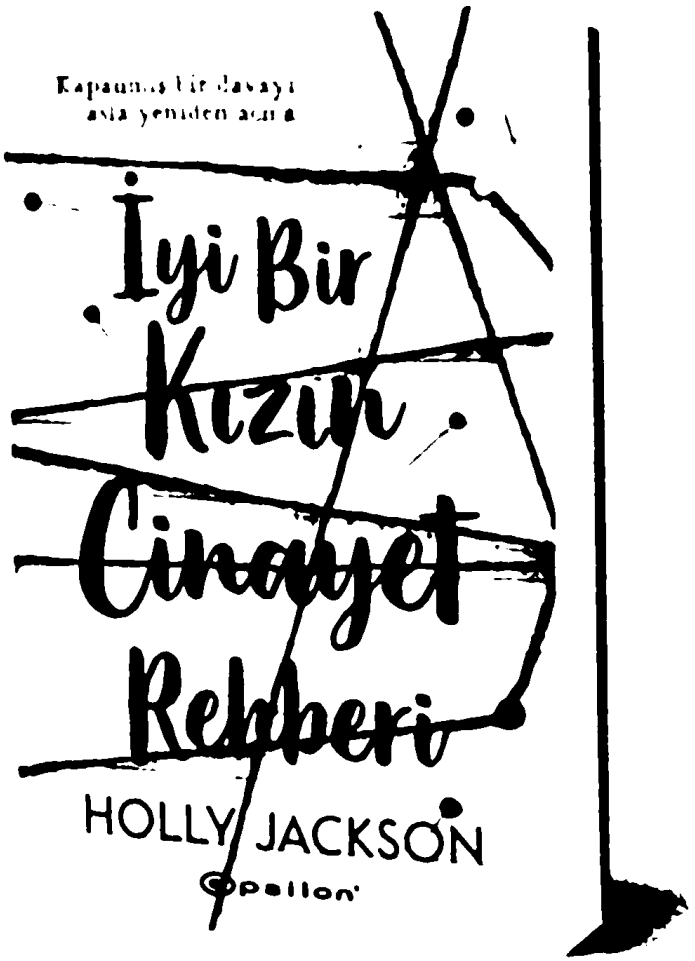
Benim köşe taşım, daimi suç ortağım, Ben. Sen olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı ve bırakın üç kitabın sonuna kadar gitmeyi Pip gün ışığını bile göremezdi. Teşekkür ederim.

Gerçek suçtan bu kadar etkilenmiş bir seri yazdıktan sonra adalet sistemi ve bizi yüz üstü bıraktığı alanlar hakkında yorum yapmadan bitirmek tuhaf olurdu. Bu ülkedeki tecavüz, cinsel saldırı istatistiklerine, sayısız şikâyet ve mahkûmiyet oranlarına baktığımda derin bir çaresizlik hissediyorum. Burada doğru olmayan bir şey var. Umarım kitaplar bu konuda benim adıma konuşur; bu hikâyenin bazı kısımları tacize uğradığım ve inanılmadığım zamanlarda yaşadığım kişisel öfkeden ve adalet sisteminin adil olmadığına dair yaşadığım hayal kırıklıklarından doğmuştur.

Son olarak daha yumuşak bir notla bitirmek adına üçüncü kitabın sonuna kadar sayfa sayfa beni takip eden sizlere teşekkur etmek istiyorum. Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim, umarım aradığınız sonu bulmuşsunuzdur. Bunu kalpten dilerim.

Holly Jackson hikâye yazmaya genç yaşta başladı ve ilk roman yazma girişimini on beş yaşında tamamladı. Dil bilimi ve yaratıcı yazarlık eğitimi aldığı Nottingham Üniversitesi'nden İngilizce yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. Londra'da yaşıyor. Okuma ve yazmanın yanı sıra video oyunları oynamayı ve dedektifmiş gibi davranabileceği gerçek suç belgeselleri izlemeyi seviyor. *İyi Kız, Kötü Son* ve *İyi Kız, Ölüme Çok Yakın* *New York Times* çoksatanlar listesinde 1 numara olan *İyi Bir Kızın Cinayet Rehberi* romanının devam kitaplarıdır. Holly'yi Twitter ve Instagram'dan takip edebilirsiniz: @HoJay92

Kasabadakı lisenın güzel ve popüler kızı Andıe Bell bır cınayete kurban gider. Polısın araştırmaları sonucunda olay hızla çözulür Andıe'yı, erkek arkadaşı Sal öldürmüştür. Sal tutuklanamaz çunku Andıe'yi öldürdükten bır süre sonra ıntıhar etmıştır. Polıs kayıtlarına gore olay bu kadardır işte Dava kapanır. Sal'ın aılesı kasabalılar tarafından dışlanır. Andıe ılahlaşır. Sal lanetlenir.

Kuçukken Sal'ı tanıyan ve onun bırıne zarar verebıleceğıne asla ınanmayan Pıp artık büyümüş, lise çağına gelmıştır. Cınayet ve ıntıharın üzerınden geçen beş yıla rağmen, Sal'ın suçsuz olduğuna daır taşıdığı hıs hıç değışmez. Bu hıssın peşınden gıtmenın bır yolunu bulmaya kararlıdır Pıp. Bır lise öğrencısı olarak yapabılecekleri sınırlıdır ama neyse kı, okulda proje ödevı ıçın bu cınayetı konu etmeye karar verdığınde öğretmenı kabul eder.

Pıp, yaşadığı kasabada yıllar önce işlenen cinayeti çözdüğü araştırmasının ardından bir daha asla böyle işlere bulaşmamaya karar verir. Ancak bu kararı, araştırması sırasında başından geçenleri anlattığı bir polisiye podcast'i hazırlamasına engel olmaz. Kendini suç vakalarının tam orta yerine atmadan, onları sadece anlatmakla yetinerek geçirdiği vakit hoşuna gitmiştir.

Derken o cinayetin yıldönümünde kasabada bir kayıp vakası yaşanır. Anma töreninde neredeyse tüm kasabalıların gördüğü Jamie Reynolds bir anda sırra kadem basmıştır.
Jamie'nin ailesi Pıp'ten yardım ister. Bu isteği reddedemeyen Pıp yeni bir araştırmanın içinde bulur kendini. Araştırdıkça da kasabanın karanlık sırlarıyla yüzleşir. Çok geç olmadan Jamie'yi bulabilecek midir? Peki ya kendisi? Bu olayı çözdükten sonra hâlâ güvende sayılabilecek midir?